LESLIE L. LAWRENCE

Karaszinha Oszlopa

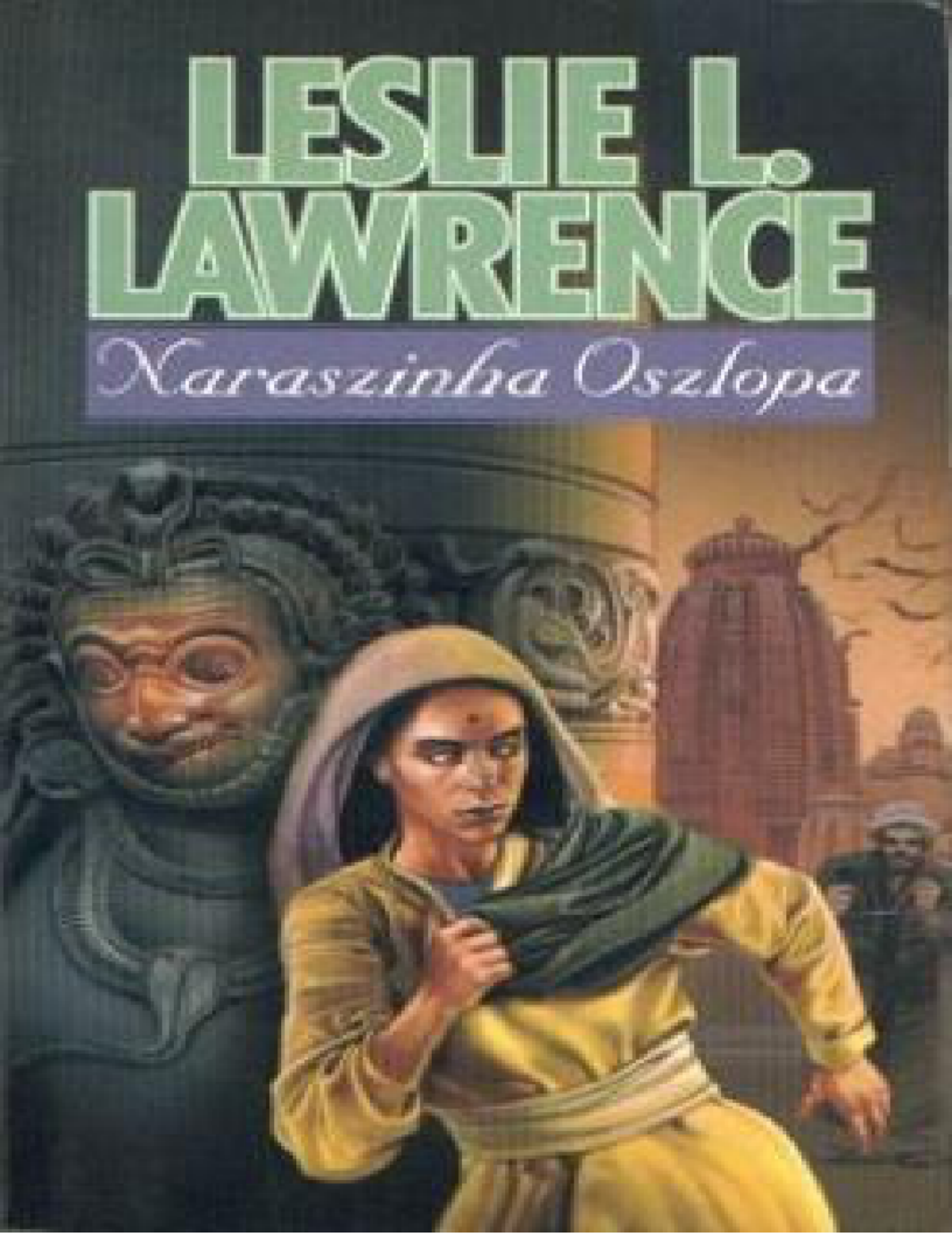

Leslie L. Lawrence
NARASZINHA OSZLOPA

„Őrt álltam a hegyen. Birnam felé
Figyeltem, és úgy láttam, hogy az erdő
Egyszerre megindult…
Üssön le a haragod, ha nem úgy van;
Nézd meg magad három mérföldnyi körben
Jön, mondom, jön az erdő.”

Macbeth

Sünbogár és fojtózsinór

1.

Szent meggyőződésem, hogy akkor kezdődött ez az egész rémálom, amikor azon a ködös, londoni reggelen elfogadtam Sir Edmond Lovernek, Bentonshire urának és nejének, Lady Pamelának a meghívását Pussy-baba szerint akkor, amikor megtaláltam a megfojtott fickót a szekrényemben Pattaya szerint viszont feltétlenül akkor, amikor ismét India földjére tettem a lábam.

Természetesen mindegyik álláspontban ott rejtőzhet az igazság egy darabkája: ha azon az éjszakán Lord Lover nem erősködik, hogy mindenáron fel akarja kutatni az elveszett Káli-templomot a maidapuri dzsungel mélyén, a holttestet sem találom meg a szekrényemben, feltehetően abban az évben India földjére sem tettem volna a lábam. Sajnos azonban Lord Lover erősködött... ettől a pillanattól kezdve vágtatni kezdtek az események, mint veszett elefánt a maidapuri dzsungel szélén.

2.

Sir Edmond Lover, Bentonshire ura, magas, vékony, kissé hajlott hátú, monoklit viselő férfiú volt, keskeny, megnyúlt, arisztokrata lóarccal: mintha a lét minden másodpercében perben-haragban állna a világgal. Nyakában billegő pöttyös csokornyakkendője viszont csupa lírát árasztott magából: bágyadt, éppen hervadásnak induló, haldokló virágra emlékeztetett.

Lady Pamela, Bentonshire úrnője, első látásra is legalább harminc évvel lehetett fiatalabb férjénél, bár óvakodtam – főleg hangosan – megbecsülni a korát. Ezt még akkor sem tettem meg, amikor Sir Morton Bailey, atyai barátom és rovartani tanácsadóm a legnagyobb nyilvánosság közepette, üvöltve követelte tőlem. Lord Bailey ugyanis ezen az annyiszor elátkozott éjszakán elfelejtette magával hozni a hallókészülékét, rémült tiltakozásom ellenére is teleordította, egyébként kizárólag az én füleimnek szánt, de korántsem kizárólag jóindulatú megjegyzéseivel a Lover-ház valamennyi helyiségét, a WC-ket is beleértve.

Lady Pamela erősen kreolos bőre minden bizonnyal arról tanúskodott, hogy ősei, akik keresztül-kasul hivatalnokoskodtak a hajdani gyarmatbirodalmat, nem vetették meg a trópusi nap alatt élő, nem angolszász eredetű nőnemű lényeket sem, kapcsolataikat hébe-hóba hivatalos rangra emelték. Mindenesetre Pamela asszony maga volt a megtestesült nőiesség és báj.

Őszintén be kell vallanom, kizárólag Sir Morton Bailey kedvéért jelentem meg az estélyen évekkel ezelőtt ugyanis jutányos áron hozzájuttatott egy olyan cincérhez, amilyenből csak igen keveset ismer a szakirodalom. Ezért aztán fogamat összeszorítva elhatároztam: ha kell, gátlástalanul dicsérni fogom Lord Lover indiai útjai során összehordott magángyűjteményét még akkor is, ha első pillantásra kiderül: annyi művészettörténeti értéke sincs, mint a kacskaringósan emelkedő kutyaszarnak a Hyde Park bokrai alatt. Ennyit igazán megér a cincér, még akkor is, ha az egyik bajusza félig letörött.

Mert hát igazából mi tökéletes ezen a világon? És ha van is ilyen, miért éppen a cincér bajusza legyen az...?

3.

Lord Edmond Lover megtörölgette a monokliját, aztán barátságosan kezet nyújtott.

– Örvendek... öööö... igazán örvendek, hogy... izé... elfogadta a meghívásomat. És ha nem tévedek... Pamela asszony is igen örvend. Igaz, kedvesem?

Lady Lover barátságosan rám mosolygott, és alig észrevehetően biccentett.

Sir Bailey nem akarván kihúzni magát az általános boldogságból, megpödörgette a bajuszát és üvöltve biztosított bennünket, hogy ő is örvend. Méghozzá nagyon. Jobban, mint mi valamennyien együttvéve.

A közös, önfeledt örvendezésre közvetlenül a kocsifeljáró fölé emelkedő lépcsőfokokon került sor, ahova nem esett be az eső. Ennek ellenére legalább három komornyik állt tisztes távolságban tőlünk, esernyővel a kézben, ugrásra készen, hogy bármelyik pillanatban a segítségünkre siethessenek, ha a tető a fejünk felett úgy döntene: nem tartja vissza többé a ráhulló, szomorúan őszi esőcseppeket.

Lord Edmond Lover belehunyorgott a vigasztalan esőbe, aztán megvonta a vállát.

– Mit állunk itt, Pamela, kérlek? Az lenne a legjobb, talán, ha... A bejárati ajtóhoz legközelebb álló inas megmozdult és kinyitotta az ajtószárnyakat.

– Eeeee... Fáradjanak be, kérem.

Mielőtt azonban beféradhattam volt, Lord Lover megfogta a könyököm és néhány pillanatra visszatartott.

– Ön ugyebár... izé... öööö...

Nehogy kiderüljön, fogalma sincs róla, kivel hozta össze a végzet a kocsifeljárón, meghajoltam és rámosolyogtam:

– Lawrence vagyok. Leslie L. Lawrence.

Lekapta a monokliját, megtörölgette, aztán óvatosan visszahelyezte a szemére.

– Hogy is mondjam csak... Nagy örömet szerzett nekem azzal, hogy elfogadta a meghívásomat.

– Részemről az öröm, Lord Lover.

– Sir Bailey talán említette, hogy szeretnék szót váltam önnel.

– Hm. Úgy látszik, elkerülte a figyelmemet. Természetesen állok a rendelkezésére, Lord Lover.

Bentoshire ura még egy pillantást vetett a zuhogó esőre, aztán felsóhajtott.

– Akárcsak Indiában, igaz?

– Az esős évszakban.

– Sir Bailey szerint ön járt már odaát, méghozzá nem is egyszer.

Kedves ország, nem gondolja?
Csak néhány pillanatra jutott eszembe a keselyűk gyászzenéje, Abgu, a gyilkos maharadzsa, maguk a keselyűk, aztán erőt vettem magamon és elhessegettem a baljós emlékeket.
– Igen. Nagyon kedves.
– Valaki üdvözletét küldi önnek Bombayből. Lelkemre kötötte, ha találkozom önnel, feltétlenül adjam át.
– Ki lenne az?
– Hát... valami főrendőr. Az az igazság, hogy nemigen tudom megjegyezni a neveket és a rangokat...
– Lal Bahadur?
Lord Lover monoklija megcsillant, mintha neki jutott volna eszébe a felügyelő neve.
– Úgy van! Ő az!
Kiáltásával egy időben felbukkant a szemem előtt Lal Bahadur felügyelő szakállas képe, dióbarna, jóindulatú pillantása, amelynél csak a támadásra induló kobra tekintete a jóindulatúbb. Mindezek ellenére szeretettel emlékeztem vissza rá, és azt gyanítottam, ő is hasonló érzelmeket táplál irányomban a lelke mélyén.
– Hogy van a felügyelő?
– Azt hiszem, jól. Bár... amint mondta, bosszantja egy-két dolog. Például a *piaci eltűnések*.
Csak fél füllel figyeltem a szavaira, mert kocsi fékezett a feljáró tetején, két estélyi ruhás, manöken szépségű hölgy menekült diszkrét sikoltozás kíséretében az eső elől mellém. Mielőtt gálánsan felajánlhattam volna nekik a szolgálataimat, Lord Lover könyörtelenül eltaszigált a közelükből és az ajtófélfának szorított.
– Tudja miért kértem Sir Baileyt, hogy hozza magával önt, Mr. Lawrence?
A lányok kacarásztak, összehajoltak, mielőtt eltűntek volna a hallban, egyikük mintha biztató mosolyt küldött volna felém.
– Nem – mondtam sóhajtva –, Sir Bailey nem szólt róla. Bár mintha az ön értékes indiai gyűjteményét többször is említette volna.
Lord Lover krákogott és óvatosan körülnézett, mintha meg akarna győződni róla, nem hallgatódzik-e valaki a közelünkben. Amikor aztán megfelelőnek ítélhette helyzetünket, a fülemhez hajolt.
– Óriási dolognak lesz ma a tanúja, Mr. Lawrence.
Az érkező kocsik fényszórója beleveszett a jéghideg, nyúlós cseppek verte ködbe.

Lord Lover estélye némiképpen üldözőversenyre emlékeztetett: engem Sir Bailey üldözött, én viszont a szép, estélyi ruhás leányzókkal próbáltam néhány zavartalanul bizalmas mondatot váltam. Végül is nem rajtuk múlott, hogy nem sikerült. Sir Bailey ugyanis pillanatnyi szünet nélkül ott loholt a nyomomban, megpróbálta megmagyarázni, mi az alapvető különbség a madagaszkári és a borneói ormányos bogarak kitinpáncélja között.
Amikor utoljára elkapott, éppen a két vidám hölgy között ültem, apró bűvészmutatványokkal próbáltam szórakoztatni őket. Sir Bailey azonban határozottan közbelépett. Kikapta a kezemből azt a finoman csipkézett selyem zsebkendőt, amelyet pillanatokkal azelőtt a magasabbik és barnábbik leányzó retiküljéből varázsoltam elő, hangos trombitálás közepette belefújta az orrát. Aztán, mint aki jól végezte dolgát, betette a nadrágzsebébe.
Miközben a hall egyik vaskos oszlopa mögé húzódva megpróbáltam a lelkére beszélni, hogy legalább negyedórára hagyjuk a fenébe az ormányos bogarakat, a lányok felszívódtak. Hiába próbáltam meg felderíteni őket az üvöltve magyarázó Sir Baileyvel a nyomomban, nem jártam sikerrel. Úgy eltűntek, mint pára a dzsungel fölül, ha rásüt a kelő nap.
Mint mindig, ha lelki vigaszra van szükségem, elővettem a pipám, meggyújtottam és fújtam néhány karikát a levegőbe.
Egészen addig pipáztam gondolataimba merülve, amíg csak az erőteljesen gesztikuláló Sir Bailey ki nem verte a kezemből.

Itt is, akárcsak a délkelet-ázsiai dzsungelekben, csak a hajnal hozott megnyugvást a szenvedéseimre. Ekkor ugyanis már Lord Lover dolgozószobájának mélyén üldögéltem, egy zöld lámpás asztali ernyő árnyékában. Sir Bailey, megnyugtató távolságra tőlem, egy karosszék mélyén szundikált.
A lámpa sugarai Lord Lover arcára estek. Házigazdánk gondterhelten szemlélte a falakat helyettesítő akváriumokban úszkáló színpompás trópusi halacskákat, a víz áramlását engedelmesen követő vékony levelű vízinövényeket, amelyek úgy hajladoztak a fényben, mint kecses, hívogató, de mégis megközelíthetetlen indiai táncosnők.
Kellemesen sejtelmes, zöldes fény burkolt be bennünket, mintha Nemo kapitány tengeralattjárójában ücsörögtünk volna.
Lord Lover megvárta, míg egy fekete árnyék odapenderül mellém, és a kezembe nyom egy whiskyspoharat.
– Köszönöm, Lucas, elmehet.
Lucas mögött becsattant az ajtó.
Sir Baileyt várakozás közben egészen elnyomhatta a hajnali buzgóság, mert gyanúsan egyenletes szuszogása már-már enyhe horkolásnak hangzott. Az akváriumok között meghúzódó falipolcnak támaszkodó fiatal, indiai férfi többször is idegesen arrafelé kapta a fejét, mint a csatamén, ha távoli trombitaszót hall. A Lord Lover karosszékéhez támaszkodó Lady Pamela könnyű, testre simuló öltözékében a hajnali órák ellenére is sokkal fiatalabbnak tűnt, mint a korábbi, csontszínű estélyi ruhában. Jobbomon alacsony, gömbölyded, kopasz emberke üldögélt, időről időre odasúgott valamit a mögötte mocorgó magas, kidülledő szemű, simára fésült hajú fiatalembernek.
Lord Lover megköszörülte a torkát és felém fordította az arcát.
– Akkor... izé... nem maradt más hátra, minthogy bemutassam egymásnak az urakat. Ő... izé... Mr. Peter Lynn, az indiai építészet legkiválóbb szakértője. Remélem, hallott már róla, Mr. Lawrence?
A kövér, kopasz emberke várakozó szemekkel mosolygott rám. Én pedig, bár még életemben nem hallottam a nevét, lelkes bólogatásba kezdtem.
– Természetesen, Lord Edmond. Természetesen.
– Ő Charles Winner. Izé... nagyvadvadász... és a testőröm.
Akaratlanul is hitetlenkedő képet vágtam. Sok mindent el tudtam volna képzelni a gülüszemű égimeszelőről, csak azt nem, hogy tigrisek vagy oroszlánok után lopakodik az őserdőkben.
– Örvendek – nyögtem ki.
– Ő pedig... izé... Mr. Csaudhari. Lady Pamela titkára.
– Örvendek, Mr. Csaudhari.

– Mr. Baileyt nem kell bemutatnom. Mr. Lawrence… kérem, kóstolja meg a whiskyt. Sir Bailey elárulta, hogy a 100 Pipers a kedvence abból is a 62-es évjárat.
Óvatosan a poharam felé tapogatóztam. Valami azt súgta a lelkem mélyén: most érkeztünk a szakadék szélére, amelybe Sir Bailey és Lord Lover be akarnak lökni.
Mert hogy valami hasonló a Bentonshire-be való meghívásom célja, abban már egyetlen pillanatig sem kételkedtem.

Engedelmesen megkóstoltam a whiskyt: valóban Hundred Pipers volt, és valóban a 62-es évjárat. Úgy simogatta a gégémet, mintha virágszirmokat kevertek volna bele.
Lord Lover letette a poharát, aztán gyors pillantást vetett rám a lámpa felett.
– Mr. Lawrence, ön Mr. Bailey szerint kiváló rovartudós, sőt Mr. Bailey esküszik rá, hogy a legkiválóbbak közül való.
Bár gondolatban igazat adtam neki, jólneveltségem arra biztatott, hogy szerény legyek.
– Azt hiszem, Sir Bailey túloz.
– Egyáltalán nem! – üvöltötte felém hirtelen felriadt fogadatlan prókátorom és atyai barátom. – Most olvastam egy cikkét a *Tomaspis rubráról*, a tajtékos kabócáról. Igazán csodálatos munka. Merőben újszerű megállapításokat tesz az egész kabóca családdal kapcsolatban.
Lehajtottam a fejem. A lényeget érintően természetesen igaza volt: a cikk valóban csodálatos a maga nemében.
Csak az a kár, hogy nem én írtam, hanem barátom, Albert Potter, a British Museum rovartárának helyettes vezetője.
Lord Lover felállt és az akváriumok melletti könyvespolchoz lépett. Matatott néhány másodpercig, majd elgondolkodva nézte, ahogy az egyik polcocska elfordul, hogy hozzáférhetővé tegye a mögéje rejtett páncélszekrényt. Kulcs zörrent, néhány kattanás hallatszott a széf ajtaja kitárult előttünk.
– Mond az magának valamit, hogy Platypria echidna? Kiittam azt a néhány cseppet, ami még a poharam alján maradt és bólintottam.
– Hogyne. *Indiai sünbogár*.
– Ritka?
– Nem túlságosan.
– Mekkora a nagysága?
– Úgy nyolc milliméter. De állítólag valaki egyszer bemutatott egy kiállításon egy 12 milliméteres példányt.
– Az kábé mennyit érhet?
– Nehéz megmondani, Lord Lover. A rovar olyasmi, mint a bélyeg. Az ára meghatározott konvenciókon alapszik.
– Nos, rendben van. És ha... mondjuk, valaki felfedezne egy tíz centiméteres egyedet?
Megráztam a fejem és elmosolyodtam.
– Az lehetetlen, Lord Lover. Akkora sünbogár nincs.
– De ha találna valaki? – makacskodott.
– Annyit kérhetne érte, amennyit csak akar. És beleírhatná a nevét a rovartan történetébe.

– Valóban?
Lord Lover belenyúlt a szekrénybe és egy lapos, fehér, szürkével csíkozott dobozkát húzott elő belőle. Letette a whiskyspohara mellé az asztalra, bánatosan legeltette rajta a szemét, mintha azon töprengene, kinyissa-e.
Néhány másodpercnyi habozás után végre kinyitotta. Én akkor már ott álltam mögötte: válla felett áthajolva próbáltam elsőként megpillantani, mi van a doboz belsejében.
Mert ha igaz, amire Lord Lover célzott, csodát látok. Olyan csodát, amilyen csak ritkán történik Bentonshire-ben.

7.

Amikor Lord Lover felemelte a dobozka fedelét, felkiáltottam meglepetésemben. Észre sem vettem, hogy Lady Pamela eközben teletölti a poharainkat. Csak álltam padlóba gyökerezett lábbal, elszörnyedt tekintettel bámultam a csodát, amely valóban megtörtént Bentonshire-ben, amelyre inkább mosolyognom kellett volna.

A dobozka belsejében ugyanis, vattaágyra fektetve, akkora sünbogár pihent, amekkorának egyszerűen nem lett volna szabad léteznie.

Még az sem tudta lelohasztani a lelkesedésemet, hogy a hatalmas rovar sérült volt: hiányzott az egyik szárnya és két lába. Ennek ellenére maga volt a gyönyörűség: ahogy megmaradt kitinpáncélján megcsillant a zöld burás lámpa fénye, hawaii vulkánok kitörésére emlékeztetett.

Lord Lover szivart tett a szájába, leharapta a végét, a szivarvéget egészen hétköznapi módon a hamutartóba köpte.

– Tetszik?

– Fantasztikus... csodálatos! – nyögtem. – Ha nem látnám, el sem hinném, hogy ez lehetséges. Óriási indiai sünbogár! Jézusisten, de gyönyörű!

A többiek csendben várták, hogy kigyönyörködjem magam. Olyan csend volt körülöttem, hogy Sir Bailey szipogása nagy teljesítményű kompresszorállomás sziszegésének hangzott. Felvettem a dobozkát, letettem, a lámpa alá helyeztem, és több oldalról is megszemléltem a sünbogarat.

– Hogyan... jutott hozzá? – nyögtem még mindig a meglepetés hatása alatt. – Persze, csak akkor mondja el, ha nem titok.

Lord Lover belefújta a füstöt a levegőbe, aztán elégedetten elvette tőlem a dobozkát.

– Nem titok – mondta. – Indiából származik.

– Ebben biztos voltam – bólintottam. – Ez a típusú sünbogár csak Indiában található. Csakhogy... azok jóval kisebbek.

– Ön szerint mennyit érhet?

Ha nem álltam volna még mindig a csodálatos látvány hatása alatt, hangosan felnevettem volna.

– Semennyit. Azaz, pontosan annyit, amennyit kér érte. Százezret, egymilliót, ki tudja? Menyit ér a Mona Lisa? Vannak dolgok, Lord Lover, amik egyszerűen megfizethetetlenek. Ilyen ez a bogár is.

– Ön mit tenne az én helyemben?

– Úgy érti, ha az enyém lenne a rovar?

– Természetesen.

– Közölném a szakfolyóiratokban. És biztosítást kötnék rá. Sőt talán ezzel az utóbbival kezdeném. És megalapoznám a világhíremet.

Lord Lover elmosolyodott.
– Ezt tenné?
Könnyed mozdulattal átnyúlt az asztalka felett és a kezembe nyomta a dobozt.
– Fogja, Mr. Lawrence. Az öné.
Úgy éreztem, fejemre szakad a mennyezet. Az óriás bogár mintha rám kacsintott volna.
Remegő kézzel nyúltam a whiskyspohárért, de nem éreztem az ital ízét.
Lord Lover kinyitotta íróasztala fiókját és egy négyrétre hajtogatott papírdarabot tett a doboz tetejére.
– Ez az ajándékozási okirat. Remélem, nem talál benne kifogásolni valót.
Azt hittem, álmodom.

Tulajdonképpen csak Sir Bailey elefántordítása térített magamhoz.
– Gratulálok, Mr. Lawrence! Most aztán nekieshet, és írhat róla néhány cikket.
Fogtam a dobozkát, a papírt, és mély sóhaj kíséretében visszatoltam Bentonshire ura elé.
– Köszönöm a kedvességét, Lord Lover, de nem fogadhatom el. Lord Lover fel lehetett készülve a visszautasításra, mert a szeme sem rebbent.
– Szabad megkérdeznem, hogy miért nem?
– Éppen azért, amit az imént mondtam. A Mona Lisát sem fogadhatnám el ajándékba. Bármelyik gyűjtő – hangsúlyozom: bármelyik –, egy órán belül ön elé tenne százezer fontot ezért a példányért. De lehet, hogy keveset mondtam. Talán egymilliót kellett volna mondanom.
Lord Lover gyengén sikerült karikát fújt a mennyezet felé.
– Én pedig úgy gondolom, mivel a saját tulajdonom, annak ajándékozom, akinek akarom.
A hatalmas bogár mintha könyörögve nézett volna rám. Mintha arra biztatott volna, hogy fogadjam el.
– No, de... miért éppen nekem akarja ajándékozni? Miért nem a British Museumnak?
Lord Lover ajka megvetően lefittyedt.
– Utálom a múzeumokat. Valahányszor dolgozni akartam egy múzeumban, mindannyiszor órákig kellett magyaráznom, hogy magam is tudós ember vagyok, annak ellenére, hogy koronás zsebkendő van a felső zsebemben. És ha végül kegyeskedtek megengedni, hogy betegyem a lábam a raktárukba, percenként ellenőrzött valaki, hogy nem dugtam-e a seggembe Siva isten másfél méteres kőfütyijét, a *Sivalingamot*.
– Kérlek, Edmond, nagyon kérlek – hallottam Lady Pamela. enyhén felháborodott hangját.
Lord Lover legyintett, és farkasszemet nézett a bogárral.
– Tudod, Pamela, mindig feldühít, ha azokra a túrófejű múzeumi emberekre gondolok. Hát ezért akarom önnek ajándékozni a rovart, Mr. Lawrence. Sir Bailey említette előttem az ön nevét és... izé... hozott is néhány könyvet az ön cikkeivel. Megpróbáltam elolvasni egyet, de remélem, nem haragszik meg érte, öööö... izé... hát, lehet hogy nem túl udvarias, amit mondok, de pokolian unalmas volt.
– Amihez nem értünk, az általában unalmasnak tűnik.
Lord Lover biccentett.
– Nagyon helyes a meglátása, Mr. Lawrence. Én ugyanis csak az indiai

építészeti emlékekhez értek. Bár egyes kollégáim szerint azokhoz sem túl sokat. Száz szónak is egy a vége: úgy döntöttem, vagy az öné lesz a rovar, vagy beledobom a kandallóba. Méghozzá rögvest. Kérlek, Pamela, ég a tűz?
– Nem ég, Edmond.
– Pech. Akkor gyufával gyújtok alá. Tehát, Mr. Lawrence?
Két kézzel kaptam a doboz után és védőn fölé tartottam a tenyeremet.
– Ha megpróbálja megsemmisíteni, megölöm!
– Itt a papír. Írja alá.
Remegő kézzel firkantottam az okmány alá a nevem. A bogár egyetlen, épen maradt kitinpáncélja megremegett, mintha barátságosan felém akart volna inteni vele.
Úgy látszott, meg van elégedve az új gazdájával.

Bentonshire ura elégedetten zsebre gyűrte a papírt és felemelte a poharát.
– Legyen szerencsés a bogarával, Mr. Lawrence.
– Lord Lover, én nem is tudom, hogy köszönjem meg... Lord Lover felemelte a kezét, mintha meg akarta volna tiltani, hogy tovább hálálkodjak.
– Mr. Lawrence, be kell önnek vallanom valamit. Azt hiszem... bizonyos értelemben az előbb azt sejtettem, hogy csak ez az egyetlen példány létezik az óriás sünbogárból. Pedig több is van belőle.
Egyetlen másodperc alatt jéggé fagyott bennem a lélegzet.
– Önnek?
– Nem nekem... Izé, talán nem jól fejeztem ki magam. Azt akartam mondani, hogy... a természetben akad több is belőle.
Lassan kezdtem megérteni, mire céloz.
– Úgy érti, ahol ezt találták, találtak többet is?
– Egészen pontosan úgy értem.
Felpattantam és izgatottan járkálni kezdtem a székek között. Az sem zavart, hogy a rajtuk ücsörgők úgy forgatták utánam a fejüket, mint teniszmérkőzés nézői a labda után.
– Megtudhatnám, hol találták?
– Indiában. Egészen pontosan Maidapurban. Még pontosabban Maidapur városa mellett az őserdőben.
– Ön?
– Mr. Csaudhari.
Minden szem a titkár felé fordult. A szép arcú, indiai férfi mosolyogva nézett vissza ránk.
– Megtudhatnám...
– Természetesen, Mr. Lawrence. Mr. Csaudhari elmond mindent. Kérem, Mr. Csaudhari, válaszoljon Mr. Lawrence kérdéseire.
Az indiai szótlanul biccentett.
Majd szétvetett a kíváncsiság, ezért szinte úgy robbantak ki belőlem a szavak. Fütyültem rá, hogy a többieket érdekli-e a dolog, vagy sem.
– Már sérült volt, amikor megtalálta? Úgy értem... élettelen volt a bogár?
Szándékosan nem használtam a megdöglött szót. Egy ilyen gyönyörű lény kimúlik, elpusztul, elveszíti az életét, de nem döglik meg. Azt legfeljebb a patkányok csinálják.
– Nem, Mr. Lawrence. A bogár még élt. Hol?
– Én egy fatörzsön találtam. Hasonló nagyságú társai között.
– Ön ölte meg?
– Magától pusztult el. Betettem egy dobozba, hogy elhozzam

magammal, mert életemben nem láttam még ekkora rovart.
Nem akartam szemrehányást tenni neki, de mégiscsak kicsúszott a számon néhány feddő szó.
– Az ördögbe is, ember, nem tudott volna jobban vigyázni rá?
Csaudhari arcáról néhány másodpercre elröppent a szolgálatkész mosoly.
– Nem tudtam, mit tartok a zsebemben – mondta szárazon. – Nem értek a rovarokhoz, Mr. Lawrence. Ha tudtam volna, jobban vigyázok rá. Különben pokolian nehéz úgy óvni egy zsebünkben lapuló dobozkát, hogy közben minden pillanatban az életéért aggódik az ember.

Alighanem ebben a pillanatban éreztem meg igazán, hogy ami mind ez ideig történt, csak az előjátéka valaminek. És hogy aligha kaptam önzetlenül az óriási bogarat.
Lord Lover elégedetlenül megrázogatta kialudt szivarját, majd körülményesen pöfékelve meggyújtotta.
– Nem tudom, Sir Bailey mesélt-e rólam önnek, Mr. Lawrence?
Határozatlanul biccentettem. Sir Bailey szinte az egész idevezető úton végig Loverről beszélt – méghozzá üvöltve –, ennek ellenére sem figyeltem rá. Most már bántam, hogy nem fordítottam nagyobb figyelmet az ordítására – akkor ugyanis azt hittem, Lord Lover valamiféle egyetemi alapítványt óhajt tenni, ehhez kéri a segítségemet.
– Magam is olyan tudósféle lennék – mondta szerényen Bentonshire ura. – Nem találkozott a nevemmel valamelyik akadémiai értesítőben?
Akárhogy is erőltettem az agyam, nem bukkant fel benne semmi. Pedig rendszeres olvasója vagyok a tudományos kiadványoknak.
– Ami azt illeti, megértem. Hiszen az indiai építészet nem az ön szakterülete.
Egyszerre mintha beugrott volna valami. Hát persze! Valami Bangladesben felfedezett ősrégi templomról írott cikk alján láttam a Lord Lover nevet.
– A bangladesi romtemplom...
– Ó, hát mégiscsak emlékszik rám? – kérdezte, egyszerre úgy felderült az arca, mintha arról értesítettem volna, hogy kutatásaiért megkapta a francia akadémia nagykeresztjét. – Pedig az nem is a legsikerültebb cikkem.
– Határozottan jó benyomást tett rám – hazudtam szemrebbenés nélkül. – Sőt kifejezetten tetszett. Igazán eredetiek a megállapításai, Lord Lover.
– Hát, izé... nem hagyományosak, az holtbiztos. Ami a naptemplomok ornamentikáját illeti, kifejezetten liberálisak az értelmezéseim. Ez esetben bizonyára megérti, miért ragaszkodom annyira ahhoz, hogy leírhassam és feldolgozhassam a világ legcsodálatosabb Káli-templomát.
Várakozva nézett rám, mintha választ várt volna tőlem. Mivel semmiféle összefüggést nem láttam a kijelentései között, nyeltem egy nagyot, és félve tettem fel a kérdést:
– Miféle... Káli-templomot, Lord Lover?
Bentonshire ura elkomorult, sőt esküdni mertem volna rá, elszürkült az arca. Az akváriumokban úszkáló halak az üveghez simultak nagy, mozdulatlan szemükkel kíváncsian néztek ránk.

Lord Lover hangja furcsán csengett, mintha félelem bujkált volna benne.
– Káli elrejtett templomát, Mr. Lawrence. Sosem hallott még róla?

11.

Nyugtalan pillantást vetettem a vattapaplanocskán lapuló rovarra, és önkéntelenül is rátettem a dobozra a tetejét.

– Őszintén szólva nem kifejezetten India a kutatási területem. Belső-Ázsia sámánjai jobban érdekelnek, mint az indiai jógik.

– De azt csak tudja, *Káli* kicsoda?

– Hogyne tudnám, Siva egyik felesége.

Lord Lover gúnyosan elkaccantotta magát és undorral megfricskázta a szivarját.

– Bahhh! A felesége... jó vicc! Így csak egy hozzá nem értő európai gondolkodhat. Káli sokkal, de sokkal több annál. Káli Siva *saktija*.

Természetesen tisztában voltam vele, mit jelent a sakti kifejezés. A sakti nem kizárólag feleség, sőt bizonyos esetekben egyáltalán nem az, hanem a természet őserejének a megtestesítője, a női szubsztancia, amelyet a férj, vagy a férfi partner csak kiegészít.

– Káli alkotó és romboló istennő. Sokak szemében ő a szerelem úrnője is. Ezzel együtt a gyilkolás és a halál megtestesítője. A hivatalosan elismert, nagyobb vallási irányzatokban nem nagyon rajonganak érte. Találkozott már valaha Kálit imádó vallási közösséggel?

– Még soha – mondtam. – De másokkal sem nagyon, őszintén szólva, soha nem érdeklődtem különösebben a hindu szekták iránt.

Bentonshire ura komoran bólintott.

– Ennek ellenére, szeretném, ha meghallgatna egy rövid történetet, amire kutatásaim közben bukkantam. Valamikor az 1800-as évek első felében kezdődött a dolog. Egy Sarandon nevű angol katonatiszt szolgált ez idő tájt a varanaszi, azaz benáreszi helyőrségben. James Sarandon. Mond valamit önnek ez a név?

– Az égvilágon semmit. Mit kellene hogy mondjon?

– Ó, éppen csak arra gondoltam, hátha említette valaki ön előtt Indiában.

– Nem emlékszem rá, hogy említette volna.

– Sarandon ezredes, mert ekkor már ezredes volt, túl az ifjúkoron, néhány évvel történetünk kezdete előtt nősült másodszor Nagy-Britanniában. Első feleségét Indiában veszítette el: hirtelen támadt láz végzett vele. Ebből a házasságból egyetlen fiúgyermek származott: Nicholas Sarandon.

Komoran nézett rám, mintha bizony át kellett volna éreznem ez utóbbi mondat jelentőségét. Akárhogy is erőltettem azonban magam, semmi jelentőségét nem tudtam felfedezni annak, hogy az akkor még ifjú Nicholas Sarandon, akinek mára alighanem már a síremléke is porrá morzsolódott, kinek a hányadik házasságából származott.

– Sarandon ezredes második felesége, Hannán Sarandon csendes,

szőke, elmerengő teremtés volt – ezt egyébként a benáreszi helyőrség fennmaradt írásaiból tudjuk. Házasságuk első évében leánygyermeket szült férjének. A kicsi anyja után ugyancsak a Hannán nevet kapta.
Szívott egyet a szivarján, aztán kifújta a füstöt.
– Közbevetőleg meg kell jegyeznem, hogy abban az időben Benáresz volt a Káli-kultusz központja: két Káli-templom is emelkedett a környéken. Sarandon ezredes békésen megfért a Káli-hívőkkel, bár maga nem kedvelte a templomok környékén lejátszódó véres szertartásokat.
– Emberáldozatra gondol?
– Benáreszben nem történt ilyesmi, Mr. Lawrence. Elsősorban kecskékről volt szó: a hindu mitológia szerint Káli kedveli a kecskéket, és még jobban kedveli a... vért. Sarandont egyszer meg is hívták egy áldozati szertartásra, amit, ha úgy tetszik, hivatalból végig kellett néznie. Bár nincs okunk feltételezni, hogy az ezredes ne lett volna kemény katona, a helyőrségi feljegyzések szerint Sarandon az eszméletlenségig leitta magát az esemény után. Ami azt is bizonyítja, hogy a Kálinak szentelt áldozati hókuszpókusz alighanem nélkülözött mindenféle esztétikumot.
Lelki szemeim előtt hirtelen felbukkantak a nága fejvadászok áldozati rítusai és mélyet sóhajtottam. Az áldozati szertartásokat aligha azért találták ki, hogy esztétikumot keresgéljünk bennük.
– Látott már Káli-ábrázolást?
– Láttam.
– Akkor tudja, hogy Kálit még erős jóindulattal sem lehet vonzónak nevezni. Bár az alakja ellen... hm... aligha lehetne kifogást emelni. Nagy, tömör mellek, kihívóan emelkedő, kerek fenék...
– Edmond, kérlek...!
– Bocsáss meg, kedvesem – dörmögte Lord Lover zavartan és megforgatta ujjai között a szivarját. – Szóval, Kálinak elsősorban az arca az, ami kifejezetten ellenszenves. Kidülledő szemek, vicsorgó fogak, lobogó, borzas haj, a homlokát és különben vonzó keblét borító, tekergőző kígyók, hogy úgy mondjam, nem teszik kívánatossá. Az ilyesféle isten nem is kívánhat más áldozatot, mint vért. Nincs igazam?
– Bizonyára – mondtam kitérően.
– Ennek ellenére, mint említettem, Sarandon és a Káli-hívők sokáig békésen megfértek egymás mellett. Egészen addig, amíg India egy más pontján nem történt valami. Dokumentum nem maradt róla, de a korabeli újságcikkek célozgatásaiból sejteni lehet, hogy a Himalájához közel eső területeken a Káli-papok megöltek egy angol asszonyt.
– Úgy érti, feláldozták az istennőnek?
– Ki tudja? Nem volt időm utánanézni, és őszintén szólva nem is izgatott a dolog. Inkább a következménye. India kormányzója ugyanis

az események nyomán felhívta a helyőrségek parancsnokainak figyelmét, hogy minden lehetséges eszközzel próbálják meg jobb belátásra bírni a Káli-hívőket.
– Hm. És mit értett ezalatt a kormányzó?
– Alighanem azt, hogy a parancsnokok kényszerítsék a Káli-papságot, hagyják el a városokat, és ezektől távol építsenek új templomokat maguknak. Ezért aztán Sarandon is kénytelen volt kiűzni őket Benáreszből – feltehetően meggyőződése ellenére. A lényeg mindenesetre az, hogy megromlott a viszony a helyőrség és a lakosság között, melynek egy része a Káli-hívőket támogatta. Szipákolt, aztán folytatta.
– Egy reggelen jelentették Sarandonnak, hogy eltűnt a kislánya. Szó szerint értse, mert éppen szolgálatban volt valamilyen erődben – még sohasem jártam Benáreszben, így fogalmam sincs róla, milyen épületről lehet szó –, amikor felesége hazahívatta. A jajveszékelő asszony kezét tördelve tudatta vele, hogy a kis Hannah szobáját a szolgáló lány reggel üresen találta. A jelek – nyitott ablak, felborult szék – arra utaltak, hogy Hannah Sarandont elrabolták. mivel a Káli-hívők elleni intézkedések éppen azokban a napokban érték el csúcspontjukat, aligha lehetett kétséges, hogy mi áll az eltűnés hátterében.
Sarandon ezredes, aki életének nagy részét Indiában töltötte, azonnal belátta, erőszakkal és kapkodással nem megy semmire. Egyedül és fegyver nélkül azonnal felkereste az egyik templomot, hogy a Káli-papoknál tudakozódjék. Mivel az épületbe nem volt szabad belépnie, helyőrségi parancsnok létére álló napon át várakozott a kapunál, hogy az első felbukkanó pappal üzenetet küldjön a templom vezetőjének. Már erősen estébe hajlott az idő, amikor egy arra járó hindu fiatalember felvilágosította: hiába is várakozik, a templom üres. A Káli-papok és híveik az elmúlt éjszakán elhagyták a várost és ismeretlen helyre költöztek.
Képzelheti a szerencsétlen szülők fájdalmát. Sarandon ezredes éjt nappá téve nyomozott leánya elrablói után, mindhiába. Egyszer azonban... ha jól emlékszem, két évvel Hannah Sarandon eltűnése után, Sarandon ezredes üzenetet kapott. Valaki egy rajzot dobott be a kertjébe.
– Rajzot? – kérdeztem izgatottan előrehajolva. Bármennyire is távol állnak tőlem az indiai kultuszok, nem tudtam kivonni magam az elbeszélés hatása alól.
– Igen. Rajzot – mondta Lord Lover. – Egy tekercset. Kék szalaggal átkötve. A rajz egy templomot ábrázolt, méghozzá naptemplomot: amilyenből csak párat ismerünk India-szerte. Az egész, hatalmas templomkolosszus a napszekeret szimbolizálta, amint végigkocog az égi mezőkön. Sarandon ezredes ebből aztán megértette, hogy ebben a

templomban őrzik a lányát. De arra, hogy maga a templom India mely részén található, soha nem jött rá.
Amíg Lord Lover ismét a szivarjával szöszmötölt, elgondolkodtam. Mr. Andersontól tudtam, hogy a naptemplomok valóban ritkák alighanem közvetlenül az árja hódítás után építették őket, bár ebben a kérdésben megoszlik a tudósok véleménye.
– A naptemplomot természetesen nem a Káli-hívők emelték – erősített meg a hitemben Lord Lover. – ők csak beköltöztek az árván hagyott épületbe, a kis Hannah Sarandonnal együtt. Akit végül is alighanem feláldoztak a vérszomjas istennőnek.
Előrehajoltam és Bentonshire urának vizenyősen kék szemébe néztem.
– Lord Lover – mondtam halkan –, ön azt akarja a tudomásomra hozni, tudja, hol található a szóban forgó naptemplom?
Lord Lover biccentett.
– Tudom.
– Hol?
– Néhány száz méternyire attól a helytől, ahol Mr. Csaudhari rábukkant az óriási sünbogarakra. Ahova önnek is mennie kell, ha meg akarja találni őket, Mr. Lawrence.

12.

Éreztem, hogy kutyaszorítóba kerültem. Besétáltam egy csapdába, amelyből egyelőre nem láttam kiutat. Világos volt számomra, hogyha a rovarokat meg akarom szerezni, tanulmányozni kívánom az életmódjukat, és főleg, ha meg akarom védeni őket, nem kerülhetem ki a maidapuri templomot. Ámbár... miért is kerülném ki? Csak azért, mert másfél száz évvel ezelőtt állítólag tragédia történt a falai között? Ha egyáltalán valóban ez az a templom, amelyet Sarandon ezredes keresett.

– Hogy bukkantak rá az épületre? – kérdeztem beletörődve a változtathatatlanba.

– Egy légi felvétel alapján. De erről majd később. Egyelőre elégedjék meg azzal, hogy ez a világ legtökéletesebb, legcsodálatosabb naptemploma, bármennyire is megpróbálták elrondítani a Kálihívők. Ha megtalálom és feldolgozom, nem éltem hiába.

Sóhajtottam és beláttam: csatát veszítettem. Lord Lovert ugyanabból a fából faragták, mint jómagamat: ha tudományos szenzációt szimatol valahol, nincs az az akadály, amitől visszarettenne.

– Mikor szereztek róla egyáltalán tudomást?

– Úgy hat évvel ezelőtt.

– Járt ön azóta Indiában, Lord Lover? Házigazdám biccentett.

– Indiában igen, de a maidapuri dzsungelba nem jutottam el. Tudja maga, mennyi időbe kerül a szükséges papírok beszerzése?

– Egyetlen légi felvételből meg lehetett állapítani, hogy érdemes egyáltalán odamenni?

– Több felvétel is a rendelkezésemre áll már. De nem is ez a lényeg. A lényeg az, hogy elküldtem Mr. Csaudharit, szimatoljon körül a környéken.

Éreztem, hogy kifut a vér a fejemből. Egyszerre csak kezdett összeállni minden: a naptemplom, Csaudhari kirándulása, az ajándékba kapott sünbogár.

Mivel Lord Lover elhallgatott és lassan kortyolgatni kezdte az italát, Mr. Csaudharihoz fordultam.

– Ön látta a templomot, Mr. Csaudhari?

– Láttam, Mr. Lawrence.

– Közelről?

– Egészen közelről. Meg is érintettem a falait.

– Lakatlan?

Csaudhari megcsóválta a fejét.

– Egészen biztosan nem az, Mr. Lawrence. Hiszen... hallottam az énekszót. Éppen ezért gondoljuk, hogy itt őrizhették a kis Sarandon lányt.

– Milyen énekszót?
– Amíg… csak az épület közelében jártam… énekeltek. Egy egész templomi kórus.
– Mit énekeltek?
– Káli-himnuszokat. Könyörgéseket a Fekete Anyához.
– Papok?
Csaudhari széttárta a karját.
– Nem láttam senkit, Mr. Lawrence. Igaz, a dzsungel benőtte a templomot, de… végig, amíg csak a közelében bolyongtam, biztos voltam benne, nem vágyok egyedül. Mintha minden lépésemet figyelték volna. Ha hátat fordítottam egy bokornak, szinte éreztem, hogy figyelő szemek tüze égeti a hátam. Egészen addig, amíg… De most, ha megbocsátanak… pokolian fáradt vagyok. Holnap… elmondok mindent, amit tudok. Jó éjszakát, Lady Lover és uraim.
Odakint felhőszakadásszerűen megeredt az eső.
Lord Lover felállt, megvárta, amíg Sir Bayle-t és engem kivéve mindenki elhagyja a szobát, akkor jelentőségteljesen a karomra tette a kezét és kényszerített, üljek vissza a karosszékembe.
Visszaültem és előrenyújtottam a nyakam.
Vártam az ajánlatát.

13.

A hajnal szürke, vigasztalan fénye szemhunyásnyi idő alatt betört az ablakokon. Az egyik pillanatban még sötét volt odakint, a másikban pedig már mosogatórongy színű homályban ázott a szoba. Elnyomtam egy diszkrét ásítást és a poharam után tapogatóztam. Alighanem itt az ideje az első, reggeli whiskymnek...

Lord Lover letette szivarját a hamutartó szélére és rám emelte fáradtságtól keskenyre zsugorodott szemét.

– Tennék önnek egy ajánlatot, Mr. Lawrence. Két hónap múlva indul az expedícióm Maidapurba. Arra szeretném kérni, jöjjön velem, hiszen a rovarok is ott találhatók, ahol a templom. Csaudhari szerint még kétszáz méter sincs az épületek és az odvas törzsű fák között, ahol a sünbogarakra bukkant.

Csábítónak tűnt az ajánlata, bár jól tudtam, a gonosz, természetfeletti hatalmak, ha csőbe akarnak húzni bennünket, nem fogynak ki a ravasz trükkökből.

– Miért éppen rám van szüksége, Lord Lover? – kérdeztem csodálkozást mímelve. – Hiszen én igazából nem is értek Indiához.

Bentonshire ura megvakarta a koponyáját, aztán felvonta a vállát.

– Nem is tudom, Mr. Lawrence. Talán azért, mert Sir Bailey szerint ön egy fanatikus kutató, aki nem riad vissza semmitől, ha tudományos kérdések megoldásáról van szó. S mivel ilyen vagyok én is... alighanem rokon lelkeknek is nevezhetném magunkat. Őszintén szólva könnyebben viselem el a dzsungel nehézségeit, ha van mellettem valaki, akivel hébe-hóba néhány okos szót válthatok.

– Tehát, a társalkodónő vagy a hostess szerepét szánja nekem?

– Mr. Lawrence, én csak az épületekhez értek valamicskét ezekhez az ezerszer áldott és elátkozott indiai templomokhoz. Ha ezt a naptemplomot sikerül feltárnom, megtettem, amiért élni érdemes. Ön, Mr. Lawrence, mindazt tudja Keletről, amit én nem. Hiába voltam már számtalanszor Indiában, idegen és érthetetlen nekem az a világ. De ha ön elkísérne...

Mielőtt még kifejthettem volna, hogy váratlanul ért a megtiszteltetés, azonkívül egy expedíciót jól elő kell készíteni, ismeretlen erőtől vezérelve szinte maguktól estek ki a számon a szavak.

– Azt hiszem, elfogadom... az ajánlatát... Lord Lover.

Bentonshire ura boldogan kapta fel a whiskyspoharát és rám emelte.

– Önre és közös expedíciónk sikerére, Mr. Lawrence! Fenékig ürítettem a poharam, miközben azért elgondolkodtam néhány apróságon. Az első és a legfontosabb mindjárt az volt, hogy biztos voltam benne, megkörnyékezésemmel kapcsolatban Lord Lover elhallgat előlem valamit. Van a háttérben nyomósabb ok is, mint

rokon lelkünk és Kelettel kapcsolatos ismereteim.
De mi az ördög lehet az?

14.

Éppen ott tartottam, hogy elhatároztam, felébresztem Sir Baileyt és megkérem, ha lehet, ne aludjon ismét el, hiszen ideje elhagynunk Bentonshire urának vendégszerető házát, a külvilágból behallatszó hatalmas csattanások és a hajnali szürkületet bevilágító vakító villanások arra figyelmeztettek: odakint ismét elszabadult a pokol.

Lord Lover letette poharát, összenézett Lady Pamelával, aztán nehézkesen feltápászkodott.

– Eeee... amint látom, pokoli idő van odakint. Holnap úgyis szombat lévén... nem óhajtana lepihenni néhány órácskára, Mr. Lawrence? Amint látom, Sir Bailey barátomra is ráférne a pihenés. Azonkívül szeretném, ha reggel meghallgatná Mr. Csaudharit, akit... hm... sajnálatos módon... bizonyos baleset ért... a naptemplom közelében. Lady Pamela azonnal kinyittatja önnek az egyik vendégszobát.

Mivel a villanások és dörgések egyetlen hatalmas hang- és fényorgiában olvadtak össze odakint, az eső is szakadt, mintha dézsából öntötték volna, ráadásul Sir Bailey újabb szimfóniákba kezdett az orra és két ajka segítségével, úgy döntöttem, elfogadom szíves ajánlatát.

Elvégre tökéletesen mindegy, hol töltöm a hajnalt.

Ilyenfajta meggondolatlan kijelentést ott és akkor tettem utoljára.

Nem sokkal később ugyanis bebizonyosodott: egyáltalán nem mindegy, hol próbálja álomra hajtani a fejét az ember.

Miután becsattant a szobámba kísérő inas mögött az ajtó, levetettem a szmokingomat, fogtam egy karosszéket és az ablak elé állítottam. Megtömtem a pipám, meggyújtottam, majd belecsüccsentem a székbe. Egészen addig mozdulatlanul ültem, amíg az első, jól sikerült karikák el nem indultak a mennyezet felé.
A mennydörgés és villámlás nem csillapult mintha a vérszomjas Káli istennő ezzel akarta volna tudtomra adni, haragszik a döntésemért.
A kertben ingadozó tujafák és fenyők lassan pálmákká vékonyodtak, a kőkerítés indiai házak sorává alakult át. Annak ellenére, hogy be volt csukva az ablak, orromat meglegyintette a dzsungel nyers lehelete. A szoba szempillantás alatt megtelt a trópusi virágok kesernyésen bódító illatával fülemben rég nem hallott neszek és hangok születtek újjá szemem megrebbent, ahogy magam elé képzeltem a trópusi nap fényét.
Remegő kézzel emeltem számhoz a pipámat és fújtam még egy mennyezet felé emelkedő karikát.
Bár tudtam, hogy aludnom kellene néhány órát, azzal is tisztában voltam, hiába is próbálkoznék, úgysem sikerülne. A dzsungel távoli közelsége annyira felzaklatta az idegeimet, hogy képtelen lennék álomra hajtani a fejem.
A mennydörgések és villanások szünet nélkül követték egymást, mintha a természet sorozatvetőkkel dolgozott volna a felhők között. A hajnali, szürkéskék felhőbokrokat tintafekete, hasas párahegyek váltották fel, hasuk lelógott Lord Lover kertjébe a tuják és fenyők csúcsait súrolta. A szél panaszosan üvöltött: kövér esőcseppek kenődtek szét az ablaküvegen. Az ablakok résein át őszi hideg csapta meg a térdem, jóindulatúan figyelmeztetve, hogy mégsem a trópusokon vagyok.
Felemeltem a pipám és a számhoz emeltem.
Minden eddiginél hatalmasabb dörrenés reszkettette meg a környéket. A lecsapó villám elvakított: önkéntelenül is arcom elé kaptam a kezem. Asztalilámpám, amelynek kis teljesítményű körtéje eddig is sikertelenül birkózott a tintafelhők okozta sötétséggel, párat pislogott, majd végleg kialudt.
Óriási detonáció remegtette meg az ablakokat: néhány pillanatig azt hittem, fel is tépi őket. Nem messze szobám ablakától tompa puffanással eldőlt valami. Ekkor úgy gondoltam, mégiscsak meg kellene próbálkoznom az alvással. Sóhajtottam, levetkőztem, óvatosan tapogatódzva a zuhany alá álltam. Megeresztettem a vizet jó öt percig elgondolkodva bámultam a múlni nem akaró éjszakába.
Miután befejeztem a zuhanyozást, megtörülköztem, visszasétáltam a

hálószobába, az óriási, padlótól a mennyezetig érő tölgyfa szekrény elé léptem és tétovázva megvakargattam a fejem búbját.
Mielőtt elhagyom Bentonshire-t, feltétlenül szót kell váltanom Mr. Csaudharival. Vajon hogy értette a pillanatonként fenyegető életveszélyt? Továbbá azt sem értettem igazán, miért mesélte el Lord Lover a szerencsétlen Sarandon ezredes történetét? Mert hogy nem véletlenül, szószátyárságból tette, arra mérget mertem volna venni.
Megfogtam a hatalmas szekrény ajtaját és kinyitottam. Ha szerencsém van, találok egy pizsamát, amelybe belebújhatok. Előkelő házaknál tett eddigi látogatásaim feljogosítottak rá, hogy ne reménykedjek feleslegesen.
Még szélesebbre tártam az ajtót és szemügyre vettem a felső polcokat. Törülközők, ágyneműk és persze pizsamák álltak rajtuk, glédába rakva. Még azt is megválaszthattam volna, csíkos pizsamát húzok-e, egyszínűt vagy esetleg pöttyösét.
A polcok alatti rúdra akasztva utcai ruhák, szmokingok és házikabátok várakoztak hosszú sorban. Ha akartam volna, akár fehér szmokingot is húzhattam volna a lassan mégiscsak ránk köszöntő hajnal tiszteletére.
Csak úgy, a rend kedvéért benyúltam a ruhák közé, hogy a helyére lökjek egy slendriánul félrecsúszott házikabátot. Úgy látszik, e rövid idő alatt is megfertőzött a Lover-ház lelke szinte fizikai fájdalmat éreztem a megbomlott harmónia láttán.
A kabátot visszatettem a helyére azzal a mereven kiálló, barnás férfikézzel azonban, amelyet sehogy sem sikerült visszalökdösnöm az öltönyök közé, nem tudtam mit kezdeni.
Akárcsak azzal a nyakamba zuhanó ismeretlennel, aki udvariatlanul rám esett és magával sodort a szőnyegre.
Bár a férfi kevés hajlandóságot mutatott, hogy legördüljön rólam, bántani sem akart. Egyszerűen csak nyugalmas helyet keresett magának, ahol csendben elheverhet.
A nyakamba zuhanó férfi ugyanis halott volt. Szájából kilógó kékesszürke nyelve, lilavörös arca, és nem utolsósorban az az olajtól bűzlő zsinór, amely a nyakát ékesítette, arról árulkodott, hogy megfojtották.
Minden erőmet összeszedve kimásztam alóla, az ablakon beáradó hajnali szürkeség felé fordítottam az arcát.
Mr. Csaudhari, Lady Lover titkára volt a halott.

Haseltine felügyelő mogorva volt, kialvatlan és ráadásul skót. Vöröses macskabajusza alól kellemes whiskyszag áradt, jelezve, hogy aligha szorgos nyomozással töltötte az éjszakát. Kísérője, Skeleton őrmester, nevéhez méltóan vékony volt, mint egy csontváz.
Haseltine csak úgy kutyafuttában vetett rám néhány pillantást – mégis, azonnal beláttam, bármit is tennék, aligha tudnám belopni magam a szívébe.
– Szóval maga az a Lawrence? – kérdezte aztán annyi bájjal a hangjában, amennyivel egy elütött kóbor kutyát szokás kérdezgetni az országút szélén – Malcolm tanácsos odavan magáért.
– Én is őszintén tisztelem Sir Malcolmot – mondtam az igazságának megfelelően.
– Kár, hogy szenilis az öregúr, és aligha van már józan ítélőképessége birtokában – morogta édesdeden elmosolyodva. – Magának nem ez a véleménye?
Tettetett közönnyel vontam meg a vállam.
– A szenilitás előbb-utóbb mindenkit utolér. Ismertem egyszer egy rendőrfelügyelőt, aki már fiatal korában, hogy úgy mondjam...
– Ne mondja sehogy. Nyomozni jöttem, nem társalogni. Hm. Tehát ön Mr. Lawrence?
– Az vagyok. Lawrence. Leslie L. Lawrence.
– Megtudhatnám, mit keres itt, Lord Lover birtokán?
– A tegnapi estélyről maradtam itt. Lord Lover bizonyos ügyekben tanácskozott velem az éjszaka.
– Bizalmas ügyekről volt szó?
– Attól függ. Ismeri a rovarokat?
Haseltine megnyomkodta vörös lében ázó szemgolyóit.
– A micsodákat?
– Rovarokat. Bogarakat.
– Mint a svábbogár?
– Általában a rovarvilágra gondoltam.
– Nem. De hogy jön ez ide?
Előre készültem a találkozóra, így magammal hoztam a hallba a sünbogarat. Kihúztam a zsebemből a dobozát és felpattintottam a tetejét.
– Ezt nézze meg, felügyelő.
Haseltine előrehajolt és belebámult a dobozkába. Skeleton őrmester ugyanezt tette a hátam mögött.
– Mi ez?
– A latin neve *Platypria echidna* – mondtam. – A fordítása kicsit bizonytalan. Lehet úgy is fordítani, hogy óriási sünbogár, de úgy is,

hogy ötszázezer font, sőt úgy is, hogy egymillió.
Haseltine eltátotta a száját és kimeredt szemmel bámult a jobb sorsra érdemes rovarra. Skeleton ezalatt elképedt meglepetésszimfóniát szuszogott a fülembe.
– Azt állítja, hogy ez az izé... egymillió fontot ér?
– Nem állítom, csak ennyire becsülöm. De lehet, hogy tévedek és kétmilliót.
– Azt akarja bemesélni nekem, hogy akad olyan őrült, aki ezért az ocsmány dögért pénzt ad? Ha én találkozom egy ilyennel, szó nélkül széttaposom.
– Ezért rendőrfelügyelő – mondtam.
– Ezt hogy érti? – kérdezte fenyegetően előrebökve a bajuszát.
– Úgy, hogy nem ismeri a rovarokat. Ez ugyanis egy egyedi darab.
– Itt fogta a kastély környékén?
– Kedves felügyelő – mondtam sóhajtva. – Ez a bogár Indiában él. Azért maradtam itt éjszakára, mert... Lord Lover nekem ajándékozta.
Haseltine felügyelő ismét a rovarra bámult, majd rám, végül Skeleton őrmesterre.
– Azt mondja, Lord Lover magának ajándékozta ezt az izé... egymillió fontot?
– Ez a helyzet.
– No, de... miért?
– Lord Lover úgy érezte, a tudományt támogatja vele.
– És maga ezért maradt itt éjszakára? Ahelyett, hogy elhúzott volna, mint a vadlibák.
– Miért húztam volna el?
– Hátha Lord Lover meggondolja a dolgot. Egy vidám estély utáni kellemes részegségben gyakran tesz olyasmit az ember, amit másnap megbán.
– Lord Lover nem gondolta meg – mosolyogtam. – De igaza van, nem a rovar miatt maradtam itt. Lord Lover rá akart beszélni, kísérjem el legújabb expedíciójára.
– Indiába?
– Csodálkozik?
– Csak tájékozódni próbálok. Szóval, itt maradt éjszakára, mert Lord Lover küszöbön álló indiai expedíciójáról óhajtott beszélgetni önnel, miután megajándékozta ezzel az aranyat érő bogárral. Jól következtetek?
– Pompásan, felügyelő.
– Mit válaszolt Lord Lovernak?
– Hogy elkísérem.
– Aztán mi történt?
– Reggel felé beültem a szobámba és kibámultam az ablakon.
– Hm. Volt valami oka, hogy pont az ablakon bámult ki?

– Hát… bizonyos értelemben igen. A falon ugyanis nem látok át.
Haseltine farkasmosolyra húzta a száját.
– Szellemes. Eszerint kibámult az ablakon. Mit látott odakint?
– Esőt, ködöt, szürkeséget.
– Őszintén szólva meglepett volna, ha két zsiráfot lát. De tudja, mit, Lawrence? Mi lenne, ha megszemlélnénk azt a hullát? Van kifogása ellene, hogy elkísérjen?
Elindultunk felfelé az emeletre vezető lépcsőn. Haseltine udvariasan előreengedett. Skeleton őrmester hosszú lábaival három lépcsőfokot is lépett egyszerre, időről időre várakozni kényszerült, nehogy megelőzzön bennünket. Mire felértünk az emeletre, már ott tolongott mindenki a folyosón, még Sir Bailey is kíváncsian vizsgálgatta a feltűnő rendőröket.
Lord Lover elénk sietett és izgatottan megköszörülte a torkát.
– Izé… uraim… ha befejezték, esetleg egy csésze teát?
Haseltine előrebökte a bajuszát, hogy ezzel is kifejezze skót, és ezzel alighanem szorosan összefonódó plebejusi érzelmeit.
– Előbb a hullát, Lord Lover!
– No persze. Igen. Természetesen.
Lady Lover a háttérbe húzódva mosolygott, ha az arcára fagyott furcsán vidám kifejezést mosolynak lehet nevezni. Winner gülüszeme üvegesen csillogott a lámpák fényében, Lynn professzor a falra bámult, és nagyokat nyelt.
Amikor elindultunk a szobám felé, valamennyien tettek egy lépést előre, majd amikor Haseltine a válla felett visszanézett rájuk, megmerevedtek. Mintha egy furcsa balett koreográfiáját próbálgatták volna.
Haseltine futó pillantást vetett a szobabelsőre, intett Skeletonnak, hogy álljon készenlétben, aztán hozzám fordult.
– Ha szabad kérnem, ne tapogasson össze mindent. Szóval, hogy történt a dolog?
– Kijöttem a zuhany alól gondoltam, felveszek egy pizsamát.
– Nem hozott magával?
– Általában nem szoktam főúri estélyekre pizsamát cipelni. Maga szokott?
– Én nem szoktam főúri estélyekre járni – mondta Haseltine plebejusi gőggel. – Szóval pizsamát keresett. Aztán?
– Kinyitottam a szekrényajtót.
– Hogy nyitotta ki?
– Ahogy egy szekrényajtót szokás. Megfogtam itt, és…
– Fogja meg.
– Aztán magam felé húztam.
– Helyes. Húzza maga felé.
– Vigyázzon – figyelmeztettem. – A nyakába fog esni.

– A hullára gondol?
– Nem is az esőre.
– Ne törődjön vele. Maga csak húzza maga felé az ajtót. Skeleton!
– Felügyelő úr?
– Kapja el.
– Kit?
– Aki kiesik a szekrényből. Én félreállok, hogy ne zavarjam.
Haseltine óvatosan félrehúzódott, Skeleton letette az ágyamra a táskáját, komor pillantást vetve a szekrényajtóra, mérgesen felmordult.
Morgását jeladásnak véve, meglökdöstem az ajtót. Az olajozatlan zsanérok éles hangon megnyikordultak, mintha csak figyelmeztettek volna valakit odabent, hogy ideje készülődnie.
Mélyet sóhajtottam, aztán határozott mozdulattal magam felé húztam a kulcslyuk feletti rézfogantyút.
Haseltine felnyögött, Skeleton keze előrelendült – a szekrény belsejében azonban nem mozdult semmi!
Bár kellemesebb foglalatosságot is el tudtam képzelni magamnak, minthogy ebéd előtt, főúri kastélyok tölgyfából faragott, ki tudja hány száz éves nagyszekrényeiben, pizsamák és törülközők között, lila arcú, kilógó nyelvű holttestek után kutassak, ez egyszer mégis meg kellett tennem.
Ha Csaudhari nem hajlandó magától kijönni, nekem kell bemennem érte.
Bedugtam a fejem az ajtónyíláson, félretoltam néhány fehér szmokingot, amikor egy nagyobb törülközőhalmot odébblökve sem sikerült találkoznom Mr. Csaudhari porhüvelyével, már tudtam, hogy baj van.
Jóval nagyobb baj, mintha megtaláltam volna.
Csaudhari hullája ugyanis eltűnt.

17.

A meglepetéstől némiképp megzavarodva, alighanem túlságosan is sokáig tartózkodtam a szekrényben, mert arra riadtam, hogy Haseltine megütögeti a hátam.

– Nem akarna véletlenül kijönni?

Sóhajtottam, utoljára még beleszagoltam a szekrény belsejének illatosítószerektől bűzlő, enyhén áporodott levegőjébe.

Csak egészen enyhén érződött idebent a fojtózsinórra kent olaj kellemesen avas szaga.

Haseltine megvakarta a fejét, miközben intenzív whiskyfelhőket lövellt a képembe. Úgy láttám, mintha rosszindulat helyett ezúttal sajnálkozás csillogna a tekintetében.

– Nincs odabent, Mr. Lawrence?

– Nincs.

– Hm. Hát ez kellemetlen. Biztos benne, hogy ebben a szekrényben látta?

– Egészen biztos.

Ezek után ő következett. Kinyitotta az ajtót, ugyanúgy, ahogy én, félig betornázta magát a szekrény belsejébe. Kotorászott néhány másodpercig, aztán szépen ki is mászott belőle.

– Az ördögbe is, de pocsék szag van odabent! Ami pedig a hullát illeti, hát annak valóban hűlt helye. Tud valami magyarázattal szolgálni, Mr. Lawrence?

Honnan az ördögből tudtam volna? Mindenesetre beláttam: akárhogy is erősködöm, nem fog hinni nekem.

– Keresték már egyáltalán az ágyában?

– Miért kerestük volna, amikor itt volt! Ahogy megtaláltam a hullát, meghagytam Lord Lovernek, senkit ne engedjenek a szekrény közelébe.

– Helyes! Skeleton őrmester! Kérjen meg valakit odakint, hogy mutassa meg Mr. Csaudhari szobáját. Meg lennék lepve, ha nem találná horkolva a paplana alatt.

Skeleton kiviharzott, majd két-három perc múlva visszatért és jelentette, hogy Mr. Csaudhari nincs a szobájában.

Sőt az épületben sincs.

18.

Haseltine a kellemesen forró kandalló oldalának támaszkodott és elgondolkozva simogatta a bajuszát. Lord Lover ugyanezt tette Lady Pamela kezével, míg Winner teát töltött magának a teáskancsóból. Sir Bailey ismét elaludt, mielőtt azonban az álom karjaiba hanyatlott volna, még biztosította a felügyelőt, hogy igen jól érzi magát.

Haseltine sóhajtott, és Bentonshire urára nézett.

– Akkor most mi legyen, Lord Lover? Óhajtja, hogy folytassuk a nyomozást, vagy... ejtsem az ügyet?

– Ejtse?... Ez... izé... mit jelent?

– Azt, hogy hazamegyünk. A jelentésemben pedig csak annyit írok, téves riasztás történt. Olyasmi, mint amikor halálos gázoláshoz hívnak bennünket, és a végén kiderül, hogy az áldozat egy liba.

– No de, Mr. Csaudhari, Lady Pamela titkára, mégiscsak eltűnt!

– Természetesen elrendelhetem a nyomozást, Lord Lover. Kiadom a körözést az eltűnt személy ellen, bár...

– Bár?

– Én az ön helyében inkább várnék vele néhány napot. Gondoljon a libára!

Lord Lover döbbenten nézett a felügyelőre.

– Libára? Ezzel arra céloz, hogy esetleg Mr. Csaudharit is elgázolták?

– Arra gondolok, ne csináljunk vaklármát. Hátha csak sétálni ment és estére visszatér.

Winner befejezvén a teáskannával való foglalatosságot, térdére fektette kétcsövű vadászfegyverét és egy rikítóan kanárisárga ruhadarabbal óvatosan törölgetni kezdte a tusát.

Haseltine előbb ránézett, aztán a puskára, végül nem szólt semmit.

Mindannyian a történtekkel voltunk elfoglalva, ezért egyikünk sem vette észre, amikor Sir Bailey elhagyta a szobát.

Csak amikor visszatért.

Akkor azonban már felejthetetlenül.

Haseltine éppen ott tartott, hogy ismételten elmagyarázza Lord Lovernak, szerinte miért lenne célszerűbb, ha megvárnánk, míg Mr. Csaudhari magától jelentkezik, amikor Sir Bailey felbukkant az ajtóban. Inkább csak tudat alatt érzékeltem, hogy valami hosszúkás, kígyószerű lóg felemelt kezében, mintha vastag cipőfűző lett volna. Haseltine tett egy tétova mozdulatot Sir Bailey felé, majd közvetlenül a szoba közepét bontó medvebőr előtt megtorpant, mintha nem tudná eldönteni, rá merjen-e lépni vagy sem.
– Ő Sir Bailey – súgta Bentonshire ura a felügyelő felé, tökéletesen félreértve a helyzetet. – Felsőházi tag.
– Aha – mondta Haseltine. – És mi az ott a kezében?
Sir Bailey leeresztette a karját és elindult felénk. Ő bezzeg nem torpant meg a medvebőr előtt: olyan magabiztosan gyalogolt végig rajta, mint tábornokok a piros szőnyegen.
Ahogy Haseltine közelébe ért, ismét felemelte az avas olajszagot árasztó valamit, és rám mutatott vele:
– Mr. Lawrence-től hallottam, hogy annak az eltűnt hullának vagy mifenének, valami fojtózsinór vagy mifene volt a nyakán, ami aztán vele együtt...
Haseltine nagyot nyelt, miközben arcára fagyott a lárvaszerű, de udvarias mosoly.
– Hol találta ezt a zsinórt, Sir Bailey?
Sir Bailey sorban végignézett rajtunk, aztán harsányan felordított.
– Hát odafent!
– Hol odafent?
– Lynn professzor szobájában. Felmentem, hogy közöljem vele... már elfelejtettem, mit is akartam közölni, de nagyon fontos volt. Egyszóval ott találtam.
– Lynn professzor adta önnek?
– Nem adta, elvettem! El bizony...
Winner kezéből kiesett a tisztítórongy, ahogy a mennyezet felé fordította fegyvere csövét, azt hittem, azonnal bele is durrant egyet. Lady Lover halkan felsikoltott, tenyerébe temetve az arcát.
Haseltine megmasszírozta a szemgolyóját.
– Elvette?
– El! – üvöltötte Sir Bailey büszkén. – Levettem a nyakáról. – Aztán körbeforgott és vádlón a négy égtáj felé ordította: – Felmentem hozzá, hogy mondjak neki valamit, de nem válaszolt. Csak ül a karosszékében, ezzel az izével a nyakán, és mondhatnám, egészen udvariatlanul visszautasítja a kommunikációt.
Nyilvánvaló volt, hogy Sir Baileyn heveny módon kitört az aggkori

elmebaj. Ennek ellenére senki sem törődött vele: egy emberként ugrottunk fel és egymást lökdösve rohanni kezdtünk Peter Lynn professzor szobája felé.
Sir Bailey egyedül maradt a hallban. Megcsóválta a fejét, aztán rátelepedett a medvebőr közepére és mint aki jól végezte dolgát, békésen elszunnyadt.
Elalvás előtt azért még a feje alá tette a fojtózsinórt.

20.

Kora délután már Bentonshire egész rendőrsége ott toporgott a kertben és Lynn professzor szobája környékén. Technikusok, ujjlenyomat-szakértők, végül két civil ruhás, akikről fogalmam sem volt, kicsodák.

Haseltine kidugta a fejét a professzor szobájának ajtaján és magához intett.

– Nem óhajtja megtekinteni?

Szó nélkül léptem át a küszöböt.

Lynn professzor a székében ült, az ablak előtt, éppen úgy, mint én, jó tíz órával korábban. Úgy ölte meg a gyilkos, hogy a szerencsétlen áldozat moccanni sem tudott. Szájából kilógó lilás nyelve mintha csúfondáros biztatást sugárzott volna a hátramaradottak felé.

Haseltine csípőre tette egyik kezét, míg a másikkal a válla felett Lynnre bökött.

– Mit szól hozzá? Jól elintézték, mi?

– Megvizsgálta a doktor?

– Éppen az imént fejezte be. Azt mondja, néhány órával ezelőtt állt be a halál.

– Amikor a hallban összegyülekeztünk, már halott volt?

– Minden bizonnyal.

– Ez annyit jelent, hogy bárki elkövethette?

– Önök közül bárki.

– Találtak valami nyomot?

– A zsinóron kívül semmit.

– Biztos, hogy... azzal fojtották meg?

– Holtbiztos. Különben a zsineghurkot szakértő vizsgálja.

Felkaptam a fejem.

– Szakértő? Kicsoda?

– Azonnal meg fog vele ismerkedni. Lord Lover telefonált érte Londonba. Egyébként ő is jövendő expedíciójuk résztvevője. Amerikai vagy kicsoda.

Kinyitotta az ajtót és kiordított a folyosóra.

Még egyszer alaposan szemügyre vettem Lynn professzort, bár ami azt illeti, sok bámulnivaló nem volt rajta. Mindenütt a világon egyformán néznek ki a megfojtott emberek.

Arra riadtam, hogy a felügyelő jelentőségteljesen megköszörülgeti mögöttem a torkát. Mire hátrafordultam, már nemcsak Haseltine, hanem egy fiatal, csinos, vastag, teknőckeretes szemüveget viselő fiatal lány is ott állt a szobában.

– Mr. Lawrence, engedje meg, hogy bemutassam Miss Cuttnert. Miss Cuttner vallási szakértő, vagy mife... Egyszóval tudós, mint ön.

Láttam, hogy a lány arcán piros hullám fut végig, csak valahol a keble környékén torpan meg a száguldása. Zavartan felém nyújtotta a kezét.
– Charity Cuttner.
Én is kinyújtottam az enyémet.
– Lawrence. Leslie L. Lawrence.
Csak a hulla nem nyújtotta senkinek a kezét.
Őt már nem érdekelte a protokoll.

Haseltine ismét megköszörülte a torkát, miközben sokatmondó pillantás vetett rám.
– Miss Cuttner volt szíves megvizsgálni a hurkot, amellyel Lynn professzort meggyilkolták. Miss Cuttner, szeretném, ha megismételné Mr. Lawrence előtt is, amit az imént mondott.
Miss Cuttner megigazgatta a szemüvegét és zavartan elmosolyodott. Kétségkívül volt valami sajátos báj a mosolyában. Ha elhajítaná ezt a teknőckeretes ocsmányságot és kontaktlencsét használna...
– Megvizsgáltam a hurkot – kezdte a lány hivatalosan, nagyot nyelve idegességében, ahogy a halottra pillantott – és... úgy találtam, hogy minden bizonnyal *thug* vagy phansigar hurok.
Haseltine előredugta az állát.
– Na?
Mivel ez a na kétségkívül nekem szólt, széttártam a karom.
– Nem vagyok a kérdés szakértője.
Miss Cuttner ismét nyelt egyet és mint jó kislány az iskolában, tovább mondta a leckét.
– A thugok vagy phansigarok, azaz a fojtogatok, a gyarmati Indiában a legveszedelmesebb gonosztevőknek számítottak. Sajátos rítusuk szerint...
– Állj! – emelte fel a kezét Haseltine. – Azt mondja, kik voltak ezek a fickók!
– Hát... bizonyos értelemben Káli-hívők. Haseltine újra felém bökött az állával.
– Na?
– Mit na?
– Próbálja meg összerakni a részleteket. Lord Lover egy elfelejtett templomot akar feltárni, ahova Benáreszből, vagy honnan a pokolból menekültek másfél évszázaddal ezelőtt a Káli-papok. Na már most, ha feltételezzük, hogy ezek a fickók egyáltalán nem óhajtják a magukkal való találkozást, minden okunk megvan a gyanakvásra. Idejöttek, megölték Lynnt, az expedíció egyik résztvevőjét.
– És Csaudhari?
– Hol a hulla?
Haseltine elégedetten dörzsölte össze a tenyerét.
– A szálak Indiába vezetnek, Mr. Lawrence. Méghozzá ahhoz a naptemplomhoz, amit önök fel akarnak tárni. Igazam van, Miss Cuttner?
– Elképzelhető – nyögte a lány. – Ne mondjam el a zsinór adatait?
– Mondja – biccentett engedékenyen Haseltine. A lány elmosolyodott és örömmel sorolni kezdte:

– Egy méter tizennégy hosszú, hét milliméter széles, szentelt olajba áztatták…
– Szentelt olajba?
– Ez volt a szokás. Az olaj Káli kedvence… a kecskék mellett…
Folytatta volna, de Skeleton dugta be a fejét az ajtón.
– Csak egy pillanatra, felügyelő úr.
Haseltine elégedett képpel elviharzott, én pedig egyedül maradtam a lánnyal.

22.

Nem tudom, említettem-e már, hogy Miss Cuttner a roppant előnytelen teknőckeretes szemüveg ellenére is rendkívül szemrevaló teremtés volt. Első osztályú kebleit bármelyik fotómodell megirigyelhette volna. Ráadásul egyéb helyein sem találtam – legalábbis első látásra – kivetnivalót.

Miss Cuttner lesütötte a szemét és bájosan olvadozott kutató pillantásom tüzében. Csak az ajka rebbent meg időről időre, mintha mondani akarna valamit.

– Meg szabad kérdeznem, mivel foglalkozik, Miss Cuttner? – kérdeztem kimérten, miközben erőszakkal elszakítottam a pillantásom az egyéb helyekről.

– Délkelet-ázsiai mitológiával – mondta, vagy inkább lehelte felém megkönnyebbülve. – Leginkább azért az indiai érdekel.

– Foglalkozott a thugokkal is?

– Kifejezetten nem. Csak Káli-kutatásaimmal kapcsolatosan... mondhatnám érintőlegesen.

– Mit kutat Kálin?

– Általában a kultuszát.

– Így jutott el tehát a phansigarokhoz. Látott már ilyen fojtózsinórt?

– Csak képen. És egyszer odahaza egy magángyűjteményben.

– Odahaza?

– Los Angelesben. Amerikai vagyok ugyanis.

– Hogy került kapcsolatba Lord Loverrel?

Ismét elpirult, arcától a kebléig bezárólag.

– Lord Lover... bizonyára olvasta a cikkeimet. Telefonon felhívott és... kért, hogy amilyen gyorsan csak lehet, csatlakozzam hozzá. Éppen aktuális volt az évi szabadságom, így aztán nem volt akadálya, hogy ide utazzam. – Kissé elfátyolosodott a szeme, ahogy áhítatos ajakremegések közepette felpillantott rám. – Azt azonban álmomban sem hittem volna, hogy önnel is találkozhatom, Mr. Lawrence. Egyszerűen csodálatos, hogy közös expedícióban veszünk részt! Még akkor is, ha az előjelek nem kimondottan biztatóak. Azt hiszem, mi még sokat, nagyon sokat leszünk együtt.

Önkéntelenül is Miss Cuttner elsőosztályú kebleire esett a tekintetem.

– Ami azt illeti, én is ebben bízom, Miss Cuttner.

Akkor még néni sejtettem, hogy ez esetben igencsak rossz jósnak bizonyulok.

Nem tudhattam, hogy Miss Cuttner kebleinek csodálata helyett saját életem megvédésével leszek a maidapuri dzsungelben töltött napok majd minden percében elfoglalva.

Talán tovább is folytattuk volna a biztatónak ígérkező csevegést, ha Haseltine nem tér vissza. De visszatért. Sőt, fergeteges, átható whiskyszaggal terhes sóhaj szakadt fel a melléből, ahogy odalépett hozzánk.
– Kérdezhetnék öntől valamit, Mr. Lawrence?
– Csak rajta, felügyelő.
Haseltine röpke pillantást vetett a falfehér képpel, minduntalan a halottra pillantgató lányra, mintha azt latolgatná, kiküldje-e a folyosóra, végül azonban mégsem küldte ki.
– Egyfolytában azon töröm a fejem, vajon miért olyan fontos Ön Lord Lovernak?
Ezen a kérdésen már jó ideje töprengtem én is és őszintén szólva nem tudtam pontos választ adni rá. Sok minden megfordult a fejemben, de úgy éreztem, messze járok még az igazságtól.
– Mert, ugye, nézzük csak a dolgokat – folytatta Haseltine, felemelve a mutatóujját – Lord Lover ajándékoz önnek egy vagyont érő rovart, azzal a nem is igen titkolt szándékkal, hogy arra bírja önt, kísérje el küszöbönálló indiai expedíciójára, amely során egy elfelejtett Káli-templomot kíván felderíteni. Jól mondom?
– Ragyogóan.
– Namármost, mekkora ez a Káli templom?
– Óriási. Látott már indiai templomot, felügyelő?
– Csak képen. Ennek ellenére azt hiszem, nem is olyan nehéz rátalálni.
– Néha az. Ha már egészen benőtte a dzsungel.
– De Mr. Csaudhari megtalálta. Ő *tudta*, hol a templom!
– Igen – mondtam csüggedten. – Valóban így áll a helyzet. Mr. Csaudhari tudta.
– Akkor viszont mi szükség önre?
– Lord Lover azt mondta, mivel sokszor megfordultam már Indiában, bízik a szakértelmemben.
– Miss Cuttner! Jöjjön csak közelebb!
A szemüveges lány eltépte pillantását a halott arcáról, és tétovázva előrelépett.
– Uram?
– Mondjon el mindent, amit Mr. Lawrence-ről tud.
– No de, uram!
Haseltine elkomorult és gorombán ráreccsent a remegő térdű mitológusra.
– Ne no-de-uramozzon itt nekem, hanem tegye, amit mondok! Ön indológus?
– Igen, uram, de...

– Akkor mondja meg, Mr. Lawrence is az-e?
A lány nagyot csuklott.
– Nem az, uram.
Ettől kezdve úgy lehajtotta a fejét, hogy csak két, szőke copfját láttam lefelé lógni a füle mellett. Nem tehetek róla, de vastagságában is vonzó fojtózsinórra emlékeztetett.
– Van Mr. Lawrence-nek indológiái munkássága?
– Nincs, uram.
– Cikkeket sem írt?
– Csak a nágákról, uram. Azokról többet is.
– Vannak Maidapurban nágák?
– Nincsenek, uram.
– Jó, akkor arra próbáljon meg válaszolni, mi szüksége lehet Lord Lovernek Mr. Lawrence-re Maidapurban?
– Fogalmam sincs róla, uram – lehelte a lány. – Ámbár...
– Erre az utóbbira nem vagyok kíváncsi – mondta keményen a felügyelő. – Inkább menjen ki, és küldje be, Lord Lovert. Maga pedig maradjon az ajtó mellett és csak akkor jöjjön be, ha hívom, világos?
Amikor kiment, Haseltine lehajolt és Lynn elkékült, duzzadt arcába bámult.
– A fenébe is – dörmögte. – A fenébe is...
Lord Lover megérkezett. Haseltine mutatta, hogy foglaljon helyet az ágy szélén.
Bentonshire ura idegesen a halott Lynn óriási pingponglabdára emlékeztető koponyájára nézett és hatalmas, kockás zsebkendőt bányászott ki a zsebéből. Olyan hangosan trombitálva fújta bele az orrát, mintha egy mágikus, ázsiai szertartáson a halott szellemét próbálta volna elrettenteni a környékről.
– Kérdezhetek valamit, Lord Lover?
– Persze, felügyelő... csak... izé... kérdezzen.
– Régóta ismeri Lynn professzort?
– Cirka tíz éve.
– Gondolom, többször is megjárták már Indiát? Úgy értem, együtt.
– Hát, vagy ötször-hatszor.
– Mi célból?
– Templomokat kerestünk, felügyelő.
– És találtak?
– Néhányat igen.
– Mit csináltak velük?
– Publikáltuk őket. Különböző szakfolyóiratokban.
– Ön vagy Lynn professzor?
– Természetesen mindketten. De Lynn professzor többször, mint én. Elvégre ő volt a profi tudós, én csak amatőr.
– Hm. Kielégítette önt ez a felállás?

Lord Lover meghökkent.
– Úgy érti, az, hogy többet írt, én meg kevesebbet? Persze, hogy kielégített. Én voltam a mecénás, én szerződtettem őt, hogy írja meg azokat a cikkeket. Miért ne elégített volna ki?
Haseltine úgy döntött, fordít egyet a dolgon.
– Megfenyegették valaha is önöket Indiában, vagy gördítettek akadályokat a munkájuk elé?
– Ellenkezőleg, felügyelő! Az indiaiak kifejezetten örültek a tevékenységünknek. Hiszen a mi pénzünkön az *ő* kultúrájukat kutattuk, ráadásul azok a templomok ottmaradtak a helyükön. Miért haragudtak volna ránk?
– Na igen – morogta borúsan Haseltine. – Na igen. Csak még egy utolsó kérdést, Lord Lover. Megtudhatnám, miért olyan fontos önnek, hogy Mr. Lawrence elkísérje Indiába?
Lord Lover mintha szemrehányó pillantást vetett volna rám, de aztán kisimultak a vonásai és megvonta a vállát.
– Őszintén szólva nem is tudom. Azt hiszem, valamiféle megérzés. Mr. Lawrence kitűnően kiismeri magát a dzsungelekben –, volt szerencsém nágaföldi élményeit olvashatni – akkor arra gondoltam: ő az én emberem.
– Megér ez önnek egymillió fontot? – kérdezte Haseltine hitetlenkedve. – Úgy értem, egy egymillió fontos rovart?
– Én nem egymillió fontot adtam Mr. Lawrence-nek, hanem a természet vagy Isten egy csodálatos ajándékát. Tudom, jó kezekben lesz. Akkor is nekiadtam volna, ha nem kísér el Indiába. Persze, boldog vagyok, hogy elkísér.
Egészen enyhe, kérdő hangsúllyal mondta, mintha már nem lenne egészen biztos benne, a történtek után is áll-e még az alku.
Hogy megnyugtassam, futó mosoly kíséretében bólintottam.
– Helyes. Akkor hát nincs több kérdésem, Lord Lover.
Bentonshire ura krákogott, nyöszörgött, keresztbe rakta egymáson a lábait, jelezve, hogy ő viszont még mondani óhajt valamit.
– Eeee... öööö... mi a fene ez itt, felügyelő úr? – bökte ki végül is ingerülten. – Hihetetlen, hogy egyszerűen csak úgy idejön valaki és megöli a barátomat. Ráadásul egy ilyen eszelős, olajos zsinórral. Egyszerűen elképesztő! Hogy egyesek mit meg nem engednek maguknak!
Haseltine csípőre tette a kezét és megugráltatta a bajuszát az orra alatt.
– Mióta ismeri Mr. Csaudharit?
– Kábé öt éve.
– Hol ismerkedtek meg?
– Sri Lankán. Akkoriban... izé... Lady Pamela kollégája volt.
– Egészen pontosan hol?

– Colombóban. A fővárosban.
– Jól ismerte?
– Hogyhogy jól ismertem? Hát persze hogy jól ismertem!
– Tökéletesen megbízott benne?
– Száz százalékig. De mi ez a...
– Mondom az elméletemet. Csaudhari meg akarja ölni Lynn professzort...
– Mi a fenéért ölné meg? Én még ekkora marhaságot nem is hallottam!
– Nem biztos, hogy olyan nagy marhaság, Lord Lover. Szóval Mr. Csaudhari meg akarja ölni Lynn professzort. Ehhez azonban előbb meg kell játszania, hogy őt magát ölték meg. Ezért bemászik Mr. Lawrence szekrényébe, nyakára tesz egy kötelet, bemázolja a képét lila festékkel, a nyelvét nemkülönben, mondjuk tintába dugja, aztán amikor Mr. Lawrence kinyitja az ajtót, szépen a karjába dől, mint egy szerelmetes hajadon. Mr. Lawrence futólag rápillant és megállapítja Mr. Csaudhari heveny fojtogatás áldozatául esett. A ravasz Csaudharinak azonban esze ágában sem volt meghalni, ehelyett, míg Mr. Lawrence pánikot keltett és ön, Lord Lover, kihívott engem, elrejtőzött.
– Elrejtőzött? Mi az ördögért rejtőzött volna el?
– Hogy nyugodtan folytathassa kisded játékait.
Lord Lover nyaka szinte zsiráfnyaknyira hosszabbodott, ahogy Haseltine felé hajolt.
– Mit folytasson?
– Nos, rendben van – adta meg magát Haseltine, meghúzogatva a bajuszát. – Hagyjuk a virágnyelvet, Lord Lover. Elképzelhető, hogy Lady Lover titkára, Mr. Csaudhari igenis gyilkos.
– Kit gyilkolt meg? Saját magát?
– Lynn professzort.
Lord Lover arcát vörös hullámok öntötték el.
– Ha lenne szíves megmagyarázni...
– Tüstént meg is teszem. Kezdjük talán ott, hogy Mr. Csaudhari templomot keresett és rovarokat talált az őserdőben.
– Már megbocsásson, de a templomot is megtalálta!
– Az most mellékes – legyintett nagyvonalúan Haseltine. – Az a fő, hogy rábukkant a rovarokra. Először csak csodálkozott rajtuk, hogy mekkorák, mivel fingot sem ért a rovarvilághoz, elhozott egyet önnek. Talán azért is, hogy bizonyítsa, valójában járt a Káli-templomnál. Apropó, nem készített véletlenül felvételeket a romokról?
– De igen – mondta Lord Lover mogorván.
Haseltine arca felragyogott.
– És csak most mondja lordságod?! Láthatnám őket?
Házigazdánk képe, ha lehet, még tovább komorodott.
– Nem – mondta aztán barátságtalanul. – Attól tartok, nem láthatja.
– Nem-e? Aztán miért nem?

Lord Lover borongós tekintettel az ablakon szétkenődő esőcseppekre nézett és megvonta a vállát.
– Mert Mr. Csaudhari elveszítette őket az őserdőben. Haseltine csúfondárosan elmosolyodott.
– Csodálkoztam volna, ha nem így történik. Van még kérdése, Lord Lover?

Bentonshire ura egyelőre nem kérdezett semmit, én azonban annál inkább.
– Ön tehát azt sugallja nekünk, felügyelő, hogy Mr. Csaudhari, amikor visszatért Angliába a rovarral, megtudta, mekkora értéket képvisel, úgy érezte, megfogta az Isten lábát?
– Úgy valahogy.
– Ezek után már nem is érdekelték a templomok, csak a rovarok?
– Maga mondja, nem én.
– De még mindig nem egészen világos előttem, miért kellett megölnie Lynn professzort?
– Nem Lynn professzort kellett megölnie, hanem akárkit. Akárkit, akinek a halála visszariasztja Lord Lovert az expedíciótól. Csaudhari úgy spekulált, hogy a gyilkosságok után Lord Lover feladja a tervét. Belátja, darázsfészekbe nyúlt. A Káli-papok mindenkit megölnek, aki a nyugalmukat veszélyezteti. El akarta hitetni önökkel, hogy őt magát is megölték egy darabig az ön szekrényében raktározták a holttestét, majd elvitték valahova. Talán a maidapuri őserdőbe.
– Azt mondja, mindez a rovarok miatt van?
– Persze, hogy azok miatt! Csaudhari rájött, micsoda marhaságot követett el, amikor a kincset érő dögöt kiengedte a keze közül. Ráadásul a sünbogár rokonainak a lakóhelyét is elárulta Lord Lovernek. Ezért aztán elhatározta, olyan gyorsan korrigálja a tévedését, amilyen gyorsan csak lehet.
– Hm. És a fojtózsinórok?
– Mr. Csaudhari indiai, Nagy-Britannia pedig tele van indiaival. Csak nem gondolja, hogy a zsinórok és a büdös olaj beszerzése problémát jelenthetett neki?
Hirtelen akkorát villámlott odakint, hogy szemünk elé kellett kapnunk a kezünket.
Mintha ezernyi, egymillió fontos, színes sünbogár futkározott volna az alkonyi égen.

25.

Gondosan bezártam az ajtót, a nyitott ablak elé állítottam a székem, megpróbálkoztam egy laza, könnyű kis meditációval. Arra természetesen nem gondolhattam, hogy egészen elmélyüljek a tudatalattimban adott körülmények között azzal is megelégedtem volna, ha valamelyest enyhíteni tudom az idegeimben felhalmozódott feszültséget. Ahhoz képest, hogy tegnapelőtt este még legfőbb 4 gondom a két hamis szemű lány volt, alaposan összekavarodtak a dolgok Bentonshire-ben.

Óvatosan magam mellé húztam egy alacsony éjjeliszekrénykét, tetejére tettem 38-as Smith and Wessonomat, kinyújtottam a lábam, kibámultam a sötét, barátságtalan éjszakába és gondolkodni próbáltam. Megkíséreltem megfogalmazni magamban azokat a kérdéseket, amelyeket mindenképpen fel kellett tennem, ha tisztába akartam jönni mindazzal, ami az elmúlt két nap során körülöttünk történt.

Amikor már úgy éreztem, kezd fellazulni az idegeimet feszítő görcs, elkezdtem a kérdezz-felelek játékot.

A legelső kérdés, ami foglalkoztatott: mi az ördögöt is akar valójában tőlem Lord Lover? – Legkézenfekvőbbnek az tűnne – kezdtem a töprengést –, hogy Lord Lovernek azért van szüksége rám, mert fél valamitől. Fél, hogy olyasmire bukkan Maidapurban, ami…

Itt aztán mindjárt meg is álltam. Mi az ördögre bukkanhatna Bentonshire ura Maidapurban? Káli-hívőkre? Ez esetben mit tudnék én egyedül tenni több száz jól felfegyverzett, fanatikus hindu ellen? Akkor már sokkal hatásosabb eszköz néhány tucat indiai katona. A helyi hatóságok általában nem szoktak elzárkózni, ha expedíciók vezetői fegyveres támogatást kérnek tőlük. Különösen akkor nem, ha a kérelmet némi anyagi ellenszolgáltatás is alátámasztja. De Lord Lovernek nem katonákra van szüksége, hanem rám. Vajon miért?

Talán a Káli-templom a rejtély kulcsa. Sok évszázaddal ezelőtt – legalábbis Lord Lover szerint – naptemplom volt…

Törtem a fejem, de nem jutottam semmire. Tegyük fel, hogy valóban naptemplomot találunk Maidapurban. Egy hatalmas templomkolosszust nem lehet ellopni, nem lehet felgyújtani, megsemmisíteni, sőt, még elhordani sem. Bár igaz, hogy a kínaiak majdnem elhordták a Nagy Falat, csakhogy ahhoz kínaiak kellenek.

Sóhajtottam és megtömködtem a pipám. Hiába tornáztatom az agyam amíg túlságosan kevés információval rendelkezem, aligha megyek valamire is. Talán majd Maidapurban.

Néhány másodperc múlva aludtam, mint a tej.

Egészen addig, amíg kétségbeesett sikoltozásra nem ébredtem.

26.

– Úristen! – kiáltotta valaki a folyosón magas, el-elcsukló hangon. – Úristen! Segítség! Gyilkos!

Zsebrevágtam a pipám, felkaptam a revolveremet és az ajtóhoz ugrottam.

Lady Pamela úgy zuhant a nyakamba, hogy egész egyszerűen magával sodort az ágyra.

Mire az ugyancsak felriasztott Lord Lover, Sir Bailey, Winner és Cuttner kisasszony beértek a szobámba, én már meglehetősen egyértelmű helyzetbe bonyolódtam Lady Pamelával. A nem egészen rám szabott pizsama a térdemig csúszott, Bentonshire úrnője rövidke hálóingében a hasamon ült és az arcomhoz szorította könnyben ázó bájos kis arcát.

A kétségkívül jól megrendezett erotikus jeleneten csak az a tény rontott egy icipicit, hogy Lady Pamela nyakán vékony, fekete, kígyóhoz hasonlító valami lógott, amely kellemesen furcsa olajszagot árasztott magából. Továbbá, hogy a nyakát tapogató ujjai közül vércseppek hullottak patyolatfehér ágyneműmre.

Nem is kétséges, hogy Lady Pamelát, Bentonshire úrnőjét ugyanúgy meg akarták fojtani, ahogy Csaudharit és Lynn professzort megfojtották.

Mivel Lady Pamela a sírógörcs mellé alighanem enyhe idegrohamot is kapott, nem engedtem felkelni az ágyamról. Lord Lover eliramodott, hogy orvosért és Haseltine felügyelőért telefonáltasson Sir Bailey harsány sípolás és határozatlan motyogás kíséretében elcsoszogott a folyosó vége felé Winner pedig egyszerűen felszívódott. Mire felocsúdtam, egyedül ültem a halottsápadt Lady Pamela mellett az ágyam szélén. Igaz, két-három percenként nyílott az ajtó egy-egy idősebb, remegő hangú alkalmazott jelentkezett, hogy szívesen átveszi tőlem az ápolást – egyelőre nem akartam átengedni Lady Pamelát senkinek.
Amikor a legutolsó ajánlkozó mögött is becsattant az ajtó, Lady Pamela kinyitotta a szemét. Kinyúlt a takaró alól és megragadta a kezem.
– Jaj, Leslie – ugye szólíthatom így? – ...én életemben nem ijedtem meg még ennyire...! Hiszen ez iszonyatos! Engem meg akartak ölni!
Hoztam egy pohár vizet a fürdőszobából és megitattam vele.
– Már nincs semmi baj, Lady Pamela. Amíg Haseltine fel nem bukkan, nem mozdulok ön mellől. Fel tudná emelni egy kicsit a fejét?
Lady Pamela felemelte, én pedig leszedtem róla a fojtózsinórt. Megszagoltam, aztán undorodva a szőnyegre hajítottam.
– Képesnek érzi magát rá, hogy elmondja, mi történt?
Bentonshire úrnője rekedten felsóhajtott.
– Megpróbálom. De értse meg... iszonyú!
Természetesen megértettem. Kinyújtott ujjammal megérintettem a nyakát. A zsinór okozta horzsolás most kezdett duzzadni. Visszamentem a fürdőszobába, megnedvesítettem egy törülközőt és a nyaka köré csavartam.
– Amíg meg nem érkezik az orvos, ez is megteszi.
Lady Pamela szemmel láthatóan megpróbálta összeszedni magát.
– Tudja, Leslie, olyan borzasztó volt... még most is kiráz a hideg, ha rágondolok. Egyszerűen hihetetlen, hogy *velem* történjék ilyesmi!
– Mindannyian így vagyunk ezzel – nyitottam ki bölcsességládám tetejét. – Azt hisszük, bennünket nem érhet kellemetlenség, csak másokat. És ha egyszer mégis megtörténik, hát meg vagyunk sértve.
Bentonshire úrnője rám emelte búzavirág szemét.
– Leslie, kérem, engem valaki meg akart fojtani!
– Fáj a nyaka?
– Pokolian ég. És... a nyelés is nehezemre esik. Gondolja, valami jóvátehetetlen történt velem?
Gyorsan és határozottan megráztam a fejem.
– Legyen egészen nyugodt, nincs komolyabb baja.

– Arra kíváncsi... hol történt a dolog?
– Például arra is.
– Az ágyamban, Leslie.
– És Lord Lover?
– Hogyhogy Lord Lover?
– Gondolom, Lord Lover ott volt ön mellett.
– Lord Lover nem alszik velem egy szobában. Egészen pontosan külön hálószobánk van.
Nem firtattam tovább a dolgot, ők tudják, miért.
– Arra emlékszem csak, hogy valaki... a hasamon térdelt és megpróbált megfojtani.
– Látta ki volt?
– Sajnos nem. Párnát szorított az arcomra. Egyik kezével a párnát nyomta, a másikkal pedig a hurkot húzta.
– Nyitva volt az ablaka?
– Hova gondol? Ilyen időben?
– Az ajtó?
– Zárva. Bent volt a kulcs a zárban.
Felálltam és az ablakhoz sétáltam. Odakint vigasztalanul zuhogott. A szélverte tuják az ablakhoz hajoltak, mintha tudtomra akartak volna adni valamit.
Ebben a pillanatban őszintén sajnáltam, hogy egyelőre még nem tudunk szót érteni velük.

Két napig tartózkodtam még Lord Lover kastélyában anélkül, hogy tapodtat is előre mozdultak volna a dolgok. Haseltine elkeseredetten rohangászott szobáról szobára, majd ha az eső rövid időre elállt, a park tujafái alatt. Alacsony, hisztériás Hamletként bolyongott a derékig érő esőködben, hosszú monológokat mormolva istenverte fojtogatókról, akik ebben a rohadt időben szórakoznak becsületben megkopaszodott rendőrtisztviselőkkel. Mivel semminemű bizonyítékra nem lelt, amelynek a segítségével bárkit is lecsukathatott volna, kénytelen volt feladni a küzdelmet. Az egyetlen, amit sikerült elérnie, hogy kiadták az elfogató parancsot Csaudhari ellen.
Napnál világosabb volt számomra, Haseltine az utolsó szalmaszálba kapaszkodott, amellyel még úgy-ahogy meg lehetett óvni az ügy komolyságát. Az újságírók ennek ellenére így is kitettek magukért: a lapok címoldalain egymást követték a Lover-kastélyról készült titokzatosabbnál titokzatosabb felvételek: a pálmát azonban feltétlenül az a kertrészlet vitte el, amelyre egy ügyes grafikus rásatírozta az elképzelt fojtogatót. Ott kódorgott az arcnélküli fantom, kezében a fojtózsinórral Lord Lover tujafái alatt, míg az egyik bokor mögül Lady Pamela leste rémült tekintettel a közeledőt.
Azon a reggelen, amikor elhagytam a kastélyt, utoljára még összefutottam Haseltine-nal. A felügyelő Lord Lover leghatalmasabb díszpálmája előtt ácsorgott a hall közepén, elégedetlenül rágcsálva a körmét. Amikor ráköszöntem, megriadt, mintha a titokzatos fojtogató bukkant volna ki a pálmalevelek mögül.
– Maga az? – sóhajtotta némileg megnyugodva. – Ne mondja el Lord Lovernek, de ebben a házban ötpercnyi itt-tartózkodás után a frász kezdi kitörni az embert.
– Hogy van, felügyelő?
Haseltine megsimogatta a bajuszát.
– Megjárja.
– Hallom, lezárták a nyomozást.
– Le. Nagyjából tudjuk, mi történt és ez éppen elég.
– Nem tudhatnék meg valami közelebbit én is?
Haseltine a zsebébe nyúlt, kihúzott belőle egy szivart és a szájába tette. Nyugtalan pillantást vetett jobbra-balra, aztán reménytelenül legyintett.
– Micsoda marhaság ez, hogy a hallban nem szabad szivarozni? Na, mindegy. Ami a kérdését illeti, Mr. Lawrence, nos, az a helyzet, hogy sikerült megnyugtató magyarázatot találni néhány dologra.
– Éspedig?
– Miután kevés az időm, nem tudok részletesebben beszámolni: meg

kell elégednie a holnap megjelenő újságokkal. Ugyanis… éppen sajtótájékoztatóra igyekszem. A kerületi rendőrfőnökkel együtt számolunk be a Lover-ház titkáról.
– Lover-ház titka?
– Az újságírók adták ezt a címet. Nem egészen az én ízlésem, de végül is kifejező.
– Hm. És mi lenne a Lover-ház titka?
– Inkább ki. Egy indiai férfi, akit Mr. Csaudhari néven ismerünk.
– Mi az, hogy *Csaudhari néven?*
– Mert nem tudjuk az igazi nevét. Lehet, hogy a Csaudhari csak álnév.
– Mit szól mindehhez Lady Pamela?
– Néhány éve ismeri csak a fickót. Átadtuk az Interpolnak a személyleírását. A többi az ő dolguk és a Sri Lanka-i rendőrségé.
– Nem hiszi, hogy Csaudhari meghalt?
Haseltine idegesen megdörzsölte az orrát.
– Kénytelen vagyok nem hinni.
– Eszerint én rémeket láttam?
– Inkább azt mondanám, bedőlt a fickónak.
– Miért játszotta volna meg a halottat?
Haseltine az órájára pislantott, aztán belém karolt.
– Kísérjen át a kerten.
Csak akkor folytatta a szövegét, amikor elértük a tuják között átvezető utat.
– Abból indultam ki, hogy minden jel arra mutat: itt egy elriasztó hadműveletről van szó. Ott az a Káli- vagy mifene templom a maidapuri őserdőben, aztán ott vannak azok a fickók, akik nagyon nem szeretnék, ha elöntenék a környéket a turisták, a hippik, a tudósok: egyszóval a dilinyósok. Megszagolták, hogy Lord Lover oda készül, ezért összegyűltek a majomkenyérfáik alatt, zsebükben néhány olajos kis hurokkal és megbeszélték, aki megpróbálja rájuk szabadítani a turistacsordákat, annak szépen feltesznek a nyakára egy vonzó kis kötelet. Az a véleményem, Mr. Csaudhari az ő emberük, akit ők küldtek ide, hogy bármilyen eszközzel is, de akadályozza meg Lord Lover odautazását. Most pedig, örültem a szerencsének, Mr. Lawrence.
Úgy kacsázott át a fűcsomók között, mint egy győztes hadvezér.
Néhány másodpercig utánabámultam, aztán megfordultam és futásnak eredtem a kastély felé, nehogy elázzak.
Egyébként holtbiztos voltam benne, hogy Haseltine olyan tévúton jár, amilyenen soha senki azóta, hogy az első majom lejött a fáról és elhatározta, ember lesz belőle.
Továbbá, abban is biztos voltam, hogy az első kettőt rövidesen követi a többi áldozat.
És abban is, hogy pokolian óvatosnak kell lennem, ha nem akarok közéjük keveredni.

Szürke, ködös, istenverte idő volt, éppen olyan, mint azokban a régi, a békebeli években, amikor még füstöt okádó kémények borították koszos halál-leplüket a városra, a Temze-parti sikátorokban áldozatára várt Hasfelmetsző Jack, a soha fülön-nem-csípett gyilkoskirály. A lámpák fénykörében apró esőcseppek hullottak alá a járókelők feltűrt gallérral osontak a taximegálló felé. A főútba torkolló utcácska sarkáról idehallatszott a hangos diszkózene.
A szemközti kapualjban még mindig ott állt a vékony, időről időre el-eltűnő árnyék az ablakomat figyelve.
Meditáltam fél órát, amikor a sötétítő függöny mellett kilesve még mindig ugyanott találtam, elhatároztam, változtatok a dolgon. Felöltöztem, felkaptam az esőköpenyem, végiglépkedtem a folyosón, leballagtam az első emeletre. Bár már éjszakai csend honolt a lakásokban, elhallgattattam a lelkemben hangosan tiltakozó kisangyalt, és becsöngettem Tim Forsyth ajtaján.
Tim szuszogott, a kulcsát kereste, majd amikor végre sikerült kinyitnia az ajtót, kidugta a fejét a folyosóra.
– Maga az, Leslie? Csak nem azért jött, hogy megcsodálja legújabb képemet? Káli istennő temploma. Kétszer három méteres, monumentális alkotás. Megnézi?
Benyomakodtam mellette a szobába, és megveregettem a vállát.
– Majd máskor, Tim. Kimászhatnék az ablakán?
– Hát persze, természetesen. Stukker nem kell?
– Itt van a zsebemben.
Tim a műterem egyik homályos sarka felé intett, ahol a földre terített matracokon mintha sötét test körvonalait véltem volna felfedezni.
– Szóljak Pussy-babának, ne visítozzon, ha lövöldözést hall?
– Nem lesz lövöldözés.
Közös erővel kinyitottuk az ablakot és áttettem a lábam a párkányon.
Tim megvakargatta szőrös mellét, aztán az alattam ásító feketeségbe nézett.
– Biztos, hogy nincs szüksége segítségre? Most, hogy kész vagyok a képpel, szívesen verekednék egyet.
– Kösz, Tim.
Belekapaszkodtam a csatornába, és rövid csúszkálás után baj nélkül landoltam a ház mögött húzódó sikátor kockakövein.
A szapora eső másodpercek alatt megnedvesítette az arcom a kellemetlen, hideg szél nyúlós cseppeket kergetett a gallérom mögé.
Forsyth még mindig az ablakban állt, és reménykedve bámult utánam: hátha mégiscsak megfordulok és intek, hogy utánam jöhet egy kiadós kis verekedésre.

Ezen az éjszakán azonban eszem ágában sem volt verekedni. Behúztam a nyakam, mivel jól ismertem a hátsó udvarokat és a szomszéd utcából áthúzódó lerakatokat, nem volt nehéz megközelítenem azt a kapualjat, amely ott ásítozott a lakásomat rejtő ház bejáratával szemben.
Mivel néhány dülöngélő fiatal hangos szóváltás közepette a diszkó felé igyekezett, még arra sem kellett ügyelnem, hogy ne hallja meg lépéseim zaját.
Csak néhány szemetesedényen kellett átmásznom, hogy mögé kerülhessek. Szerencsémre az utcán végigvonuló fickók közül az egyiknek kedve szottyant belerúgni egy hulladéktartályba, a zörgés és a nyomában felcsattanó harsány röhögés elnyomott minden más hangot.
Előhúztam a zsebkendőmet, összesodortam, hogy vékony fojtózsinór válhassék belőle.
Vettem egy mély lélegzetet, a kapualjból a lakásom világos ablakára bámuló karcsú alak mögé léptem, mielőtt megfordulhatott volna, nyakába vetettem a zsebkendő-hurkot.
Áldozatom természetesen mindent megtett, hogy megszabaduljon a huroktól és tőlem. Rúgott, harapott, köpködött, annak rendje és módja szerint. Csak akkor csendesedett el, amikor oldalába nyomtam a mutatóujjamat.
– Egy 45-ös Magnum van a kezemben. Ha csendben marad, nem lesz semmi baja. Nem fojtom meg.
Erre csendben maradt. Csak a teste remegett, mint a kocsonya januári hajnalokon.
– Kicsoda... maga? – suttogta sírással küszködve. – Én csak...
– A fojtogató vagyok – mondtam, hogy megnyugtassam. – Elsősorban magányos nők közül szedem az áldozataimat. Nem hallott még rólam?
Megrázta a fejét egyelőre nem jött ki hang a torkán.
– Meg sem kérdi, mit akarok magától? – kérdeztem fenyegetően, miközben leszedtem a nyakáról a kendőt.
– Nem. Jaj istenem... nem merem. Mégis... mit akar tőlem?
– Elrabolom – mondtam komoran. – Azaz, túszul ejtem.
– Engem? – suttogta meghökkenve. – De hiszen én...
– Tudom – biccentettem. – Amerikai mitológus.
– Honnan tudja?
– Napok óta figyelem magát.
– Jézusúristen, és... mit akar tőlem?
– Ismer valakit a rendőrségnél, akit úgy hívnak, hogy Haseltine felügyelő?
Megpróbált hátrafordulni erre még erélyesebben böktem az oldalába a mutatóujjam.
– Haseltine? – kérdezte aztán lassan, hogy az időt húzza. – Ki az?

– Egy idióta – mondtam. – Egy kövér, kopasz balfácán. Magának talán más a véleménye? Itt, a halál árnyékában beismerheti.
Amikor szipogni kezdett, megsajnáltam. Már-már úgy döntöttem, felfedem magam, de ekkor egy erélyeset toppantott, és dühösen a levegőbe csapott az öklével.
– Nem azért mondom... mert a kezében vagyok, és... meg akar fojtani, el akar rabolni, vagy le akar lőni, mittudomén, de az a meggyőződésem, hogy... Haseltine valóban balfácán. És most akár meg is fojthat!
Kinyújtotta a nyakát, készen rá, hogy méltósággal fogadja a hurkot.
– Ide figyeljen – mondtam azon a hörgő-morgó hangon, amelyet eddig is használtam. – Ha megígéri, hogy eltűnik a környékről, nem lesz bántódása. Sőt el sem rabolom. Mondja azt Haseltine-nak, hogy beteg. Vagy mondjon akármit...
Megadóan biccentett és megtántorodott. Úgy látszott, végül is nem tudja elviselni azt a lelkére nehezedő roppant nyomást, amit ez az esős éjszaka zúdított rá. Mélyet sóhajtott, megpróbált a levegőbe kapaszkodni, majd amikor a levegő gerendái nem bizonyultak elég szilárdnak, hogy megtartsák, térdre esett.
Úgy éreztem, alaposan túllőttem a célon. A végén még idegösszeroppanást kap ez a gyereklány. Bár azt meg kell akadályoznom, hogy minden bizonnyal Haseltine utasítására az árnyékommá váljék, őrületbe kergetnem azért nem feltétlenül szükséges.
Utána kaptam és megragadtam a vállát, készen rá, hogy a karjaimba zárjam, amikor egyszerre csak elhomályosult előttem a világ.
Kaptam egy akkorát a bal szemem alá, hogy annál csak az az ütés volt nagyobb, amely szempillantással később a jobb szemem alját érte. Nem is tudtam, hogyan történt, de egyszerre csak már engem nem tudtak megtartani a levegő gerendái. Átkaroltam a nagy semmit, és amikor a tarkómon koppant néhány kockakő, már fel sem vettem. Elegánsan elnyújtóztam odalent, és tűnő tudatom maradékával egyre azon morfondíroztam, hogy lám csak lám! – egyenesen ide vezet, ha lebecsüli valaki az ellenfelét. Egy huzatos kapualj sártól és esőtől mocskolt kövére.
Amikor kicsit később elvonult a szemem elé ereszkedett homály, megpróbáltam felemelni a fejem. Éppen időben ahhoz, hogy meghalljam rémült, elkeseredett sikkantását.
– Jézusom, hiszen ez Mr. Lawrence! Hogy van, Mr. Lawrence? Szólaljon már meg, kérem, nem esett baja? Jézusom, mondjon már valamit! Hogy van?
– Tűrhetően – mondtam, miközben igyekeztem egyenesbe tornázni magam. – Ahogy csak az lehet, akit lecsaptak egy kapu alatt.
– Pedig nem is ütöttem nagyot. Bobby mutatta, hova kell. Csak nem

ütöttem rossz helyre?
– Örökre el van tiltva attól a Bobbytól – mondtam a szememet tapogatva. – Különben maga lesz a londoni utcák réme. Mi a fenéért vágott képen?
– Mert... nem tudtam, hogy maga akar megfojtani.
– És ha tudta volna?
– Nagyon szépen megkérem, ne csináljon többé ilyen csúnya dolgot. De hát mit is beszélek, maga nem a fojtogató!
Sóhajtottam és nekidőltem a falnak.
– Őszintén szólva el akartam ijeszteni. Haseltine ragasztotta a nyakamra?
– Dehogyis – tiltakozott olyan remegő hangon, mintha én ütöttem volna le őt, és nem fordítva.
Fogalmam sem volt róla, Miss Charity Cuttner India-szakértőnek milyen, de éjszakai leskelődőnek tökéletes volt. Szoros, testhez simuló zubbonya, fekete nadrágja, térdközépig érő esőköpenye, mindaz, ami ezek alatt rejtőzött, minden normálisan gondolkodó férfi szívét alaposan feltúráztatta volna. Első osztályú megjelenésén még a vastag, teknőckeretes pápaszem sem tudott sokat rontani.
– Maga... észrevette, hogy figyelem? – kérdezte bájosan remegő hangon.
– Észrevettem.
– Pedig igyekeztem láthatatlanná tenni magam. Azt hittem, a fekete ruha... éjszaka beolvad a környezetébe.
– Az be – mondtam –, de csak akkor, ha nem áll másfél óráig mozdulatlanul egy hófehér fal előtt.
– Jézus Mária! – mondta. – Ügyetlen tyúk vagyok. Nem igaz?
Nem voltam abban a hangulatban, hogy ellentmondjak neki.
– Ha nem Haseltine küldte, mi az ördögöt akar tőlem?
– Kérem szépen – fogta könyörgőre a dolgot. – Én csak beszélni szerettem volna magával.
– Akkor miért nem nyomta meg a csengőm gombját?
Olyan elegánsan tördelte az ujjait, hogy bármelyik első osztályú szülésznő megirigyelhette volna.
– Istenem, hát mit csináljak, ha nem volt merszem hozzá. Arra gondoltam, ha kijön, megszólítom. Most azonban hogy így alakul... talán magánál... a lakásában...?
Úgy döntöttem, megpróbálom megúszni, hogy feljöjjön hozzám. Tapasztalatból tudtam, bolondokkal könnyű barátságot kötni, de annál nehezebb megszabadulni tőlük.
– Mégis, mi a csodát akar tőlem? Nem intézhetnénk el itt az utcán? Szép, kellemesen esős éjszaka van, a huzat elviszi a hangot: az Isten is barátságos beszélgetésre teremtette. Nos?
– Nem, nem – tiltakozott bátortalanul, de valahogy mégis

határozottan. – Egy nyugodt helyen szeretnék szót váltani önnel.
Sóhajtottam és a kapu felé indultam. Az utca üres volt, a szemétládákat rugdosó diszkókeresők már rég elhagyták a terepet.
Megálltunk a kapu előtt. Zsebem felé nyúltam, aztán reményvesztetten visszahúztam a kezem.
– Maga töri valamin a fejét, Mr. Lawrence – mondta Charity Cuttner éleselméjűen. – Igazam van?
– Igaza. Valóban töröm.
– Nem akarok erőszakoskodni, de nem árulná el, min?
– Azt próbálom kitalálni, hogy az ördögbe mehetnénk be kulcs nélkül ezen az ajtón.
– Kulcs nélkül? – hökkent meg. – Miért kéne kulcs nélkül, amikor van az ajtón zár? Csak bele kell illesztenie a kulcsát…
Valami beleszúrt a halántékomba. Ekkor jöttem rá, Charity Cuttner minden egyes mondatában kötőtűk tucatjai rejteznek, amelyekkel könyörtelenül az agyamat szurkálja.
– Nincs nálam a kulcsom – mondtam, és bármennyire is igyekeztem, nem sikerült egészen elnyomnom a kárörömet, amit éreztem. – Fenn hagytam a lakásomban. Csengetni pedig ilyenkor nem ildomos. Arról nem is beszélve, hogy Tim Forsyth éjszakára kikapcsolja a csengőjét.
– Akkor most? Maga meg én…?
Bár nem volt egészen világos, mit akar kérdezni, nem óhajtottam tovább az utcán toporogni. Már csak azért sem, mert az éjszaka hidege kezdett bemászni a ruhám alá.
– Felkapaszkodunk a csatornán.
Akkorára tágultak a szemei, mint két kávéscsésze.
– De hiszen én szédülök. Már akkor is szédülök, ha felállok egy székre.
– Legfőbb ideje, hogy leszokjon róla. Ha beszélni akar velem, mászik, ha nem, itt marad.
Átballagtunk az úttesten, be a mellékutcába, meg sem álltunk az ereszcsatornáig.
– Ki megy előre? – kérdeztem udvariasan. – Maga vagy én?
Charity felemelte esőtől nedves arcát. Mivel a szemüvegén is esőcseppek ültek, aligha látott sokat a világból.
– Hova kell mászni?
Nem tehetek róla, de ismét megsajnáltam. Megfogtam a kezét és hozzáértettem a csatornához.
– Figyeljen ide, ez itt egy ereszcsatorna. Jó szorosan megmarkolja, aztán keres a lábának egy biztos pontot. Például egy ilyen csatornarögzítő kapcsot. Ha nem találna, végső esetben itt vagyok én. Na, indulás!
– Megkérhetném, hogy… segítsen egy kicsit?
– Hogy óhajtja?
– Toljon meg… kérem.

Alápolcoltam a fenekét és engedelmesen megtoltam. A következő pillanatban, legnagyobb ámulatomra, úgy megindult felfelé, mint egy banánra éhes majom.
Rövid fél perc alatt teljesítettük a távot. Óvatosan, csendben másztunk, egyetlenegyszer kellett még megtolnom. Mindezek ellenére csak akkor nyugodtam meg végérvényesen, amikor belekapaszkodhattam Tim Forsyth ablakpárkányába.
Charity megfordult, és rám mosolygott. Csodálattal vegyes tisztelettel kellett tapasztalnom, hogy még csak nem is liheg. Csupán az arca lett piszkos a faltól, ahogy hozzá dörzsölődött. Úgy kuporgott mellettem, mint koszos, vidám, minden csínyre kész ördögfióka.
– Nem szédül?
– Csak akkor szoktam, ha látok valamit. Most momentán semmit sem látok, csak igen elmosódottan az ön arcát. Jaj istenem, meddig maradunk itt? Kezd fázni a kezem.
Sóhajtottam, aztán megzörgettem Tim Forsyth, Lord Lover pártfogoltjának az ablakát.
– Tim! Ébredjen, Tim!
Tim Forsyth felült az ágyán, ásított, megvakargatta szőrös mellét, aztán anyaszült meztelenül elindult az ajtó felé.
– Jövök már, jövök – dörmögte, miközben óvatosan átkacsázott a szobán. Hiába pisszegtem, szólongattam, hogy helyesbítsem az irányt, nem hallgatott rám. Csak akkor vakargatta meg ismét, zavartan a mellkasát, amikor nem talált senkit a folyosón.
Megvonta a vállát és már-már visszamászott volna a fekete lány mellé, amikor végre sikerült magunkra vonnom a figyelmét. Homlokára csapott, aztán odasétált az ablakhoz. Lesunytam a fejem, majd lenyomtam Charityét is, nehogy fejbe találjon bennünket az ablaktábla.
Tim Forsyth kihajolt és elégedetten összedörzsölte a tenyerét.
– Már vissza is jött?
– Elintéztem a dolgom.
– Megvert valakit?
– Nem.
– Ezért kár volt lemásznia – mondta csalódottan. – Ugorjon be.
– Valaki van velem – figyelmeztettem.
Tim erre még jobban kihajolt és udvariasan odabiccentett a párkány alatt kuporgó Charitynek.
– Jó reggelt, kisasszony. Hogy van?
Charity ránézett, hogy, hogy nem, a szemüvegét ellepő esőcseppek ellenére is azonnal észrevette, amit pedig nem lett volna illendő észrevennie.
– Bocsánatot kérek... nincs véletlenül egy alsónadrágja?
– Gatyám? Dehogy nincs. Mire kell?

– Szépen kérem, húzza fel, jó?
Néhány másodperc múlva benn álltunk a szobában. Addigra Tim erőteljes testén már egy csíkos alsónadrág feszült, melyet kelletlen képpel rántott magára.
– Engedje meg, Tim, hogy bemutassam expedíciónk mitológusát, Miss Charity Cuttnert. Ő Timothy Forsyth, Lord Lover templomszakértője.
Charity érdeklődve pislantott a műteremben szanaszét heverő kész, vagy félig befejezett vásznakra. Tim elnyomott egy ásítást és a lányra mosolygott.
– Érdeklik a képek? Éppen most fejeztem be egyet. Káli istennő temploma. Szereti az indiai templomokat?
Miss Cuttner levette a szemüvegét és megtörölgette.
– Imádom – rebegte elhaló hangon. – A kedvenceim. Valaha a Mohendzsó-dáró-i romokkal kezdtem, aztán Harappa érdekelt, most pedig…
– Harappa isteni! – mondta Tim, és cuppantott egyet az élvezettől. – Harappa egyszerűen megfejthetetlen! Harappa csodálatos!
A dolgok kezdtek kétségbeejtő kifejletét nyerni. Timothy átkarolta Miss Cuttnert és a matrac felé vezette. Készen rá, hogy kilökje a takaró alól a fekete lányt.
– Ugyanis nincs székem – szabadkozott Forsyth. – Van egy kis szabad ideje? Leugrom egy üveg borért és elbeszélgetünk. Annyi, de annyi mondanivalóm van a templomokról és senkivel nem tudom megbeszélni. Végre találtam valakit, aki…
Kénytelen voltam közbevetni magam.
– Nem akarom megakadályozni értékes eszmecseréjüket, de állítólag Miss Cuttnernek életbevágóan fontos közlendői lennének számomra. *Állítólag*. Ha meghallgattam, visszakísérem és hetekig beszélhetnek a templomaikról.
Forsyth lebiggyesztette az ajkát.
– Barbár.
Szemrehányó pillantásától kísérve vonultunk át a szobámba.

Miss Cuttner levetette a köpenyét és illedelmesen a fogasra akasztotta. Lerúgta a cipőjét is, majd megpróbált papucsot keresni magának. Mivel nem talált, megtörölgette a szemüvegét és visszatette az orrára. Pechje volt így sem talált.
– Nos, kedves Miss Cuttner – vettem elő a pipám, készen rá, hogy a hajnali óra ellenére is rágyújtsak, ha szükséges. – Mi az a halaszthatatlan mondanivaló, ami miatt, ki tudja, mióta ácsorog az ablakom alatt?
Miss Cuttner megköszörülte a torkát, aztán kétségbeesett képet vágott.
– Nem tudom, hol kezdjem.
– Talán a legelején – javasoltam.
– Jó ötlet. Köszönöm, hogy segített. Arról van szó, hogy az újságokban sokat olvastam önről. És... a tudományos cikkeit is ismerem, bár Belső-Ázsia nem az én szakterületem. Ennek ellenére nagyon megkapó, amit a mongol és tibeti templomokról írt.
– Azért jött, hogy ezt elmondja?
Gyorsan és határozottan nemet intett.
– Csak azt szeretném... megmagyarázni, miért önt kerestem fel. Végül is kollégák vagyunk, továbbá... együtt utazunk Maidapurba. Emiatt jöttem... elsősorban.
– Emiatt? Mi miatt?
– Mr. Lawrence... bizonyára fogalma sincs róla, hogy én a mitológia mellett, csak úgy hobbiból, a fojtogató szektákkal is foglalkozom.
– Valami hasonlót mintha már Bentonshire-ben is említett volna...
– De a Fergusson-gyilkosságról nem beszéltem! Nem emlékszik... rá véletlenül?
Valami rémlett, de részleteiben nem voltam tisztában az üggyel. Alighanem éppen a Távol-Keletet jártam, amikor úgy hat-hét évvel ezelőtt megölték Sir Fergussont.
– Csak nagyon homályosan emlékszem rá. Mit kellene tudnom róla?
– Az a helyzet, hogy Sir Fergussont Sri Lankán, a golfklubjában gyilkolták meg. A fürdőben, a zuhany alatt.
– Agyoncsapták a golfütőjével?
Miss Charity Cuttner megrázta a haját, mire a hajszálaiba kapaszkodó esőcseppek a képembe repültek.
– Megfojtották, Mr. Lawrence.
– Mi... vel?
– Olajba áztatott fojtózsinórral.

31.

Néhány másodpercig az esőcseppeket mázolgattam szét az arcomon, mintha az lenne a legfontosabb dolgom. Csak viszonylag hosszú töprengés után szántam rá magam, hogy tovább kérdezzek.

– Kiderített valamit a ceyloni rendőrség?

– Az égvilágon semmit. A gyilkosnak... nyoma veszett.

Hirtelen ötlettől vezérelve felugrottam és szétdörzsöltem a maradék cseppeket is a képemen.

– Nem tudja, él még az özvegye ennek a Fergussonnak? Ha igen, jó lenne találkozni vele.

Miss Cuttner rám emelte vékonyan metszett macskaszemét.

– Már találkozott.

– Én?

– Ön, Mr. Lawrence.

– Hol?

– Lord Lover kastélyában.

– De hiszen ott nem volt semmiféle Lady Fergusson!

– Bocsásson meg, hogy ellentmondok önnek, de volt. Csak most már... másképpen hívják.

– Másképpen? Hogy?

Miss Cuttner nyelt egyet, aztán olyan óvatosan suttogta felém a választ, mintha attól tartott volna, hogy megharagszom érte.

– Lady Lovernek, Mr. Lawrence. Most már Lady Lovernek.

Mit tagadjam, erre nem számítottam. Hosszú ideig csak tátogtam, mint a partra vetett hal. Ezzel azonban még korántsem volt vége a meglepetéseknek. Miss Cuttner ugyanis elkapta a karom, és izgatottan magyarázni kezdett.
– Úgy kezdődött a dolog, hogy mitológiai kutatásaim szüneteiben elhatároztam, kicsit utánanézek a keleti típusú fojtogatásoknak. Természetesen elsősorban azok érdekeltek, amelyeket zsinórral követtek el. Nem is tudom megmondani, miért csináltam... Hiszen a komputerhasználat például kifejezetten tilos... illetve, a Régészeti Intézet megtiltotta, hogy a komputerét magáncélokra...
Kezdett zavarossá válni a dolog. Cuttner észrevehette szememben a jótékony homályt, mert megpróbált világosabban beszélni.
– Arról van szó, hogy rákapcsolódtam az egyetem kriminalisztikai tanszékének nagy komputerére, amelybe betáplálták az amerikai adatok mellé néhány ázsiai ország adatait is. Konkrétan azokat az eseteket, amikor európai vagy amerikai volt az áldozat. Ezt úgy hívják, hogy izé... lefejtem a nagy komputert.
– Hm. És mit talált a tejben?
– Ó, ez csak olyan szakmai zsargon, ne vegye szó szerint. Betápláltam a gépembe a Fergusson-gyilkosság adatait, elkövetésének módját – egészen pontosan a szentelt olajba áztatott fojtózsinórt. Aztán megpróbáltam kihalászni a hatalmas adathalmazból, hogy öltek-e meg még mást is ilyen módon.
– És? Öltek?
– Öltek bizony, Mr. Lawrence. Egyetlen embert. Sir Herefordot, Sri Lankán, azaz Ceylonban. Öt évvel ezelőtt.
Volt valami a hangjában, ami nem tetszett nekem. Mintha azt Várta volna, találjam ki, ami ennyi adatból már kitalálható lett volna.
– Őt is fojtózsinórral? – kérdeztem tétován, és mondanom sem kell: teljesen feleslegesen.
Miss Cuttner biccentett.
– Azzal.
– Golfpályán?
– Nem. Otthon. A lakásában. A fürdőkádjában konkrétan.
– Volt olaj a zsinóron?
– Volt.
– Sir Herefordnak nem volt véletlenül egy... hm... igen csinos, fiatal felesége?
Charity lesütötte a szemét.
– De volt.
Lassan, hogy minél több időm legyen gondolataim rendezésére,

megtömtem a pipám és meggyújtottam. Csak akkor tettem fel a következő kérdést, amikor már vidáman lebegett két-három közepesre sikeredett karika a levegőben.
– Ez a hölgy korábban... véletlenül... nem Sir Fergusson özvegye volt?
– De az volt, Mr. Lawrence.
– Aki aztán Lord Fergusson halála után hozzáment Lord Herefordhoz.
– Ő volt, Mr. Lawrence.
– Aki aztán Lord Hereford halála után hozzáment Lord Lover-hez.
Miss Charity Cuttner szelíden rám mosolygott.
– Ő volt, Mr. Lawrence.

Kellett egy kis idő, amíg megemésztettem a hallottakat. Holtbiztos voltam benne, hogy a hatóság már korábban hozzákezdett az emésztéshez, Haseltine pontosan tudott mindent, amikor másodszor is megjelent a Lover-házban.
– Ön bizonyára meg van győződve Lady Lover bűnösségéről – mondtam, csak hogy mondjak valamit. Közben azonban vadul gondolkodtam.
Miss Cuttner sóhajtott és felállt. Szoros fekete ruhájában egy gonosztetten töprengő nindzsára emlékeztetett.
Egy rendkívül szexis és vonzó, ámbár hellyel-közzel vaksi nindzsára.
Charity megkerülte az asztalt, az ablakhoz állt, és kinézett az esőtől vert, piszkosszürke hajnalba.
– Biztos vagyok benne, Mr. Lawrence, hogy Lady Lover ártatlan.
– Igazán? És mitől olyan fene biztos benne?
Elpirult: egyetlen pillanatig attól tartottam, elsírja magát.
– Mert... minden érdeke az ellen szólt, hogy a férjei meghaljanak. Úgy mondják szakszerűen, hogy nem volt rá indítóoka.
– Bravó. És miért nem volt indítóoka?
– Az a helyzet, hogy Lord Fergusson halála után nem örökölt semmit, vagy szinte semmit. Úgy is mondhatnám, gazdag volt és szegény lett. A házassági szerződés értelmében ugyanis csak bizonyos évjáradékra tarthatott igényt: a vagyon visszaszállt a Fergusson-családra. Ez valami törvényféle a Fergussonoknál évszázadok óta.
– Mennyi az az életjáradék?
– A vagyon egészéhez viszonyítva jelentéktelen összeg.
– Mi a helyzet Sir Hereforddal?
– Nagyjából ugyanez. Lady Lover, vagy ahogy akkor még hívták, Lady Hereford lényegesen rosszabbul járt férje halálával.
Nem tudtam mire vélni a dolgot. Ha feltételezem, hogy mégiscsak Lady Lover, azaz Lady Pamela fojtotta meg élete párjait, úgy ő a legveszélyesebb ellensége önmagának. Beleszokik a gazdagságba, aztán sorban megöli a férjeit, hogy ismét visszasüllyedjen oda, ahonnan felkapaszkodott... A társadalmi presztízsvesztésről már nem is beszélve. Megráztam a fejem. Igaza van Charitynek. A rendőrség helyében én sem gyanúsítottam volna Lady Pamelát.
Charity Cuttner remegő szájszéllel, feszült figyelemmel várta a reakciómat. Készen rá, hogy az első hangosabb szóra kivesse magát az ablakon és a csatornán lecsúszva meg se álljon a kapualjig.
– Miért mesélte el mindezt nekem, Charity?
A lány szája sírósra görbült.
– Mert... tulajdonképpen félek. Ezek után nagyon félek... De talán ön,

Mr. Lawrence…
Átkaroltam és barátságosan megveregettem a vállát.
– Ne féljen, kislány, én is ott leszek. Mindenesetre köszönöm, hogy elmondta, amit megtudott. India magához öleli azokat, akik…
Kopogtattak az ajtón. Biztos voltam benne, hogy Timothy, ezért lekaptam a kezem Miss Cuttner gömbölyded válláról.
– Bújjon be, Tim!
Az ajtó azonban nem nyílott ki. Csak mintha egészen enyhén megremegett volna.
Intettem Miss Cuttnernek, hogy lapuljon a falhoz, szép csendesen előhúztam 38-as Smith and Wessonomat. Lábujjhegyen az ajtóhoz lopakodtam, amikor úgy éreztem, hogy ismét megmoccan, lenyomtam a kilincset és magam felé rántottam.
Az ajtó kitárult. Timothy Forsyth vigyorgó arca helyett azonban csak egy hosszúkás, vékony, a kilincs másik végére akasztott kígyóféle nézett velem farkasszemet.
Egy szentelt olajba áztatott fojtózsinór.

India ölelő karjaiban

1.

Végigsétáltam a Duncan Roadon, átballagtam a kis hídon, kikerültem néhány laposakat pislogó szent tehenet, amelyek ínyenceket megszégyenítő lelkesedéssel legelték a hirdetőoszlopok plakátjait, a piacra érve megpróbáltam Pancsa nyomára bukkanni. Bár éppen három éve múlt, hogy utoljára láttam, feltételeztem, nem múlt el nyomtalanul irántam tanúsított barátsága.

Körülöttem, mellettem, alattam, felettem lüktetett, zsibongott és taszigálódott egész Bombay. A nap agyat forraló sugarai megtörtek az olajjal bekent fekete fejeken, a vízárusok kannáinak vakító zománcán, a színesen csillogó szárikon, talán még az asszonyok homloka közepén virító bindára is jutott belőlük.

Miután sikerrel átverekedtem magam a piac szélén csatasorban álló, mindenre kész kis legények osztagain, akik egymást túlharsogva ajánlkoztak mindenre, beleértve az idegenvezetést és cipőpucolást is, végigsétáltam az árusok standjai előtt. Nem messze tőlem megtermett szikh rendőr kapargatta gumibotot helyettesítő bambuszbotját, fél szemmel a legénykéket, féllel pedig engem figyelve. Úgy látszott, nem tudja eldönteni, kit féltsen kitől.

Szerencsémre hangos és meglepett sikkantások kíséretében amerikai turisták bukkantak fel az árusítóasztalok között. A legénykék mintegy varázsütésre megfordultak és feléjük iramodtak. Én pedig, kihasználva a lélegzetvételnyi szünetet, lemerültem a zöldséges standok közé.

Mivel teljességgel reménytelennek tűnt, hogy a magam erejéből bukkanjak rá Pancsára, elhatároztam, segítséghez folyamodom. Némi töprengés után kiválasztottam egy mélynövésű, himlőhelyes fiúcskát, és odabandukoltam hozzá. Megálltam a pultja előtt, szépen összetéve a tenyerem.

– Namaszté.

Ettől aztán annyira megrökönyödött, hogy kiejtette a markából a jókora káposztát, amit ki tudja miért emelt ki a többi közül.

– Hello – mondta gyanakodva. – Káposztát akarsz venni?

– Még gondolkodom a dolgon. Bár azt hiszem, inkább segítségre lenne szükségem.

Emberem letette a káposztát, és óvatosan megigazgatta, nehogy leguruljon a földre.

– Segítségre?

– Keresek valakit.

– Bizonyára Abu Abbaszra gondolsz. Ő foglalkozik lányokkal.

– Én egy fiút keresek.
– Abu Abbasznak fiú címei is vannak.
– Engem egy Pancsa nevű fickó érdekel.
A himlőhelyes arcú mintha meghökkent volna. Felvette a káposztát, megforgatta a kezében, aztán felvonta a vállát.
– Pancsát?
– Ismered?
– És ha igen?
– Szeretnék találkozni vele.
– Milyen ügyben?
– Magánügyben.
Letette a káposztát és kinyújtotta a kezét. Nyitott tenyere ott lebegett a mellkasom előtt.
Zsebembe nyúltam, kivettem tíz rúpiát és a markába nyomtam.
Hallgatott, mosolygott és tovább tartotta a tenyerét. Én is mosolyogtam és mellé tettem még tízet.
A himlőhelyes elhúzta a száját. A tenyerét azonban nem.
Ismét kinyújtottam a kezem villámsebesen kikaptam belőle a két tízest.
Rémült volt a hangja, mintha megloptam volna.
– Hé! Mi az ördögöt csinálsz?
– Gondolom, nem tudunk megegyezni.
– Dehogynem tudunk. Hiszen már meg is egyeztünk.
– Oké – biccentettem. – Tehát? Hol van Pancsa?
Áthajolt a káposztahalom felett szája szinte érintette a fülemet.
– Pancsa nincs a piacon. El kellett tűnnie.
– Miért?
– A rendőrség keresi.
– Mit követett el?
Felháborodva emelte rám a szemét.
– Ugyan, bábudzsi, mit követett volna el? Semmit. Egyszerű félreértés az egész. Ki tehet róla, ha az idegenek annyira gondatlanok. Kijönnek ide, a piacra, aztán elveszítik a dolgaikat. A rendőrség meg hogy a kedvükre tegyen, ránk veri a balhét. Pancsát is...
– Szeretnék találkozni vele.
– Nehéz lesz, de neked megteszem. Ugye, nem először jársz Indiában?
– Nem.
– Látszik rajtad, bábudzsi. Otthonosan mozogsz a mi köreinkben és ismered az illemet. És a nyelvünket is. Feltétlenül összehozlak Pancsával. Másnak nem tenném meg, de neked megteszem.
Már az első pillanattól kezdve ellenszenves volt a fickó, de nem tehettem mást, kockáztatnom kellett. Mindenféleképpen kapcsolatba kell kerülnöm Pancsával, mielőtt még komolyabbra fordulnának a dolgok.

Mert hogy hamarosan komolyabbra fordulnak, abban nem kételkedtem.

2.

– Nos? – sürgetett a himlőhelyes fiúcska, és mintha kapzsi lángot láttam volna felvillanni a szemében. – Ha akarod, még ma éjjel hozzá vezetlek.

Tisztában voltam vele, hogy csak ötvenszázaléknyi esélyem van. Nagy a valószínűsége, hogy be akar csapni. Viszont az is elképzelhető, mégiscsak félreismerem, és valóban hajlandó lesz összehozni Pancsával. Megtehetném, hogy máshoz fordulok, esetleg egy másik káposztaárushoz: csakhogy ezzel szemernyit sem javulnának az esélyeim.

– Mit kell tennem?

– Éjfélkor legyél a kishíd alatt.

Ha én akartam volna elkapni valakit, én is ott adtam volna neki randevút. A kishíd alatt kezdődnek a végtelen városszéli mezők víztócsákkal, barakkokkal, deszkából összetákolt vityillókkal. Ha itt nyoma vész valakinek, az utolsó ítélet angyalai percekig fújhatják a trombitáikat, míg sikerül majd kitrombitálniuk az eltűnt szétszórt csontjait a föld alól.

Megnyomkodtam a halántékom, amelyen a meleg és a körülöttünk gomolygó szagorgia hatására lüktetni kezdett egy ér.

– Ott leszek – bólintottam.

– Pontban éjfélkor!

– Pontban éjfélkor.

Hazafelé menet egyfolytában azon tűnődtem, miért kedvelik némely emberek annyira az éjféli időpontot. Talán mert a kísértetek órája különösképpen kedvez a kegyetlen cselekedeteknek?

Megvontam a vállam és immár azon töprengtem, mi lesz, ha mégsem tudok összefutni Pancsával?

3.

A nappali forróság ellenére meglehetősen hűvös volt az éjszaka a Duncan Roadon alvók közül jó néhányan tetőtől talpig újságokba burkolóztak. Távolabb, a Calcutta Road kereszteződésénél meggyújtott papírdobozok lángjánál melegedtek a hajléktalanok.

38-asom a zsebemben lapult, bár tisztában voltam vele, aligha használhatom. Bármi is történne velem, a hatóságok előtt mindenképpen én húznám a rövidebbet.

Furcsa, nyomasztó csend ülte meg a várost. Néha-néha ugyan egy-egy taxi átvágtatott a néma Duncan Roadon, motorja halk moraját és a kerekek csikorgását azonban nyomban felszívta a ragadós, páradús éjszaka.

Nekidőltem a híd alatt málladozó romos falnak és megpróbáltam meggyőzni magam, hogy biztonságban vagyok. Sajnos azonban, túlságosan is tisztában voltam vele a biztonságérzet errefelé, főleg éjféltájban, nem más, mint puszta illúzió.

A himlőhelyes kisfiú úgy bukkant fel előttem, mint tengerből a búvár. Egyik pillanatban még a sötétség vize hullámzott előttem, a másikban pedig már ott állt, alig néhány méternyire tőlem orrát vakargatva. Látszólag nem lepődött meg, hogy köpenyt és kapucnit viselek.

A hold kibukkant az eget szántó felhők közül, és lenézett Bombayra. A város éjszakai álmát aludta: ki a védelmet rejtő falak mögött, ki az utcán.

A himlőhelyes zöldségárus óvatosan körülnézett, aztán megrántotta köpenyem ujját.

– Gyerünk!

Megkérdezhettem volna hová, de nem lett volna semmi értelme.

Elindultunk a kalyibák, bambuszból összetákolt ketrecszerű házak, pálmaviskók és közöttük elegánsnak ható konténerlakások felé.

Mintha csak tiszteletünkre tenné, ezen az éjszakán szebbik arcát mutatta a szegénynegyed. Az utcák békésen szundikáltak, a sápadt holdfény vékony ezüstmázzal öntötte le a házak oldalait, az udvarokat, az állatok óljait. Csendben fürdött minden, csak néha-néha csapott be egy-egy gondtalanul nyitva felejtett kaput a feltámadó, éjszakai szellő.

Óvatosan kezembe szorítottam a stukkeromat és igyekeztem úgy is viselkedni, hogy lássa: fegyver van nálam.

A fiúcska természetesen észrevette, és mintha elmosolyodott volna az orra alatt.

– Pancsa tudja, hogy jövök? – kérdeztem csak úgy mellékesen.

– Tudja.

– De hiszen meg sem mondtam a nevem.

– Leírtalak neki, bábudzsi. Azt mondja, sajnálja, hogy nem jöhet eléd, de nem mer kimozdulni a rejtekéből.
A keskeny, kalyibákkal és bádogviskókkal szegélyezett utca hirtelen elfogyott előlünk. A hold is megtorpant az égen, mintha csak visszarettent volna, hogy tovább kövessen bennünket, ő talán többet látott odafentről, mint én a földi, nyirkos, savanykás szagú sötétségből.
A himlőhelyes fiúcska felemelt ujjal mutatta, hogy maradjak csendben. Valahol a távolban rendőrautó szirénája hasított az éjszakába, halk kutyaugatást vonszolva maga után. A hold megmosdatta képét néhány előttem húzódó tócsában, aztán törülközőként maga elé rántott néhány sötét felhődarabot.
Lágy, de mégis kellemetlen, ragadós szél cikázott át a kalyibák között, rothadó banán, káposzta és savanyú tej szagát hozva felénk. Nem messze tőlünk egy pálmalevélház udvarán felsírt egy kisgyerek.
A fiúcska elmosolyodott, aztán az utcát lezáró kerítés felé mutatott.
– Mássz át, bábudzsi. Pár perc és ott vagyunk.
S hogy nagyobb nyomatékot adjon a szavainak, maga is fölkapaszkodott a kerítésre és meglovagolta, mint ügyes hajtó az elefántot.
– Gyere!
Mutattam, ugorjon le, azonnal követem. Amikor aztán eltűnt a sötétségben, felkecmeregtem a kerítés tetejére. A bambuszrudak nyugtalanul hullámzani kezdtek alattam, tiltakozva az éjszakai atrocitás ellen. Mivel a hold még mindig a fekete felhők mögött bujkált, abban reménykedtem, nem rajzolódnak ki túlságosan is élesen a körvonalaim.
Ahogy sikerült meglovagolnom a rudakat, letéptem magamról a köpenyem, a kapucnim, kirántottam az előkészített, teleszkópos autóantennát a zsebemből, beraktam a köpeny alá, majd megnyomtam a villanymotor gombját. Az antenna halk bugással emelkedni kezdett, úgy kiegyenesítve a madárszárnyként laffogó köpenyt, mintha én magam lettem volna benne.
Bár a köpenyemből és antennából összeeszkábált emberutánzat inkább hasonlított madárijesztőre, mint rám, bíztam benne, hogy a hold és én együttesen megtesszük a magunkét.
Meg is tettük. Ahogy gyors mozdulattal lehajítottam a köpenybe öltöztetett teleszkópot a kerítés másik oldalán sötétlő udvar földjére, odafent még jó nagyot is nyögtem hozzá, megmozdult alattam az éjszaka. Valaki hangosan felordított, éreztem, hogy súlyos hosszúkás test repül el az orrom előtt. Ütések puffantak jajgatással keveredve. Alighanem éppen abban a pillanatban jöttek rá, hogy becsaptam őket, amikor már a sikátor földjén álltam és lélekszakadva menekülni kezdtem a Duncan Road felé.

Egészen addig futottam, amíg a sikátor közepe táján egy fehér köpenyes, fehér sapkás alak nem lépett elém, és úgy vágott fejbe, hogy megperdülve a tengelyem körül belezuhantam a legközelebbi, hívogató tócsába.
Bár a pocsolya hűvös volt, a képembe vágódó iszapos lé arra késztetett, hogy minél előbb magamhoz térjek, még csak négykézlábra sikerült feltornáznom magam, amikor a himlőhelyes vezette banda beért. Haragvó kezek ragadtak meg, mintha polip tapadt volna rám, vonszolni kezdtek a nyomortelep felé.
Egészen addig köhögtem, és köpködtem a számba került iszapot, amíg csak le nem hajítottak egy bambuszrudakból összetákolt kalyiba padlójára.

A legelső, amit észrevettem a félhomályban, az volt, hogy nem messze tőlem, a földön hever a revolverem. A második, hogy valaki kést szorít a nyakamhoz, a harmadik pedig, hogy a himlőhelyes fiúcska elmerülten tanulmányozza a csekk-könyvemet.
A bambuszrudak között beszűrődő holdfény és a sarokban pislákoló olajlámpa sejtelmes fényben fürdették a bandát. Éppen öten voltak, talpuktól a fejük tetejéig köpenybe burkolózva. Kezükben görbe kés csillogott hogy, hogy nem, valamennyi késnek felém irányult a hegye. Bár úgy éreztem, hogy egérfogóba kerültem, jobban is megrémülhettem volna.
– Aláírod a csekkeket – szólított meg ellentmondást nem tűrő hangon a himlőhelyes fiúcska. – Holnap kiváltjuk, és ha megvan a pénz, mehetsz, amerre a szemed lát. Ha nem teszed meg, megölünk.
– Rendben van – mondtam –, aláírom. Egy feltétellel.
– Mi lenne az?
– Hol találom Pancsát?
A köpenyesek felkuncogtak, még a himlőhelyes is elvigyorodott.
– Odaát.
– Hol odaát?
– Keresztény vagy?
– Mondjuk.
– Akkor a mennyországban. Pancsát megölték.
Őszintén mellbevágott a hír. Még akkor is, ha nem voltam százszázalékosan biztos benne, igazat beszél-e.
– Honnan tudod?
– Ismerem, aki megölte. Gyerünk! Írd alá a csekkeket. Van toltad?
Önkéntelenül is vászondzsekim zsebe felé kotorásztam, kénytelen voltam azonban abbahagyni, amikor az egyik felém irányított kés hegye szinte belefúródott a nyakamba.
– Csak lassan, óvatosan – mondta a himlőhelyes. – Egyetlen rossz mozdulat és mehetsz Pancsa után.
– Majd Káli anya magához fogad – mondtam komor kifejezést erőltetve az arcomra. Bár őszintén szólva nem vártam sokat a fenyegetőzésemtől, abban bíztam, hátha a Fekete Istennő nevének említése lecsökkenti harci kedvüket. Több alkalommal is volt már alkalmam megfigyelni, milyen babonás tiszteletnek örvend Káli az egyszerű indiaiak körében.
A himlőhelyes csuklott egyet és ajkamhoz szorította kése pengéjét.
– Mit beszélsz, angol? Szádra mered venni az istennő nevét? Még egy szó, és elmetszem a torkod!
Úgy villogott a szeme, hogy kénytelen voltam hinni neki. Alighanem

ezúttal alaposan melléfogtam. Jobb, ha hallgatok és aláírom a csekklapokat...
– Hol a tollad?
– A zsebemben.
– Melyikben?
Mutatóujjammal jeleztem, hogy melyikben.
A himlőhelyes a zsebembe nyúlt és határozott mozdulattal kirántott belőle valamit.
Én természetesen meg voltam győződve róla, hogy a golyóstollam az, már nyújtottam volna érte a kezem, amikor a himlőhelyes felsikoltott.
Rémült, szinte eszeveszett sikoltással úgy, ahogy csak az tud sikoltani, aki sarkában érzi a vicsorgó halált.
Megdöbbenve, torkomban kalimpáló szívvel láttam, hogy vékony, hosszú, a lámpa fényében olajosan csillogó élőlény tekerődzik az ujjai között hasának vágódik, majd mintha egyetlen pillanatra a nyaka köré csavarodott volna.
A himlőhelyes sikoltását újabbak követték a fehér köpenyesek szétrebbentek, a tompa puffanásokból ítélve a kalyiba oldalának vágódtak, majd eltűntek a sötétségben. A lámpa a földre zuhant és kialudt.
Nem gondolhattam másra, mint hogy kígyó támadta meg a himlőhelyest. Amíg a pocsolyában feküdtem, belekúszott a zsebembe, úgy látszik, el is szunnyadt benne, mert nem mart belém.
A kisfiú ugrott még néhányat, aztán leroskadt előttem a földre, ahogy a halvány, éjszakai szürkületben ki tudtam venni, könyörgőn felém nyújtotta a kezét.
– Bocsáss meg, bábudzsi, bocsáss meg! Kérlek, könyörülj rajtam!
Megkövülve láttam, hogy a valami még mindig a kezén tekergőzik, félig már a nyakában lóg.
Felkaptam a földről a revolveremet, és a himbálódzó kígyófarokra fogtam.
– Maradj nyugton – sziszegtem. – Megpróbállak megszabadítani tőle...
Célba vettem a kígyó fejét – azaz csak vettem volna.
A fiúcska nyakán és mellkasán tekergőző kígyónak azonban nem volt feje.
Ahogy jobban rámeresztettem a szemem, meg kellett állapítanom, hogy nem csak feje nincs, hanem farka sem. Ráadásul pikkelye sincs, sőt semmi olyasmije, ami a kígyót kígyóvá teszi.
A himlőhelyes nyakán ugyanis nem kígyó tekergőzött, hanem olajba áztatott fojtózsinór.
Amilyennel még odahaza, Angliában, Csaudharit és Lynn professzort küldték át a másvilágra.

Mire felocsúdtam, már nem a himlőhelyes állt előttem sóbálvánnyá dermedve, hanem egy ismeretlen, szakállas férfi. Kénytelen voltam arra gondolni, néhány másodperc alighanem kiesett az emlékezetemből.
A zsinór ott hevert a lábam előtt a földön. Lehajoltam érte és felvettem. A szakállas önkéntelenül is hátralépett, védekezőn maga elé tartva a kezét.
– *Vízárus* vagyok, uram. *Vízárus*.
Néhány pillanatig azt hittem, rosszul értem a szavát. Na és ha vízárus, akkor mi van?
A szakállas észrevette, hogy értetlenség hullámzik át az arcomon, mert gyorsan hozzátette.
– Káli anya nem fogadja kedvesen az áldozatot.
– Hol a himlőhelyes kisfiú?
– Elmenekült a haragod elől.
– Bölcsen tette. Ha még egyszer a szemem elé kerül, megszorongatom a mogyoróit.
– Arra kér, bocsáss meg neki. Nem tudta, ki vagy.
Meghökkentem. Mi az, hogy ki vagyok?
– A többiek?
– Elbújtak. Félnek tőled, uram. Még gyerekek. Nem tudják, hogy Káli anya nem fogad el gyermekáldozatot.
Lassan, de biztosan kezdtem felfogni, hogy a fojtózsinór mentette meg az életem. A himlőhelyes kirántotta a zsebemből, a többi meg már ment, mint a karikacsapás.
– Valóban vízárus vagy? – szóltam rá keményen. Csuklott egyet és térdre esett előttem.
– Kegyelmezz! Vízárus vagyok!
– Vezess vissza a Duncan Roadra.
– Azért vagyok itt, uram. És kérlek, felejtsd el az ösvényt, amely hozzánk vezet. Rázd le lábadról az idevezető út porát, hiszen itt csak gyerekek vannak, vízárusok, nyomorékok és érinthetetlenek. Csak ők, senki más. Azonkívül asszonyok.
Monoton gajdolása a betegségek démonait megtéveszteni igyekvő sámánok énekére emlékeztetett. Nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy bizonyára démonfélének tekint, akit varázslattal lehet csak eltéríteni gonosz szándékától.
Csuklómra hurkoltam a fojtózsinórt és úgy tartottam, hogy bárki észrevehesse, aki a közelünkben ólálkodik.
Egészen az utca végéig nem találkoztunk senkivel. A hold elbújt a felhők mögé, a szél meglapult a fűszálak között, még a rosszalvó

gyerekek sem sivalkodtak a kerítéseken túl.
Mintha gonosz lélek, a halál démona járta volna Bombay szegénynegyedének utcáit.
S ez a démon ezúttal én voltam.

6.

Hangos, türelmetlen kopogtatásra ébredtem. Felkaptam a köpenyem és kitártam a bungaló ajtaját. Az épületegyüttesre hajló fákon majmok ugrándoztak csúfolódó grimaszokat vágva az odakint várakozó Lady Loverre.

– Jó reggelt. Beenged?

Félreálltam és igyekeztem biztatón rámosolyogni.

– Nehéz volt az éjszakája?

Gyors pillantást vetettem a falitükörre. A benne ásítozó pasas nem én voltam, hanem egy túlórázó bányamunkás, akinek a hajnalig tartó műszak után nem volt már ereje megmosakodni.

– Egy kis baleset ért – mondtam kitérően. – Hasra estem egy pocsolyában.

– Előfordul. A város közepe csupa sár és pocsolya.

– Nem ott estem hasra, hanem a külvárosban.

Lady Lover mosolygott, és a karomra tette a kezét.

– Ne értsen félre, Leslie, nincs jogom számon kérni, hogy éjszakánként merre sétálgat, bár őszintén meg kell mondanom, ezek a sárfoltok itt a fülén nem javítanak igazán a külsején.

Laza mozdulattal a fülcimpámhoz nyúltam, és diszkréten letörtem róla egy sárcsomót. Hozzám hajolt és az arcomhoz érintette az arcát.

– Maga nem fél?

– Mitől? – kérdeztem meghökkenve.

– Indiától – suttogta. – Magától Indiától.

– Miért félnék?

– Korábban én sem féltem. Soha nem féltem tőle. Hiszen Ceylonban, azaz Sri Lankán születtem. Ott is éltem... mindig úgy éreztem, India a második hazám. Izgatott a kultúrája, a múltja, a jelene, a színei, az íze, az illata: és most tessék, félek tőle!

– Történt valami, ami... megijesztette?

– Megkaptam az első figyelmeztetést.

Pulóvere alá nyúlt, és előhúzott egy fojtózsinórt, amelynek a párja valahol a nadrágom zsebében lapult, hacsak ki nem esett belőle a taxiban, amelyet nagy nehézségek árán sikerült csak felhajtanom a Chowpatty Beach környékén.

Az enyhe, avas olajszag betöltötte a szobát. A zsinór békésen feküdt a tenyeremen, mint ártalmatlan, döglött kígyó.

Én azonban ekkor már sejtettem, hogy bármennyire is ártalmatlannak tűnik, sokkal veszélyesebb, mintha igazi kígyó tekergőzne a szőnyegen, felénk tátaná tűhegyes fogakkal teletűzdelt száját.

Kígyómarás ellen akad ellenszérum, fojtózsinór ellen azonban, aligha.

Hacsak nem gyerek, vagy vízárus valaki.

7.

Néhány pillanatig a zsinórra bámultam, aztán elvettem tőle és az ágyamra dobtam.
– Hol találta?
– A hálószobámban. A párnám alatt.
– Mikor?
– Kábé negyedórával ezelőtt.
– Zárva volt a szobája?
– Zárva.
– Ajtó-ablak?
– Ajtó-ablak.
– Akkor minden bizonnyal már este odatették.
– Nem tették.
– Biztos benne?
– Holtbiztos. Amikor a szobafiú megágyazott, én utána ágyaztam. Magam szeretem megvetni a fejem alját. Akkor még nem volt a párnám alatt.
– Nem hagyta el éjszaka a szobáját?
– Nem.
– Nem is fogadott senkit odabent?
Enyhe pír futott át az arcán és kacéran a hajához emelte a kezét.
– Ugyan már... hogy képzeli?
– Lord Loverre gondoltam.
– Vele már évek óta... – kinyújtotta a karját, és a kezemre tette a kezét. – Vigyázzon rám egy icipicit, jó?
– Kedves Lady... izé... Pamela, természetesen mindent megteszek...
Szorosan ráfonódtak az ujjai a csuklómra.
– Figyeljen ide, Leslie. Látta már valaha a világ egyik legszebb templomát Tiruchirappalli mellett?
– Jambunathaswamy templomára gondol?
– Látta Ganésa szobrát az udvarán?
– Természetesen láttam – bólintottam, a következő pillanatban már meg is jelent lelki szemeim előtt a templom oldalába faragott kedves, elefántfejű istenség. A mindig vidám és szeretetre méltó Ganésa.
– Amikor még élt az anyám... egyszer elmentünk Jambunathaswamyba, hogy megnézzük Ganésát. Anyám a templom udvarában elmesélt nekem egy régi legendát. Eszerint Ganésa mindig mosolyog, de ha megérzi, hogy valaki fiatalon fog meghalni, elkomorodik... Eltűnik a nevetés az arcáról. Amikor később ránéztem, Ganésa mintha sírt volna... Biztos vagyok benne, hogy hamarosan meghalok, Leslie!
– Ne beszéljen ostobaságokat!

– Attól tartok, nem az. Biztos vagyok benne, hogy ez az utam lesz az utolsó. Ott fogok meghalni a dzsungel mélyén, Káli templománál.
Elhallgatott és lehorgasztotta a fejét.
Villámgyorsan megpróbáltam visszaemlékezni rá: amikor ott álltam a Ganésa-szobor előtt Jambunathaswamy templomában, vajon *rám* nevetett-e a barátságos, kedves kis istenség?
Aztán arra a megdöbbentő megállapításra jutottam, hogy bizony nem nevetett.
Megtapogattam a nyakam, és Lady Pamela nyugtalan pillantásától kísérve nagyot nyeltem.
Mintha szellemkezet éreztem volna a torkomon, egy láthatatlan fojtózsinórt, melyet a szellemkéz hurkolt rám.

Miután többször is biztosítottam Lady Pamelát, hogy amennyire erőmből telik, vigyázok rá, megpróbáltam használható tervet kovácsolni. Bármennyire is törtem azonban a fejem, semmi életrevaló ötlet nem pattant ki belőle. Végül mélyet sóhajtottam és feladtam a küzdelmet. Hogy az ördögbe ötöljek ki bármit is, amikor jószerével semmit nem tudok a fojtogatókról soha nem voltam még Maidapurban nem láttam a híresen-hírhedt Káli-templomot, ráadásul semmit nem tudtam Lady Lover három férjéről, beleértve magát Lord Lovert is, és egyáltalán: semmiről nem tudtam semmit. Egyelőre csak tapogatóztam, mint vak egér az alagútban.
Egészen minimális sikerélménnyel a hátam mögött – már tudniillik, hogy sikerült letördelnem a fülcimpám mögé bújt sarat – bevonultam a fürdőszobába, és igyekeztem visszanyerni emberi formámat. Mire Lord Lover felbukkant a bungalómban, már nemigen találhatott kifogásolnivalót rajtam.
Lord Lover köhögött, krákogott, és alighanem csak azért nem köpködött, mivel egy főrend számára elképzelhetetlen az ilyesfajta nem higiénikus cselekedet. Főképpen ha mások is látják.
. – Eeee… nem zavarom, Mr. Lawrence?
Miután biztosítottam, hogy évtizedek óta másról sem álmodom, minthogy egy forróságtól terhes indiai reggelen belátogasson a szobámba, elégedetten belecsüccsent az egyetlen lila színű karosszékbe.
– Összebarátkozott már Indiával? – kérdezte elmélázva, miközben a zsebébe nyúlt és egy szivarosdobozt halászott elő belőle. – Én mindig másnak látom, ha visszatérek. Sosem olyannak, mint amikor itthagytam.
– Nem is olyan – mondtam. – Indiának ezer arca van és csak szei rencse kérdése, hogy mikor melyiket fordítja felénk.
Lord Lover biccentett, leharapta szivarja végét, illedelmesen a markába köpte, és zsebre vágta. Mivel nem volt jobb dolgom, én is előkerestem a pipám. Jó másfél perc múlva elmerülten füstöltünk, mint egy szivar- és pipaklub reklámemberei.
– Bölcs megállapítás – sóhajtotta Lord Lover. – Egyszer egy indiai azt mondta nekem: a hindu isteneknek azért van annyi arca, mert mindegyik arc India egy-egy vonását sűríti magába. Mit szól hozzá?
– Lehet benne valami.
Bentonshire ura megütögette a karosszék széles karfáját a tenyerével, aztán fogai közé szorítva a szivart újra a zsebébe nyúlt és lassan, óvatosan kihúzott belőle egy fojtózsinórt.
Nem mondhatnám, hogy váratlanul ért tudat alatt alighanem

számítottam is rá.
– Hol találta, Lord Lover?
– A párnám alatt.
– Mikor?
– Vagy fél órával ezelőtt.
– Hm. Van valami elképzelése, hogyan került oda?
Elvettem tőle és megszagoltam. Az olaj kellemes illatot árasztott, mintha Lord Lover finnyás ízlésére való tekintettel különleges fűszerekkel keverte volna az ismeretlen adakozó.
– Nem. Nincs. Jobban mondva, fogalmam sincs róla.
– Gondolom, bezárta éjszakára az ajtaját?
– Természetesen. Én mindig bezárom!
– Nem is távozott el a szobájából?
– Egyetlen percre sem.
– Lady Loverhez sem látogatott át?
Lord Lover mintha elvörösödött volna. Megnyúlt lóarcán vörösesbama hullámok futottak végig, zavartan megsimogatta a bajuszát.
– Mr. Lawrence, bár... igen kínos számomra, amit a tudomására kell hoznom... de... Lady Pamela és én, immár bizonyos idő óta, nem látogatjuk egymás hálószobáját. Ez egyféle megállapodás, ha úgy tetszik.
– A dolognak ez a része nem tartozik rám – mondtam határozottan. Talán túlságosan is határozottan, amivel alighanem annak a lelkem mélyén megbúvó, gonosz kis manónak a hangját akartam elnyomni, aki mindegyre azt cincogta, hogy dehogyisnem tartozik rám. Rám tartozik, méghozzá több okból is.
– Fogalma sincs róla, hogyan kerülhetett a párnája alá?
– Nem tudom. Nincs.
Meghúzogattam a fojtózsinórt, majd leraktam az asztalra. Lord Lover elmélázva bámult ki az ablakon: mintha nem tudott volna mit kezdeni a napjával.
Odakint, a lapos bungalókkal szegélyezett udvaron ébredezni látszott a világ. Kosarakat és ládákat cipelő férfiak szorgoskodtak egy nagy csomaghalom körül, mellettük trópusi sisakos, terepszínű overallba öltözött férfi próbált megfékezni egy ágaskodó lovat. Ha egy erre tévedt festő palettára kaphatta volna, szép életképet kerekíthetett volna belőle.
Bentonshire ura ásított, és megropogtatta a térdét, ami alighanem azt jelezte, hogy menni készül.
– Bocsásson meg, Lord Lover, feltarthatnám még néhány percig?
Már-már emelkedett volna a székéből amikor azonban felhangzott a kérdésem, megkönnyebbülve visszazöttyent. Nyilván jobban érezte magát nálam, mint a saját szobájában, vagy odakint az udvaron.
– Csak tessék, tessék. Miről van szó?

– Lady Pamelával kapcsolatban lenne néhány kérdésem.
Lord Lover széke karfájára ejtette mindkét kezét, rám pillantott. Nem látszott érzelem az arcán: merev és mozdulatlan volt, mint a szobroké.
– Mivel Sir Bailey felhatalmazott rá – hazudtam –, hogy ne hallgassam el a személyét, bevallhatom, tőle kaptam bizonyos információkat Lady Pamela… hm… múltjával kapcsolatban.
Lord Lover megforgatta ujjai között a szivarját. Szemmel láthatóan csak arra koncentrált. Mintha nem is hallotta volna, mit mondok neki.
Végül felemelte a fejét, meghökkenve láttam, hogy eltűnt a közömbös, üvegszerű kifejezés a szeméből. Ha megpróbálnám jellemezni, azt mondhatnám, érdeklődő fáradtság foglalta el a helyét.
– Mit mesélt Pameláról Sir Bailey?
– Csak igen keveset.
– Miért fontos magának, hogy bármit is megtudjon róla?
Nem volt szemrehányó a kérdése, inkább csak kíváncsi.
– Mert ha jól tudom, megfojtották az előző férjeit.
– És?
– Sir Bailey szerint Sir Herefordot és Sir Fergussont is fojtózsinórral küldték át a másvilágra.
– Egészen pontosan így történt, Mr. Lawrence.
– Mikor fojtották meg Sir Fergussont?
– Vagy öt éve.
– Sir Herefordot?
– Négy éve.
– *Ön* milyen következtetésekre jutna, Lord Lover, ha az én helyemben lenne?
Lord Lover fújt néhány füstkarikát, aztán elgondolkodott.
– Úgy néz ki a helyzet, mintha egy rettenetes árnyék követné Lady Pamelát, bőröndjében számtalan, illatosan olajos fojtózsinórral.
– Hm. Most már csak arra lennék kíváncsi, hogy akadtak egyáltalán a Káli-templom nyomára?
– Lady Pamela adta az ötletet. Mielőtt Lady Fergusson lett volna belőle, a colombói múzeum munkatársa volt. Egy napon egy légifelvétel került a kezébe, melyet az indiai légierő készített a maidapuri dzsungelről. A felvétel kalandos úton került Colombóba, de ez talán most nem is fontos. Lady Pamelának feltűnt, hogy van valami a dzsungel közepén, ami… templomra emlékeztet. Mivel nem volt lehetősége újabb fényképeket készíttetni a gyanús objektumról, a colombói légierő fotólaboratóriumának a segítségét kérte. A fotósok számtalan nagyítást készítettek az ominózus területről, amelyekből egyértelműen kiderült az eddig ismert legszebb naptemplomot rejti a maidapuri dzsungel. Lady Pamela természetesen fellelkesült a felfedezésén, és futkosott fűhöz-fához, hogy összehozzon egy expedíciót. Sajnos, nem sikerült neki. Nem akadt szponzor, aki

támogatta volna... Ebben az időben ismerkedett meg Lord Fergussonnal.
Megállt bennem az ütő. Csak nem azért ment hozzá Lady Pamela Lord Fergussonhoz, hogy pénzt szerezhessen tőle az expedíciójára?
Nem tettem fel a kérdést, mert tudtam, erre úgysem kapnék választ.
– Ezután, gondolom, már nem volt akadálya az expedíciónak?
Lord Lover kifújta a füstöt.
– Soha nem utaztak Maidapurba. Lord Fergussont ugyanis röviddel az indulás előtt megfojtották. Akárcsak később Lord Herefordot.
– Uramisten! Tudja, mi következik mindebből?
Lord Lover biccentett.
– Hogy minden bizonnyal rövidesen engem is meg fognak fojtani.
És alighanem engem is – tettem hozzá gondolatban. – Hacsak nagyon nem vigyázok magamra. Elhatároztam, ha a fene fenét eszik is, nagyon fogok vigyázni.

9.

Mivel egész testemet elborította a verejték, kénytelen voltam még egyszer a zuhany alá állni.

Amikor kimásztam alóla, vettem csak észre, hogy Lord Lover az ágyamon felejtette a fojtózsinórt, amelyből most is illatos, egyre kellemesebb olajszag áradt.

Két ujjam közé csippentettem, aztán beraktam a szekrényembe a másik kettő mellé.

Ha így megy tovább, rövidesen akár fojtózsinórboltot is nyithatok.

A himlőhelyes zöldségárus mellett a bombayi piacon.

10.

Miss Cuttner az ágya szélén ült riadtan rántotta össze magán a fürdőköpenyét, amikor becsörtettem a szobájába.

– Jézusom! – nyögött fel megkönnyebbülten. – Már azt hittem, egy csapat elefánt. Képzelje, tegnap estefelé megállok egy kerítés előtt, olyan szürke betonkerítésnek látszott, és, gondoltam, nekitámasztom a napernyőmet, amíg megigazítom a kalapomat. Egyszer csak azt veszem észre, hogy a kerítés megmozdul, a napernyőm meg reccs! Rálépett a kerítés. Mit gondol, mi volt ez?

– Nem tudom – mondtam –, talán egy törpemajom.

– Magának az a baja, Mr. Lawrence – mondta hunyorogva –, hogy kicsi a fantáziája. Sosem találta volna ki, hogy elefánt? Azért mégiscsak elképesztő, hogy itt az elefántok szabadon járkálnak az utcán!

– Ha legközelebb lát egyet, szóljon a rendőrnek – javasoltam. – Lehet, hogy elvesztette valaki. Különben kipihente magát?

– Hogy kipihentem-e? Hát az azért enyhe túlzás. Indológus létemre, most vagyok először Indiában, és mondhatom, a valóságban nem ilyennek képzeltem. Lehet ebben az országban egyáltalán pihenni? Hol a kakasok kukorékolnak, hol a tehenek bőgnek... Olyan, mintha falun lennénk. Egyszer Nebraskában, vagy öt évvel ezelőtt...

– Ne haragudjon, hogy félbeszakítom, de megígértem Lord Lovernak, hogy pontosak leszünk.

Elfojtott egy ásítást és megadóan legyintett.

– Azonnal helyrepofozom magam. Szerezne addig valahonnan egy kávét?

Megígértem, hogy szerzek, aztán átvágtam az udvaron a másik házacskához. A homokos, fűcsomókkal tarkított réten tyúkok kapirgáltak a megtermett, piros tarajú kakas fenyegetően felém nyújtotta a nyakát, nehogy vigyázatlanul megközelítsem a háremét. Egy turbános, fehér ruhás férfi, kezében hosszú, furcsa formájú bottal, meghajlással üdvözölt, ahogy átvergődtem a bungalókat övező fák között. Mivel tudtam, mit jelent a horgas végű bot, meglassítottam a lépteimet.

– Namaszté, száhib.

– Namaszté. Találtál valamit?

Letámasztotta a földre a botját, és kutatva a fűcsomók felé nézett: éppen oda, ahonnan jöttem.

– Kígyót látott egy lány a kertben.

– Kobrát?

– Errefelé csak kobrák vannak.

Jó vadászatot kívántam, és ettől kezdve még jobban a lábam elé

néztem.
Tim Forsyth és fekete barátnője, Pussy-baba bungalójának, a késő reggel ellenére, még mindig zárva volt az ajtaja.
Sóhajtottam, öklömmel megvertem a deszkát.
– Ki az? – nyöszörögte felém álomittas hangon Pussy-baba. – Ki vagy, kiscicám?
– Lawrence – mondtam barátságtalanul. – Leslie L. Lawrence.
– Máris nyitom.
Hogy Pussy-baba nem a szégyenlősebb évjáratból való, azt már korábban is észrevettem, ezen a reggelen azonban határozottan meg is győződhettem róla. Amikor ugyanis feltárult az ajtó, felbukkant a nyílásban a fekete lány, önkéntelenül is tettem egy lépést hátrafelé. Egyetlen pillanatig azt hittem, eltévesztettem a házszámot, valamelyik afrikai kultusz ébenfa bőrű istennője jelent meg előttem, hogy számon kérje tőlem, miért akarok benyomakodni a szentélyébe.
Pussy-baba ugyanis nem vette magának a fáradságot, hogy illendőképpen felöltözzék: alul még csak felrántott magára valamit, ahhoz azonban már nem volt ereje, hogy ugyanezt felül is megtegye.
Láthatóan észre sem vette, mennyire zavarba jöttem, mert szélesre tárta előttem az ajtót mutatta, lépjek be a birodalmába.
Tim Forsyth a viszonylag kései óra ellenére is a széles, dupla ágyon feküdt, horkolt, mint a gőzfűrész.
– Fel akarja ébreszteni? Kivan, mint a liba. Akárcsak én.
Óvakodtam megkérdezni mitől. Pussy-baba azonban azonnal felfogta kijelentésének enyhén frivol voltát, mert hevesen tiltakozni kezdett.
– Ha arra gondol, nem a szextől van.
Őszintén szólva jobban szerettem volna, ha mégiscsak felhúz magára valamit, de esze ágában sem volt. Annál is inkább, mivel lassan kezdett tűrhetetlenné válni idebent a hőmérséklet. Forsyth nyugtalanul felmordult, és verejtékcseppeket szórva, megfordult az ágyon.
– Nem tudtunk aludni egész éjszaka – folytatta Pussy-baba. – A gyíkoktól.
– Nem kell félni tőlük, nem harapnak. Hasznos állatok, megeszik a rovarokat.
– De néznek!
– A gyíkok?
– Igenis, a gyíkok! Tudja, mekkora kidülledő szemük van? És összevissza tudják mozgatni.
– Nem éppen összevissza, csak az egyik szemük független a másiktól.
– Lehet. Szóval, képzelje, éppen este volt és lefeküdtünk. Erre azt mondja Timothy, gyere cicám, avassuk fel az új szobát, és az új ágyat... Tudja, Timnek ez a szokása. Még csak egy hónapja ismerjük egymást ugyanis. Jó, mi?

– Az.
– Éppen, izé... nekiláttunk volna a felavatásnak, amikor megéreztem valamit. Mintha a fenekembe böktek volna egy tűt. Érzett maga már ilyet?
– Előfordult – mondtam kitérően.
– Rohadtul kellemetlen érzés, és piszokul ki tudja borítani az embert. A testvérem egyszer azt mondta, attól van, mert valamelyik ősünk varázsló volt Elefántcsontparton. Szóval, megérzem, ha néznek. Ilyenkor van az, mintha tűt szúrnának a fenekembe. Szóval, mondom Timnek, álljon meg a menet, mert kukkol valaki. Tim rettentően dühös lett, kiugrott az ágyból, felkapott egy széket és ordított, hogy szétveri a fejét a mocskos kukkolónak. Persze, nem talált sehol senkit. Erre visszafeküdtünk.
– Oké, Miss Pussy-baba, de az a helyzet...
– Várja ki a végét. Visszafeküdtünk és amikor már azt hittük, hogy jöhet a mehet, újra éreztem a szúrást. Timothy ki az ágyból, fel a széket a feje fölé, bömböl, mint az oroszlán, én rémülten az ágyban kucorgók véletlenül felnézek a plafonra, oda, ni! és képzelje, mit láttam. Egy óriási gyíkot, akkora gülüszemekkel, mint az egydolláros. És bámult. Tudja, hova?
– Kedves Pussy-baba, én igazán...
– Várjon, mondom tovább. Szólok Timothynak, hogy kész, vége, én nem bírom, hogyha bámulnak. Tim fogja a széket és le akarja verni vele a dögöt: az persze nem hülye és meglógott, amikor látta, hogy Timothy rossz szándékkal közeledik felé. Ekkor már egészen kivoltam és mondtam Timnek, hagyja égve a lámpát, mert ha ez a gülüszemű lemászik és mellém fekszik, bedilizek.
– Mintha az előbb azt mondta volna, hogy az őse varázsló volt Elefántcsontparton. Ő aligha rémült volna meg egy gyíktól.
– Az az *ősöm* volt, nem én. És különben sem félek tőle, csak ne nézzen, és ne érjen hozzám.
– Jól van – mondtam sóhajtva. – Úgyis átköltözünk egy másik helyre. Majd szólok, hogy zavarják el a gyíkokat a környékről. Most pedig...
– Várjon egy percre Képzelje, a melegtől és a gyíktól úgy kivert a víz, csak úgy lubickoltam benne. Mondtam Timothynak, előbb kimegyek és beleülök egy kicsit a kádba. A langyos pancsika meg nyugtat és csoda módra feldob. Tim morgott, hogy ő is fel tudna dobni, ha vele törődnék, nem a gülüszeművel, de én mégiscsak bementem a fürdőszobába. Vizet eresztettem a kádba, nem gyújtottam fel a villanyt, illetve csak a kislámpát a borotválkozó tükör felett. Nem akartam, hogy a gyík észrevegye a fényt és jöjjön kukkolni. Szóval, a kád megtelt, én beleültem és kezdtem érezni, hogy feldob a meleg víz, amikor egyszerre csak észrevettem... Fogadjunk, nem találja ki, mit vettem észre?

– A gyíkot – mondtam csüggedten.
– Frászt! Egy marha nagy pókot. Ott lubickolt a víz tetején a két térdem között. Visítottam és kiugrottam a kádból. Timothy berohant, kezében a székkel. Nem tudta, hogy a kádban van a pók, illetve azt sem tudta, hogy pókról van szó. Azt hitte, még mindig a gyík leskelődik, ezért felfele nézett a mennyezetre, én kifutottam mellette, ő pedig zutty! – székestől bele a kádba a pók mellé.
– Agyonütötte? – kérdeztem rosszat sejtve. Régtől fogva vágytam már egy ilyenfajta pókra, főleg, hogy Lord Cassavets, a Természettudományi Kar dékánja a lelkemre kötötte, ha Indiában járok, feltétlenül szerezzek egy példányt a gyűjteményébe.
– Nem ütötte agyon – mondta Pussy-baba. – Csak kinyitotta a lefolyót. A pók leúszott rajta és feltehetően megfulladt.
Lassan kezdtem megérteni, miért alszik úgy Timothy, mint a januári medve.
– A pókok nem fulladnak meg olyan könnyen – mondtam, hogy megvigasztaljam, ha netalántán lelkifurdalást érezne a nyolclábú halála miatt. – Remélem, ezután nyugalmas volt az álmuk.
– Az az igazság, hogy Timothy és én kiborultunk egy kicsit. Fél szememmel a mennyezetet figyeltem, a másikkal meg a fürdőszoba ajtaját. Ilyen körülmények között pedig... Szóval, lassan azért csak rendbe jöttünk volna, de akkor meg kopogtattak az ajtón. Tim marha ideges lett, de kinyitotta. Egy ember állt odakint, aranyos kis turbánnal a fején, és azt kérdezte, nincs-e kígyó nálunk, mert, ha jól értettem, elveszített egyet. Zsák is volt nála, hogy belerakja, ha megtalálta.
– Az éjjeliőr volt – mondtam. – Rendszeresen benéz minden bungalóba, hogy ellenőrizze, nem csúszott-e be véletlenül egy kobra.
– Jézus Mária! Becsúszhat?
– Nemigen – hazudtam.
– Ezután nem mertünk elaludni. És semmit sem mertünk csinálni. Egészen addig, amíg a pasas be nem mászott az ablakon.
– Kicsoda? – riadtam fel.
– Egy pasas. És tudja, mi volt nála? Fogadjunk, nem találja ki?
– Mondja már, könyörgök, Pussy-baba, későre jár az idő és...
– Találja ki!
– Jól van. Egy köteg banán?
– Neeem!
– Fegyver?
– Langyos.
– Stukker?
– Nem stukker. Képzelje: egy fojtózsinór?
Megállt a tüdőmben a levegő.
– A fickó makogott valamit, de Timothy lecsapta. Fogta a széket és

lecsapta vele.
– Hol a fickó?
Pussy-baba a szoba egész hátulsó részét elfoglaló hatalmas, faragott szekrényre mutatott.
– Timothy bezárta.
A szekrényhez ugrottam, kihúztam a stukkerom a zsebemből, aztán elfordítottam a kulcsot.
Ahogy kinyitottam az ajtót, fejjel előre kizuhant valaki a belsejéből.
A himlőhelyes zöldségárus kisfiú a bombayi piacról.

A kisfiú nagyjából abban a pillanatban tért magához, amikor Timothy. A festő felbődült és szék után tapogatódzott. A himlőhelyes ordított egyet csak azért nem tudott visszamenekülni a szekrénybe, mert elkaptam a ruháját.
– Nyugalom, Tim.
Timothy vádlón felé bökött az ujjával.
– Ez volt a pasas. Tudja, mi volt a kezében? Egy fojtózsinór. Mit gondol, meg akart fojtani bennünket?
– Mindjárt kiderül – mondtam. – Azonnal megkérdezzük tőle. Hogy hívnak, fiam?
– Pattaya – sóhajtotta a fiúcska, miközben igyekezett úgy helyezkedni, hogy Timothy ne érhesse el.
– Nos, hát akkor, Pattaya, elmondod-e, mi járatban voltál itt az éjszaka, vagy inkább a rendőrségen?
Pattaya összetette két tenyerét és meghajolt előttem. Szeméből két jókora könnycsepp gördült a köpenyére.
– Téged kerestelek, bábudzsi.
– Ne hazudj!
– Nem hazudok. Valóban téged kerestelek.
– Itt?
– Nem tudtam, melyik a bungalód. Az éjjeliőr sem tudta megmondani.
– Honnan tudtad a nevem?
– A hitelkártyádból. Hiszen elvettem, amikor még nem tudtam... ki vagy.
– Miért? Ki vagyok?
– Pancsa barátja.
– Ha jól emlékszem, akkor is ezt mondtam.
– Már megbocsáss, bábudzsi, de te azt mondtad, hogy Pancsát keresed. Ez pedig nem ugyanaz. És én semmit nem tudtam rólad. Ha tudtam volna, megmondtam volna.
– Mit? Hogy Pancsa meghalt?
– Pancsa él! – vágta ki a tromfot. – Pancsa nem halt meg!
– Akkor hol van? – kérdeztem megkönnyebbülve.
– Bengálban. Beszéltem valakivel, aki mindent tud rólad.
– Miért akartál kifosztani?
– Ó, hát az üzleti dolog volt. Később elengedtünk volna. Csakhogy megijedtünk, amikor... megtaláltuk nálad a szent zsinórt.
– Szent zsinór?
– Így hívják. És mi nagyon félünk tőle. Azért jöttem, hogy segíts nekünk.
– Segítsek? Miben?

Timothy letérdelt az ágya mellé és kihúzott alóla egy fojtózsinórt. Undorodva felemelte a levegőbe, majd az asztalra dobta. Pont az orrom elé.
– Beszélhetnék veled őszintén, bábudzsi?
– Beszélj!
Sokat sejtetőn Timothyra és Pussy-babára nézett, majd vissza rám.
– Beszélj nyugodtan – mondtam. – Ők a barátaim.
Pattaya sóhajtott.
– Te tudod. Pancsának el kellett menekülnie Bengálba.
– Ezt már mondtad. A rendőrség elől?
– Hazudtam, bábudzsi. Pancsa nem a rendőrségtől félt.
– Hát kitől? Ne kelljen minden szót harapófogóval húzni ki belőled!
– Attól félt, bábudzsi, hogy eltüntetik. Mint ahogy másokat is eltüntettek.
– Eltüntettek? Honnan?
– Mindenhonnan. De legfőképpen a piacról.
– Ezt nem értem.
– Pedig egyszerű, bábudzsi. Két-három éve már, hogy sokan eltűntek közülünk. Eltűntek és soha többé nem jöttek vissza. Senki sem tudja, hova vitték őket.
– *Vitték?* Kik?
– Azt rebesgetik – elhallgatott és maga elé meredt, mintha habozna, ki merje-e mondani a végzetes szavakat. – Azt rebesgetik, bábudzsi, hogy a *thugok*. A fojtogatók!
– Lehetetlen – mondtam. – A thugok száz éve kihaltak!
– A dzsungel mélyére menekültek, bábudzsi. És most visszatértek Bombaybe.
– De hát a thugok nem vadásznak gyerekekre!
– *Akkor* nem vadásztak, bábudzsi. Most azonban igen.
– Honnan tudod mindezt?
– A piacon beszélik.
– Ezért ijedtetek meg annyira tőlem, amikor megtaláltátok nálam a zsinórhurkot?
Pattaya bólintott.
– Ezért, bábudzsi. Azt hittük, te is hozzájuk tartozol.
– De hát én nem vagyok hindu!
– Azt mesélik, hogy valaha, nagyon régen, még ükapám idejében, fehérek is beléptek közéjük. Nem tudhattuk, nem vagy-e te is thug. Különben mit keresett volna nálad a zsinór.
– Valaki a zsebembe tette. De *te* honnan szereztél fojtóhurkot?
– A pocsolya mellett találtuk, bábudzsi. Amelyikbe beleestél. A vízárus, aki valaha vadászokat vitt Uttar Pradesh dzsungeleibe, jól tud olvasni a nyomokból. Kiolvasta belőlük, hogy leütöttek, és az a valaki, aki leütött alighanem meg is akart fojtani. Az a másik lehetett a thug,

aki téged megtámadott.
Alapos okom volt ugyan kételkedni a vízárus elméletének egyik-másik részletében, de nagyjából és egészéből alighanem igazat kellett adnom neki. Megölni ugyan aligha akarhatott a támadóm, a hurkot azonban feltétlenül ő csúsztatta a zsebembe.
– Végül is mit akarsz tőlem? Most már tudod, hogy nem vagyok fojtogató…
Mielőtt megakadályozhattam volna, Pattaya térdre vetette magát előttem és átkarolta a lábam szárát.
– Keresd meg az öcsémet, bábudzsi! Keresd meg Vikrakhrisnát!
– Őt is…?
Felemeltem és a talpára állítottam. Még akkor is patakzottak a könnyei, amikor leraktam Pussy-baba ágya szélére.
– Nem bánnám, ha megpróbálnál értelmesen beszélni. Azt mondod, eltűnt az öcséd?
– Eltűnt… bábudzsi.
– Mikor?
– Három… négy hónappal ezelőtt.
– Hogy tűnt el?
Pattaya szipogott és széttárta a karját.
– Az egyik pillanatban még… megvolt, a másikban már nem.
– Akárcsak a pénztárcám tegnap – biccentett bánatosan Timothy.
– Jelentetted a rendőrségen?
– Jelentettem, bábudzsi.
– És ők?
– Azt mondták, nem állíthatnak minden kis piaci tolvaj mellé testőrt.
– Más is eltűnt a… hm… ismerőseid közül?
– Többen is, bábudzsi.
– Nyom nélkül?
– Többnyire nyom nélkül, bábudzsi.
– Mi az, hogy többnyire?
– Egy fiúnak… nem tudom a nevét, például megtalálták a ruháját… és véres volt. Mindenki azt beszéli a piacon, hogy a thugok… vitték el őket.
Újra csak visszajutottunk oda, ahonnan elindultunk. A *thugokhoz*.

12.

Mire összeszedtük magunkat és felkerekedtünk a központi bungalócsoport felé, már javában folytak Lord Lover tájékoztatójának előkészületei. Négy-öt szakállas indiai Winner felügyelete alatt tábori székeket cipelt át egyik bungalóból a másikba az udvar közepén szőke, magas, bőrcsizmát viselő férfi állt, kezében banánnal, megpróbálta a fák tetején ugrándozó majmokat lecsalni a fűre. A majmok fintorogtak, lejjebb ereszkedtek, majd Winner harsogó kiáltására szétrebbentek.

A szőke, gyerekarcú férfi szemrehányón pislantott Winnerre.

– Nem lehetne csendesebben? Elzavarja a majmaimat.

– Éppen ez volt a szándékom, Mr. Mosbacher.

– Mit vétettek magának ezek a kis nyavalyások?

Winner intett az indiaiaknak, hogy vigyék tovább a székeket, aztán Mosbacherre meresztette bánatos gülüszemét.

– Ezek a kis nyavalyások képesek megölni önt, Mr. Mosbacher.

– Lopnak valahonnan egy Waltert és lelőnek vele?

– Fegyver nélkül is megteszik. Például úgy, hogy ön feléjük nyújtogatja a banánját, ők pedig helyette az ujjába harapnak. Trópusokon a legkisebb fertőzésbe is igen hamar bele lehet halni.

Mosbacher mintha elsápadt volna, ami persze lehetett érzéki csalódás is, hiszen hófehér, enyhén szeplős képe már aligha fehéredhetett volna tovább.

– Ó, valóban? A fenébe is... pedig olyan kedveseknek látszanak.

Winner pislogott, aztán bemutatta a szőke németet. – Ő Mr. Werner Mosbacher. Ismerkedjenek össze. Miss... izé...

– Hívjon csak Pussy-babának – mondta a nagydarab, fekete lány és csintalankodva meghintáztatta a csípőjét.

A szőke férfi zavartan felnevetett.

– Örvendek, kisasszony.

– Miss Charity Cuttner. Mitológus.

– Á, szóval kolléga. Nagyon örvendek.

– Mr. Timothy Forsyth festő. Ő pedig Mr. Lawrence. Leslie L. Lawrence. Rovarszakértő.

Mosbacher meghajolt és elmosolyodott.

– Werner Mosbacher. Szakterületem az indiai mítoszok állatvilága. Elsősorban a reliefek érdekelnek.

– Akkor maga az én emberem! – bődült fel lelkesen Timothy. – Imádom festeni őket!

Ezzel aztán Timothy rá is akaszkodott Mosbacherra, még akkor is fejüket összedugva diskuráltak, amikor néhány perc múlva felhangzott a sürgető invitálás a központi épület felől.

– Hé! Jöjjenek már, az ördögbe is. Kezdődik a szentbeszéd!
A két lány előreindult indultam volna én is, hogy csatlakozzam hozzájuk, de Winner elmarkolta a könyökömet.
– Várjon egy pillanatra, Lawrence! Ki a fene ez a fekete tehén?
– Az ott? Pussy-baba.
– Mi az, hogy Pussy-baba? Nincs valami rendes neve?
– Bizonyára van, de nem közölte velem.
– Honnan az ördögből került ide?
– Ezt inkább Mr. Forsythtól kellene megkérdeznie. Annyit tudok csak, hogy egy hónapja ismerik egymást, és hogy Lord Lover engedélyével tart velünk.
– Azonkívül, hogy Mr. Forsythtal alszik, még mi a fenét csinál?
– Tőlem kérdi? Forsyth nem volt hajlandó eljönni nélküle. Egyébként mi baja vele? Vagy éppen ellenkezőleg… kedveli a hogyismondjam csak… dús idomú, fekete hölgyeket?
Winner lehunyta a szemét és hátára hajította a puskáját.
– Mintha hívtak volna bennünket.
Elindultunk a központi bungaló felé.
A majmok kidugták a fejüket a levelek mögül és gondterhelten bámultak utánunk.
Talán úgy érezték, nem hozunk szerencsét nekik.

Lord Lover lovaglócsizmájában, lovaglónadrágjában és testére simuló, kockás zakójában főrend helyett inkább zsokéra vagy urasági gazdatisztre emlékeztetett. Keskeny lóképe elégedett fényben ragyogott, ahogy végigpillantott a zajongó gyülekezeten. Megköszörülte a torkát, majd a nyomaték kedvéért ceruzájával megkocogtatta az orra elé rakott vizespohár oldalát.
– Kérem szépen... izé... csendet, ha lehetne.
Egy csapásra elhalt a morgás és a nevetgélés. Ettől aztán Lord Lover annyira meglepődött, hogy elfelejtette, mivel akarta kezdeni szentbeszédét. Csak hápogott, mint a konzervgyári uborkalébe keveredett hal.
– Kérem szépen...
Éppen arra gondoltam, előrelopakodom, és megpróbálok szót váltani Lady Pamelával, amikor a mellettem ülő, terepszínű kezeslábasba csomagolt valaki úgy bökött oldalba a könyökével, hogy majd leestem a székemről.
– Ismeri ezt a hülyét?
Megdöbbenve meredtem rá. Az arca elé húzott tüllfátyol azonban megakadályozott benne, hogy tüzetesebben is szemügyre vehessem.
– Kire gondol?
– Arra a lóképűre, az asztalnál – morogta egy határozott basszus a tüllfüggöny mögül. – Mit idétlenkedik ez itt összevissza...?!
– Ő Lord Lover – mondtam nyugodtan. – Az ön kenyéradó gazdája.
Ha azt vártam, hogy ettől megszelídül, csalódnom kellett.
Gúnyosan felnevetett, ami éppen úgy hangzott, mint egy távolkeleti operában a basszusária.
– Bahhh, ember, a kenyéradó gazdám! Tudja, ki az én kenyéradó gazdám? Egyedül csak India. A többi mind szemfényvesztés, nekem elhiheti.
S hogy nagyobb nyomatékot adjon az áriájának, elrántotta a tüll-függönyt az arca elől.
Úgy meglepődtem, hogy majd leestem a székről. A várt kesernyés, kiábrándult férfiarc helyett egy pirospozsgás idős hölgy kerek képe, csipkelődő tekintete nézett velem farkasszemet.
Mentegetőzni akartam, erre ismét oldalba vágott a könyökével.
– Kicsoda maga és mi a fenét keres itt?
Nyeltem egyet, elszámoltam magamban tizenötig, aztán udvarias mosolyt erőltettem az arcomra.
– Azt hiszem, asszonyom, éppen annak az expedíciónak vagyok a tagja, amelynek ön is.
Erre ismét felhangzott a kacagó basszus.

– Expedíciót mondott? Expedíciót? Erre a csürhére gondol itt, körös-körül? Maga például mivel foglalkozik, he?
– Rovarokkal.
– Rovarokkal? Hát ez jó! Jellemző erre az idiótára ott az asztal mögött. Tudja, mi mindent firkált össze az indiai templomokról? Ha a zagyvalékait olvasom, rám jön a hasmenés. Azt merészeli állítani, hogy a naptemplomokban nem is volt mesterséges szellőztetés. Tudja, mihez hasonlítható ez az elvetemült nézet?
– Nem – mondtam sóhajtva. – Fogalmam sincs róla.
– Mintha valaki azt állítaná, hogy a szfinxet Marilyn Monroe-ról mintázták.
– Ötletnek nem rossz.
– Arinak nem, hiszen éri találtam ki. Csakhogy nincs egy fikarcnyi valóságalapja sem... Ami pedig a többi hülyeségét illeti...
Szerencsére megszólalt Lord Lover és belefojtotta a szót.

– Eeee… az a helyzet, hölgyeim és uraim, hogy végre valamennyien együtt vagyunk.
A pirospozsgás öregasszony felkuncogott mellettem.
– Amint a részletes munkatervből bizonyára értesültek róla, holnap a délelőtti órákban, bérelt helikoptereken elrepülünk Maidapurba. Az expedíciót, mint tudják, én vezetem, és én is finanszírozom a költségeit. Mr. Winner a helyettesem… Hol van, Mr. Winner?
Winner felállt, ég felé nyújtva a vadászpuskáját.
– Itt vagyok, uram.
– Helyes. Gyakorlati kérdésekben kizárólag hozzá forduljanak. Én csak… izé… hogy úgy mondjam, elvi irányítást végzek. Akárcsak a feleségem, Lady Pamela.
Lady Pamela, aki az első sorban ült, felállt, hogy mindenki láthassa és mosolyogva biccentett.
– Csinos a husi – hajolt hozzám pirospozsgás szomszédom. – Mi a véleménye?
– Ez esetben egyezik az önével.
– A vén kecske is megnyalja a sót, mit? Csak a végén rá ne jöjjön, hogy keserűsót nyalogatott.
– Pszt!
– Azt gondolom, mindannyian ismerik a feladatukat – folytatta Lord Lover. – Annál is inkább… mivel… izé… tulajdonképpen nincs is feladatuk. Ha megtaláltuk a templomot, csináljanak vele azt, amit tudományos tisztességük megkíván. Csupán arra kérem önöket: publikációjuk bevezetőjében tüntessék fel, hogy az expedíciót… hm… én szerveztem.
– Emlék az örökkévalóságnak – dörmögte mellettem a kellemetlen hölgy. – Én bizony inkább kriptát vásárolnék magamnak. Olcsóbb, és megbízhatóbb, mint a kollégák emlékezete.
– Az izé… mai délutánt használják fel ismerkedésre. Van valakinek kérdése?
Fekete hajú, alacsony férfi emelte fel a kezét.
– Jack Keaton vagyok. Építész. Elsősorban statikai kérdésekkel foglalkozom. Peter Lynn professzor tanítványa voltam.
Halk morgás futott végig a sorokon.
– Bizonyára önök közül többen is ismerték Lynn professzort. Talán azt is hallották, hogy felettébb homályos körülmények között vesztette életét. A sajtó és a család szerencsétlenségről beszélt, szakmai körökben azonban az a hír járja, hogy Lynn professzort megölték, méghozzá olyasféle fojtózsinórral, amilyet évszázada a thugok használtak. Mi az igazság, Lord Lover?

Lord Lover kezében megremegett a ceruza. Lehajtotta a fejét, mintha el akarna menekülni a kérdés elől.
– Tiszteletben kell tartanom a család óhaját, Mr. Keaton.
Mr. Keaton csalódottan megsimogatta vékony, fekete bajuszát.
– És ha az ön magánvéleményére lennék kíváncsi, Lord Lover?
Bentonshire ura kesernyésen elmosolyodott.
– Nos, ami a magánvéleményemet illeti... Peter Lynn professzort valóban megfojtották.
Jack Keaton biccentett és visszaült a helyére. Széke reccsenése ágyúlövésnek tűnt a hirtelen beállott fenyegető csendben.
Ekkor valaki ismét felállt. Jobban mondva felpattant a helyéről. Magas, karvalyorrú férfi volt hosszú kezekkel, keskeny, csapott vállal.
– Hé! Hogy is van ez? Mi az, hogy megölték Lynnt?! Erről most hallok először!
– Akárcsak én, Philippe, akárcsak én – háborgott mellette egy molett, szőke hölgy – Jézusom, én mindjárt rosszul leszek! Londonban azt mondták, szívroham végzett vele.
Lord Lover idegesen megütögette a poharát.
– Kérem, kérem. Mr. De Capitani és Miss Burstyn, kérem, nyugodjanak meg. Én csak a magánvéleményemet hangoztattam. Különben is, mit változtat a lényegen, hogy Lynn professzort megfojtották vagy sem? A világ legcsodálatosabb naptemploma vár ránk Maidapurban.
A jelenlévőket azonban nemigen kápráztatta el Lord Lover pátosza.
– Steve James vagyok – mondta kemény, pattogó hangján egy hozzám közel ülő szakállas szőrmók, miközben megpróbált felkapaszkodni az előtte álló szék hátára. – Azt szeretném megkérdezni, hogy az általam ugyan nem ismert, de ismeretlenül is nagyra becsült Lynn professzor halála összefüggésben van-e a mi expedíciónkkal? Értem ezalatt, hogy esetleg azért ölték meg, ha megölték, mert valamiképpen köze volt Maidapurhoz?
A kérdés felszállt és ott is maradt a levegőben.
Lord Lover kényszeredetten mosolygott, miközben vitustáncot járt kezében a ceruzája.
– Bizonyos értelemben, attól tartok... Bár egyáltalán nincs bebizonyítva...
– Jól sejtettem – mondta mogorván Steve James. – Lehet tudni, miért ölték meg?
Lord Lover nyitotta volna a száját, de a mellettem ülő vénasszony felpattant és rikácsolva Bentonshire ura felé rázta az öklét.
– Természetesen lehet! És ezt maga is beismerhetné, féleszű! A maidapuri dzsungel telis-tele van olyan fickókkal, akik nagyon nem szeretnék, ha odamennénk és feltúrnánk a környéket. Egyszerűen fogalmazva, aki odamerészkedik, ahhoz a templomhoz, megölik. Még egyszerűbben fogalmazva: megfojtják. Ezért azt ajánlom

valamennyiüknek: ha kedves az életük, szedjék a sátorfájukat és meg se álljanak hazáig. Hagyják a fenébe a naptemplomot! Azok a szaros romok nem érnek annyit, hogy bárki is otthagyja a fogát miattuk. Néhány hülyén vigyorgó isten egy simára sikált gránitfalon, annyit sem ér, mint egy elszálló böfögés. Kérem, hagyják a fenébe ezt az ostobaságot és menjenek haza!
Lord Lover lehajtotta a fejét és dermedten maga elé meredt. Egy majom végigfutott a tornácon, majd grimaszokat vágva, benézett az ablakon.
Én viszont kioldalogtam az ajtón.

15.

A fák alatt a nálam valamivel korábban elmenekült Mosbacherre bukkantam. Most is vágyakozó pillantásokat vetett a lombok között ugráló majmokra, ezúttal azonban nem volt banán a kezében.

Amikor el akartam osonni mellette, rám nevetett.

– Magának is elege lett belőle?

– Többé-kevésbé – mondtam kitérően. – Nem tudja, ki az az idős hölgy, aki mellettem ült?

– Dehogynem – biccentett. – Mrs. Holt.

– Őszintén szólva, sosem hallottam még a nevét.

– Ez csak annyit jelent, hogy nem érdeklik igazán az indiai népi építészet problémái.

– Mintha nem kedvelné túlságosan Lord Lovert.

– Azt nem is csodálom. Két okból is ősi ellenfelek. Egyrészt, mert Lord Lover tagadja, hogy a naptemplomokban mesterséges szellőztetés lett volna. Mrs. Holt és Lord Lover emberemlékezet óta nem beszélnek egymással. Ugyanakkor, ha fogcsikorgatva is, de elismerik a másik tudományos képességeit. Természetesen Lord Lover tud róla, hogy Mrs. Holt is tagja az expedíciónak... csak úgy tesz, mintha nem lenne itt. Egyszerűen levegőnek nézik egymást.

– Azt mondja, a tudományos vita csak az egyik oka az antipátiájuknak?

– A másik ok ennél prózaibb. Az a kastély, amelyben Lord Lover lakik, Bentonshire-ben, réges-régen Mrs. Holt családjának a tulajdonában volt. Mrs. Holt úgy érzi, Lord Loverék túrták ki őket az ősi fészekből.

– Nem tudja véletlenül, hogy hívták Mrs. Holtot, mielőtt férjhez ment volna?

– Egészen véletlenül tudom. Úgy szignálja ugyanis a cikkeit.

– Hogy?

Mosbacher vágyódva a majmocskákra nézett, aztán megvonta a vállát.

– Sarandonként, Mr. Lawrence. A lányneve Sylvia Sarandon. Csak nincs valami baj, hogy ennyire elsápadt?

16.

Kiszálltam a taxiból, kerestem egy telefonfülkét, kiböngésztem a noteszomból a megfelelő számot. Amikor befejeztem a rövid beszélgetést, ismét fogtam egy taxit és a kapitányságra vitettem magam. Néhány perc múlva kopogtam Lal Bahadur felügyelő ajtaján.

Lal Bahadur szemernyit sem változott az elmúlt néhány év alatt. Széles, kövérkés arcán barátságos mosoly terült szét, ahogy megpillantott. Kitárta a karját, hozzám lépett, és magához ölelt.

Miután kölcsönösen biztosítottuk egymást, hogy nyomtalanul szálltak el felettünk az évek, elővettem a pipám és megtömködtem.

– Még mindig? – kérdezte mosolyogva a felügyelő. – Még mindig rágyújt, ha komolyan foglalkoztatja valami?

– Csak nagy ritkán. És ha valóban nyomós okom van rá.

– Hallom, Maidapurba készül. Kapcsolatban van a pipázása Maidapurral?

Fújtam néhány karikát, aztán megfontoltan biccentettem.

– Azt hiszem, igen.

Lal Bahadur az íróasztala szélére ült és játszogatni kezdett egy szépen pucolt sárgarépával. Az volt neki a répa, ami nekem a pipa. Egymás után rágcsálta el őket, ha meg akarta forgatni a kerekeket a fejében.

– Amikor Lord Lover az elmúlt évben Bombayben járt, komolyan érdeklődött ön iránt, Mr. Lawrence. Én pedig legendákat meséltem neki önről. Örömmel látom, sikerült összehoznom a találkozást. Mi hát a probléma azzal a Maidapurral?

Fújtam még néhány karikát, aztán letettem a pipám a hamutartó szélére.

– Mikor beszélt utoljára Lord Loverrel?

– Tegnapelőtt.

– Személyesen?

– Telefonon. Általában fel szokott hívni, ha Bombayben jár.

– Nem haragszik, ha megkérdem: honnan származik az ismeretségük?

– A piacról. Néhány évvel ezelőtt ellopták az útlevelét, éppen úgy, mint az ön barátjának a... hogy is hívják csak?

– Robert McKinley.

– Az ám, Mr. McKinley! Nos, Lord Loverét is ellopták... egy rövid időre. Hozzám fordult, hogy kerítsem elő, és én elő is kerítettem. Azóta, ha Bombayben jár, rendszeresen felkeres, vagy felhív.

Legalább már azt tudtam, hogy bukkant rám Lord Lover. Eszerint nem is annyira Sir Baileynek köszönhetem az ismeretséget, mint inkább Lal Bahadurnak.

– Tudja, hogy mit keres Lord Lover Maidapurban?

Lal Bahadur beleharapott a répába.

– Tréfál? Természetesen tudom. Egy naptemplomot.
– Azt is tudja, mi előzte meg az expedíció indulását?
Lal Bahadur szájában megállt a répa.
– Honnan tudnám?
– Akkor figyeljen.
Felvettem a pipám, fújtam két karikát, aztán töviről hegyire elmeséltem neki mindazt, ami attól az estétől kezdve történt velem, hogy meghívást kaptam Bentonshire-be. Természetesen nem hagytam ki az elbeszélésből a sünbogarat és a gyilkosságokat sem.
Meg kell mondanom, ritkán találkoztam Lal Bahadurnál hálásabb hallgatósággal. Csak ült az asztala szélén merev tekintettel, mint egy panoptikumfigura, aki reménytelenül arra vár, hogy vegye már ki végre valaki a kezéből azt az elátkozott répát, amelyet csintalan látogatókölykök dugtak a markába.
Amikor befejeztem a mondandómat, Lal Bahadur akkorát hördült, mint egy éppen ébredni készülő vulkán.
– Höööhhh! A fenébe is! Mi az ördögöt beszél itt nekem összevissza?!
Biztosítottam róla, hogy eszem ágában sincs összevissza beszélni. Amit elmondtam, az maga a szomorú valóság.
Lal Bahadur megcsóválta a fejét, aztán bánatosan beleharapott a répájába.
– Nem akarok udvariatlan lenni, Mr. Lawrence, de amikor meghallottam a hangját a telefonban, mintha összeszorította volna valami a májam. Ugyanez a valami később azt sugdosta a fülembe, hogy vége a szép, nyugodt életemnek... legalábbis egyelőre. Pedig már hogy beleszoktam! Ne nehezteljen meg érte, de Mr. McKinley azt szokta mondogatni, ha maga feltűnik a láthatáron, az a legjobb, ha az ember kiveszi a szabadságát, felszedi a sátorfáját, és egy csendes helyen várja be a vihar végét. Mert ahol ön felbukkan, ott holtbiztos, hogy órákkal később már minden a feje tetejére áll. Maga úgy vonzza a balhét, mint a vasorrú bába a mágnesport.
– Ugyan már felügyelő! Hajlandó hitelt adni az olyan locsi-fecsi alakok alaptalan vádjainak, mint amilyen Robert McKinley?
– Mr. McKinley nem locsi-fecsi alak, és a vádjai sem alaptalanok – mondta sóhajtva és leereszkedett a székére. – Mit akar tőlem, Mr. Lawrence? Ne kíméljen...
– Nem ismerte véletlenül azt a bizonyos Csaudharit?
– Legalább tizenöt Csaudharit ismerek, de egyikük sem azonos vele.
– Nem kapta meg az anyagát az Interpoltól?
– Nem én. Egyébként sem ide küldik, hanem Delhibe. Ha aztán Delhi úgy gondolja, hogy nekem is tudnom kéne róla, leadják faxon. Eddig még nem gondolták úgy.
– Mi a véleménye a fojtózsinórról?
Lal Bahadur megvakarta az orra hegyét.

– Mi lenne?
– Nem történt mostanában errefelé valami, ami... esetleg összefüggésbe hozható a bentonshire-i gyilkosságokkal?
– Mire gondol?
– Esetleg piaci eltűnésekre.
Olyan hirtelen ugrott fel, hogy komolyan megrémültem. Könnyű bambuszszéke a levegőbe emelkedett, majd rémült csattanással a falhoz vágódott.
– A fenébe is! Még ki sem csomagolta a bőröndjét, máris többet tud Bombayről, mint én! Honnan az ördögből...?
– Megvannak a csatornáim.
– Pancsa?
– Pancsa eltűnt, felügyelő.
Lal Bahadur felemelte a székét, beleharapott a répájába, aztán megadóan az asztalra könyökölt.
– Oké, mit akar tőlem?
– Mikor kezdődtek az eltűnések?
– Cirka két évvel ezelőtt.
– Kik szívódtak fel?
– Kizárólag utcagyerekek.
– Összesen hányan?
– Könnyebbet kérdezzen. Hiszen elképzelhető, hogy azok közül, akiket mi eltűntekként tartunk számon, jó páran nem is tűntek el a szó szoros értelmében, hanem a saját akaratukból szívódtak fel. De hogy mégis válaszoljak a kérdésére, körülbelül százra tehető azoknak a gyerekeknek a száma, akik elvesztek. Többnyire ismerőseik jelentették az eltűnésüket, persze akadhattak olyanok is, akik után a kutya sem ugat. De árulja már el, Mr. Lawrence, miért érdekli önt az utcagyerekek sorsa?
– Azt már meg sem merem kérdezni, mit tett a bombayi rendőrség, hogy elkapja a tetteseket?
Elismerem, durva udvariatlanság volt, amit mondtam, de ki kellett billentenem Lal Bahadurt a nyugalmából. Még azon az áron is, hogy esetleg kihajít a rendőrség épületéből.
Néhány pillanatig valóban azt hittem, ez történik. Lal Bahadur feje sárgás színt öltött, mint a kezében szorongatott répa. Tett egy tétova mozdulatot a pisztolya felé, aztán mielőtt még elérhette volna, másik kezével is a répájába kapaszkodott.
– Nem hagyom provokálni magam – mondta nyugodtan. – És tudja, miért? Mert kedvelem magát, maga szörnyeteg. hogy ne kényszeríthessen olyan helyzetbe, amelynek a végén minden baráti érzelmem ellenére is le kellene lőnöm, hallgasson meg. Amikor megkezdődtek az eltűnések, természetesen magamnak osztottam ki az ügyet és természetesen azonnal munkához is láttam. Még a maga

Pancsa barátjával is beszéltem. Mit mondjak, akkora pánik uralkodott a piacon, mint a falvakban, ha emberevő tigris ólálkodik a kertek alján. Nagy volt a rémület, ennek ellenére nem akadt senki, aki bármit is tudott volna az eltűntekről. Aztán... egyre erőteljesebben kapott lábra a mendemonda, hogy a thugok követték el a bűntetteket.
Lal Bahadur szomorú képpel nyelte le a répa végét.
– Semmivel sem könnyebb egy thugot elfogni, mint a szelet beterelni egy lepkehálóba. Egyáltalán, tisztában van vele, kik azok a thugok?
– Sok mindent hallottam róluk, felügyelő.
– Hallani, bahhh! – Előrehajolt és ravasz képpel a karomra tette a kezét. – Figyeljen ide. Mit szólna hozzá, ha azt mondanám, még mielőtt felhívott volna telefonon, pontosan tudtam, mit akar tőlem? mivel azt is tudtam, hogy előbb-utóbb a thugoknál lyukadunk ki, szereztem önnek egy thug-szakértőt. Nos, milyen vagyok?
– Felügyelő – lelkesedtem. – Ha legközelebb Angliában jár, a vendégem egy egész kosár sárgarépára.
– Soha vonzóbb meghívást – morogta savanyú képpel, aztán felállt és helyrerángatta magán félrecsúszott, átizzadt zubbonyát. – Kedves ismerősöm az illető... félig-meddig olyan rokonféle. Őszintén megmondom önnek, Mr. Lawrence, sokáig haboztam, hogy megismertessem-e önnel, tekintettel az ön nem egészem makulátlan hírnevére.
– Azt hiszem, túloz, felügyelő. Különben sem kedvelem, ha szembedicsérnek.
– A feleségem megkért, tartsam magukon a szemem.
– Miért? Mit gondol a kedves felesége, mit fogok csinálni a rokonukkal?
Lal Bahadur utánozhatatlan grimaszt vágott, aztán rácsapott az asztalára szerelt, rozsdás tetejű csengőszerkezetre.
Az ajtó még ugyanebben a szempillantásban kinyílt, mintha a thug-szakértő ugrásra készen várakozott volna odakint. Ahogy feltűnt az ajtónyílásban, egy csapásra megértettem, Lal Bahadur felesége miért érez aggodalmat iránta.
Az a fiatal indiai hölgy ugyanis, aki átlépte a küszöböt, egyáltalán nem nézett ki thug-szakértőnek. Inkább Rukminire, Krisna isten kedvenc feleségére hasonlított. Amikor átlibegett a szobán, néhány apró mosolyt hintve felém, leereszkedett a szoba végében álló egyetlen karosszékre, önkéntelenül is mély sóhaj tört ki belőlem.
Lal Bahadur a fiókjába nyúlt és hasonló sóhaj kíséretében újabb sárgarépát szorított a tenyerébe.

17.

Néhány pillanatig csak a ventillátor suhogása és Lal Bahadur egyre fogyatkozó répájának hersegése hallatszott. Amikor aztán a répa farka is eltűnt a felügyelő fogai között, Lal Bahadur barátságtalanul morogva megsimogatta a szakállát.

– Ő az, akiről beszéltem, Dévi.

A sudár, világoskék szárit viselő indiai lány biccentett, és újabb mosoly-nyilacskákat lövöldözött felém.

– Sokat hallottam önről, Mr. Lawrence. Örülnék, ha a segítségére lehetnék. Dévi Banerdzsi vagyok.

– Ne haragudjon, hogy elakadt a lélegzetem – mondtam az igazságnak megfelelően. – A felügyelő ugyanis nem említette...

– Hogy lány vagyok? Miért, egy tudós nem lehet lány?

– Jézusom, maga tudós?

– Kutató vagyok, Mr. Lawrence.

– És ha szabad kérdeznem, mit kutat?

– A gyarmati idők történetével foglalkozom. Főleg az elmúlt évszázaddal. Egészen pontosan a XVIII. század végétől a XIX. század végéig terjedő idővel. Benne a thugokkal, természetesen.

Villámsebesen kergetni kezdték egymást a fejemben a gondolatok. Hogy is van ez? Lal Bahadur előre tudja, hogy fel fogom keresni, előre tudja, hogy a thugok után fogok érdeklődni, mit tesz isten, éppen kéznél van egy tudóspalánta, aki éppen a thugokkal foglalkozik. Lal Bahadurt ismerve, több mint gyanús a dolog.

Lal Bahadur felállt és rám mosolygott.

– Csak kérdezze nyugodtan Banerdzsi kisasszonyt. Te pedig Dévi ne nyugtalankodj. Csak sikíts, ha történne valami, itt vagyok a másik szobában. Bejövök és keresztüllövöm, oké?

Magához vett még egy pótsárgarépát és kiballagott a folyosóra.

Egyedül maradtam Dévi Banerdzsivel.

Ha korábban azt állítottam, hogy Miss Dévi Krisna isten kedvenc feleségéhez volt hasonlatos, egyáltalán nem vetettem el a sulykot. Bár gazdagon redőzött szári borította a testét, így a formáiból nem láthattam sokat, képzeletem pótolta e hiányosságot. A homloka közepén vöröslő bindá pedig egyenesen égi magasságokba emelte a szépségét.
Dévi kisasszony szótlanul tűrte, hogy kicsodálkozzam magam, aztán, amikor úgy érezte, hogy már aprólékosan feltérképeztem, zavartan felnevetett.
– Meg van velem elégedve?
– Túlságosan is.
– Nos, Mr. Lawrence, miben lehetek a szolgálatára?
Elővettem a pipám és a fogaim közé dugtam. Mivel nem volt szándékomban meggyújtani, engedélyt sem kértem rá.
– Feltehetnék egy személyes kérdést?
– Csak tessék.
– Mióta dolgozik Bombayban?
– Éppen három éve. Mióta elvégeztem az egyetemet.
– Itt, Bombayban?
– Kaliforniában.
– Eszerint az USA-ban tanult.
– Eszerint ott. S hogy megelőzzem a következő kérdését, ott kizárólag jeansben jártam, és nem volt bindá a homlokomon.
Mivel enyhe sértődöttséget éreztem a hangjában, gyorsan tovább eveztem.
– Csak véletlenül foglalkozott a fojtogatókkal, vagy... érdekli is ez a terület?
Felelet helyett a szárija alá nyúlt és ismeretlen helyről néhány rágógumit varázsolt elő.
– Megkínálhatom?
– Köszönöm. Inkább a pipám szárát rágom.
– Furcsa ízlése van. Ami pedig a kérdését illeti, említettem, hogy a gyarmatosítás bizonyos korszakával foglalkozom. Nos, ha akartam volna, sem kerülhettem volna meg a thugokat. Néhány hónapig tanulmányoztam a viselt dolgaikat és... az önök viselt dolgait is.
– A miénket?
– Úgy értem, a britekét.
– Én nem vagyok brit, csak köztük élek.
– Bocsásson meg, nem akart szemrehányás lenni. Inkább a tárgyra térnék. Mit akar tudni a thugokról?
– Ha lehet, mindent.

Megrázta a fejét, amitől megcsörrent a nyakába akasztott alighanem tibeti kézművesek készítette filigrán-nyakék.
– Nem lesz az egy kicsit sok? Jól van, kezdjük az elején. Tudja egyáltalán, mit jelent a nevük?
– Fojtogatót vagy hurokvetőt.
Ismét elmosolyodott és megrázta a fejét.
– Ért szanszkritul?
– Valaha egész jól olvastam.
– Mit jelent a *sthaga* szó?
Ahogy kiejtette, már meg is villant előttem a jelentése.
– Szemfényvesztőt, bűvészt, csalót... ilyesmit.
– Bravó, Mr. Lawrence. Valóban azt jelenti. Erről a szanszkrit szóról nevezték el a fojtogatok társaságát, amely valamikor a középkorban született Dél-Indiában. Filozófiájuk szerint a világi élet a siralom völgye mindenkinek minél előbb ki kellene szabadulni belőle: – csakhogy az ember gyenge, és esze ágában sincs magától itthagyni. Ezért segíteni kell neki, hogy megtehesse. A thugok filozófiája tehát afféle üdvtan: akaratuk ellenére is boldoggá kell tenni az embereket, ami ebben az esetben úgy értendő, hogy át kell segíteni őket a másvilágra, Káli istennő ölébe.
– Az üdvtanoknak általában hasonló a lényegük.
– A thugok próféták voltak, akik azonban nemcsak hirdették a filozófiájukat, hanem gyakorolták is. Mivel felfogásuk szerint Káli istennő csak azt az áldozatot fogadja szívesen, akit megfojtottak, a thugok fojtózsinórral öltek. Éjszakánként az utcákat járták és akit sikerült elcsípniük, megzsinegelték. Mindeközben természetesen meg voltak győződve róla, hogy jót cselekszenek és nem értették az eszeveszett áldozatot, miért rúgkapál, amikor a nyakába vetették a hurkot.
Feltételezzük, hogy a Káli istennőt imádók közösségéből alakult ki a szekta, elsősorban a városok szegényei között fejtette ki tevékenységét. Első előfordulása a XIII. századra datálható: *Dzsa-lal-ud-din Khildzsi* mogul szultán, 1295-ös rendeletében Bengálba száműzte egy csoportjukat. Ettől az időtől kezdve az üldöztetések ellenére is elszaporodtak, egészen a múlt századig tartott a küzdelmük a világi hatóságokkal – meglehetősen váltakozó sikerrel. Mivel a thug szekta titkos társaság volt – tagjait eskü kötelezte a titoktartásra –, néha még a közvetlen szomszédok sem sejtették egymásról, hogy a másik a rettegett társaság tagja, hogy éppen ő kapott megbízatást a megfojtására.
A thugok általában nem bízták a véletlenre a dolgot. Persze az is előfordult, hogy kóbor csapataik az éjszakai utcákat járták, ha magányos szerencsétlennel találkoztak, végeztek vele – ez azonban bizonyos veszélyeket is rejtett magában, amiről azonnal szólni fogok.

A thugok rendkívül szervezetten dolgoztak. Külön-külön csoportokra bomlottak mindegyik csoportnak egy-egy igen ügyes, a gyilkolásban már nagy tapasztalatokkal rendelkező thug volt a vezetője. Igyekeztek beleolvadni a környezetükbe éppen úgy öltözködtek és viselkedtek, mint a köznép. Ezért is hívták őket csalóknak, vagy bűvészeknek, hiszen ragyogóan el tudták rejteni valódi énjüket.
A csoportokon belül bizonyos funkcionális felosztás volt a jellemző. A csoport vezetőjét *rumal*-nak hívták az ő dolga volt, hogy ellássa a bandát zsineggel hogy a zsinegek mindig jól meg legyenek kenve szentelt olajjal. S mivel a thugok nem vetették meg az anyagi javakat, a rumal kapta a meggyilkoltnál talált holmi felét.
Ha valaki belépett a titkos társaságba, először *lagha*, azaz sírásó: lett. A *blil* volt a felderítő. Az ő kötelessége volt megfigyelni a kiszemelt áldozat mozgását, előkészíteni a talajt a gyilkossághoz. Magát a zsinegelést a *bhuttola* végezte. Ebbe a minden fojtogató által annyira vágyott pozícióba azonban csak hosszas és kitartó munka után küzdhette fel magát a köz-thug. Ezerszer is bizonyítania kellett, hogy sírásóként és felderítőként is kitűnően megállja a helyét.
Az áldozatnak villámsebesen kellett elpusztulnia, mindezenközben egyetlen vércseppnek sem volt szabad kihullnia a testéből. Ha mégis megtörtént, a gyilkosság értéktelenné vált, és ahelyett, hogy Káli, a rombolás és pusztítás istennője, megjutalmazta volna érte őket, haragra gerjedt ügyetlenségük láttán. Éppen azért nagyon fontos szerep jutott a *sumsiá*-nak, aki lefogta az áldozat kezét, hogy a bhuttola a hurokkal minél jobban hozzáférhessen. A szertartás lényegéhez tartozott még az is, hogy nem lehetett minden körülmények között áldozatra vadászni csak olyan napon és olyan időben, amikor a kedvező jelek ezt lehetővé tették. A thugok kitűnően olvastak a Káli istenasszony által kinyilvánított jelekből: madarak röptéből, sakálvonításból, vagy abból, ha virágszirmokat szórtak a vízbe. A szirmok forgása megjelölte a megfelelő időpontot.
– Hát ez elég visszataszítóan hangzik – mondtam sóhajtva.
– Az is volt, Mr. Lawrence. A thugok néha teljes karavánokat mészároltak le. Felderítőik, a blil-ek, megtudták, mikor indul népes karaván egyik városból a másikba, előre felkészültek a tömegmészárlásra. Ilyenkor a nagyobb csoportok egyesítették az erőket vezetőik pedig hozzáláttak a zsinórok és a szentelt olaj összegyűjtéséhez.
A karavánok általában nemigen szűrték meg a tagjaikat, így aztán a blilnek nem is jelentett különösebb nehézséget csatlakozni hozzájuk. Az út alatt igyekezett szerényen viselkedni nem vonta ki magát a munka alól, megbújt a többiek között ahogy a szabály előírta. Egy bizonyos helyen aztán kábítószert, vagy könnyű mérget tett a közös ételbe – többnyire esti étkezés idején. Ezután behúzódott egy bokor

alá és várt. Amikor a méreg megtette hatását és az áldozatok már moccanni sem tudtak, adott jelre előrontott a hurokvetők népes csapata: a sumsiák lefogták az amúgy is tehetetlen áldozatokat, a bhuttolák pedig megzsinegelték őket. Az áldozatokat aztán elásták a sírokra hosszú nyelű fejszéket, vagy ha nem volt elég, fejsze formájú faragott léceket tűztek, melyeket a köznép Káli istennő fogpiszkálóiként emlegetett.
– Mindenkit megöltek? Az asszonyokat és gyerekeket is?
– Voltak bizonyos tiltó szabályaik azzal kapcsolatban, hogy kiket szabad megzsinegelniük és kiket nem. Az asszonyok és a gyermekek életét például megkímélték.
– Ez annyit jelent, hogy szélnek eresztették éket?
– Az asszonyokat általában igen. A gyerekeket azonban nem. A thug családok vagy magukhoz vették, és természetesen thugot neveltek belőlük, vagy egyszerűen eladták őket. Az asszonyokon és gyerekeken kívül tilos volt még megölniük a vízhordókat, a leprásokat, a nyomorékokat és a költőket is.
– Ez utóbbiakat vajon miért?
– Ki tudja? A vízhordók fontos társadalmi igényt elégítettek ki, a leprásokkal és nyomorékokkal pedig inkább megsértették volna az istenasszonyt, mintsem kedvét lelte volna a halálukban. Ami a költőket illeti... talán azért kímélték meg őket, mert az istenek általában szerették a költészetet. Erre a kérdésre sajnos, nem tudok pontos választ adni, Mr. Lawrence.
– Gondolom, a helyi hatóságok mindent megtettek a felszámolásukért.
– Már amelyik. A régi, gyarmatosítás előtti Indiában nemigen volt központi hatalom. A helyi hatalmasságok pedig többnyire behunyták a szemüket: bizonyíték van rá, hogy a kormányzók és magas rangú hivatalnokok rendszeresen részt kaptak a thugok zsákmányából.
– És a britek?
– Nos, a britek megjelenésével gyökeresen megváltozott a helyzet. Az ön dicső elődei, Mr. Lawrence, nem tűrhették, hogy őfelsége alattvalóit csak úgy megfossza valaki az életüktől, ezért hajtóvadászatok sorát indították a thugok ellen. ebben a törekvésükben – alighanem egyedülálló jelenségként a gyarmatosítás történetében – maguk mellett érezhették az indiai lakosság rokonszenvét is. Az egyszerű emberek, ez is hozzátartozik az igazsághoz, sokkal jobban rettegtek a hurokvetőktől, mint a brit adminisztrációtól, bár ez utóbbi sem örvendett igazán közszeretetnek. De hogy a lényegre térjek: dokumentumok őrződtek meg arról, hogy már 1799-ben, éppen itt, Bombayban, 112 zsinórvetőt végeztek ki egyszerre a kormányzó parancsára. E városban a thugok az embervadászat speciális módozatait fejlesztették ki: a kikötőkben víz alá bukva, csónakok alá bújva lestek áldozataikra.

Igazi, nagy irtóhadjárat azonban csak az elmúlt évszázad első felében indult ellenük. Tudomásunk van róla, hogy 1828 és 1837 között tisztogató akciók egész sora zajlott, melyek végén *Lord William Cavendish Bentinck*, India főkormányzója, thugoktól megtisztítottnak nyilvánította Indiát. A katonai akciókat *Sir William Henry Sleeman* vezette, aki hogy minél eredményesebben működhessék közre a gyilkosok kézrekerítésében, még a ramaszenát, a zsinegelők titkos nyelvét is megtanulta, amiről később könyvet is írt.
– A thugok tehát gyakorlatilag megszűntek volna létezni?
Dévi szomorúan rázta meg a fejét.
– A thugok egyáltalán nem szűntek meg, bár kétségkívül súlyos csapás érte őket. Az akciók során körülbelül háromezer fojtogatót kaptak el, közülük mintegy négyszázat felakasztottak, a többieket pedig hosszú börtönbüntetésre ítélték.
– Miből gondolja, hogy egyesek túlélték a tisztogatást?
– Abból, hogy az 1800-as évek végén Benáreszben, azaz Varanasziban elkaptak egy zsinórvetőt, aki a bíróság előtt beismerte, hogy az elmúlt néhány év során 876 embert segített át a másvilágra. Ugyancsak Varanasziban egy nagy ünnep alkalmával mintegy harminc embert fojtottak meg. A thugok tehát túlélték az üldöztetéseket, majd a XX. század hajnalán hitüket a megváltozott körülményekhez igazították. Azaz, felhagytak a gyilkosságokkal.
– Honnan tudja ilyen jól?
Dévi mosolygott, rágógumit varázsolt elő a szárija alól, aztán barátságosan a karomra tette a kezét.
– Úgy, hogy a dédapám is thug volt, Mr. Lawrence.

Önkéntelenül is a nyakamhoz kaptam. Egyelőre azonban még nem volt rajta fojtózsinór.
– Nem kell félnie, nem harapom el a torkát.
– Nem is attól félek – mondtam hátrébb pöccentve a székem –, hanem attól, hogy legközelebb véletlenül mellényúl a rágógumis dobozának, és egy olajos zsineg akad a kezébe.
– Nincs olajos zsinegem.
– Azt hiszem, minden thug ezt mondaná, ha megkérdeznék tőle.
– Hallgasson rám még egy kicsit. Azzal, amit elmondtam, nincs még vége a történetnek. Kétségkívül súlyos veszteségeik után a múlt század végén a thugok valóban lábra álltak, de már nem ragyogtak régi fényükben – ha ez a kifejezés egyáltalán helytálló az ő esetükben. Próbálkoztak ugyan még egy-két akcióval, a huszadik század aztán végképp betette előttük a kaput. Persze időről időre felbukkant egy-egy magányos bhuttola, aki megzsinegelt néhány szerencsétlent; ezeket azonban igen rövid idő alatt elkapták. Ebben az időben India minden erejét a felszabadulásáért folytatott küzdelemnek szentelte, az olyanok, mint a thugok, csak megerősítették a gyarmatosítók terjesztette rágalmakat, hogy az indiaiak gyermekek, képtelenek a független állami létre, gyámkodásra szorulnak, és a többi. Ezért aztán a felszabadító mozgalmak a thugok ellen fordultak. Már csak azért is meg kellett tenniük, mivel Mahatma Gandhi az erőszakmentességet hirdette, a thugok pedig magunk között szólva, nem voltak igazán ellene az erőszaknak.
A thugokkal kapcsolatos hivatalos álláspont a függetlenség elnyerése után megváltozott. A kormányzat engedélyezte a működésüket, szigorúan megtiltva azonban a fojtogatást. Így a thugok közönséges Káli szektává minősültek vissza.
– Azt mondta, ön thug családból származik.
– Apai részről. A dédapám még *sumsia* volt: olyan ember, aki lefogta az áldozatot, mielőtt a bhuttola a nyakába vetette volna a hurkát.
Csendben megállapítottam magamban, hogy nem szerettem volna annak idején a bájos Dévi dédpapájával találkozni. Sem hurokkal, sem hurok nélkül.
– Az a hír járja róluk, hogy mostanáig megőrizték régi hierarchiájukat: a *rumal* vezeti a közösséget, most is ő látja el a többieket zsinórral és szentelt olajjal, bár embert már nem zsinegeinek meg többé. Általában kecskék nyakába vetik a hurkot. Káli istennő ugyanis különösen kedveli a kecskéket. A *blil* most is felderíti az áldozatot, ami annyit jelent, hogy odavezeti a közösség elé a Káli oltárhoz, a *sumsia* lefogja, a *bhuttola* kötelet vet a nyakába és megfojtja. A maradványokat a

lagha, a sírásó földeli el. Még egyszer hangsúlyozom azonban, az indiai hatóságokkal történt megállapodásuk értelmében manapság szigorúan tartózkodnak az emberáldozattól.
– A piaci események mintha nem ezt mutatnák.
Dévi sóhajtott, beleejtve a szemétkosárba rágógumija maradékát.
– No igen, a piaci események. Őszintén szólva, Mr. Lawrence, nemigen tudom, mit kezdjek velük. Az az igazság, hogy kissé meg vagyok zavarodva. Bizonyos jelek arra mutatnak, hogy egy thug csoport megszegte az egyezséget.
– És éppen gyerekeket szúrt ki magának?
– Hát ez az, Mr. Lawrence, amit képtelen vagyok megérteni! A thug szabályok szerint ugyanis szigorúan tilos gyermekeket ölni.
– Nem biztos, hogy megölték őket.
– A jelek kétségkívül inkább arra mutatnak, hogy elrabolták a szerencsétleneket.
– Márpedig ez ugyancsak belefér a thug ideológiába.
– Csak egyvalami nem fér bele.
– Micsoda?
– Hogy csak gyerekekre vadásszanak. Ha egy thug csoport valóban megszegte volna az egyezséget, nyugodjék meg, nem válogatott volna ilyen gondosan. Akkor már dolgoznának a laghák, a sírások.
– Van valami jobb ötlete?
– Az a szomorú, hogy nincs. Lal Bahadur kérésére megvizsgáltam a fojtózsinórt: minden kétséget kizáróan olyan zsinórról van szó, amilyet a zsinegelők használtak annak idején.
– Talán mégiscsak felébredt egy alvó thug-csoport.
– Ez az, amiben nem akarok hinni.
Sóhajtottam és megadtam magam.
– Rendben van, Miss Dévi, egyelőre felejtsük el a dolgot. Járt ön valaha is Maidapurban?
Csodálkozva kapta fel a fejét.
– Maidapurban? Miért jártam volna?
– De azt tudja, hogy mi oda készülünk?
– Lal Bahadur beszélt róla.
– Arról is beszélt, hogy az őserdőben egy gyönyörű templom rejtőzik?
– Ő nem. De én tudom. Mindig is tudtam róla.
Csak másodpercekkel később fogtam fel, mit mondott. Akkor aztán úgy meglepődtem, hogy hangosan felszisszentem.
– Maga... tudta, hogy Maidapurban egy Káli-templom rejtőzik az őserdőben?
Most viszont Dévi vágott csodálkozó képet.
– Persze hogy tudtam. Mindenki tudja.
– *Mindenki?*
– Úgy értem, mindenki, aki az indiai történelemmel, vagy

művészettörténettel foglalkozik.
Néhány pillanatig szóhoz sem jutottam a meglepetéstől. Ez hát a rejtett templom, amit fel akarunk fedezni? De hátha nem ugyanarról az épületről van szó?
Dévi szavai azonban cáfolhatatlanná tették, hogy mégiscsak ugyanarról.
– Ha jól tudom, valaha naptemplom volt. Hasonló, mint a konaraki.
– Ön honnan tud róla?
Dévi elgondolkodva összevonta vékony, ízlésesen szedett, holdsarlóhoz hasonlító szemöldökét, aztán megvonta a vállát.
– Jobban utána kéne néznem, ha pontos választ kíván tőlem. Legalább három cikket olvastam, amely ezzel a templommal foglalkozik. Várjon csak... az egyik holtbiztos, hogy Meredith. Sir Alfred Meredith. Ő említi a múlt század végén a Régészeti Közleményekben... azonkívül alighanem Padmadharma, a híres művészettörténész is.
– Lord Lover azt állította, hogy a templom tökéletesen ismeretlen, és hogy légifelvételek nyomán bukkantak rá.
Dévi mosolyogva rázta meg a fejét.
– Ön alighanem félreértés áldozata, Mr. Lawrence. Jól ismerem Lord Lover munkásságát. Bár nem tartozik a tudomány első vonalába, mégiscsak nagy műveltségű férfiú. Lehetetlen, hogy elkerülték volna a figyelmét ezek a cikkek. Az a templom ismert, Mr. Lawrence!
– Hm. És mennyire az?
– Lehetséges, hogy minden részlete nincs feltárva, de a fényképei ott találhatók azokban a folyóiratokban, melyeket említettem. Egyébként jó néhány száz hasonlóan csak részben feltárt templom található India-szerte, főleg a dzsungel borította vidékeken.
– Jelentene valamiféle tudományos szenzációt, ha részletesen feldolgoznánk a romot?
Dévi felvonta a vállát.
– Erre is nehéz választ adni. Mostani ismereteim alapján azt mondanám, nem. Előfordulhat azonban, hogy feltárás közben találnak valamit, ami igazi szenzációként hathat.
– Például mit?
– Esetleg egy gyönyörű szobrot, amely a párját ritkítja.
Elhallgattam és a levegőbe bámultam. Eszerint Lord Lover nem mondott igazat. Maidapurban nincs semmi fölfedeznivaló.
Akkor viszont mi az ördögért igyekszünk úgy oda, mint légy a légypapírra? Csak nem a sünbogarak miatt?

Arra riadtam, hogy Dévi megkopogtatja széke karfáját.
– Ébresztő! Nem illik egy fiatal hölgyet magára hagyni.
– Bocsásson meg – ráztam meg a fejem. – Alighanem a melegtől van. Ön szerint Maidapurban élhetnek thugok?
– Miért ne? Ámbár véleményem szerint inkább egyszerű Káli-hívők lakják a romokat.
– Elképzelhetőnek tartja, hogy megpróbálnak elrettenteni bennünket attól, hogy felkeressük a templomot, amely ma már az ő templomuk?
– Nemigen.
– Akkor figyeljen ide.
Gyorsan és jóval rövidebbre fogva a mondókámat, neki is elmondtam mindazt, ami azóta történt velem, hogy Lord Lover estélyre hívott Bentonshire-be.
Amikor befejeztem, hosszasan a kezére meredt. Ha udvariatlan lettem volna, most én kopoghattam volna székem karfáján.
Dévi jó fél perc múlva azonban kopogás nélkül is magához tért.
– Választ vár tőlem?
Összevonta holdsarló szemöldökét és összekulcsolta a kezét az ölében.
– Egy biztos. A thugoknak nincs pénzük Angliába utazgatni. Legalábbis azoknak nem, akik Maidapurban élnék, ha egyáltalán élnek. Kicsit mesésnek tűnik az egész.
– Nekem is annak tűnne, ha nem az én nyakamba esett volna Mr. Csaudhari holttestе, ha nem gyilkolták volna meg Lynn professzort, ha nem tűnt volna el Csaudhari mint egy vétála, azaz elvarázsolt holttest, és ha nem akarta volna Lady Lovert is megfojtani.
– *Lynn professzort* mondott? Érdekes. Lynn kiváló tudós volt neki mindenképpen tudnia kellett, hogy Maidapurban igazából nincs sok felfedeznivaló.
– Sajnos nem sikerült szót váltanom vele. Mielőtt megtehettem volna, megölték. Azonkívül ott az a csodálatos sünbogár is…
Törtem még egy kicsit a fejem, aztán úgy döntöttem, fordítok egyet a beszélgetés köpönyegén.
– Hallott valaha a Sarandon-családról?
– Futólag.
– Hm. Ez mit jelent?
– Kutatásaim közben találkoztam a nevükkel. Igazából nem érdekelt a történetük, hiszen Sarandonnak nem volt köze a fojtogatókhoz. Nem tartozott a thugok ellen hadat viselő tisztviselők közé. Neki közönséges Káli-hívőkkel gyűlt meg a baja.
– De a nyomok mégiscsak Maidapurba vezetnek!
– Mr. Lawrence, fogalmunk sincs róla, kik élnek Maidapurban. Lehet,

hogy thugok, lehet, hogy Káli-hívők, de az is meglehet, hogy senki. Ámbár… hamarosan meglátjuk.
– Meglát*juk?*
Csodálkozva nézett rám, mint aki nem tudja hova tenni meghökkenésemet.
– Mit van úgy oda? Lal Bahadur elfelejtette volna megemlíteni, hogy én is magukkal tartok?

21.

Éppen sikerült legyűrni a meglepetésemet, tovább folytattam volna a kérdezősködést, amikor vidám zörgés és fütyörészés kíséretében Lal Bahadur dugta be a fejét az ajtón.

– Végeztek?

– Jöjjön be, felügyelő.

Lal Bahadur visszasétált az íróasztalához, beindította az asztali ventilátort és a sebesen forgó lapátok elé dugta az arcát.

– Vigye el az ördög, a másik szobában bedöglött a masina. Nos, jutottak valamire? Rendesen viselkedett, Mr. Lawrence?

– Túlságosan is – mosolygott a lány. – Azt hiszem, méltánytalanul keringenek rossz hírek Mr. Lawrence-ról.

– Csak vigyázz, gyermekem! – emelte fel mutatóujját a felügyelő. – És tanulmányozd a Pancsatantrát!

– Miért éppen azt? – kérdezte Dévi.

– Mert találsz benne egy mesét a vegetáriánussá lett macskáról. Az egerek réme ugyanis egyszer elhíresztelte magáról, hogy étrendet váltott: leszokott az egérfogyasztásról. Természetes, hogy erre egérkörökben kitört a jókedv, óvatosságukat feladva ünnepelni kezdték újdonsült barátjukat. A macska dorombolt, szitáron játszott nekik, mígnem egyszer megunta a zöldségrágást, falhoz vágta a szitárját, megpödörte a bajuszát, elkapta az egereket és sorban felfalta őket. Mi ebből a tanulság?

– Vonjam le hangosan és nyilvánosan?

– Azt hiszem, felesleges. Csak gondolkozz el rajta. Minden egyes esetben, ha Mr. Lawrence ártalmatlannak mutatkozik, jusson eszedbe az egereknek szitározó macska története.

Már a bungalók felé bandukoltam, amikor még mindig Lal Bahadur Pancsatantra meséje körül forogtak a gondolataim.

Tegyük fel, hogy valóban én vagyok a szitározó macska. De mi van, akkor, ha az egereknek vasfogaik vannak?

Éppen befordultam volna a bungalókhoz vezető utcába, amikor a sarki, üdítőitalokat és zöldségkoktélokat árusító boltocska járdára helyezett asztalainak egyikénél ismerős figurát pillantottam meg. Alacsony volt, kopasz, vörös képű, éppen akkora szivar füstölgött a szájában, mint annak a még számomra is ismeretlen zöldségnek a szára, amely az asztalka közepén forrósodó italcsoda közepéből állt ki. Emberem oly buzgón olvasta a Delhi News két hónappal ezelőtti számát, hogy az már nem lehetett véletlen. A szivarjából kitóduló füstoszlopok mintha hívogatón integettek volna felém.
Átléptem a vékony zsinórból font korlátot, amely a thugok fojtózsinegjére emlékeztetett, és harsányan ráköszöntem. Gyorsan elkapta az arca elé dugott papírt, de arra már nem volt ideje, hogy meglepetést is tettessen.
– Hello.
– Nincs véletlenül egy szabad hely az asztalánál?
Csüggedten végigpillantott az üres székek során, aztán lemondóan legyintett.
– Üljön le, ha nagyon akar.
Leültem. Haseltine mogorván a poharából kiálló zöldségnyélre meredt, aztán rám emelte égszínkék, vérerekkel gazdagon befuttatott szemét.
– Nem tud valami normális helyet, ahol whiskyt lehetne kapni?
– Ebben az országban nemigen isznak whiskyt, felügyelő.
– Azt vettem észre. Továbbá azt is észrevettem, hogy az elvonás tünetei kezdenek mutatkozni rajtam. Még önnek sem tudok igazán örülni.
– Együttérzek önnel, felügyelő.
– Tegnap vettem egy Ballantines-t. Egy fickótól az utcán. Jól megkérte az árát a csirkefogó, mégis megvettem.
– Rosszul tette, felügyelő.
– Most már én is tudom. Amikor beleszagoltam, rájöttem, hogy átvert, de akkor már késő volt. Úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Tudja, mi volt az üvegben?
– Fogalmam sincs róla.
– Tea. Közönséges tea. Ráadásul rosszul elkészítve. Fogalmuk sincs ezeknek a fickóknak, hogyan kell igazi teát csinálni. Elszorul a szívem, ha arra gondolok, hogy itt voltunk háromszáz évig, és még teát főzni sem voltunk képesek megtanítani őket.
– Megtudhatnám, mit keres Bombayban?
– Nevetni fog. A szabadságomat töltöm. Apropó... tenne nekem egy óriási szívességet, Mr. Lawrence?
Ha eddig nem gyanakodtam volna, hogy szándékosan ült az utamba,

smirgliszelíd képe most feltétlenül felkeltette volna a gyanakvásomat.
– Miről van szó? – kérdeztem mogorván. Haseltine felbukkanása ugyanis nem töltötte be virágzó örömmel a szívem.
– Beszélje rá Lord Lovert, hogy önökkel mehessek Maidapurba. Őszintén szólva, megpróbáltam a magam útját járni, de rá kellett jönnöm, tehetetlen vagyok. Nem kapom meg az engedélyeket.
– Miért nem fordult a helyi rendőrséghez?
– Szigorúan magánemberként tartózkodom Indiában.
– Rendben van – biccentettem sóhajtva. – Vegye úgy, hogy teljesítettem a kérését. Délután költözzék át hozzánk.
– Mit fog szólni Lord Lover?
– Erre ne legyen gondja. Inkább mondja meg, hol lakik, hogy a csomagjaiért küldethessek.
– Közvetlenül a kikötő mellett. A „Kálidásza" panzióban. Második emelet egyes szoba. Ha szabad kérnem, ne zavarják feleslegesen a lakótársaimat.
– Lakótársait?
– Két gyíkkal lakom együtt. Igen kedvesek és játékosak, csak nem egészen azonos az életritmusunk. Én éjjel szeretek aludni, ők nappal. Tegnap reggelre különben megszaporodtunk. Újabb lakótárs költözött a szobámba, bár ő nem zavar túlságosan. Csendes, nem mozdul csak alattomosan várja, hogy rá kerüljön a sor.
– Sor? Ezt hogy érti?
Haseltine komor képpel a zsebébe nyúlt.
– Itt van nálam. Ha akarja, magának adom. Hátha jó lesz még valamire.
A vékony, hosszú, fekete valami fenyegetően tekergőzött a zöldséges koktél mellett az asztalon.
Mondanom sem kell, hogy egy, a thugok által kedvelt fojtózsinór volt.

Kihúztam a zsebemből a pipám, és a fogaim közé szorítottam.
– Nos, miről van szó? Miért jött Indiába? Ki vele! Haseltine sóhajtott, aztán megpödörgette a bajuszát.
– Utánanéztem Lord Lovernek.
– Utánanézett?
– Úgy értem, végigböngésztem az életútját. Születésétől kezdve egészen az elmúlt évig. Meg kell mondanom, jó néhány érdekes dologra bukkantam kotorászás közben.
– ???
– Lord Lover Etonban végezte a tanulmányait.
– Az olyan gazdag fiúk, mint ő, általában ott szokták végezni. Vagy Cambridge-ben.
– Lord Lover Etonban járt. Sikerült megkaparintanom a megfelelő etoni évkönyveket. Végiglapozgattam őket, és tudja, mit találtam bennük?
– Mit?
– Először is négy évkönyvre bukkantam. Olyanokra, amelyek bizonyos okok miatt fontosak lehetnek számunkra. Ezek az évkönyvek ugyanis fényképeket is tartalmaznak. Az osztályok vagy évfolyamok fényképeit.
– Csak nem azt akarja bebizonyítani, hogy Lord Lover nem is Lord Lover? Hogy valaki más bujkál a bőrében, míg az igazit itt Indiában már rég megzsinegelték?
– Egyáltalán nem. Lord Lover az Lord Lover.
– Hát akkor?
– Figyeljen ide! Az első tablón jobbról is és balról is, egy-egy ifjú ember képe található az ő képe mellett.
– Istenem, felügyelő! Mi van ebben meglepő?
– Ebben még semmi. Csakhogy a következő évben is ugyanaz a két kép fogja közre Lord Lovert, sőt a harmadik, és a negyedik évben is.
– Hm. És milyen következtetést vont le mindebből?
– Előbb csak elgondolkodtam rajta, aztán felkerestem valakit, aki korábban Etonban tanított. Megkérdeztem tőle, vajon véletlen-e, hogy Lord Lover négy éven át ugyanannak a két fickónak a szomszédságát élvezte a tablóképeken. tudja mit válaszolt az ismerősöm?
– Hogy nem véletlen.
– Nem bizony! Az akkori szokások szerint ugyanis ha valakinek speciális kívánsága volt a tablóképpel kapcsolatban, az igazgatóság rendszerint figyelembe vette. Egyszerűen szólva arról volt szó, ha valaki ragaszkodott ahhoz, hogy legjobb barátja képe kerüljön a tablón az övé mellé, pártfogólag kezelték az ügyet. Azért a

fonttízezrekért, amibe az etoni iskoláztatás került, igazán meg is tehették!
Haseltine kifújta magából a plebejusi gőgöt, aztán folytatta.
– Fogadjunk, nem találja ki, ki volt az a két fickó Lord Lover mellett?
– Fogadjunk.
– Mibe?
– Egy üveg whiskybe.
– Ne bosszantson, ember, mert megfojtom.
– Nálam van a zsinórja – figyelmeztettem.
– Akkor a kezemmel. Rendben van, áll a fogadás. Ön szerint, kiknek a képe volt Lord Lover mellett a tablón?
Elgondolkodtam, megrágcsáltam a pipám szárát, aztán széttártam a karom.
– Meg lennék lepve, felügyelő, ha nem az ifjú Lord Fergusson és Lord Hereford mosolygott volna önre az évkönyvekből.
Ha el nem kapom, leesik a székről. Úgy meredt rám, mintha kísértetet látna.
– Maga... maga... tudta... tudta...! Igazam volt... amikor... arra gondoltam, hogy... Lord Lover... és ön...
Biztonság kedvéért zsebre vágtam a fojtózsinórját.

Haseltine meglepően gyorsan összeszedte magát. Hetykén megpödörgette a bajuszát, bár még lihegett, mint a folyóját vesztett víziló.
– Pokolian jól... következtet. Bocsásson meg, hogy néha kijövök a sodromból, de... napok óta nem ittam egy kortyot sem... Szóval, rájöttem, hogy Lord Lover, Lord Hereford és Lord Fergusson elválaszthatatlan barátok voltak. Ugyanakkor ádáz vetélytársak is.
– Vetélytársak? Miben?
– Mindenben. Hosszú történeteket tudnék mesélni róla, mit meg nem tettek, hogy legyőzzék egymást. Amikor informátorom beszámolt ezekről az eseményekről, az volt az érzésem, hogy... ehhh... hogy is mondjam csak... az volt az érzésem, hogy elmebetegek.
– Nem ritka az ilyesmi Etonban.
– Hadd mondjak egy példát. Hosszú ideig nem foglalkoztak lányokkal: ezt a szigorú szabályzat miatt nem is igen tehették volna, egyszer azonban Lord Lover beleszeretett valakibe.
– Fontos, hogy kibe?
– Nem fontos. Már csak azért sem, mert az illető már elhunyt. Szóval, Lord Lover udvarolni kezdett a lánynak, kiszökött hozzá a kerítésen át, és a többi, ahogy ez már ifjúkorban történni szokott, csakhogy a másik kettő nem hagyta. Nem nyugodtak addig, amíg el nem szerették tőle. Amikor aztán a lány szakított Lord Loverrel, ők is visszavonulót fújtak. Egyébként így volt ez a sportban is. Lord Lover gerelyt vetett, azért a másik kettő is rátért a gerelyvetésre, pedig Lord Hereford kiváló gátas volt, Lord Fergusson pedig inkább a tornában jeleskedett. Attól a pillanattól kezdve azonban, ahogy Lord Lover gerelyt vett a kezébe, mindketten abban akarták legyőzni.
– Azt állítja, ellenségek voltak?
– Inkább azt mondanám, a barátságnak és a féltékenységnek olyan bonyolult hálója fonta körül őket, amit mi talán meg sem tudunk érteni. Azt hiszem, igazán jó barátok voltak, de minden pillanatban bármelyikük készen állt arra, hogy minden áron bebizonyítsa: különb a másiknál. az alatt az idő alatt, amíg a bizonyítás folyt, alighanem háttérbe szorult a barátság, ha érti, mire gondolok.
Természetesen, értettem. S hálás voltam Haseltine-nak, amiért olyan információkhoz juttatott, amelyekre magam aligha jöttem volna rá.
– Amikor befejezték tanulmányaikat – folytatta a felügyelő –, mindegyikük az üzleti életbe vonult vissza. Hogy itt is folyt-e rivalizálás közöttük, nem tudom. Mindenesetre, Lord Lover a birtokait igazgatta egészen addig, amíg csak bele nem szeretett az indiai templomokba. tudja, mi a megdöbbentő?

– Hogy Lord Fergusson és Lord Hereford is nagyjából ebben az időben szeretett bele.
Haseltine komoran a szemembe bámult.
– Néha az az érzésem, Mr. Lawrence, hogy a bolondját járatja velem.
– Ugyan már, felügyelő, csak megpróbálok következtetni. Abból, amit idáig elmondott, bárki ugyanezt a következtetést vonta volna le.
– Gondolja? Akkor figyeljen tovább. Hogy a versengésük milyen eredményekkel járt, nem tudom megítélni. Mindhárman szerveztek néhány expedíciót India belsejébe – de soha nem együtt. Felfedezéseikről tudományos cikkekben számoltak be, amelyek különböző folyóiratok hasábjain jelentek meg. Tudja hány cikket írt egészen hat évvel ezelőttig Lord Lover?
– Fogalmam sincs róla.
– Utánanéztem a Keleti Intézet számítógépes nyilvántartójában. Éppen 49-et.
– És?
– Mit gondol, Lord Fergusson hányat írt?
– Csak nem ő is ugyanannyit?
– Mr. Lawrence... hajszálpontosan annyit. És ha felteszi a kérdést, hogy mennyit írt Lord Hereford, nem mondhatok mást, mint hogy ő is annyit. Pontosan 49-et. Mit szól hozzá?
– Lehet véletlen is.
– Mindannyian 49-et írtak. Mintha gondosan szemmel tartották volna egymást, ha valamelyikük hajszállal megugrott, a másik kettő beleerősített. Éppen úgy, mint a sportpályákon szokás.
Kétségkívül meglepő volt, amit mondott. Vajon mi rejtőzhet e furcsa versenyszenvedély mögött?
– Hat évvel ezelőtt Lord Fergusson Colombóban feleségül vette Miss Pamela Griffitst. Lady Pamela, akarom mondani, akkor még Griffits kisasszony, indiai anyától és európai apától származott...
– Hogyan?!
– Nem tudta, hogy Lady Pamela félig indiai?
– Őszintén szólva nem.
– Pedig az. Lord Fergusson a Colombói Régészeti Intézetben ismerkedett meg vele. Napok alatt házasságot kötöttek.
– Honnan tudja ilyen jól?
– Elégedjék meg annyival, hogy tudom. Lord Fergusson, aki megrögzött agglegény volt és ismerősei szerint többször is kijelentette, soha életében nem fog megnősülni... egyik napról a másikra megfeledkezett ígéretéről... ami Lady Pamelát ismerve, nem is tűnik olyan hihetetlennek. Sokáig töprengtem rajta, vajon... nem volt-e valami titokzatos oka a házasságuknak. Nem tudom, érti-e, mire gondolok? Vajon nem függött-e össze a házasságkötés azzal a rivalizálással, ami a három lord között immár szinte beteges méreteket

öltött.
Várakozva nézett rám. Talán azt várta, ismét fűzök valami bölcs megjegyzést a hallottakhoz.
Nem fűztem, pedig fűzhettem volna. Elmondhattam volna, azt hiszem, már tudom, miért vette feleségül Lord Fergusson Lady Pamelát... azaz, mit is beszélek... Miss Griffitst.
Csakhogy eszem ágában sem volt elmondani neki.

Haseltine várt egy kicsit, aztán sóhajtva folytatta.
– Informátorom szerint Lord Fergusson és Miss Pamela házassága zavartalan volt, olyannyira, hogy nem is tértek vissza az Egyesült Királyságba. Colombóban éltek és bármennyire is meglepőnek látszik, Lady Fergusson továbbra is az intézetben dolgozott. Aztán egyszerre csak lábra kapott a hír, hogy Lord Fergusson expedíciót készít elő Maidapurba. Sőt, az is kiszivárgott, hogy Maidapurban valamiféle Káli-templom található. Sajnos, nemigen ismerem ki magam ezek között az indiai istenek között... Szóval, az expedíció megszerveződött...
– Álljon csak meg egy pillanatra, felügyelő! Van információja arról, hogy mit csinált ezalatt a másik két lord?
– Ahogy értesültek a házasságkötésről, mindketten Colombóba repültek.
– Colombóba repültek? – kérdeztem rekedten. – Mindketten Colombóba?
– Méghozzá egyszerre. Nem értem, mitől lett olyan izgatott?
– Nem vagyok izgatott – mondtam, fogam közé kapva a pipám. – Miért mentek Colombóba? Lehet erről tudni valamit?
– Gratulálni, Mr. Lawrence. Mint régi barátok kötelességüknek érezték, hogy a nevezetes esemény alkalmából kifejezzék jókívánságaikat. Egy hétig tartózkodtak Sri Lankán Lord Fergusson vendégszeretetét élvezve, azután hazautaztak. Lord Fergusson pedig folytatta az előkészületeket a maidapuri expedícióra. Egészen a meggyilkolásáig.
– Meddig tartott Pamela Griffits és Lord Fergusson házassága?
– Vagy hat hónapig. Nem vagyok egészen tisztában az időpontokkal.
– Ezután mi történt?
– A gyilkosság után? Lord Hereford és Lord Lover ismét Colombóba érkeztek.
– Hogy kifejezzék részvétüket Lady Pamelának?
– Ördöge van. Két hétig tartózkodtak Colombóban. Aztán elutaztak.
– Tud valamit arról, hogy lett Lady Fergussonból Lady Hereford?
– A gyászév elmúltával Lord Hereford visszatért Colombóba. Megkérte Lady Pamela kezét, aki igent mondott.
– Meg lennék lepve, ha Lord Lover nem tartózkodott volna ez alatt az idő alatt ugyancsak Colombóban.
– Nem kell meglepődnie. Részt vett az esküvőn, majd visszament Angliába. Herefordot pedig immár menetrendszerűen megfojtották.
– Gondolom, Lord Lover ekkor ismét Colombóban termett, részt vett a temetésen, majd visszarepült Angliába, és álló évig nem háborgatta

Lady Pamelát. Így van?
– A gyászév elteltével visszatért Colombóba, megkérte Lady Pamela kezét, majd megtartották az esküvőt.
– Nem tartották meg.
– Tessék?
– Pontosabban szólva, nem Colombóban tartották meg, hanem Londonban. És ha hinni lehet a formális logikának, a közeljövőben Lord Lovert is meg fogják fojtani. ha ez megtörténik, tudja mire leszek kíváncsi, Lawrence?
– Mire?
– Hogy kihez megy Lady Pamela *legközelebb* feleségül?

Hallgatagon üldögéltünk néhány percig, majd Haseltine felállt és leporolta a nadrágját.
– Hát így állunk, fehéren, feketén. Amit elmondtam, abból két lehetőség adódik: az egyik, hogy Lord Lover a gyilkos. Erre enged következtetni az a már-már józan ész határát súroló rivalizálás, amely a három lord között dúlt. Lord Lover úgy gondolhatta, semmi sem drága, ha győzelemhez segítheti. Még a gyilkosság sem. Sorban megölte a riválisait, hogy ő nyerhesse a maidapuri ralit.
– Gondolja, hogy megérte? Valaki azt mondta nekem, nincs semmi különleges abban a templomban. Ráadásul nem is ismeretlen, hiszen tudományos cikkek jelentek meg róla.
– Én ehhez nem értek, Mr. Lawrence. Egy azonban biztos. Vannak esetek, amikor a díj már nem is lényeges legfontosabb maga a verseny. Megmutatni az ellenfeleknek, méghozzá bármi áron, ki a legkülönb legény hetedhét határon.
– Megmutatni? Kinek? Halottaknak?
Haseltine megvakarta a feje búbját.
– Kétségkívül ez a feltételezésem gyengéje. Ha a riválisok halottak, nincs kinek dicsekedni. Bár... nem láthatunk Lord Lover fejébe. Lehetséges, hogy elzarándokolt volna ellenfelei sírjához, és rájuk hajigálta volna a maidapuri templomról írott cikkeinek különlenyomatait.
– Mi a másik feltételezése?
– Hogy a thugok, vagy a Káli-papok, vagy a jó ég tudja, milyen szektának a tagjai gyilkolnak. Ebben az esetben viszont Lord Lover élete valóban veszélyben forog.
Megveregettem a vállát és zsebre vágtam a pipám.
– Attól tartok, felügyelő, nagyon is optimistán látja a helyzetet. Esküdni mernék rá, valamennyiünk élete veszélyben forog, nemcsak Lord Loveré. Arra pedig egyenesen mérget mernék venni, hogy valami más van a háttérben. Valami meglepően, sőt, megdöbbentően más.
Haseltine krákogott és dühösen elviharzott. Néhány lépés után aztán mégis visszafordult és paprikavörös képpel rám ordított.
– Akkor fejtse meg maga, nagyokos!
Visszaraktam a fogaim közé a pipám és elindultam, hogy eleget tegyek az utasításának.

27.

Werner Mosbacher most is az udvaron téblábolt, mintha el sem mozdult volna onnan azóta, hogy megpróbálta lecsalogatni a majmokat a fákról. A majmok most is ott hintáztak az alsó ágakon, mintha csak gúnyolni akarták volna.

Jöttömre hunyorogva rám nézett és felém intett.

– Hello, Mr. Lawrence! Hogy van?

– Ahogy ebben a hőségben lenni lehet. Hogy vannak a majmai?

– Csoda mókásak a kis fickók. Néha az az érzésem, hogy intelligensebbek, mint mi.

– Volt egyszer egy pasas, alighanem Darwinnak hívták, aki mintha hasonlókat mondott volna.

Mosbacher felnevetett és összecsapta a tenyerét. A majmocskák ezúttal nem menekültek el, hanem lelkes fintorgás közepette ők is összeütögették apró mancsocskáikat.

– Látja? – lelkesedett Mosbacher. – Fél óra alatt megtanítottam őket, hogy egyszerre tapsoljanak.

– Remek teljesítmény – dicsértem. – Bár tudomásom szerint vannak országok, ahol ugyanezt tanulás nélkül is azonnal elsajátították az emberek. De valami másról szeretnék önnel beszélni, Mr. Mosbacher.

– Parancsoljon, Mr. Lawrence.

– Megkérdezhetném, hogy mikor hallott először életében Maidapurról?

– Úgy érti, a templomról? Vagy tíz éve.

– Valaki mesélt róla, vagy esetleg... olvasott valamit?

– Kedvenc professzorom rajongott érte, azonkívül olvastam is egy-két régi cikket vele kapcsolatban.

– Emlékszik a szerzőikre?

– Hát most így hirtelen... De várjon csak! Az egyiké biztosan Sir Alfred Meredith.

– Él még?

– Hova gondol? Múlt század végén jelent meg a tanulmánya. A másik indiai, ha jól emlékszem, Padmadharma professzor.

– Ő is múlt századi?

– Ő is. De miért fontos ez magának?

– Eddig azt hittem, a maidapuri templom feltáratlan. Mosbacher felnevetett.

– Hol vannak ma már feltáratlan templomok, Mr. Lawrence?! Esetleg a brazil dzsungelek mélyén. Indiában aligha talál ilyet.

– Akkor miért megyünk oda?

– Tőlem kérdi? *Ön* miért megy oda?

– Bizonyos rovarok miatt.

– Akkor alighanem önnek lesz a legtöbb tennivalója. Az a gyanúm ugyanis, hogy nemigen fogunk semmit sem találni Maidapurban, bár... fogalmam sincs róla, mit keresünk egyáltalán. Elképzelhető, hogy Lord Lover megjelentet majd a naptemplomról néhány fényképpel illusztrált beszámolót – ennél többet azonban aligha várhatunk a látogatásunktól.
– Ezek után megkérdezhetem, hogy miért vállalta a feladatot?
Mosbacher elmosolyodott.
– Pénzért, Mr. Lawrence. Lord Lover tetemes summát ígért, ha vele tartok. Igazán rááldozhatok két hónapot a nyári szabadságomból... Látja azt a csuklyás, ravasz képű fickót? Ő a legokosabb valamennyiük között.
A csuklyás majom mintha csak meghallotta volna Mosbacher szavait, kivicsorította a fogát és a közeledő Lord Lover felé köpött.
Lehet, hogy nemcsak a legokosabb volt köztük, hanem a legjobb emberismerő is?

28.

Mivel egyelőre nem akartam Lord Loverrel találkozni, besüllyedtem a majmoklakta fák közé. Gondoltam, teszek egy futó látogatást Timothynál, de közvetlenül a bokrok között átvezető sétány mellett, Sylvia Sarandon-Holtba botlottam. A pirospozsgás arcú idős hölgy egy bokor tövében üldögélt kifeszített ernyője alatt, amikor megpillantott, hívogató mozdulatokkal magához invitált.

Letértem az ösvényről és odaballagtam hozzá. Sötét csíkos, világossárga ruhájában fonnyadásnak indult hatalmas trópusi virágra emlékeztetett.

– Hogy van, asszonyom?

Mrs. Holt rám villantotta élénk egértekintetét.

– Mi köze hozzá? Inkább arra feleljen: hallott-e valaha is Padmadharmáról, nagyokos?

– Futólag. Mintha valaki említette volna a nevét. Ha jól emlékszem, cikket írt a maidapuri naptemplomról.

– El is olvasta?

– Még nem volt rá időm.

Ebben a pillanatban Lord Lover és Lady Pamela bukkant fel az orrunk előtt. Majdhogynem nekiütköztek Mrs. Sarandon-Holtnak. Az idős asszony előretartotta az esernyőjét, mintha fel akarná szúrni őket a hegyére.

– Kígyó! – kiáltotta átható, vádló hangon. – Mérges kígyó! Kobra! Belemarsz mindenkibe, aki az utadba áll! De én nem nyugszom addig, amíg méltó helyedre nem kerülsz. Börtönben fogsz elrothadni! Meg fogsz dögleni, ha addig élek is!

Mielőtt kísérletet tehettem volna rá, hogy lecsillapítsam, felszívódott a bokrok között.

Lady és Lord Lover elhűlve meredt a távozó nyomán összecsapódó ágakra. Lady Pamela ajka remegett, mintha azon nyomban sírva akarna fakadni.

– Istenem, istenem! – nyöszörögte. – Egészen kivert a veríték. Mit követhettünk el ellene, hogy ennyire gyűlöl bennünket?

– Csak engem – mondta Lord Lover. – Izé... csak engem.

– Miért, Edmond?

– Mert valaha... az ő családjáé volt Bentonshire. Soha nem tudja megbocsátani nekem. Aztán, eeee... a szakmai féltékenység is hajtja. Pedig én mindent megteszek, hogy közeledjem hozzá. Most is... az én pénzemen van itt.

– Ön nagylelkű, Lord Lover – mondtam csillapítóan.

– Mi? Hogy nagylelkű vagyok? Csak voltam, Mr. Lawrence! Holnap reggel úgy ki fogom rúgni, hogy a lába sem éri a földet! Az én

türelmemnek is... izé... van izéje... határa, vagy mifene, na! Kirúgom és kész. Méghogy én kígyó vagyok?! És hogy a börtönben... izé... úgy kirúgom, csak úgy nyekken! Még ha izé... tudós is, vagy mifene!
– Elnézést, Edmond – nyögte Lady Pamela halottsápadtan, férje karjába kapaszkodva. – Azt hiszem, rosszul leszek.
Ugrottam volna, hogy a segítségére siessek, de egyetlen kézmozdulattal visszaparancsolt.
– Kérem, maradjon. Induljunk, Edmond... Azt hiszem, le kell pihennem... Mr. Lawrence, meglátogatna úgy egy óra múlva?
– Örömmel, Lady Pamela.
Alighogy eltűntek a bokrok között, megrezdültek mellettem az ágak, előbb egy esernyő, majd a már jól ismert pirospozsgás ábrázat bukkant ki mögülük.
– Becsinált a féreg – vihogott és elégedetten csapkodni kezdte az ágakat az esernyőjével. – Gyilkos! Közönséges gyilkos!
– Van rá bizonyítéka?
Mrs. Sarandon-Holt az orrára ütött.
– Itt a bizonyíték. Ez az orr! Száz mérföldről megszagolja a gazembert. Ő pedig az, elhiheti. És akkor még ott van Padmadharma.
– Padmadharma halott.
– Na és? Attól még...
Elhallgatott és komoran az ernyőjére szegezte a szemét.
– Mindannyiunkat meg fog ölni – mondta aztán csüggedten. – Engem is, önt is, valamennyiünket.
– Nem mondaná el, amit tud?
– Hiszen elmondtam – hökkent meg. Most láttam először közvetlen közelről a szemét. Vibráló volt a pillantása, enyhén zavaros a tekintete.
Villámként csapott belém a felismerés, hogy Mrs. Sarandon-Holt nemcsak egyszerűen szenilis, hanem egyúttal őrült is.
– Elmondta?
– Hát persze. Padmadharmának igaza volt!
– Megvan önnek Padmadharma cikke?
– Figyeljen csak ide! A megoldás: Naraszinha története.
– Ki az a Naraszinha? Visnu isten negyedik megjelenési formájáról beszél?
– Ki másról? Hallott valaha is *Hiranjakasipuról?* Hallott róla, nagyokos, he?
– Ha jól emlékszem, a démonok királya volt.
– Bravó! Okosabb, mint gondoltam. Brahma isten halhatatlansággal ajándékozta meg. Azt ígérte neki: nem ölheti meg senki, sem nappal, sem éjjel, sem a palotában sem a palotán kívül, sem ember, sem vadállat, sem isten. Érti már?
– Őszintén szólva...

– Az *oszlop*, az *ember*, és *Naraszinha*. A megfejtés: *Naraszinha*. Sarandon ezredes tudott az oszlopról, és csodálta Naraszinhát…
Egyre összefüggéstelenebbnek éreztem a szavait. Ezért aztán amikor nekilódult, hogy dühösen eltűnjön a bokrok között, nem tartóztattam fel, és nem próbáltam meg újabb kérdésekkel ostromolni.
Ehelyett, úgy gondoltam, ideje meglátogatnom Charles Winnert.

Winner éppen a puskáját pucolta, amikor bekukkantottam hozzá. Jöttömre felnézett, és óvatosan leeresztette a fegyvert maga mellé a szőnyegre.
– Bújjon csak be, Mr. Lawrence! Látott már ilyen csodálatos vadászfegyvert? Még a vámhivatalban is elámultak, amikor kicsomagolták. A legújabb belga gyártmány.
Lecsüccsentem egy szabadon hagyott székre és megtörölgettem a homlokom. A nap lassan lebukni készült, a hőség azonban szemernyit sem csökkent. A ventillátorok bágyadtan vergődtek a kemenceforró levegőben, egyedül csak a majmok látszottak élvezni a késő délutánt. Alighogy beleroskadtam a székbe, egy kíváncsi fehércsuklyás kopogva végigfutott a bungaló tetején és bekukucskált az ablakon.
Winner felvette a fegyvert, belefújt a csövébe, aztán rám nézett.
– Minek köszönhetem a látogatását, Mr. Lawrence?
Mivel nem láttam értelmét az alakoskodásnak, egyből belevágtam a dolgok közepébe.
– Csak meg szeretném kérdezni, ki az az idős hölgy, aki botrányt csinált az eligazítás alatt. Ön, mint Lord Lover helyettese, gondolom, tisztában van veje.
– Mrs. Sarandon-Holtra gondol? Nos, Sylvia Sarandon-Holt valaha Lord Lover kedvese volt. Azt hiszem, ő vette rá Lord Lovert, hogy az indiai építészettel foglalkozzék.
– Sylvia Sarandon is az etoni kollégiumba járt?
– Mrs. Holt Cambridge-ben végzett. Később találkozott csak Lord Loverral. Lord Lover udvarolni kezdett neki és majdnem el is vette feleségül. Csakhogy... valami közbejött.
– Gondolom, a barátai és versenytársai közbevetették magukat.
– Kitől hallott róluk?
– Ha nem haragszik meg érte, inkább elhallgatnám az informátorom nevét.
Winner villámsebesen töltényeket kapott elő a zsebéből és berakta őket a fegyverbe. Mire felocsúdtam, már egy töltött puska nézett velem farkasszemet.
– Egyre figyelmeztetem – sziszegte gyűlölettől eltorzult arccal a gülüszemű. – Ha szaglászni próbál Lord Lover múltjában... megölöm. Nem bánnám, ha megjegyezné magának.
– Majd igyekszem – mondtam félretolva a puskacsövet. – Ha ilyen kellemetlen a jelenlétem, miért ragaszkodtak hozzá, hogy magukkal jöjjek?
– Lord Lover ötlete volt. Én kezdettől fogva elleneztem. Bármit mondanak is önről, Lawrence, kikent-kifent ficsúrnak tartom, aki nem

tudja megkülönböztetni a termeszhangyát az elefánttól. Semmi szükség magára és az okvetetlenkedéseire! Lord Lover azért utazik Maidapurba, hogy feldolgozza élete templomát. És aki az útjába áll, megölöm. Vésse jól az agyába, amit mondtam!
Fenyegetőzése ellenére is azt fontolgattam magamban, felteszek még néhány kérdést, de ehelyett kénytelen voltam a kert felé figyelni. Mintha esti előadás kezdődött volna a szépen nyírt piros levelű bokrok között. Előbb a csokidár, az éjjeliőr jajgató hangját hallottam, aki ezek szerint már megkezdte minden esti kígyógyűjtő körútját a fák és cserjék sűrűjében, aztán Timothy Forsyth öblös orgánumát, Pussy-baba hadaró kiáltozását, ismeretlen női és férfihangokkal összefonódva.
Az ablakhoz ugrottam, kihajoltam a párkány felett, hogy megpróbáljak tájékozódni.
A következő pillanatban gömbölyded árnyék bukkant fel az orrom előtt. Winner ráfogta a puskáját, de azonnal le is eresztette, amint felismerte benne a borzas hajú festőt.
– Itt van, Lawrence? Jöjjenek gyorsan, az ördögbe is!
Vettem egy mély lélegzetet, aztán óvatosan félrehúzódó feje mellett, kivetettem magam az ablakon. Könnyedén landoltam a pázsiton, akárcsak mögöttem Winner.
Most vettem csak észre, hogy mozgalmas beszélgetésünk alatt bealkonyodott. Vékony, szinte törékeny holdsarló kúszott fel az égre, kíváncsian helyet foglalt a fák tetején.
– Mi történt, Tim? – kérdeztem, miközben előrántottam a revolveremet.
– Megölték a nyanyát! Pussy-baba fedezte fel. Igaz, Pussy?
Pussy-baba végig mellettem futott, de csak most bukkant ki teljes terjedelmében az árnyékból.
– A piros bogyójú bokrok között fekszik... Kimentem... kicsit sétálni és... bele... botlottam.
– Merre?
– Ott a fa... mellett. Jobbra.
Bár a gyengén világító hold nem nyújtott különösebb segítséget, mégis, azonnal felfedeztük a fekete testet a fák alatt. Nem is lehetett volna eltéveszteni, hiszen mire odaértünk, már vagy tízen tolongtak körülötte.
Félretoltam a bámészkodókat és letérdeltem mellé. Mivel a hátán feküdt, nem kellett sokáig vizsgálgatnom, hogy megállapítsam, kicsoda.
Tim Forsythnak igaza volt: valóban Mrs. Holt volt az áldozat.
Hurkot vetettek a nyakába és megfojtották.

A kíváncsiskodók egyre ott jajgattak, sopánkodtak és siránkoztak a fejem felett, ezért egyelőre nem tehettem mást, minthogy meglazítottam a nyakán a hurkot. Ujjam odaértettem a nyaki ütőeréhez és csak a látszat kedvéért úgy csináltam, mintha azt vizsgálgatnám, van-e még benne élet.
Mondanom sem kell, minden igyekezetem feleslegesnek bizonyult. A vak is láthatta, Mrs. Sylvia Sarandon-Holt már percekkel ezelőtt átköltözött a másvilágra.
Hogy mégis egész testemmel ráhajoltam, mintha mesterséges légzést akarnék adni neki, annak egészen más volt az oka.
Úgy akartam megszerezni a jobb kezében szorongatott papírdarabkát, hogy senki ne vegye észre.
És meg is szereztem.

Lal Bahadur répát dugott a szájába, és szomorkás tekintettel a szemembe nézett.
– Már megint kezdi?
– Mit?
– A hullagyártást.
A lehetőségekhez képest megpróbáltam felháborodni.
– Ide figyeljen, felügyelő, csak nem képzeli, hogy...
Lal Bahadur felemelte a karját, leintve felháborodásom szalonzenekarát.
– Természetesen nem képzelem. Nem képzelem, hogy maga ölte meg az öregasszonyt. De egyet képzelek, sőt biztosan állítok. Ha maga megjelenik valahol, ott nyomban elszabadul a pokol.
– Már ideérkezésem előtt is történt egy más a piacon – figyelmeztettem.
– Gyerekjáték mindahhoz képest, ami ezután következik majd. Legyek rossz jós, egyebet sem kívánok, de amikor megpillantottam magát, akkorára szorult össze a gyomrom, mint a Gangeszban úszó majomszar. A répafogyasztásom is a duplájára emelkedett.
– Át kéne állnia a rágógumira – figyelmeztettem jóindulatúan.
– Még csak az kéne, hogy megfogadjam a tanácsait. Eddig szépen és nyugodtan éltünk: az a heti néhány eltűnés, és ilyen-olyan gyilkosság meg sem kottyant. Most aztán vége az aranyéletnek. Ki vele, mondja gyorsan, mi történt!
Elmondtam, jószerével nem is ismertem Mrs. Holtot, kétszer találkoztam csak vele, e rövid találkozások sikeresen meggyőztek arról, hogy az idős asszony nem egészen normális.
– Akkor miért hozta magával Lord Lover? – tette fel a logikus kérdést.
– Alighanem sajnálatból. Valaha gyengéd érzelmek fűzték őket egymáshoz.
Lal Bahadur barna fedelű noteszt húzott elő a zsebéből és belefirkantott valamit.
– Holnap reggel Maidapurba akartunk utazni – mondtam erre bizonytalanul.
A felügyelő kezében megállt a ceruza.
– Már holnap? Hm. Utazzanak.
– Nem akar kihallgatni bennünket?
– Magát már kihallgattam.
– Úgy értem, a többieket.
– Egyelőre nem. Majd ha visszatértek Maidapurból.
Nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy Lal Bahadur meg akar spórolni rajtunk egy csomó papírmunkát.

Titokban abban reménykedik, soha az életben nem fogunk többé találkozni.
Örökre elnyel bennünket a maidapuri dzsungel.

32.

Bezártam a bungaló ajtaját, leeresztettem a függönyt és belekotortam a zsebembe. Kivettem belőle a halott Sylvia Sarandon ujjai között talált papírdarabot és az asztalra helyeztem. Felgyújtottam az asztali lámpát, kikerestem a táskámból a nagyítómat és egy felfordított ládára telepedtem.

A halott kezében szorongatott négyszögletű papír alig volt kisebb egy iskolai füzetből kiszakított lapnál. Alsó szélét letépték, mintha az utolsó sorokat el akarta volna tüntetni valaki. A dévanágari betűkkel írt, szanszkrit sorok büszkén, hivalkodva futottak egymás alatt, mintha örömében rajzolta volna őket az alkotójuk.

Sóhajtottam, és előkerestem a csomagjaim közül vaskos szanszkrit szótáramat. Úristen! De régen is volt már, amikor utoljára szanszkrit szöveget olvastam! Már nem is emlékszem rá, mi lehetett az. Talán Kálidásza költeményei?

Ahogy kinyitottam a szótárt, mintha Radzs Kumar Szingh kezét éreztem volna a kezemen, mintha a hátam mögül felmordult volna örökké elégedetlen, dörmögő hangja.

„Mire tanítottalak, Leslie száhib? Mielőtt szent szöveg olvasásába kezdenél, nézz a lelkedbe. Vizsgáld meg: egyáltalán méltó vagy-e a befogadására. ha úgy ítéled meg, hogy igen, imádkozz Siva Natarádzsához, a Táncoló Sivához, a művészetek patrónusához, világosítsa meg az elméd. Tegye könnyűvé az eligazodást a szavak számtalan értelmének dzsungelében. Mert a szöveg is a dzsungelhez hasonló, Leslie száhib. Minden szó mögött ott lesnek a kétértelműség tigrisei, készen rá, hogy felfalják az agyad. Fohászkodj Siva Natarádzsához! Add át neki a lelked, és kérd, vezessen át a szavak őserdején!”

Bár egyáltalán nem voltam biztos benne, méltónak találna-e Siva Natarádzsa, hogy megértsem a papírra vetett mondatokat, amelyek ingerült kobraként tekergőztek előttem, engedelmeskednem kellett Radzs Kumar Szingh akaratának.

Összekulcsoltam a kezem, lehajtottam a fejem és tisztelettel arra kértem Táncoló Sivát: világosítsa meg az elmém könnyítse meg a sorok értelmének befogadását.

Nem mertem hangosan kimondani, de a lelkem mélyén azért elfogott a kétség: vajon a vígkedvű isten segítsége elég lesz-e a szöveg tökéletes megértéséhez.

A legfelső sor volt a legkönnyebb, annak ellenére, hogy ezt is dévanágari betűkkel írták. Alighogy elolvastam első két betűjét, máris tudtam, mi áll az oldal tetején.

Bármennyire is meglepőnek tűnik: a nevem. Leslie L. Lawrence.

Sóhajtottam és egy sorral lejjebb mentem.
Ennek a megfejtéséhez sem kellett szótár. Előbb egy nevet olvastam ki a cirkalmas betűkből, aztán egy számot, végül a *jegyzet* szót.
Padmadharma 6. jegyzet.
Elővettem a csomagjaim közül egy füstölőszálat és meggyújtottam. Beszívtam a keserű szantálfüstöt, aztán nekiálltam az egymás alá írt viszonylag rövid sorok értelmezésének.
Igen rövid idő alatt rájöttem, verset tartok a kezemben. Ráadásul olyan költeményt, amelynek a megértéséhez nem kis erőfeszítés szükségeltetik.
Jó egy órát dolgoztam a szótár és a füstölők segítségével, amíg végül előttem állt az angolra fordított szöveg. Felálltam, felemeltem a papírt és első ízben próbáltam meg áttekinteni az egészet.
Amikor befejeztem, gondolkodtam, aztán még egyszer hangosan is elolvastam a költeményt.

Káli anya elrejtett templomában,
melyet döcögve von a hat kerék:
otthont talált a gyermek és nyugalmat.
Ki közelít a szürke elefánton,
a ládát hozza, Káli anya ékét.
Káli anya elrejtett templomában,
a Közelítő csak halálra lel.
A láda nyitva, jaj, de mindhiába!
A Közelítő vágya szertefoszlik:
Káli anya keserű könnyet onthat,
az áldozatra sincs szüksége immár!
A láda nyitva s a gyermek halott!
A Közelítő izzó bánatában
Naraszinhának nyújtja át a ládát,
Hiranjakasipu történetét hallgasd!
Brahma örök léttel áldotta és verte;
Nappal s holdas éjen halni nem fog többé;
Szurja s Szóma nyila nem sérti a bőrét;
Palotáján kívül sem éri rút halál.
Ember, állat, isten ártalmára nem lesz.
Ha megleled Narának oszlopát:
A láda nyílik Káli szívét tárja:
A hat kerék forog Szóma fényében!

Éppen akkor fejeztem be, amikor az utolsó füstölőrúd is kihunyt a füstölőtartóban. Ekkor újra a bőröndömhöz mentem, kikerestem belőle a legnagyobb és legszebb füstölőt, amit évekkel ezelőtt a pekingi buddhista kolostor főlámájától kaptam és meggyújtottam Siva

Natarádzsa, a Táncoló Siva tiszteletére.
Amikor a lágy és kellemes szantálfüst betöltötte a szobát, a tépett papírlap fölé hajolva hálás szívvel gondoltam felhők fölött trónoló hajdani barátomra és mesteremre, Radzs Kumar Szinghre.
Most is, mint mindig, neki lett igaza.
Siva Natarádzsa segített, hogy megérthessem egy évszázaddal azelőtt meghalt tudós szavait, aki tudomást szerzett róla, mit rejt Maidapur naptemploma virágnyelven közzé is tette a templomról írott dolgozatában.
Mert ahhoz kétség sem férhetett, hogy a jegyzetszám valóban Padmadharma cikkére utal, amelynek jelentőségéről a halott Sylvia Sarandontól szereztem először tudomást.
Lehet, hogy éppen emiatt kellett meghalnia?

Tenyerembe fektettem a homlokom, hogy még egyszer végiggondoljak mindent, amikor halkan megkopogtatták az ajtóm.
Lady Pamela állt a küszöbön.
Bejött, leült az ágyam szélére és sírva fakadt. Szorosan testére tapadó jeansében és fehér blúzában inkább gyereklánynak tűnt, mint kétszeres özvegynek.
Újabb füstölőszálat húztam elő a bőröndömből, betettem a tartójába, és meggyújtottam.
– Lélegezzen mélyeket a szantálfüstből! Megnyugtatja.
Lady Pamela felém nyújtotta a karját.
– Üljön ide mellém!
Mellé ültem. Lady Pamela úgy kapaszkodott a karomba, mintha ettől függne az élete.
– Mentsen meg! Nagyon kérem, mentsen meg! Én annyira, de annyira félek... Érzem, hogy meg fognak ölni, mint azt a szerencsétlen öregasszonyt. Én leszek a következő áldozat!
Átkaroltam és megsimogattam a haját. Forró volt a teste, mintha láz gyötörné.
– Én olyan, de olyan szánalomra méltó vagyok!
Igyekeztem vigasztalni, bár tulajdonképpen én magam is vigaszra szorultam volna.
– Hogy mondhat ilyet, Pamela. Hiszen fiatal, gazdag, köztiszteletben álló férje van, megfelelő társadalmi ranggal...
– Köpök... a társadal... mi rangra!
Nem volt túl előkelő, amit mondott, de már máskor is előfordult, hogy átlépte a számára kötelező, higgadt, társalgási formák határait.
Hüppögött egy kicsit, aztán ahelyett, hogy megnyugodott volna, ismét elemi erővel tört ki belőle a sírás.
– Én olyan... de olyan... szerencsétlen... vagyok. És ne mondja... hogy nem vagyok az... mert igenis az vagyok! Szerencsétlen, hülye, buta liba.
– Lady Lover, kérem...
– És tulajdonképpen... Lady Lover... sem vagy...gyok! Nem akartam hinni a fülemnek.
– Hát akkor micsoda?
– Hallgasson ide... elmondok min... dent. Mit tud... maga... egyáltalán rólam?
– Hát, nem sokat, az kétségtelen.
– Figyeljen rám és... mindent meg fog... értem.
– Ne hozzak egy pohár vizet? Vagy esetleg egy korty whiskyt? Még az utolsó, bőröndöm aljára rejtett üveget is feláldoztam volna, csakhogy

megvigasztaljam.
– Most… ne! Csak… hallgasson, jó?
Letörölte a könnyeit, aztán kicsit szégyenlősen elmosolyodott.
– Ne féljen… nem akarom az… élettörté… netemmel untatni.
– Dehogy untat!
– Valamit el kell… mondanom. Hiszen mindenki azt hiszi, gazdag és… elégedett asszony vagyok Lord… Lover oldalán. Hát megette a fene ezt az elégedettséget! A boldogságról már nem is beszélve.
– Pamela – figyelmeztettem. – Egészen biztos benne, hogy el akar nekem mondani bizonyos dolgokat? Nem lenne jobb, ha most szépen visszamenne a szobájába, aztán holnap, útközben…
– Nem! Most akarom!
– Jó – sóhajtottam. – Legyen. Hallgatom. Rám pillantott, aztán arca elé kapta a kezét.
– Ne nézzen így rám, jó? Olyan, mintha vizsgáló… bíró vagy… mittudomén ki előtt ülnék.
– Jó – mondtam –, majd lesütöm a szemem.
– Maga… ostoba. Nem tudna… legalább néhány percre megkomolyodni? Ámbár… sok évvel ezelőtt… Jézusom… ha visszatekintek az életemre, mintha történelemkönyvet olvasnék, pedig még csak huszonnyolc éves vagyok… éppen csak huszonegy múltam, amikor hozzámentem az első férjemhez, Lord Fergussonhoz.
– Sri Lankán?
– Hát persze. Hiszen ott éltünk, miután visszaköltöztünk Angliából. Apám tisztviselő volt egy elektromos cégnél, anyám… indiai. Nagyon szép indiai nő volt.
– Bizonyára tőle örökölte a szépségét – biccentettem udvariasan.
– Jaj… hagyja ezt az ostoba… ságot! Most nem a szépségemről van szó, hanem… talán az életemről. Amikor elvégeztem az egyetemet… Colombóban, a Régészeti Intézet munkatársa lettem. Ott talált rám Lord Fergusson… sajnos.
– Miért sajnos?
– Mert ha… nem talál rám… egészen biztos másképpen fordult volna a sorsom. Talán már boldog, ötgyerekes családanya lennék Colombóban és… nem kéne az életemet félteni, és futni…
– Futni?
– Úgy értem a… boldogság után.
Meglehetősen patetikusnak tűnt, amit mondott, így aztán inkább hallgattam.
– Akkoriban bukkantam egy légifelvételre a raktárban, amit rendeznem kellett… Vagy húsz évvel azelőtt az indiai légierő készítette. Talán egy katonai küldöttség ajándékozta valakinek, nem tudom. Mindenesetre annyira megtetszett a kép, hogy… kitűztem egy rajzszeggel az asztalom fölé. Fogalmam sem volt róla, mi van rajta,

hiszen... ki sem ismertem magam a furcsa kockák és vonalak között. Csak valahogy... megtetszett. Olyan volt, mint egy absztrakt festmény. Egyszer aztán Lord Fergussont bevezették hozzám... telefonálni. Valami beázás miatt, már nem emlékszem pontosan, csak az én szobámban működött a telefon. Lord Fergusson bejött, rám se pillantott, csak a képre meredt és megkérdezte, honnan van. Mondtam, hogy... nem tudom. Aztán megnéztem a hátulját... találtam rajta egy latin betűs feliratot. Maidapur, India., Lord Fergusson legnagyobb meglepetésemre, hihetetlen módon begolyózott tőle.
– Milyen benyomást tett önre a lord?
– Hát istenem, milyet...? Elegáns volt, vékony, magas... kissé hajlott és... bottal járt. És csoda előkelően beszélt. Tudja, olyan... affektálva, ahogy én is beszélek.
– Maga nem beszél affektálva, Pamela.
– Pedig néha már azt hiszem. Szóval... Lord Fergusson váltott velem néhány szót... aztán beszélt az intézet igazgatójával. Az igazgató... magához hívatott, hogy készíttessek másolatot a képről és... vigyem el Lord Fergusson szállodájába. Este kilenckor.
– Hm. A legromantikusabb időpont.
– Csak ne... gúnyolódjék. Én csak azt tettem, amit az igazgatóm kívánt.
– A további részletek azt hiszem, nem tartoznak rám.
Megtörölgette az orrát a zsebkendőjével, aztán a karomra tette a kezét.
– Ugyan már... Leslie. Hiszen ez is a lényeghez... tartó...zik. Elmentem hozzá... a szobájába. Lord Fergusson szmokingban... nyakkendőben fogadott... tálcán pezsgő, kaviár...
– Halk zene...
– A... zene az nem volt. Én átadtam... a képet, Lord Fergusson pedig... megkérte a kezem.
– Azon nyomban?
– Azért... várt még öt percet. És megnyugta... tott. Egész rendesen megnyug... tátott.
– Megnyugtatta?
– Hogy csak feleségül akar venni.
– Csak? Miért, még mit tehetett volna? Feldarabolja?
– Ne legyen már... olyan ostoba, Leslie! Lord Fergusson hatvanon túl volt, és... már nemigen gondolt nőkre.
– Akkor miért akarta feleségül venni?
– Mert... azt szerette volna, ha van mellette valaki, aki ért a régi épületekhez és általában az indiai régészethez. Legyűrhetetlen szenvedélye volt ugyanis a templomkutatás. Amikor a képen felfedezte, hogy egy mindeddig feltáratlan... templomot lát, teljesen begőzölt tőle.

– Rendben van, Pamela. Ha már a bizalmába avatott, megkérdezhetem, miért ment hozzá?
– Mert... hát, elég nehéz erről beszélnem. Akkortájt halt meg az anyám... apám már korábban, és olyan egyedül álltam, mint az ujjam. Pénzem sem volt sok... sőt, hogy egészen őszinte legyek, semmi. Lord Fergusson azt mondta... ha a felesége leszek, azt csinálok, amit akarok, gazdagon élhetek és ő... nem közeledik hozzám. Nincs már rá igénye... Csak a hírnevére legyek tekintettel.
– Na és, tekintettel volt?
– Ne... legyen undok. Három napig gondolkodtam, aztán hozzámentem. Talán azért is... mert a barátom épp az idő tájt pattant meg tőlem. Őszintén szólva, azt hittem... majd Angliába költözünk, de a férjem nem akarta. Valahonnan megtudta, hogy a maidapuri dzsungel mélyén hajdani naptemplomot mutat a felvétel, azért minden erejét annak szentelte, hogy expedíciót szervezzen a feltárására.
– Álljon csak meg egy pillanatra, Pamela! Milyen volt az esküvőjük?
– Hát... diszkrét, de elegáns. Lord Fergusson... nem verte nagydobra. Azt hiszem, attól félt, kiröhögik.
– És azután?
Élénkpiros hullámok futottak végig az arcán, majd dacosan felkapta a fejét.
– Betartotta, amit ígért, ha erre gondol. Soha nem nyúlt hozzám. Még közös hálószobánk sem volt.
– Nem arra gondoltam. Lord Hereford és Lord Lover is részt vett az esküvőn?
– I...gen.
– Hogy emlékszik vissza rájuk?
– Istenem... hát olyanok voltak, mintha Dickens valamelyik könyvéből léptek volna elő. És az volt a röhejes... hogy a három közül az egyik a férjem... volt.
– Eeeegen. Beszélt önnel a másik kettő?
– Futólag.
– Miről?
– Ahogy vissza tudok emlékezni, leginkább az időjárásról.
– A templomról, a fojtogatókról, vagy a Sarandon-családról nem?
– Egyetlen szót sem.
– Nem veszekedtek Lord Fergussonnal?
– Ugyan... hiszen Lord Fergusson nem is tudott veszekedni. Életében nem veszekedett még senkivel.
– Ezután?
– Elutaztak. Mi az expedíciót készítettük elő, amíg Archibaldot meg nem fojtották. Erről nem szívesen...
– Lord Fergusson halála végül is... anyagilag is kellemetlenül érintette önt. Bocsásson meg, hogy ilyen udvariatlanul kérdezem, de...

– Ahogy mondja. A mennyországból pottyantam vissza az íróasztalom mögé. Volt ugyan némi bankbetétem, de… csupán annyi, hogy vehettem egy kis bungalót Colombo külvárosában. Örökölni szinte semmit sem örököltem. Lord Fergusson ausztrál állampolgár volt, és az ottani törvények esélyt sem adtak nekem, hogy valamit is kapjak utána.
– Meddig tartott a magánya?
– Magány? Mit ért… magány alatt? Hiszen addig is magányos voltam… A temetésre eljött a két lord és… Lord Hereford jól megnézett magának. Két hónap múlva pedig visszatért megkérni a kezem.
– Furcsa, hogy ő is nőtlen volt.
– Elvált. Egy hónappal Archibald halála után vált el, méghozzá igen gyorsan. Ha… büszkélkedni akarnék, azt is mondhatnám, miattam. Lord Hereford persze később azt mondta… mindenképpen elvált volna. Szóval, megkérte a kezem, én pedig igent mondtam… Ne nézzen rám, nem vagyok perverz… ezekkel az öreg emberekkel, de… valahogy megszoktam már Lord Fergusson mellett a csendes, jómódú életet. És Lord Simon Hereford ugyanezt ígérte. Ráadásul… ő sem óhajtott közeledni hozzám.
– Jézusom!
– Csitt! – tette a számra az ujját. – Ne szóljon semmit! Ha ismerte volna Lord Herefordot, nagyon örült volna az én helyemben.
– Nem úgy értettem.
– És képzelje… ő is betartotta az ígéretét. Azt mondta, tehetek, amit akarok, csak… diszkréten. Neki elég annyi, ha mellette vagyok és segítem az expedíció szervezésében. Mert mondanom sem kell, ő is meg akarta találni a naptemplomot. Talán Archibald emlékének a tiszteletére. Mígnem… őt is megfojtották.
Gyors, kutató pillantást vetett rám, mintha ellenőrizné, valóban elhiszem-e ezeket a hihetetlennek tűnő dolgokat.
– Már akartam is kérdezni, hogy a rendőrségi nyomozás nem tárt-e fel valamit, ami közelebb vinne bennünket…
Megszorította a kezem és nemet intett.
– A rendőrségi nyomozás nem tárt fel az égvilágon semmit. Nem maradt nyom a gyilkos után… A colombói zsaruk, hogy úgy mondjam, nem álltak a helyzet magaslatán. Azt hiszem, a fojtózsinór miatt nem is nagyon akarták megtalálni a tettest. Ha rituális gyilkosságról van szó, a rendőrség behunyja a szemét. Nem óhajt ujjat húzni a vallási pártokkal. Ezekben az esetekben pedig nagyon is úgy tűnt, hogy pontosan erről van szó.
– Azután?
Megvonta a vállát és cinikusan legörbítette a szája szélét.
– Lord Herefordot eltemették, jött Lord Lover, megkérte a kezem, majd felajánlotta, hogy éljek mellette, ahogy akarok, csak a hírnevére

ügyeljenek, a többi. Lassan kezdtem úgy érezni magam, mintha albérlő lennék. A főbérlőim sorra kihalnak mellőlem, én pedig egyre újabbak után nézhetek.
– Lord Lovernak miért mondott igent?
– Amiért a másik kettőnek. Ahhoz már túlságosan is beleszoktam a jómódba, hogy visszazökkenjek kisfizetésű hivatalnokká. Így aztán Lord Lover felesége lettem és maradtam Lady Pamela. Most pedig... nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy Lord Lover vagy én következem. Hiszen... Bentonshire-ben is meg akartak ölni, és ezek az átkozott zsinórok mindenfelé! Töltött pisztollyal járok egy 45-ös Magnum a hálótársam... pedig mást szeretnék.
– Ön szerint, Pamela, ki követhette el a gyilkosságokat?
– Hogyhogy kicsoda? Természetesen a Káli-hívők! Az ő kezük messzire elér!
Ettől féltem én is.

– Nagyon aggódom, Leslie – suttogta egyre közelebb bújva hozzám. – Értse meg, féltem az életemet...
– Ha a párnája alatt tartja a 45-ösét, aligha eshet bántódása.
– Gondolja, hogy a fojtogatok ellen megfelelő fegyver a 45-ös Magnum? Leslie, én... itt akarok maradni magánál! Itt akarom tölteni az éjszakát!
Mielőtt bármit is tehettem volna, kibújt a nadrágjából. Mivel a holdfény besütött az ablakon, szinte nappali fényben fürdött a szoba. A holdsugarak megvillantak a szekrény oldalán, a hatalmas, fél szobát betöltő falitükrön, kávébarna lábszárain. Sejtelmes homály lengte be a sarkokat, mégis élesen kiváltak belőle a tárgyak körvonalai.
– Pamela, nagyon kérem...
– Nem küldhet el!
– Nem is akarom elküldeni... csak meg akarom magyarázni...
– Kötelessége megvédeni az életemet!
– Tudja, hogy nem erről van szó. Mit fog szólni Lord Lover...?
– Ugyan már, Leslie! Lord Lover annyit törődik az erkölcseimmel, mint az éjjeliőr, aki a kígyókat fogdossa a kertben. Ha tudni akarja, Lord Lovernek egyáltalán nem lenne ellenére, ha bejelenteném, hogy magával töltöm az éjszakát... sőt!
Amíg beszélt, a blúzát is levetette.
– Hol a fürdőszoba?
Mutattam, hogy hol.
– Van törülközője?
Mondtam, hogy talál a fürdőszobában egy tucatra valót is belőlük.
Biccentett óvatosan, mint jó kislányhoz illik, az ágy mellett álló szék karfájára fektette a nadrágját, rá a blúzát, a selyemsálat, amit eddig a nyakában viselt. Aztán mint egy őserdei tündér, átlibegett a szobán. Esküdni mertem volna rá, hogy meztelen talpa nem is érinti apadiót.
Sóhajtottam, felálltam és megvetettem az ágyat. Felráztam a párnát, rátettem a kispárnát, megigazgattam a lepedőt, ellenőrizve, nem lapul-e egy jókora pók valamelyik ránca alján.
Nem lapult.
A fürdőszobában hívogatóan csobogott a víz. Lady Pamela mintha bánatos, indiai dalt dudorászott volna a vízsugár alatt.
Sóhajtottam még egyet, aztán magam is vetkőzni kezdtem, pedig tudtam, másfél óra múlva úgyis fel kell öltöznöm.
Hiszen azt üzentem Árnyéknak, hogy éjfél után néhány perccel találkozni akarok vele ott, ahol megölték Mrs. Sarandon-Holtot.

Éppen újabb füstölőpálcikát szorítottam a füstölőtartóba, amikor Lady Pamela visszatért. Tetőtől talpig törülközők borították, mintha szárit viselt volna. A betörő holdsugarak zuhatagába lépett, aztán szép lassan elkezdte letekerni magáról a törülközőket.
Egyiket a másik után.
Ki tudja, mi okból, kiesett a kezemből a füstölőpálcika. Lehajoltam, felemeltem és megpróbáltam a helyére tenni. Úgy látszik, a holdfényben lehetett a hiba, mert ezúttal sehogy sem akart sikerülni.
Lady Pamela bebújt az ágyamba, magára húzva a takarót.
– Lenne olyan kedves és megindítaná a ventilátort?
Megindítottam.
– Maga hol fog aludni?
– Minden valószínűség szerint a szőnyegen.
– Szeret szőnyegen aludni?
– Utálok.
– Pedig onnan nem esik le.
– Ez igaz. Csak nem szeretem a hívatlan hálótársakat.
– Rám céloz?
– Dehogy. Inkább kígyókra, pókokra.
– Tele vagyok lelkifurdalással.
– Csakugyan?
– Csakugyan.
Leterítettem egy takarót a földre és rátelepedtem. Alig ültem rajta másfél percig, beláttam, hogy ezen az éjszakán aligha fogok aludni. És ha sokat fekszem a földön, még a következő néhányon sem.
Lady Pamela együttérző sóhajokkal figyelte próbálkozásomat, aztán végül is felkönyökölt.
– Mi lenne, ha feljönne ide mellém?
– Elveim ellen cselekednék.
– Jó, jó, én tisztelem az elveit. Csak arra gondoltam, hogy... mondjuk, köthetnénk egy olyasfajta egyezséget, amilyet Lord Hereforddal, Lord Fergussonnal és Lord Loverral kötöttem. Számomra már nem lesz újdonság, hiszen a férjeim sem értek hozzám. Már lassan el is felejtem milyen az, ha egy férfi nem azzal a szándékkal nyúl felém, hogy felhúzza a cipzárat a ruhám hátulján, ahova nem ér el a kezem. Feküdjön ide nyugodtan, nem kell félnie tőlem.
Mivel pokolian nyomta az oldalam a padló, kaptam az ajánlatán.
– Melyik oldalára szeretné?
– Tökéletesen mindegy. Nem balkezes?
– Nem.
– Akkor feküdjön a jobb oldalamra.

Odafeküdtem. Lady Pamela illedelmesen balra húzódott, hogy kényelmesen elférhessek mellette.
Az ezüstös fény meglebbent a székek között, a hold mintha gúnyosan felnevetett volna a fák tetején.
Lady Pamela néhány másodpercnyi csend után felsóhajtott.
– Nem zavarja, ha kitakarózom?
– Miért zavarna?
– Tekintettel arra, hogy egy takarónk van... esetleg magát is kitakarom.
– Úgyis fullasztó a hőség.
Lady Pamela lerúgta magáról a vékony paplant. A holdfény végigfutott meztelen testén. Bár egyezségünk nem tiltotta a bámulást, mégiscsak zavartan pislogtam felé.
Lady Pamela azonban ügyet sem vetett a zavaromra. Fordult jobbra, fordult balra, ha nem lettem volna biztos benne, hogy ő is egyezségünk minél szigorúbb betartását tartja szem előtt, azt is gondolhattam volna, szándékosan mutogatja magát. bár igyekeztem behunyni a szemem, nemigen akart összejönni a dolog. A holdfény a szempilláim alá furakodott, arra késztetve őket, hagyjanak egy kis rejtett rést a külvilág számára.
– Most meg borsódzik a bőröm – panaszolta rövid szünet után Lady Pamela. – Nem kapcsolná ki a ventilátort?
– Csak az imént kérte, hogy kapcsoljam be – figyelmeztettem.
– Akkor még rajtam volt a takaró.
Kinyújtottam a kezem, hogy megkeressem az ágy szélére hajított pizsamámat, de nem találtam sehol. Talán Lady Pamela rúgta le, miközben igyekezett levarázsolni magáról a selyempaplant.
Sóhajtottam, kimásztam az ágyból lekapcsoltam a ventilátort. Bár Lady Pamelának is csukva volt a szeme, mégsem tudtam szabadulni a gondolattól: hátha az ő szempilláit sem engedik tökéletesen összezáródni a pajkos holdsugarak.
Visszafeküdtem mellé, fejem alá téve a karom. Csak néhány másodperc múlva jöttem rá, hogy Lady Pamela, kihasználva távollétemet, nagyobb részt foglalt el magának az ágyból, mint amekkora megillette volna. Akárhogy is igyekeztem, nem tudtam elkerülni, hogy hozzám ne érjen a teste.
– Az előbb mondott valami szörnyűséget – sóhajtotta, ahogy elhelyezkedtem a maradék ágyrészen. – Amikor még lent volt a szőnyegen.
– Csakugyan? Nem emlékszem rá.
– Valami pókokról.
– Ja, vagy úgy! Csak annyit, hogy... esetleg odalent pókok mászkálhatnak.
– Csak odalent? *Idefent* nem?

– Általában nemigen.
– *Általában?*
– Úgy értem, ritkán.
– Tehát előfordult már. Előfordult, hogy valaki pókot talált az ágyában?
Mondhattam volna, hogy neki aztán igazán tudnia kellene, hiszen Sri Lanka és India élővilágát tekintve ugyanabba a kategóriába tartozik, ennek ellenére inkább hallgattam.
– Követelem, hogy mondja meg az igazat! – csattant fel. – Előfordult már, hogy valaki pókot talált az ágyában?
– Lady Pamela, én igazán nem akarom megrémíteni, hiszen Lord Lover is arra kért, hogy vigyázzak magára, ennek ellenére…
– Előfordult, vagy nem fordult elő?
– Előfordult – mondtam beletörődve a változtathatatlanba.
– Jézusom! Lehetséges, hogy a *mi* ágyunkban is itt lapul egy pók?
– Az *én* ágyamra gondol? Elméletileg természetesen lehetséges.
– Uramisten, én még egy elméleti póktól is meg vagyok rémülve, hát még egy gyakorlatitól. Azonnal vizsgálja meg az ágyat!
– No de, hogy gondolja?
– Először kezdje velem. Hátha már rám is mászott. Jézusom, én meg sem merek moccanni. Mi lesz, ha egy mérges pók… Én azonnal elájulok!
Felültem az ágyon. A hold a fák tetején a hasát fogta nevettében, feltehetően azon vitatkozott az álmukban nyüszítő majmocskákkal, vajon valóban teljesen hülye vagyok-e?
Mit tehettem, meg kellett vizsgálnom Lady Pamelát, nem lapul-e rajta valahol egy pók. Mivel a gyanúsan rebbenő holdfényben nem láttam tökéletesen, kénytelen voltam a kezem is használni.
– Ott… nincs… pók? – kérdezte Lady Pamela elhaló hangon. – Ott… ahol most a keze…?
– Nincs.
– Biztos… benne?
– Kilencven százalék…
– Nézze meg még egyszer… kérem.
Kénytelen voltam ismét ellenőrizni. Lady Pamela felnyögött és átkarolta a nyakam.
– Kérem… nézze meg mindenütt.
– Hiszen mindenütt megnéztem…!
– Dehogy… adja ide a… kezét!
Megfogta a kezem és mutatta, hol vizsgáljam még meg.
– Lady Pamela… én…
– Hagyd már abba ezt az idegesítő ladyzést! Inkább azt nézd meg, hogy *itt*… jaj, Istenem… *itt* nincs-e pók…?
– Ni…incs – nyögtem.

– De pókháló… annál inkább. Volt ideje beszőni… mióta utoljára erre járt… valaki…
– Pamela, kérlek… gondold meg… én…
Lady Lover megfogta mindkét kezem és maga után húzott. Úgy éreztem, keskeny, sötét kút mélységes mély feneke felé zuhanunk, a hold forogva és kacsingatva ott zuhan mögöttünk.
Lady Pamela sikoltozott, a hold nevetett, a majmocskák röfögtek rémült örömükben, én pedig feladtam a kilátástalan küzdelmet, melyet könnyen sebezhető elveimmel folytattam.
Egymásba kapaszkodva zuhantunk le a kút fenekére.

– Leslie...!
Ellebbentettem az álom szemem elé lopakodó vékony fátylát.
– Igen?
– Betakarnál?
Erőt vettem magamon és felültem. Lady Lover kinyújtózott és mint egy hatalmas, ezüstös macska, dorombolni kezdett a fülembe.
– Soha nem hittem volna, hogy ennyire értesz a rovarokhoz, bár... azt tudtam, hogy entomológus vagy.
– Hogy jönnek ide a rovarok?
– A pókokra... gondoltam.
– A pók nem rovar, különben sem találtam egyet sem – figyelmeztettem.
– Mert hamar abbahagytad a keresgélést – duzzogta. – Igazából meg sem tudtad figyelni...
– Pedig igyekeztem.
Mocorgott és a hasára fordult.
– Nézz csak meg így is. Hátha itt lapul valahol, csak nem vetted... észre.
Lelkiismeretesen nekiláttam a keresésnek. Lady Pamela lebontott, fekete hajsátra alá rejtette a fejét. A hold ismét nevetni kezdett, a majmocskák álmukban a holdsugarak után kapkodtak.
– Jézusom, Leslie... én képes lennék... éjszakákon át... pókokra vadászni veled!
Ismét belehullottunk a mélységesen mély kútba.

Arra riadtam, hogy a hold leszállt a fák tetejéről és behúzódott valahova az ágak közé. Rémülten kaptam az órám után. Éppen tíz perc hiányzott az éjfélből.
Óvatosan, nehogy felébresszem Pamelát, kinyújtottam a karom, megpróbáltam megkeresgélni a ruháimat. Egy ízben vigyázatlanul az ágy mellé tett székbe ütköztem. Hálótársam összerándult a gyanús reccsenésre és felém suttogott valamit. A szemét azonban nem nyitotta ki.
Belebújtam a nadrágomba gondosan ellenőriztem, ott lapul-e a 38-as a zsebében. Amikor rendben találtam mindent, búcsúpillantást vetettem Lady Pamela álmában is festő ecsetjére kívánkozó arcára fittyet hányva az illemre, kiugrottam az ablakon. Ahogy leértem a fűre, megfordultam és betámasztottam az ablaktáblákat.
Kilépve a bungaló mellett unatkozó tekintélyes fügefa árnyékából, ismét szemben találtam magam a holddal. Immár a távolabbi fák tetején üldögélt, amikor ő is felfedezte jelenlétemet, barátságosan elmosolyodott.
Amint rátértem a bokrok felé vezető utacskára, mintha hidegebbé, visszahúzódóbbá vált volna a mosolya. Talán figyelmeztetni akart valamire?
Behúzódtam az első bokor árnyékába, kihúztam a zsebemből a Smith and Wessont, és kibiztosítottam. Bár kígyók ellen nem sokra megyek vele, mégiscsak biztonságot ad, ha itt érzem a tenyeremben.
A dzsungellal ellentétben itt, Bombay szélén éjszakára sem csökkent a hőség. A bokrok és fák törzsei gyantát izzadtak a forró levegőben, valahonnan a város felől enyhe kölniszag terjengett, talán a kikötőhöz közeli szappangyárak erre tévedt illata.
Összegörnyedtem, a bokrok árnyékában lopakodva tettem egy nagy kört az udvaron. Eljutottam egészen a kerítésig, amely alatt másfél méter mélységben ott futott a belvárosba vezető út. Az éjszakai óra ellenére időről időre felvillant egy-egy autólámpa fénye, hogy aztán gyorsan fel is szívódjék a sötétségben.
Sóhajtottam, megfordultam, visszasüllyedtem a bokrok közé. Ezúttal már egyenesen haladtam nem kerülgettem a fehéren világító utacskákat. Csak akkor merültem ismét árnyékba, amikor arra a helyre értem, ahol Sylvia Sarandon-Holtot meggyilkolták.
Bár mintha valami azt súgta volna, nem ártana, ha mindenekelőtt körülszimatolnék a terepen, nem akaródzott újra kitenni magam a hold árulkodó sugarainak. Ehelyett belekapaszkodtam egy alacsonyan fekvő ágacskába egészen addig élveztem a gömbölyű levelek fanyar illatát, amíg csak fel nem bukkant a közelemben valaki.

Ahogy a fekete árnyék végigsuhant a bokrok között, mintha a hold összevonta volna a szemöldökét. Úgy látszott, nem kedveli az összeesküvéseket.
Kidugtam a karom a levelek mögül és felé integettem.
– Hé! Erre jöjjön, itt vagyok!
– Mr. Lawrence?
– Jöjjön már közelebb!
Fittyet hányva minden óvatossági rendszabálynak, odalépkedett hozzám. Éppen nyitottam volna a számat, hogy szemrehányást tegyek gondatlanságáért, amikor éreztem, hogy olyan vastag pisztolycső nyomódik a bordáim közé, mint egy régimódi kályháé.
– Mutassa a képét!
Mutattam.
Elvette a stukkert és a zsebébe dugta.
– Mi a francot csinál itt az ágak között? Fészket rak?
– Ide figyeljen – mondtam. – Nem akarok vitatkozni, de magyarázza meg, miért *maga* jött?
– Nem bízik bennem?
– Hogy a fenébe bíznék, amikor nem is ismerem. A belépője mindenesetre nem volt rossz.
– Na látja? Miért ne csinálnám, ha ráadásul még örömet is okoz? Összekötöttem a kellemeset a hasznossal.
– Őszintén szólva Rogerra számítottam.
– A maga Roger barátja el van foglalva a legújabb repülőjével. Engem küldött maga helyett.
– Rendben van – adtam meg magam. – Nincs választási lehetőségem. Mit intézett?
– Egész délután a könyvtárakat jártam. Valami zűr van ezzel a Padmadharma cikkel.
– Bocsásson meg, ha megkérdezem, mi a polgári foglalkozása?
– Zsaru vagyok. Mutassam az igazolványomat?
– Felesleges. Hogy érti azt, hogy zűr van a Padmadharma cikkel?
– Úgy értem, hogy nem találtam meg.
– A fenébe is! Hiszen megírtam, hogy ne cím szerint keresse! Egy folyóiratból kellett volna kibányásznia. Holnap reggel menjen vissza a könyvtárba, legfeljebb majd utánunk jön!
– Állítsa le magát, Lawrence! Nyugodjék meg, jó helyen kerestem a cikkét. Az Orientál Revue X. számában. Nincs ott.
– Pedig ott kell lennie. Magam kérdeztem meg telefonon a katalógusrészlegtől.
– A katalógusban benne is van, csak a folyóiratból hiányzik.
– Úgy érti, hogy...
Szomorúan bólintott.
– Pontosan úgy, Mr. Lawrence. Kitépték a cikket a helyéről. Vagy

inkább kivágták. Késnyomokra tippelek.
– Hány példányban van meg az a nyomorult folyóirat a városi könyvtárban?
– Kettőben.
– Hátakkor?!
– A másikból is kitépték. A könyvtárosok összeszaladtak és az anyját szidták minden rohadt olvasónak.
– Hm. Sovány vigasz. Azt kellett volna tennie…
– Pontosan tudom, mit kellett volna tennem! És azt is tettem. Az az eszeveszett cikk ezenkívül még egy helyütt található meg Bombayben. Tudja hol? A Katolikus Intézet könyvtárában.
– Odament?
– Oda.
Meg sem kellett volna kérdeznem az eredményt úgy ült az arcán, mint frissen ébredt medve március elején a barlangja előtt.
– Ezt is ellopták, mi?
– Ahogy mondja.
– A fenébe is. Nekem kellett volna odamennem.
– Semmivel sem tudott volna többet tenni, mint én. Figyeljen ide, nagyokos, éveket töltöttem a Los Angeles-i rendőrség irattárában. Pontosan tudom, mit kell ilyenkor csinálni. Összeköttettem magam a Congress Libraryval. Mellesleg ötszáz dollárjába került. Tíz percen belül megtudtam, hol van még meg a magát érdeklő cikk.
– Hol? – kérdeztem elfúló hangon.
Vigyorgott és barátságosan megpaskolta a képem.
– Nagyon el lenne keseredve, ha azt mondanám, sehol?
– Ez nem lehet igaz!
– Pedig így van. Talán ha tíz példány maradt ebből a folyóiratszámból. Egy magántársaság adta ki az 1870-es évektől kezdődően ez volt az utolsó, ami még megjelent. Mivel a folyóirat megbukott a támogatók visszalépése miatt, az utolsó számot már ki sem küldték az előfizetőknek. Hogy hogy nem, Londonba, Berlinbe és Washingtonba mégiscsak eljutott belőle egy-egy példány.
– Na látja!
– Sajnos, mindegyikből kivágták amit maga keres!
Megsimogatta az arcom és együttérző hangon kérdezte.
– Nagyon szomorú?
– Meg kell tudnom, mi volt abban a rohadt cikkben!
– Talán tudok segíteni magán – mondta sóhajtva és kinyújtózott, mint a vadászatra induló macska. – A fenébe is, csupa szexualitás egy ilyen indiai éjszaka, nem gondolja? Az embernek máson sem jár az esze, mint…
– Pedig jobban tenné, ha a Padmadharma-tanulmányon járna, ezért fizetem.

– A tartalmi kivonatát mindenesetre sikerült elolvasnom. A kötet végén ugyanis franciául is összefoglalták a cikkek lényegét. Bár nem tudok jól franciául, mégis minden szavát megértettem.
– És? Mit talált benne? – kérdeztem mérsékelt izgalommal. Tudtam ugyanis, hogy egy rövid tartalmi kivonatból nemigen szokott kiderülni semmi.
– Hogy a maidapuri őserdő egy valamikori naptemplomot rejt. Szó esett a méretekről, kerekekről, oszlopokról, ilyesmikről. Nem hiszem, hogy segítene magának bármiben is.
– Nem fordult elő benne a Naraszinha név?
– Holtbiztos, hogy nem.
– És *Hiranjakasipué?*
– Mi az ördög ez? Valami nyelvtörő?
Töprengtem egy kicsit, aztán úgy döntöttem, nincs miért tovább kérdezgetnem. Holtbiztos, hogy rejtőzik még a világon valahol egy-két példány a keresett folyóiratszámból, de innen, egy bombayi bokor alól úgysem tudnám előkeríteni őket. Ahhoz vissza kellene mennem Európába.
Ahhoz viszont, hogy Európába menjek, élve meg kell úsznom a maidapuri kirándulást.
Úgy éreztem, nem lesz könnyű dolog.

Álldogált még egy kicsit a bokor mellett, udvariasan megvárva, hátha kiötölök valamit. Mivel nem ötöltem ki semmit, sóhajtott és ismét megsimogatta az arcom.
– Mi lesz a további feladatom?
– Tartsa nyitva a szemét. És ne hagyja magát megfojtani.
Mielőtt még további instrukciókkal is elláthattam volna, nem messze tőlünk megreccsent a kavics.
Villámgyorsan kinyújtottam a kezem és belöktem a bokrok közé.
– Pszt! Tűnjön el!
Megvártam, míg felszívódik az éjszakában, aztán előhúztam a revolveremet.

Néhány másodperc múlva sötét, jellegzetes árnyék vált ki a fák alját borító feketeségből és a felé a hely felé közeledett, ahol nem is olyan régen az öreg hölgy holtteste feküdt. Lord Lover figyelmen kívül hagyva a parkban kötelező közlekedési szabályokat, ahelyett, hogy a kaviccsal felszórt utacskákat vette volna igénybe, hosszú, határozott gólyaléptekkel átvágott a bokrosokon, letaposva a kertészek által gondosan ápolt csíkostarka virágokat.
Néhány öles lépéssel a füves részen termett amikor gyors pillantással felmérte, hol heverhetett a holttest, fél térdre ereszkedett.
Nem kellett nagy fantázia hozzá, hogy kitaláljam: Lord Lover keres valamit. Orrát a fűhöz értetve, centiméterről centiméterre haladva, átvizsgálta az egész környéket.
Azaz csak vizsgálta volna. Nem sokkal azután ugyanis, hogy megkezdte a fűszálak módszeres simogatását, ismét kavics reccsent a bokros felől.
Felemeltem a revolverem, készen rá, hogy a segítségére siessek, ha úgy hozza a szükség.
Egyelőre azonban nem hozta úgy. Vagy ha úgy is hozta volna, elszalasztottam a kedvező alkalmat a közbelépésre. A bokrok árnyékából ugyanis a gülüszemű Winner bukkant elő kedvenc golyósfegyverét Lord Loverra szegezve.
Éppen a levegőbe akartam lőni, amikor Winner leeresztette a puskáját. Sőt nemcsak leeresztette, hanem le is ejtette maga mellé a fűre.
Aztán Lord Loverhez lépett és átkarolta a vállát.

Ekkor vettem csak észre, hogy Lord Lover sír. Méghozzá Winnerre borulva. A gülüszemű, rossz modorú nagyvadvadász pedig úgy simogatja a hátát, mint nyűgös kisgyerekét a szerető anya.
Lord Lover hüppögött, némán tűrve, hogy Winner egy hatalmas, kék kockás zsebkendővel megtörölgesse a szemét.
– Hagyja abba, Lord Lover, ezt nem szabad! Kérem, uram, ne sírjon!
Bentonshire ura biccentett, mintha megpróbálna eleget tenni a kérésnek.
Furcsa lelkifurdalással vegyes szégyenféle tolakodott fel a torkomon. Csak nem attól borult ki Lord Edmond, hogy felfedezte: felesége nem a saját szobájában töltötte az éjszaka első felét.
– Kérem, jöjjön velem és feküdjék le. Holnap korán indulunk... Nagyon kérem, jöjjön velem.
Megkövülve bámultam utánuk.

Éppen ki akartam kászálódni a bokor árnyékából, amikor újra léptek csosszantak a közelemben. Az egyre hangosabb beszédfoszlányokból Timothy Forsyth és Pussy-baba vitatkozó hangjára ismertem.
– És ha rálépek egy kígyóra? – kérdezte Timothy szenvedő rémülettel.
– Itt mindenütt kígyók töketlenkednek. Láttad azt a pasast a kosárral? Azt mondta, minden este fog hármat-négyet.
– Hát ha megfogta őket, akkor már nincs mitől tartanunk.
– Jaj, Pussy, ne légy már ennyire ostoba! Azt hiszed, az összes kígyó csak úgy hagyja megfogdostatni magát?
– Én akkor is sétálni akarok!
– Jó, jó, de miért éppen erre?
– Hol sétáljak, a háztetőn?
– Esetleg kimehetnénk az utcára.
– Meg vagy buggyanva, Tim? Utcán sétálni, amikor ilyen gyönyörű kertben is lehet. Te nem vagy normális.
– Jó, jó, de miért éppen itt? Tudod, hogy itt nyírták ki az öreglányt... Még talán ki sem hűlt a helye.
– Nyugodt lehetsz, kihűlt.
– Ebben a forróságban? Mintha egy túlnyomásos edény fenekén ülnénk. Gyere, menjünk szépen innen. Nem szeretek olyan helyeken járni, ahol megöltek valakit. Arról már nem is beszélve, hogy bennünket is megfojthatnak.
– Remélem, itt van nálad a fegyvered?
– Az itt van, Pussy, csakhogy nem lövöldözhetek vele összevissza.
– Tim, mintha figyelne valaki bennünket! Érzem a szemét... Mintha égetné a bőröm.
Timothy Forsyth kezében felcsillant egy jókora revolver.
– Honnan érzed, Pussy?
Pussy-baba körbeforgott, aztán egyenesen az engem bújtató bokorra mutatott.
– Jézusom, Timothy, ott rejtőzködik valaki!
– Hé! – hallottam felém botladozni a festő bizonytalan dörmögését. – Van ott valaki?
Természetesen nem válaszoltam.
– Még mindig érzed, Pussy? Pussy-baba sóhajtott és megvonta a vállát.
– Már nem annyira... A biztonság kedvéért azért belelőhetnél az ágak közé.
Hideg futott végig a hátamon. Szerencsére Timothy határozottan zsebre vágta a fegyverét.
– Itt nem lesz lövöldözés, Pussy-baba! Mit szólna Lord Lover, ha feldurrogtatnám éjszakai álmából. Arról már nem is beszélve, hátha

tényleg van a bokorban valaki.
Pussy-baba hirtelen mozdulattal lerántotta a blúzát. Csokoládétestét lázas örömmel ölelték körül a holdsugarak. Úgy állt a csillogó ezüst fűtenger közepén, mint az ezüsthabok közül kiemelkedő fekete Vénusz.
– Gyere, Tim. Ezen a csodálatos éjszakán *idekint* van kedvem *hozzá*.
Tim hirtelen támadt felindulásában ismét előkapta a revolverét és megdörzsölte a csövével az orra hegyét.
– Idekint, Pussy-baba? A kígyók között?
– Sosem hallottál még a szerelmesek fekete védőszentjéről?
Aztán mondott valamilyen hosszú és számomra érthetetlen nevet.
Timothy Forsythot láthatóan ez sem nyugtatta meg, mert tovább ellenkezett. Pussy-baba azonban ügyet sem vetett a tiltakozására, megragadta a karját és elkezdte vonszolni a fák felé.
– Nincsen benned semmi romantika, Tim? Tudod, mióta vágyódom egy füvön töltött szerelmes éjszakára, amikor mindkettőnk meztelen testén végigömlik a holdfény?
– Ugyan már, Pussy-baba – nyafogta kelletlenül a festő. – Ha annyira akarod, kinyitjuk az ablakot, a holdfény meg bejön. Úgy érezheted, idekint fekszel, és mégis puha ágy lesz a feneked alatt, nem a kemény föld.
– Gyerünk, Tim! Ebben a kérdésben nem engedek. Gyere, mert megerőszakollak!
Tim dörmögött, aztán hagyta magát bevonszolni a fák közé.
Kitornáztam magam az ágak sűrűjéből és éppen a bungalók felé vettem volna az utam, amikor újabb látogatók érkeztek. Nem véletlen, hogy látogatót mondok, hiszen ők ketten is minden bizonnyal Sylvia Sarandon halálának helyét óhajtották megtekinteni.

Óvatosan fészkelődhettem csak a bokrok között, ha nem akartam, hogy a vékony, hegyes ágacskák összeszurkáljanak. Arról nem is beszélve, hogyan magyaráztam volna meg az orrom előtt felbukkanó Haseltine felügyelőnek, és Miss Charity Cuttneraak, mit keresek a bokor kellős közepén.
– Hát akkor itt volnánk – mondta Haseltine elégedetten. – Most aztán nyissa ki a szemét!
Charity engedelmesen biccentett.
– Kinyitom, uram. Nem mondaná meg, mégis mit keresünk?
– Legszívesebben egy üveg whisky után kutatnék. Ámbár nem hiszem, hogy az öreglány éppen azt hurcolt volna magával.
– Gondolja, hogy magával hurcolt valamit?
– Gondolom.
– Miből?
– Ezt súgja a vaslogikám – mondta Haseltine magabiztosan. – Nem véletlen, hogy rendőrfelügyelő vagyok.
Charity leplezetlen ámulattal bámult rá.
– Hogy lehet szert tenni erre az... izé... vaslogikára?
Haseltine szivardoboza után nyúlt, aztán meggondolva magát, visszahúzta a kezét.
– Először is, már születéstől fogva rendelkeznie kell bizonyos képességekkel, amelyek ha szerencsés irányban fejlődnek, nagy dolgokra teszik alkalmassá. Világos?
– I...gen.
– A másik a gyakorlat. Hosszú-hosszú évek gyakorlata. A harmadik a szívósság. A buldog szívóssága. És az alázat. A tények tisztelete. Nos?
– I...gen.
– Azt kérdezem, mindezek a tulajdonságok megvannak-e önben, Miss Cuttner?
Charity levette a szemüvegét és megtörölgette blúza szélében.
– Hát én nem is tudom, uram. Néha egészen bizonytalan vagyok magamban. Ha egy erős, és tapasztalt férfi átsegítene a kezdeti nehézségeken...
Haseltine összerezzent, váratlan gyorsasággal hasra vetette magát.
– Hát akkor nézzük csak a dolgot. Itt feküdt a holttest... ha valami lett volna nála...
A többi már összefüggéstelen dörmögésbe fulladt. Miss Cuttner letérdelt Haseltine mellé érdeklődve figyelte az orrával a füvet túró felügyelőt.
– Talált valamit, uram?
Haseltine felegyenesedett.

– Egyelőre semmit. De ami késik, nem múlik. Hé, mit csinál?
Miss Charity Cuttner ugyanis formálisan a karjába omlott.
– Bocsánat, uram... – rebegte aztán elhaló hangon. – Nem tudtam, hogy itt van.
Haseltine döbbenten meredt rá.
– Hogy itt vagyok? Miért... hol lennék?
– Illetve... nem tudtam a pontos helyét, csak a hangja után tájékozódom.
– Miss Cuttner – hallottam Haseltine meghökkent hangját. – Mit akar ez jelenteni?
Charity majdhogynem elsírta magát.
– Ne gondoljon semmi rosszra uram, én igazán nem akartam, de...
– De?
– Elveszett a szemüvegem.
– A szemüvege? Hol?
– Itt valahol... és nélküle nem látom jól, uram.
– A fenébe is – dörmögte Haseltine, ismét végighasalva a füvön. – Mikor látta utoljára és főleg *hol?*
– Itt, az orromon.
Haseltine krákogott, majd néhány másodpercnyi kellemes csúszás-mászás után megtorpant és feltartotta a karját.
– Ez az?
– Köszönöm, felügyelő – hallottam Charity Cuttner hálálkodását. – Tudtam, hogy önben megbízhatok.
– Hát, kétségtelen tény, hogy a tapasztalat semmivel sem pótolható – morogta magabiztosan Haseltine. – Azt hiszem, lassan nyugovóra térhetünk. Ha megengedi, elkísérem.
– Örömmel veszem, felügyelő.
Alighogy eltűntek a majmok lakta fák között, kivágódtam a bokorból és rohanni kezdtem a bungalóm felé.

Beugrottam az ablakon, amilyen gyorsan csak tudtam, levetkőztem bebújtam Pamela mellé az ágyba. Lady Lover dorombolt, és magához húzott.
– Leslie?
– Bármennyire is meglepő – mondtam –, én vagyok.
– Ne légy undok, kérlek. Képzeld... az előbb azt álmodtam... hogy nem vagy mellettem.
– Hol lettem volna?
– Talán a... parkban. Kinyújtottam a karom és nem találtalak... De a szemem már nem volt erőm kinyitni, mint ahogy... most sincs.
– Alighanem a fürdőszobában voltam. Magamra eresztettem egy kis langyos vizet.
Igazság szerint meg kellett volna kérdeznem, nem tartaná-e időszerűnek a diszkrét távozást, mégsem vitt rá a lélek.
Főleg hogy ismét dorombolni kezdett, mint az elégedett macska.
– Olvastad a Káma szutrát?
Bár az éjszaka kellős közepén nemigen volt kedvem az indiai irodalom klasszikus alkotásairól beszélgetni, megadóan bólintottam.
– Ki ne olvasta volna?
– Emlékszel néhány... tornagyakorlatára?
– Pamela, kérlek, az idő és a...
– Azt olvastam, hogy ezek az izé... gyakorlatok felfrissítik az agyat, az ernyedt fizikumot, és elektromos töltéssel telítik kiürült akkumulátorainkat. Úgy érzem... nagyon is szükségem lenne egy kis feltöltődésre.
– Pamela, kérlek, rövidesen itt a reggel...
– Gyere közelebb, mert sikítok! Akkorát sikítok, hogy összeszalad mindenki.
Kénytelen voltam engedni az erőszaknak.
– Itt vagyok.
– Helyes. Hogy is van abban a szövegben? *Tedd a jobb lábad keresztbe a balon, emeld meg a csípőd, kérj meg valakit, hogy*... Megkérhetlek... Leslie?
Mit tehettem volna? Ha már egyszer úgy alakult a dolog, hogy az én szobámat szúrta ki éjszakai menedékül, udvariatlanság lett volna megtagadni a klasszikus indiai irodalommal kapcsolatos kívánságait.
Jó néhány tornagyakorlatot elvégeztünk, mielőtt újra álomba szenderült volna.
Az ismét megindított ventilátor közömbös egykedvűséggel forgott a fejünk felett.

Hajnalodott, amikor felébredtem. A ventilátor még mindig forgott, Lady Pamela azonban már nem feküdt mellettem.
Felültem az ágyon és megpróbáltam visszaemlékezni rá, mi ébreszthetett fel. Lehet, hogy a Lady Lover mögött becsapódó ajtó?
Már-már visszafeküdtem volna, amikor megkoppant odakint az ablaktábla.
Lenyúltam szőnyegen heverő pisztolyomért és az ablakhoz léptem. Óvatosan kidugtam a fejem a függöny mögül. Közvetlenül az ablak előtt a himlőhelyes zöldségesfiú állt elégedetten mosolyogva.
– Namaszté, bábudzsi.
– Namaszté, Pattaya. Mi újság?
– Beszéltem Pancsával – mondta ujjongó hangon. – Pancsa visszajött Bombayba!
– Ennek igazán örülök – dörmögtem mérsékelt lelkesedéssel. – Mit üzent a csirkefogó?
– Tegnap is eltűnt két fiú.
– A piacról?
– Onnan.
– Biztos vagy benne, hogy eltüntették őket?
– Holtbiztos, bábudzsi. Biztos, hogy a thugok tették.
– Fojtózsinórt találtatok?
Pattaya megrázta a fejét.
– Nem, bábudzsi. Az egyiket a kunyhójában támadták meg. De nem ez a fontos, bábudzsi!
– Hanem mi?
– Pancsa megtudott valamit. Azt mondta, igazad van. Maidapurban van a titok. És azt üzeni, engedelmeskedik neked. Minden úgy lesz, ahogy te akarod.
A hajnali párás hőség beáradt az ablakon. Legszívesebben ismét a langyos zuhany alá álltam volna.
– Veled mehetek, bábudzsi?
– Megbolondultál?
– Meglásd, a hasznodra leszek. Mindenhez értek, és...
– Jól van – legyintettem sóhajtva. – Reggel majd szólok Lord Lovernak. Addig keress magadnak egy nyugodt helyet.
Visszafeküdtem az ágyamra és fejem alá téve a karom, aludni próbáltam.
Jó félórát viaskodtam az ébrenléttel, aztán amikor úgy láttam, olyan messze röppent tőlem az álom, hogy talán még a Garuda madár hátára szállva sem tudnám utolérni, feladtam a kilátástalan küzdelmet.
Éppen idejében, mert kopogtattak az ajtómon.

Lord Lover volt a kora reggeli látogató.

45.

Meglehetős lelkifurdalással néztem Bentonshire urának gondterhelt arcába, ennek két oka is volt. Az egyik, hogy pontosan arra a helyre csüccsent, ahol néhány órával ezelőtt még Lady Lover pihent, meglehetősen könnyű öltözékben a Káma szutra tornagyakorlatairól már nem is beszélve.

A másik, ami ugyancsak harapdálta a lelkem, hogy kilestem, amint a bokrok alján, Mr. Winner vállára borulva kis túlzással, átsírdogálta a fél éjszakát.

Lord Lover azonban úgy látszik, egyikről sem tudott, mert barátságos mosolyt villantott rám, és meglepetve kellett tapasztalnom, friss és határozott energia sugárzik a pillantásából.

– Eeee... bocsásson meg, Mr. Lawrence, hogy ilyen korán és, hogy úgy mondjam, szokatlan időben bátorkodom zavarni, de eeee... igen fontos oka van.

– Hallgatom, Lord Lover.

– Az a helyzet, Mr. Lawrence, hogy... néhányan bejelentették, nem hajlandók velünk repülni Maidapurba.

Mivel számítottam valami hasonlóra, nem okozott különösebb meglepetést a dolog.

– Mr. Montgomery, Mr. Forrest, Mr. Lloyd és alighanem Mr. Keaton is úgy döntöttek, visszatérnek Angliába.

– Megmondták, miért?

– Azt hiszem... sőt biztos vagyok benne, hogy félnek. Ez a kellemetlenség... ugye... értem alatta Sylvia Sarandon-Holt meggyilkolását... megzavarta őket. Mivel a helyzet... hogy úgy mondjam, bonyolultabbá vált, azért jöttem, hogy megkérdezzem, ezek után is velem tart-e még?

Sok minden átfutott az agyamon harminc másodperc alatt. Például az is: mi lenne, ha azt mondanám, én is visszafordulok Európába?

– Eeee... persze azért... az expedíció elérheti a célját és feltérképezhetjük azt a templomot. Azonkívül az óriás sünbogarakra is rálelhet a közelében.

– Önnel tartok, Lord Lover.

Lord Edmond felállt, tétovázott egy kicsit, aztán bátortalanul megveregette a vállam.

– Nagyon köszönöm Mr. Lawrence... igazán hálára kötelez. Apropó... valaki ugyanakkor csatlakozott is az expedíciónkhoz. Az a rendőrfelügyelő... mindig elfelejtem a nevét... Lal, vagy micsoda, megkért, hogy vigyem magammal egy rokonát, aki szerencsére szakember. Dévi, ha jól emlékszem. Remélem, nincs ellene kifogása?

Délelőtt tíz órakor három helikopteren elrepültünk Maidapurba.

Akiket a halottak hívnak…

1.

A helikopter olyan simán landolt a gyér fűvel borított, leginkább futballpályára emlékeztető, ovális mezőn, mintha csak egy papírszalvéta hullott volna alá az égből. A pilóta intett, húzzam be a nyakam, ha kiugrottam a gépből.

Kiugrottam és behúztam. A szakállas, turbános katona megvárta, amíg leáll a rotor forgása, aztán ő is kimászott az üléséből és odasétált hozzám.

– Megérkeztünk, száhib. Ahogy önök mondanák, Isten segedelmével. – Kinyújtotta a karját és a mező szélén csillogó drótkerítésre mutatott. – Az már a gyár területe. Négy-öt épületből áll az egész, a falakon túl kezdődik a dzsungel. A maidapuri dzsungel – tette hozzá jelentőségteljesen. – Egészen biztos, hogy oda akar menni? Én a maga helyében ezerszer is meggondolnám a dolgot.

– Annyira veszélyesnek ítéli a tervünket? – kérdeztem, miközben azt figyeltem, ahogy Lord Lover és Lady Pamela is lekászálódnak a fűre.

– Hát… nem szeretnék az önök bőrében lenni. Ámbár, egyesek azt állítják, a repülés sem egészen veszélytelen. Én, mindenesetre inkább csinálnék bukfenceket egy hurrikán közepén, mintsem megpróbáljam megkeresni Káli anya templomát.

– De hiszen ön szikh, Szingh!

– Na és? Attól még bosszút állhat rajtam.

A repülőtérnek használt mező szélén emelkedő magas, betonoszlopokra futtatott, három rétegű drótrendszer arra engedett következtetni, hogy az orrunk előtt magasodó szőnyegüzem alkalmazottai nem óhajtanak szorosabb kapcsolatba kerülni az őserdővel.

Amikor Haseltine és Charity Cuttner is leugrottak a fűre, megveregettem a pilóta vállát.

– Ne aggódjék értünk, Szingh! Meglátja, Káli istenanya kegyeibe fogad majd bennünket.

– Csak nehogy igaza legyen! – dünnyögte a pilóta szemmel láthatóan elsápadva. – Gondolja meg, mit beszél, száhib!

– Miért? Mit beszélek? – kérdeztem meghökkenve.

– Az a kifejezés, hogy Káli anya a kegyeibe fogad valakit, azt jelenti, hogy… ugye érti?

– Nem egészen – mondtam rosszat sejtve.

– Hát hogy… – elhúzta a tenyerét a gégéje előtt. – Káli anyának annak idején vért adtak inni és emberhúst enni. Olyanokét, akiket… hm…

nem sokkal előtte a „kegyeibe fogadott”.
Mintha megdördült volna odafent az ég.
Önkéntelenül is felkaptam a fejem. Talán már azon sem lepődtem volna meg, ha maga Káli anya érkezett volna az istenek világából, félelmetes, fekete arcával, Visnu Garuda-vontatta kocsiján száguldva, hogy kegyeibe fogadjon bennünket.
Szerencsére csak a második helikopter tűnt fel a békésen bodrozódó bárányfelhők között.

Amikor a harmadik helikopter is leereszkedett és mozdulatlanná dermedtek a rotorjai, fürge, zöldmintás terepjáró tűnt fel a leszállópálya szélén. Lord Lover szeme fölé ernyőzte a kezét, aztán elégedetten felsóhajtott.
– Itt vannak a fickók. Már azt hittem, eee... meggondolták magukat.
– Jól ismeri őket?
– A részvénytársaságuk elnökével, azzal az izé... Hugheszal találkoztam csak.
Volt valami Lord Lover hangjában, ami arra engedett következtetni, nem feltétlenül nyerte meg a tetszését izé Hughes.
– Angol?
– Amerikai.
Lord Lover utánozhatatlan undorral ejtette ki a szót, mintha csak valami igazán sértőt akart volna mondani. Bár még soha nem cseréltünk véleményt hasonló kérdésekről, biztos lehettem benne, Lord Lovernak megvan a maga véleménye az óceánon túliakról. S ez a vélemény aligha lehet hízelgő rájuk nézve.
– Megígérték, hogy kölcsönadnak néhány terepjárót – mondta Lord Lover.
– Nem lennének amerikaiak, ha önzetlenül tennék – dörmögte mellettem Steve James, a szőrmók. – Az amerikaiak semmit sem tesznek önzetlenül!
Mielőtt még heves amerikaellenes hangulat kezdett volna eluralkodni rajtunk, a terepjáró szerencsére mellénk ért. Sofőrje magas, szemüveges, cowboykalapos fickó felemelte egyik karját és betűt formált felénk az ujjaiból.
– Üdvözlöm önöket a Hughes and Hughes szőnyegművek nevében!
Lord Lover szemébe csíptette a monokliját, úgy nézett rajta keresztül a dzsipből kikászálódó fickóra, mintha szokatlan formájú állatfajta bukkant volna elé a dzsungel fái közül.
– Eeee... igazán... én is.
A fiatalember hátára lökte texasi fazonú kalapját és Lord Lover elé penderült.
– Lord Lover?
– Eeee... igen.
– Jack Raphael vagyok. Munkaszervező. Mr. Smith üdvözletét küldi és sajnálja, hogy nem jöhetett személyesen önök elé, de bedöglött az egyik gépünk, azt bütykölik valamennyien. Remélem, jól utaztak?
– Igazán kellemesen – biccentett leereszkedően Lord Lover. – Ezek a derék férfiak... izé... értik a dolgukat.
A derék férfiak eközben komoly előkészületeket tettek, hogyha

megfelelő segédszemélyzet érkeznék, tüstént megkezdhessék a kirakodást.
Jack Raphael végigpillantott a gépeken, aztán megvakarta a tarkóját.
– Attól tartok, kissé lassabban megy majd a dolog, mint szerettük volna. De sebaj! Egy-két óra késés nem a világ. Lord Lover, kérem, jelölje ki az első fuvart.
Lord Lover értetlenül megdörzsölte az orrát.
– Eee... micsodát, kérem?
Raphael elmosolyodott.
– Az első fuvart. Értem alatta, hogy kik óhajtanak elsőként bejönni velem a telepre.
Lord Lover hozzám fordult.
– Mi lenne, ha izé... ön menne előre, Mr. Lawrence?
– Azt hiszem, önt illeti a dicsőség, Lord Lover. Én majd addig tartomía frontot idekint.
– Eee... hát ahogy gondolja. Mr. Forsyth, velem jönne?
– Nagyon szívesen – biccentett Tim. – Már csak azért is, mert ez az átkozott repülés tönkretette a gyomrom. Szükségem lenne egy normális angolvécére... Te is jössz, kincsem?
Nagy nehezen azért csak megtelt a kocsi. Raphael tülkölt egy hatalmasat, aztán beletaposott a gázba.
– Juhhééé!
A terepjáró óriásit ugrott és szédítő porfelhőt kavarva maga körül, nekivágott az útnak.
Ahogy a por oszlani kezdett, mintha gyanús, fekete tárgyat véltem volna felfedezni a fű között a terepjáró elárvult helyén.
Rosszat sejtve odaballagtam és tüzetesen szemügyre vettem. Aztán lehajoltam, felemeltem, és a zsebembe csúsztattam.
Ezúttal szerencsére nem fojtózsinór volt, hanem Lord Lover leszakadt monoklija.

3.

Alighogy leraktam a bőröndöm az ágyam mellé, kopogtattak az ajtón. Magas, fekete bajuszos, olajos hajú férfi állt a küszöbön túl.

– Bejöhetek?

Intettem, hogy fáradjon be. A férfi mosolygott és felém nyújtotta a kezét.

– Engedje meg, Mr. Lawrence, hogy bemutatkozzam. Joseph Carmineo a nevem.

– Örvendek. De honnan tudja, hogy *én* ki vagyok?

Carmineo elmosolyodott.

– Láttam önt már többször is... azonkívül találkoztam egy úrral, aki éppen, hm... angolvécét keres a ház mögött. Ő magyarázta el, melyik az ön szobája.

Mutattam, hogy foglaljon helyet a bőröndöm mellett.

– Több előadását is hallottam annak idején, Mr. Lawrence, és... mindig megcsodáltam az ön érdekfeszítő előadásmódját. Ahogy a valóságot elegyíti a fantázia elemeivel, hát az egyszerűen csodálatos!

– Megtisztel, Mr. Carmineo.

– Egyszer tartott egy székfoglalót Bolognában. Talán három évvel ezelőtt. Ott ültem az első sorban. Nem emlékszik rám?

Sajnos már Bolognára is alig emlékeztem, nemhogy arra, ki ült annak idején az első padsorban. Carmineo észrevette zavaromat, mert nagyvonalúan legyintett.

– Ó, hát egyáltalán nem fontos. Magamról tudom, ha az ember előad, nem érdekli más, csak a mondandója. Olyankor összefolyik a szeme előtt minden, nem is emberek ülnek a padokban, hanem káposztafejek.

– Értsem úgy, hogy ön is szokott előadásokat tartani? – puhatolóztam.

– Néhanapján. Bár... én csak amatőr vagyok, Mr. Lawrence. Az én tudásom nem hasonlítható az önéhez.

– Szintén a rovarok érdeklik?

– Két aranyérmet is nyertem már a gyűjteményemmel – robbant ki belőle a dicsekvés. – Egyet a Panamában gyűjtött lepkéimmel, egyet pedig... de ez bizonyára nem érdekli önt.

– Éppen ellenkezőleg!

– Akkor később ismét eljönnék önhöz. Bár... sok időnk, úgy hallom, nem marad. Mikor óhajtanak továbbindulni?

– Talán már holnap. Attól függ, megkapjuk-e a terepjárókat?

Carmineo megvakarta a feje búbját.

– Az az igazság, hogy azt hiszem, a legrosszabbkor jöttek. Mr. Smith telefonálni akart Bombayba, hogy némi haladékot kérjen önöktől, de valami baj volt a telefonvonallal. Az a helyzet, hogy... kitört a balhé a

gépeink között.
– Ön milyen minőségben tartózkodik a szőnyegművekben? – kérdeztem óvatosan.
– Rovarirtó vagyok, Mr. Lawrence.
– Rovarirtó? – tátottam el a számat. – Miért kell egy szőnyegüzemben rovart irtani?
– Mert... zabálják a nyersanyagot. Én persze megértem őket, hiszen nekik is élniük kell valamiből... de ha megzabálják a fonalat, nincs szőnyeg, nem igaz?
– Kétségkívül.
– Hát ezért vagyok itt. És néhanapján... persze csak korábban, bejártam az erdőbe gyűjteni. Ez egy igazi aranybánya, Mr. Lawrence! Esküszöm, igazi aranybánya! Kalapjával verheti le a legfantasztikusabb rovarokat. Csakhogy... bizonyos idő óta... nem mehetünk ki a dzsungelbe.
– Nem mehetnek ki a dzsungelbe? Csak nem csípte meg valamelyiküket egy lódarázs?
– A, dehogy! Annál sokkal szörnyűbb dolog történt. Mr. Chamberlain számítógépmérnök és Mr. Hamilton, a másik rovarirtó... hm... meghaltak, Mr. Lawrence.
– Meghaltak? – hökkentem meg. – Mi történt velük?
Mr. Carmineo megtörölgette a homlokát és fanyar képpel kibámult az ablakon.
– Nehéz erről beszélnem, Mr. Lawrence. Annál is inkább, mivel hármasban szoktunk kijárni az erdőbe, már persze csak akkor, ha szabadidőnk engedte. Én, Mr. Hamiltonnal rovarok után koslattam, Mr. Chamberlain pedig ott kódorgott a nyomunkban. Őt ugyan nem érdekelték a rovarok, de azt mondta, így legalább nem unatkozik. Bár inkább hátramozdította a munkánkat mint segítette, mégis jól megvoltunk együtt. Mígnem... – Árnyék futott végig az arcán és önkéntelenül is összekulcsolta a kezét az ölében. – Két héttel ezelőtt nem tudtam velük menni. Alighanem romlott volt a gyümölcs, amit vacsorára kaptunk, mert reggel borzasztó hascsikarásra ébredtem. Úgy gondoltam, ezúttal talán jobb, ha itthon maradok, ők kimentek, aztán... nem jöttek vissza. Sem este, sem másnap reggel, de még másnap este sem. Ekkor már valamennyien nyugtalankodtunk miattuk és... elhatároztuk, keresésükre indulunk. Egész jól lehetett követni a nyomaikat, ezért... harmadnap meg is találtuk őket... azaz, a sójukat.
Éreztem, hogy összeszorul a torkom. ennek aligha csak az lehetett az oka, hogy mióta leszálltunk, egyfolytában pokoli szomjúság kínozott.
– Azt mondta, a sírjukat?
– A sírjukat – biccentett Carmineo. – Ugyanis... *ők* el is temették őket.
– *Ők?*
– Mr. Lawrence – ragadta meg a karom. – El kell mondanom önnek

valamit, úgy is, mint kollégámnak. Ne vegye tiszteletlenségnek, vagy merészségnek…
– Dehogy veszem – mondtam türelmetlenül. – Tehát?
– Az a templom, amit önök fel akarnak tárni… egyesek szerint maga a pokol.
– Honnan veszi ezt?
– Ezt beszélik mindenfelé. Indiai munkásaink arra nem mennének a világ minden kincséért sem. Azt mondják, maga Káli anya testesült meg a romokban. Nem tudom, érti-e, mit jelent ez?
– Bevallom, nem egészen.
– Hát… hogy Káli anya újjászületett. Megjelent egyik *avatárája*. Emberi formát öltött és most ott lakik a régi naptemplomban. És… hogy véres emberáldozatok zajlanak a templom falai között.
– Ki áldozna Káli anyának embert?
– A Káli papok! Azt rebesgetik, hogy az ország minden részéből itt gyülekeznek össze a betiltott Káli szekták papjai, hogy ismét megpróbálják elterjesztem az istennő tiszteletét, amit a gyarmati időkben az angolok igencsak korlátoztak.
– Miből gondolják, hogy az ön társait a Káli-papok ölték meg?
– Említettem, hogy megtaláltuk a sírjukat.
– Ez még nem bizonyíték.
– Önmagában véve nem. A sírok tetején azonban egy-egy hosszú nyelű baltát találtunk. A fejfa helyére tűzve. Tudja, ez mit jelent?
– Nem – hazudtam.
– Hogy Káli hívők ölték meg őket. A *thug*-ok vagy micsodák. Mr. Smith olvasta valahol, hogy ezeket a sírokra tűzött baltákat *Káli anya fogpiszkálói*nak hívják. Azt hiszik, ezekkel piszkálja ki fogai közül a felfalt emberek húsának a maradékát. Szemléletes a hasonlat, mi?
– Kétségkívül az – biccentettem.
– Azonkívül pedig – sóhajtotta Carmineo – kibontottuk a sírokat. Mindkettőjük nyakán kötelet találtunk, Mr. Hamiltont és Mr. Chamberlaint megfojtották, Mr. Lawrence. Márpedig ilyen módon csak ezek az átkozott Káli hívők végeznek az áldozataikkal. Ha arra gondolok, hogy most én is… – Nyelt néhányat, aztán folytatta. – Mr. Chamberlain üzemeltette az új szövőgépeket. Tudja, ezeket már számítógép vezérli. Most aztán akadozik az egész. Mintha csak a gépek megérezték volna, hogy Mr. Chamberlain nincs többé. Ez okozza a gubancot, Mr. Lawrence. Ha valamire szüksége lenne, kérem, forduljon hozzám. Bármelyik alkalmazott megmutatja, melyik bungalóban lakom. Kár, hogy a gyűjteményeim Olaszországban maradtak… Ha nem sajnálja rám a fáradságot, szívesen elbeszélgetnék önnel.
Miután becsukódott mögötte az ajtó, jó néhány percig még az ablaknál álltam és az őrt álló, ágasbogas fákat tanulmányoztam.

Közben megpróbáltam kitalálni, vajon ki küldte hozzám Joseph Carmineot.

Mr. Michael Smith, a szőnyegüzem főmérnöke alacsony, hordó-hasú, joviális kinézetű úriember volt. Enyhén vágott szemei délkelet-ázsiai eredetről tanúskodtak.
De nemcsak a szemei, hanem az ízlése is. A tiszteletünkre megterített, hosszú asztalokra felhalmozott ezernyi finomság régi, kínai császári fogadásokra emlékeztetett. A fal mellett álló, tarka ruhás alkalmazottak diszkrét tapssal köszöntöttek bennünket.
Még Lord Lover is meglepődött, pedig ő aztán igazán hozzá lehetett szokva az efféle meglepetésekhez. Lady Pamela idegesen a hajához kapott, mintha ellenőrizné, nincs-e rajta a kalapja, amely egy hasonló fogadás alkalmával úgyszólván nélkülözhetetlen kellék.
Mr. Smith előrelépett és hordóhasát előretolva barátságosan ránk mosolygott.
– Szeretettel üdvözlöm önöket, hölgyeim és uraim a Maidapur melletti „Hughes and Hughes" szőnyeggyár vezetősége nevében. Bocsássanak meg, hogy személyesen nem fogadhattam önöket a repülőtéren, de bizonyos kellemetlenségek távolmaradásra késztettek. Azért ne gondoljanak valami eget verő dologra... Egyszerűen arról van szó, hogy az egyik gépünk, és éppen a legdrágább, megmakacsolta magát. Nem hajlandó szőnyeget szőni, pedig az lenne a dolga.
Lord Lover bizonytalan mosoly kíséretében megkísérelt enyhe érdeklődést mutatni a szőnyegszövés nehézségei iránt.
– És...? – kérdezte nagyot nyelve. – Sikerült... izé... rendbe hozniuk azt a fránya masinát?
– Legjobb úton vagyunk afelé – mondta Smith felemelve az asztalról egy hosszú lábú pezsgőspoharat. – Szeretném ezt a poharacskát az önök egészségére üríteni, hölgyeim és uraim. És még egyszer elnézésüket kérem, amiért nem fogadhattam személyesen önöket.
Halkan, szinte a szőnyegek fölött repülve fehér dhótiba bújt inasok bukkantak fel kezükben pezsgőspoharaktól roskadozó tálcákkal.
Smith megkerülve az asztalt, Lord Loverhez lépegetett.
– Sokat hallottam már önről, Lord Lover. Magam is, hogy úgy mondjam, megkülönböztetett érdeklődéssel viseltetem az indiai templomok iránt.
Bentonshire ura kezet rázott Mr. Smithszel, aztán bemutatta Lady Pamelát. Pamela azonban legnagyobb rémületemre Smith helyett rám mosolygott.
Úgy gondoltam, ideje odébbállnom. A Pamela testére szorosan rásimuló fehér kosztüm, a még szorosabb blúz helytelen és nem idevaló gondolatokat ébresztettek bennem.
Alig tettem azonban néhány oldalazó lépést, Lord Lover megállított.

– Jöjjön csak vissza, Mr. Lawrence. Hadd mutassam be Mr. Smithnek.
Kénytelen voltam visszafordulni. Aztán meg mosolyogni, mint az a sült malacféle az asztal közepén, amit Timothy Forsyth egyre egyértelműbb cuppogással szemlélgetett.
– Mr. Lawrence a keleti kultúrák kutatója és rovartudós – mondta Lord Lover. – Több alkalommal is megfordult már Indiában.
– Igazán? – mosolygott Mr. Smith. – Hát ennek nagyon örülök. És... sikerült már valamilyen érdekesebb rovarhoz jutnia?
Lord Lover zavartan lehajtotta a fejét.
– Bizonyos szempontból minden rovar egyformán érdekes – igyekeztem elterelni a figyelmet az ízeltlábúakról. – Vannak persze kivételes egyedek, de a legfontosabb mégiscsak az, hogy természetes közegükben vizsgálhassuk őket.
Nem sok értelme volt annak amit mondtam, de Mr. Smith meg volt vele elégedve.
– Persze, persze – mondta elgondolkozva, miközben rövid időre ott felejtette a szemét Lady Pamela blúzának a kivágásában. – Hát akkor csak fogyasszanak, kérem. És bocsássák meg, hogy mérnökeim és munkavezetőim nem tarthatnak önökkel. Tudják, az üzem éjjel-nappal működik, az éjszakások most éppen alszanak.
– Eeee... és ha szabad kérdeznem, mit készítenek az önök üzemében, Mr. Smith? – kérdezte Lord Lover megfeledkezve róla, hogy egyszer már szó esett róla.
Mr. Smith letette a poharát és felemelt az asztalról egy kaviáros szendvicset.
– Szőnyeget, Lord Lover.
– Igazán? Hát ez nagyon érdekes. És... milyen szőnyeget?
– Azt hiszem, az ön ízlését nem elégítené ki. Mi ugyanis kizárólag gépi perzsát szövünk. Nem a legolcsóbb fajtát, de azért megfizethetőt.
– És miért éppen itt?
– Úgy érti, miért éppen Maidapur környékén? Igen egyszerű oka van. Maidapurtól keletre húzódnak ugyanis azok a juh- és kecsketenyésztő farmok, amelyeknek az anyagát feldolgozzuk. Ha óhajtja, és ha van idejük, összeismertethetem a gépeinkkel.
– Ö, hát az az, ami egyáltalán nincs – mosolygott Lord Edmond. – Ha lehetséges, holnap a reggeli órákban már indulni is szeretnék. Amikor Londonban összefutottam Mr. George Hughes-zal, biztosított, hogy önök mindenben a rendelkezésemre állnak.
– Ez így is van – mosolygott Mr. Smith megrakva az én tányéromat is szendvicsekkel. – A *terepjárók* a rendelkezésére állnak, Lord Lover.
– Sajnálom, hogy nem találkozhatom Mr. Hughes-zal.
– Ó, Mr. Hughes csak ritkán jön el hozzánk. Évente ha néhány napot tölt közöttünk. Amint bizonyára tudja, Mr. Hughesnak közel negyven szőnyeggyára van világszerte, azonkívül nemigen kedveli a meleget.

Szívesebben tartózkodik falklandi villájában. De kérem, fogyasszanak a húsokból is.
Lady Pamela hívogató pillantást vetett rám, én azonban álltam a sarat. Továbbra is Mr. Smith mellett maradtam, egészen addig, amíg a főmérnök ideges szemhunyorgatás közepette el nem köszönt tőlem.
– Ugye megbocsát, Mr. Lawrence? Kérem, érezzék magukat otthon. Mintha Mr. Hughes, és én is itt lennék önök között. Sajnos, vissza kell mennem a gépemhez. Mr. Motilal majd itt marad önökkel a képviseletemben. Ha valami problémájuk van, forduljanak bizalommal hozzá.
Nem sokáig maradtam egyedül. Mintha a földből nőtt volna ki, Pattaya termett mellettem.
Ahogy észrevettem, felszisszentem a meglepetéstől. Mintha egy másik Pattaya lépett volna elém, nem az, akit a bombayi piacon megismertem. Ez a Pattaya frissen volt mosakodva, hófehér ruhát hordott, és egészen újnak tetsző, zöld színű *csappalt*.
Az arca azonban nem tetszett nekem. És egyáltalán nem azért, mintha a különben egyre halványabbnak tűnő himlőhelyek zavartak volna.
– Namaszté, bábudzsi.
– Namaszté, Pattaya. Mi a helyzet?
Felhúzta a vállát és köpenye zsebéből előkotort egy zöldséges szendvicset. Olyan keservesen harapott bele, mintha arra kényszerítették volna, hogy szent tehenet egyen.
– Valami baj van?
– Bábudzsi... menjünk innen! Ez *rossz* hely!
Önkéntelenül is körbepillantottam, de nem láttam semmit, ami igazolta volna az aggodalmát. Láthatóan mindenki jól érezte magát. Pussy-baba a legnagyobb asztal szélén ült, izmos fekete lábait átvetve egymáson, egy csészéből fagylaltot kanalazott. Lord Lövér Mosbacherral, a szőrmók Steve Jamessel, és Philippe de Capinival alkotott egy társaságot, míg a hölgyek Winner körül csoportosultak. Haseltine, kezében sült libacombbal, az ablakpárkányon hasalt és kibámult a fák közé.
– Hogy érted azt, hogy *rossz* hely?
– Érzem, bábudzsi.
– Ez a szoba?
– Ez a *környék*, bábudzsi!
Mielőtt megismertem volna Radzs Kumar Szinghet, csak nevettem volna az ilyesfajta megérzéseken. Mióta azonban a tanítványává fogadott, nemcsak hogy nem mosolyogtam rajtuk, hanem halálosan komolyan is vettem őket.
– A gyár környéke? Vagy a templom környéke?
Pattaya kétségbeesett képet vágott.
– Nem tudom, bábudzsi. Egyszerűen nem tudom. Mióta csak leszállt a

helikopter... beteg vagyok. Érzem, hogy démonok leselkednek ránk. És... néha úgy érzem, mintha nem kapnék levegőt. Mintha itt lenne a zsinór a nyakamon.
Önkéntelenül is a torkához kapott. Akárcsak én az enyémhez. Alig használt kaviáros szendvicsem pedig szépen lehullott a kőre.
Sóhajtottam és megpróbáltam szerezni még egy szendvicset. Pattaya ott koslatott a nyomomban, mintha védelmet remélt volna tőlem rossz érzései ellen.
De hogy az ördögbe remélhette, amikor az én hátizsákom is csupa-csupa kellemetlen előérzettél volt tele?!

Mielőtt elküldtem volna, azért nem tudtam megállni, hogy szóba ne hozzam a ruháját.
– Nem láttam, hogy hoztál volna magaddal csomagot.
Pattaya megvakarta az orrát, aztán megkezdte az elszakadó hadműveletet. Tett egy lépést hátrafelé, miközben az ajtóra sandított.
– Nem is hoztam, bábudzsi.
Észrevehetően elsötétülhetett az arcom, mert védekezőn maga elé emelte a karját.
– Az úgy volt, hogy kimentem a fák alá. Aztán... ott találtam.
– Hol ott?
– Az ágakon. Arra gondoltam, talán Visnu akasztotta oda nekem, hiszen Visnunak tudnia kell, milyen szegény vagyok.
– A csappalt is ő akasztotta oda?
– Ki más?
– Rendben van – mondtam. – De ha valaki elkapna és szóvá tenné, hogy ami rajtad van, az nem rád való, hát Visnut kérd, hogy húzzon ki a bajból!
Pattaya eloldalgott.
A rossz érzés azonban, amit szavaival keltett bennem, nem oldalgott el vele együtt.

Éppen azon törtem a fejem, hogy a pezsgő mellé kerítenem kellene egy pohár whiskyt is, amikor Charity és Haseltine sétáltak oda hozzám.
– Csakhogy egyedül találom – morogta Haseltine nagyot harapva a kezében tartott libacombból. – Igaz, hogy holnap hajnalban indulunk?
– Igaz.
Mogorva képpel megsimogatta a bajuszát, aztán vigyázva letette a combot az asztal szélére.
– Ön szerint van valami esélyem, hogy elkapjam Lynn gyilkosát?
– Esély mindenre van, felügyelő.
Haseltine összeborzongott.
– Ha már eljöttem ide az isten háta mögé, nem szeretnék üres kézzel távozni. Ha már...
Hatalmas csattanás szakította félbe a szavait. Villámsebesen fordultam hátra, magam sem tudom, hogy történhetett, de mire felocsúdtam, már ott csillogott kezemben 38-as Smith and Wessonom. Csöve egyenesen Miss Cuttner vonzó alakjára irányult, aki éppen ebben a pillanatban próbált kimászni egy asztal romjai alól.
Néhány másodperc múlva tudatosult csak bennem, hogy nem merénylet történt, csupán Charity került közelebbi ismeretségbe az asztalon várakozó mártásokkal. Zsebre vágtam a fegyvert és megpróbáltam úgy felsegíteni, hogy lehetőleg ne kenje össze a ruhámat.
Miss Cuttner sikkantgatott, irult-pirult, majd mint aki jól végezte dolgát, rálépett egy töltött tojásra megcsúszva rajta, beletottyant egy kiömlött sajtmártás-tó kellős közepébe.
Néhányan – alighanem Steve James, De Capitani és Miss Burstyn – elröhögték magukat, majd zavartan az ablak felé fordultak, mintha csak friss levegőre lenne szükségük.
Charity tétova tekintettel körülnézett, aztán sajtmártásos kezét a karomra tette.
– Maga... kicsoda? Ne haragudjék... nem jól látom.
– Lawrence vagyok. Leslie L. Lawrence. Mond magának a nevem valamit?
– Jézusom, maga az? Nem tudom miért, de Forsythra tippeltem.
– Mi történt, Charity?
Vállamra hajtotta sajtmártásos arcát és megszeppenve a fülembe suttogta.
– Mr. Lawrence... én... borzasztó bajban vagyok. Elveszítettem a szemüvegemet. De mintha valami felborult volna az előbb Lehet, hogy nekimentem egy széknek?

– Ne törődjön vele – sóhajtottam. – Hol veszítette el?
– Fogalmam sincs róla. Beletettem a zsebembe és egyszer csak nem találtam benne. Lehet, hogy amikor kimentem kicsit körülnézni a fák alá, akkor hagytam el. Még szerencse, hogy feltettem a kontaktlencsémet, különben nem látnék semmit.
– Okos ötlet volt – dicsértem. – Mindazonáltal nincs véletlenül pótszemüvege, vagy valamivel erősebb kontaktlencséje?
– Nincs. Ez a kontaktlencse, ami most van rajtam, majdnem megfelelő. Egészen icipicit torzít csak. Olyan kicsik errefelé a székek, nem csoda, hogy felbontottam egyet. – Elegánsan átsiklott a tekintete az asztal romjai felett, majd nagyvonalúan legyintett. – Már fel is állították. Nem tudja, mi ilyen ragadós errefelé? Akárhová nyúlok, tiszta ragacs a kezem.
Eltekintettem tőle, hogy felvilágosítsam: tetőtől talpig egyhangúan szürke sajtmártásban úszik, megjelenésén még a vidám ketchupfoltok sem javítanak sokat. Intettem Haseltine-nak, fogja karon és kísérje a bungalójába.
Ezzel a tragikomikus aktussal aztán véget is ért a tiszteletünkre adott fogadás.

7.

Ahogy feljött a hold, kitártam az ablakom és kibámultam a bungalók előtti tisztásra. Szóma, a holdistennő, akárcsak Bombayban, kitüntető kíváncsisággal üdvözölt. Rövid helykeresés után ráült a legmagasabb fa tetejére, onnan figyelve, mivel szándékozom tölteni az éjszakát.

Ittam egy pohár limonádét az asztalomra készített kancsóból, majd úgy döntöttem elalvás előtt teszek néhány kört a fák között.

A faágak csodálkozva búgtak-susogtak a fejem felett, mintha csak azon vitatkoztak volna, mi a fenét kereshetek idekint a gyantacsorgató éjszakában. A majmok, ha voltak egyáltalán errefelé, némán gubbasztottak a fészkükön.

Egészen addig mászkáltam gondolataimba merülve, amíg csak léptek nem koppantak a bungalósor előterében. Behúzódtam az árnyékba és csendesen imádkoztam magamban: ezen az éjszakán, ha lehetséges, ne öljenek meg senkit az orrom előtt. Végre istenigazából ki szeretném aludni magam.

– De hát hova akarsz menni, kicsim? – hallottam Tim Forsyth kétségbeesett hangját. – Sötét van, kígyók, meg minden szar. Nem lenne jobb, ha visszajönnél?

– Képtelen vagyok rá, Tim – nyöszörgött Pussy. – Hát nem érted? Egyszerűen nem tudom egyetlen helyen aszalni a fenekem!

– No de miért, Pussy?

– Mert valami űz, hajt előre.

– Hova előre?

– Mit tudom én! Csak mennem kell. Valami azt súgja, hogy menjek. Oda, ahol a *halottak vannak!*

Tim elhallgatott. Rövid habozás után aztán mégiscsak folytatta a diskurzust.

– Halottakat mondtál, Pussy?

– Hallottad, nem?

– Milyen halottakra gondolsz?

– Honnan tudjam? De bármire is gondolok, egyfolytában halottakjutnak az eszembe. Oda kell mennem hozzájuk! Hívnak. Minta dédmamámat a szellemek.

– Pussy, kérlek, ne mondj ilyeneket, mert összecsinálom magam. Nem vagyok egy beszari alak, de ami sok az sok!

– Márpedig engem hívnak, Tim.

– Úgy érted, *hallod*, amint hívnak?

– Nem úgy értem, Tim. Istenem, de nehéz is megmagyarázni. Nem hallom őket, de tudom, hogy hívnak. És nekem mennem kell.

– Hova, Pussy-baba?

– Nem tudom. Engedd, hogy menjek, Tim!

– Nem lenne jobb, ha veled mennék, kicsim?
– Egyedül szeretnék maradni, Tim. Teljesen egyedül.
– Nem engedhetem, hogy bajod essék!
– Felnőtt ember vagyok, Tim!
Forsyth elhallgatott, aztán sóhajtva felnyögött.
– Jól van, akkor csak sétálj egyet. Kiülök a folyosóra és várlak. Ha valamire szükséged lenne, csak... kiálts.
Megfordult és sértődötten elcsörtetett.
Mosolyogtam és én is elhúztam a szobám felé.
Éreztem, hogy álomtündér meglegyintett kellemesen hűvös szárnyaival.

Beléptem a bungaló főbejáratán, hogy befordulják a szobámhoz vezető folyosóra, amikor valaki megragadta a csuklóm a sötétben. Éppen indítani akartam egy közepes erejű balegyenest, de szerencsére még idejében megéreztem a levegőben kerengő kellemes szantálillatot.
– Dévi?
– Pszt! Maradjon csendben! Egyedül van? Már mindenütt kerestük.
– *Kerestük?*
– Pattaya bent várakozik a szobájában.
– Valami baj van?
– Majd odabent. Jöjjön.
Mivel nem akarta, hogy villanyt gyújtsak, úgy tapogatóztunk be a szobámba. Szóma holdistennő besütött az ablakon, így mesterséges fény nélkül is azonnal észrevettem, hogy Pattaya a sarokban kucorog, mint gazdájára váró hűséges kutya.
Dévi festő ecsetjére kívánkozó arca ezúttal komor volt és keserű. Mintha belső fájdalom kínozta volna.
– Mondja már, az istenért, történt valami?
Dévi mutatta, hogy üljek az ágyam szélére, aztán az ablakhoz állt. Kinézett a fákra, fel a holdra, majd felém fordult.
– Mr. Lawrence, kérem, próbáljon megérteni. Tudom, hogy furcsa, amit mondani fogok és... eléggé hihetetlen is, de... biztos vagyok benne, hogy halottak vannak a közelünkben.
Úgy éreztem magam, mintha jeges kéz szorította volna össze a szívem. Dévi szavai kísértetiesen összecsengtek Pussy-babáéval.
– Mintha... üzenni akarnának valamit. És... talán éppen önnek, Mr. Lawrence.
Megborzongtam, ezért kénytelen voltam megmarkolni zsebemben nyugvó fegyverem nyelét.
– Az ördögbe is, Dévi, miféle halottakról beszél? Könyörgöm, próbálja meg visszanyerni a józan eszét. Amit mond, az egyszerűen képtelenség.
Dévi biccentett és fájdalmas arccal rám mosolygott.
– Tudom, de én csak azt mondhatom, amit érzek. Ha most kimegyek a fák alá... elindulok valamerre. Arra, amerre hívnak. Szeretném, ha velem jönne. Biztos vagyok benne, nem kell messzire mennünk. Ők *várnak ránk!* Engedelmeskednem kell a hívásuknak.
Sóhajtottam, és a lassan feltápászkodó Pattayára néztem.
– Hát te?
– Dévivel kell mennem – suttogta Pattaya. – Vele kell mennem, bábudzsi.
Kihúztam a stukkert a zsebemből, megvizsgáltam, aztán visszadugtam

a helyére.
– Gyerünk – mondtam kedvetlenül. – Te pedig itt maradsz mellettem! – förmedtem a kisfiúra. – Ha kiáltok, a földre veted magad és meg sem moccansz. Értetted?
Odakint csendes volt minden Pussy-baba léptei már rég a semmibe vesztek.
Dévi néhány másodpercig lehajtott fejjel állt Szóma tolakodó sugarainak fényözönében, aztán határozott léptekkel elindult az erdő felé. Mivel azt hittem, a maidapuri templomot vette célba, igyekeztem útjába állni. Dévi azonban egyetlen mozdulattal eltaszított maga elől.
Gyakran tapasztaltam, hogy önkívületi állapotban olyan koncentrált erőkifejtésre képes az ember, amilyenre normális körülmények között soha. Nos, Dévi bizonyára nem lehetett hétköznapi állapotban, mert a vékony, szelíd lány olyan határozott mozdulattal söpört el az útjából, mintha lehullott, sárga levél lettem volna a házmester seprője előtt.
Kockáztatva, hogy belesétálok egy tüskés bokorba, vagy hogy kígyóra lépek, utána igyekeztem.
– Egy bungaló, bábudzsi!
Megvakartam orrom hegyét a pisztolyom csövével megpróbáltam kitalálni, mit tegyek. Bár sok éves tapasztalatom amellett szólt, hogy ilyen és ehhez hasonló esetekben, mielőtt akcióra szánjuk el magunkat, jobb felderíteni a terepet, nem volt mit tennem. Dévi már döntött helyettem. Világoskék szárija úgy lebegett a holdfényben, mintha óriási, trópusi madár szállt volna át a tisztások felett.
Igyekeztem úgy lépkedni, hogy azonnal tüzelni tudjak, ha szükségesnek látszik, de egyelőre nem látszott szükségesnek.
Valami megreccsent a talpam alatt. Lehajoltam, nem kis meghökkenésemre, egy törött, összevissza görbült szemüvegkereten, valamint fél maréknyi üvegcserépen akadt meg a szemem. Felemeltem a keretet és egy nagyobb üvegdarabbal együtt a zsebembe tettem. Úgy gondoltam, adandó alkalommal megörvendeztetem vele Charityt.
Lehajtottam a fejem és futni kezdtem Dévi után.
Egészen addig futottam, amíg ki nem bukkant egy sötét árnyék a kockás, masszív épület sarka mögül.

Amikor az árnyék kivált a holdfényből és felénk fordult, Dévi megtorpant. Pattaya gyorsan visszatért mellém és belekapaszkodott a karomba.
Az ismeretlenre irányítottam stukkerom csövét, de hamar beláttam, felesleges volt az aggodalmam. A fekete árnyék ugyanis csüggedten az épület falának támaszkodott.
– Mr. Lawrence? – hallottam Pussy-baba szomorú hangját. – Maga az? Hogy kerülnek ide?
Ekkor vette csak észre, hogy nem egyedül vagyok, hanem többen is körülálljuk.
– És maga? – kérdeztem vissza.
– Az az igazság, hogy nem tudom. Elindultam sétálni és itt kötöttem ki. Mintha... valaki hívott volna.
Mondta volna tovább is, de ezúttal nem voltam kíváncsi a magyarázatára. Helyette a kocka formájú építményhez léptem és ráfektettem a tenyerem az oldalára.
A kinti forróság ellenére is meglepően hűvös volt, mintha hűtőgép működött volna odabent. Hiába füleltem azonban, nem hallottam a hűtőmotor jellegzetes zaját.
Zsebre vágtam a revolverem, kivettem a zsebemből a késem és megpróbáltam beledöfni az építmény falába. A kés hegye fájdalmasan felsírt, majd lecsúszott róla. Ha nem ugrom hátra, lábamba szalad a penge.
Eltettem a késem, ismét elővettem a revolverem és elindultam a falak mentén előre. A bungalónak nevezett valami tizenöt láb hosszú, öt láb széles építmény volt, ami a legfurcsább: hiányoztak róla az ablakok. Egyetlen ajtó díszelgett csak a hátulsó, dzsungel felé fordított felén. A tisztesség kedvéért megpróbáltam kinyitni, de nem ment.
Sóhajtottam, visszatértem a többiekhez és még egyszer a hideg fémes falra fektettem a tenyerem.
– Mi lehet ez, Mr. Lawrence? – suttogta Pussy-baba a hátam mögött.
– Konténer – mondtam, miközben tovább tapogatóztam. – Lennének szívesek behúzódni az árnyékba?
Visszarakva a stukkert a zsebembe, újra megkerültem az építményt. Odaléptem az ajtajához és ráfektettem a kezem. Éppen olyan hűvös volt, mint a konténer bármely más pontja.
Dévi, Pussy-baba és Pattaya eközben átköltöztek egy szemben lévő fa alá, hogy jobban láthassák, mit csinálok.
Mivel nem volt mit titkolnom előlük, kivettem a pipám a zsebemből és a markomba szorítottam. Másik kezemmel megfogtam a pipa fejét és elfordítottam. Egészen addig forgattam, amíg csak elő nem bukkant az

a hegyes penge, amely nem egy nehéz percben szerzett már nekem megkönnyebbítő örömet.
Megkerestem a kulcslyukat és bedugtam a pengét.
Azt hiszem, ez volt az a pillanat, amikor engem is megcsapott az a furcsa áramlat, vagy vonzás, amely a többieket már korábban a hatalmába kerítette. Meglepetve éreztem, hogy a penge mindegyre megpróbál kicsúszni az ujjaim közül. Ennek ellenére megkíséreltem a kulcslyukba illeszteni, de mellétaláltam.
Ekkor a konténerhez dőltem és a hideg fémhez szorítottam a homlokom. Mintha zajt hallottam volna odabentről: éneket, dobszót, kiáltásokat. Pontosan tudtam, csak a vér dobol a fülemben, mégis olyan erővel estem a kulcslyuknak, mintha foglyok lettek volna odabent, akiket nekem kell kiszabadítanom.
Pár percnyi kemény, de kilátástalan küzdelem után kénytelen voltam feladni az első menetet. Vettem egy mély lélegzetet, aztán visszavonultam egy hatalmas ágasbogas fa árnyékába. Tudtam, Radzs Kumar Szingh megfelelő utasításait kell követnem, különben veszteségként távozom a csatatérről.
Már a földön térdeltem, a tenyeremen nyugvó aprócska Sindzse szobor fölé hajolva, amikor meghallottam hajdani mesterem lelkem mélyéről visszhangzó szavait.
– Vannak pillanatok, Leslie száhib – hallottam korholó dörmögését –, amikor bármennyire is igyekszel, megállásra kényszerítenek. Nem, most nem azokra gondoltam, akik fegyvert emelnek rád. Azokat könnyebb legyőznöd, mint azt az ellenséget, aki nem fémből kovácsolt fegyvert fordít ellened. Hidd el, Leslie száhib, a fémnél sokkal veszélyesebb a gondolat. A gonosz hullámok áttörnek a fák sűrűjén, átszáguldanak a vizek felett, befurakodnak a téglák repedéseibe, még a beton sem állhat ellent nekik. A gonosz gondolatok ellen nincs védekezés. De a gondolatok lehetnek segítségkérők is. Jó, látom a szemeden, nem érted, mire akarok kilyukadni. Elmondok egy történetet, jól figyelj! Amikor még Ladakhban éltem, barátságba keveredtem egy másik szikhkel, bizonyos Szinghgel, de hát ez úgysem mond neked sokat, mivel minden szikhet Szinghnek hívnak. Jó barátságban voltunk egészen addig, amíg ez a Szingh váratlanul meg nem halt. A közeli folyóban találták meg a holttestét, annyira összevissza volt zúzódva, hogy lehetetlen volt megállapítani a halál okát. Lehetett szerencsétlenség, de lehetett gyilkosság is, bár, arra Ladakhban, nemigen gyilkolnak az emberek.
Fiatal legény voltam akkor – nem tudom, említettem-e már? Mindenesetre, nagyon bánkódtam barátom halála miatt és elhatároztam, ha törik, ha szakad, kinyomozom kicsoda vagy micsoda ölte meg. Néhány napig csak a környéket jártam, tudakozódtam a tibeti pásztoroktól, nem láttak-e gyanús idegeneket, vagy rablókat

arrafelé csellengeni. A pásztorok behívtak a sátrukba, megkínáltak jakvajas teával, de csak a fejüket ingatták.
Éppen menni készültem és már-már azt forgattam a fejemben, hogy kénytelen-kelletlen meghátrálok, amikor betelepedett a kunyhóba, ahol éppen utolsó jakvajas teámat ittam, egy kopasz férfiú. Azt mondták, valaha buddhista szerzetes volt, de elkergették a kolostorból, mert az a hír terjedt róla, hogy a fekete mágia híve és tisztátalan hatalmakkal cimborál.
Megvallom, gyanakodva pislogtam rá, de igazából csak akkor ijedtem meg, amikor odaült mellém és kérdezgetni kezdett. Kitudakolta, ki vagyok, és milyen célból kerestem fel a pásztorokat. Mivel nem mondtam meg nekik jövetelem igazi okát, neki sem akartam elmondani. Hebegtem-habogtam valamit, azt hittem, ezzel aztán el is intéztem az ügyet. A volt szerzetes biccentett és rám emelte a tekintetét. Abban a szempillantásban úgy éreztem, mintha a Himalájából lezúduló jeges szél fúvásába kerültem volna. Hideg verejték csorgott a homlokomról éreztem, hogy remeg a kezem, mintha téldémon kísértetei ültek volna rá. Aztán, csak arra emlékszem, hogy kinyitottam a számat és töviről hegyire kibeszéltem neki, milyen ügyben járok.
A szerzetes mosolygott, aztán halk hangon vigasztalni kezdett. Elmondta, amit már te is tudsz, Leslie száhib, hogy a test halála után a lélek, amely kiszáll a testből, régi környezetében bolyong – kétségbeesett kísérleteket téve, hogy visszatérhessen elhagyott szerettei közé. Néhány nap elmúltával aztán belátja, ez immár lehetetlen, ettől a pillanattól kezdve csak azzal törődik, hogy minél kedvezőbb újjászületést nyerhessen. De ezeket a dolgokat úgyis tudod, hiszen együtt olvastuk őket a tibeti halottas könyvben.
A szerzetes azt is elmondta, ha a halott valóban csak néhány napja fekszik még lelke nélkül, akkor a lélek valahol ott kószál körülötte és megpróbál kapcsolatba kerülni a barátaival. Ez esetben bizonyára velem is. Mivel rövidesen eljön az idő, hogy nem törődik többé senkivel, gyorsan kell cselekednem. Tudnivaló, hogy a lélek csak 49 napig tartózkodik a *bardo*-ban, az élet és halál közötti állapotban, utána alá kell vesse magát az újjászületés törvényének. Azt a tanácsot adta hát, menjek arra a helyre, ahol a holttestet megtalálták, és töltsek egy éjszakát a folyó partján.
Mivel mindenképpen végére akartam járni a dolognak, megfogadtam a tanácsát. Egy szikla hasadékába húzódtam az egész éjszakát ott töltöttem annak a fövenypadnak a tőszomszédságában, ahol barátom holttestét kivetette a víz. Már a reggel is rám virradt, de nem történt semmi. Éppen keserű szemrehányásokkal halmoztam volna el magam, hogy józan eszem helyett egy kókler szavára hallgattam, amikor egyszerre csak zsongani kezdett a fejem. Kezem-lábam remegett,

mintha az éjszakai fagyos levegő tért volna vissza körém. Mintha egy hívogató szózat azt suttogta volna a fülembe, hogy fel kell mennem a függőhídra.
Tudnod kell, Leslie száhib, hogy a folyó felett, úgy jó harminc méter magasban, kötélből és falapokból készített függőhíd vezetett át, olyan minden súlyra megrebbenő tákolmány, amin senki nem ment át szívesen, hacsak nem volt feltétlenül szükséges. Mintha valami megállás nélkül arra késztetett volna, hogy kapaszkodjak fel rá, mert ott fent, magyarázatot találok barátom halálára. Sőt voltak pillanatok, amikor úgy éreztem, mintha ott lenne a közelemben és csak beszélne, megállás nélkül beszélne hozzám.
Hiába súgta a józan eszem, hogy nincs mit keresnem a függőhíd tetején, ráadásul erős szél is kerekedett, úgy himbálta a hidat, mint imazászlókat a kolostorok tetején, nem tudtam ellenállni a vonzásnak. Egy erősebb akaratnak engedelmeskedve rámerészkedtem a lengő-ingó alkalmatosságra. Ahogy aztán megtettem az első lépést előre, csodálatos módon elszállt a félelmem. Olyan magabiztosan lépkedtem rajta, mintha nem is először tettem volna rá a lábam. Lenéztem a mélybe és nem szédültem. akkor, ebben a percben furcsa érzés tört rám... Azt képzeltem, hogy nem is én vagyok én, hanem a barátom. Mintha Szingh lelke költözött volna belém...
Már a függőhíd közepe felé jártam, amikor megmagyarázhatatlan rettegés lett úrrá rajtam. Mintha minden eddigi, főleg az utóbbi percekben tovatűnni látszó félelmem egy csapásra visszatért volna belém. ez a félelem arra késztetett, hogy jobban a lábam elé nézzek.
Néhány lépés megtétele után úgy éreztem, nem szabad tovább mennem. Mintha megtiltotta volna valaki. Felnézett az égre, a hegyi kecske sebességével tovaszáguldó felhőkre, aztán le, az ugyancsak rohanó vízre, amelyben visszatükröződött az ég kékje, végül lehajoltam a lábam elé.
Ekkor vettem észre a meglazult falapokat. Óvatosan rájuk helyeztem az egyik lábam egészen kicsit lefelé nyomtam őket. A lapok egyik széle szempillantás alatt elvált a hídtól és a mélység felé billent. Amikor önkéntelenül is visszakaptam a lábam, a lapok is visszacsapódtak. Úgy működött a szörnyű csapda, mint a rugós csapóajtó.
Borzongva gondoltam szerencsétlen barátom tragédiájára a csapdára, amely még jó néhány ártatlan ember halálát okozhatta volna. Letéptem a turbánomat és figyelmeztetésképpen a falapok egyikére kötöttem. Aztán visszafordultam oda, ahonnan jöttem. Nem sokkal később már ismét a nomádok között voltam. Hiába kerestem azonban a szerzetest, nem leltem a nyomára. A pásztorok csak annyit tudtak róla, hogy Tibet felé vette az útját. Éppen távozni akartam, amikor egy öreg ember, aki évtizedekkel korábban maga is kolostori szolgálatban

állt, a sátrába hívott. Leültetett, átadta a szerzetes hátrahagyott üzenetét.
Az öreg egy nem régen kapott agyvérzés következményeként nehézkesen beszélt, de annyit azért ki tudtam venni a szavaiból, hogy a szerzetes a lelkére kötötte mindenképpen beszéljen velem. Azt üzente: ha sikerült kapcsolatba kerülnöm a lélekkel, most már azon kell igyekeznem, hogy amilyen gyorsan csak lehet, felbomolják a kapcsolat. Ha nem történik meg, engem is magával ránt a bordóba. Éppen azért küld számomra egy aprócska bronzból öntött szobrocskát, Sindzsének, az alvilág urának a szobrát, ha ezután bármikor meg akarok szabadulni a rám akaszkodó lélektől, tízszer ismételjem el előtte az *Om mani padme hum*-formulát.
Ezért vésd jól az eszedbe, Leslie száhib: ha bármikor is úgy érzed, hogy a halottak lelkei kapcsolatba léptek veled, mert figyelmeztetni akarnak valami szörnyűségre, jól gondold meg, mit teszel! Ha megértetted az üzenetüket, azonnal szakítsd szét Sindzse segítségével a fonalat, amely összekötött benneteket!
Bár tudatában voltam, hogy mindazt, amit Radzs Kumar Szingh elmondott, a lámaizmus és a fekete mágia keveréke, valamirevaló hithű buddhista nem folyamodik ilyen és ehhez hasonló tisztátalan eszközökhöz, nemigen volt más választásom.
Nagyjából ugyanis sejtettem, mi vár rám, ha sikerül kinyitnom a konténer ajtaját.

10.

Bár igazság szerint füstölőt is kellett volna gyújtanom a halottak tiszteletére, nem volt a kezem ügyében egyetlen pálcika sem. Ezért úgy döntöttem, kétszer annyi *Om mani padme hum*ot mondok, mint amennyi szükséges. Talán Sindzse, a halottak ura nem lesz követelődző.

Amikor kész lettem az imádsággal, visszacsatoltam a kis szobrocskát a nyakamba, felemelkedtem, és elindultam a konténer felé.

Dévi, Pattaya és Pussy-baba, úgy tűnt, észre sem vették, hogy félrevonultam. Dévi puszta kézzel próbálta felfeszíteni az ajtót, Pussy-baba éppen ebben a pillanatban tűnt fel jókora husánggal a kezében, egyedül Pattaya bámészkodott, mint egy rémült kis törpe.

Egyetlen pillanatig arra gondoltam, őket is be kellett volna vezetnem a megtisztítás szertartásába, de már elkéstem vele. Félretoltam Pussy-babát, aztán az ajtóhoz léptem.

Elégedetten tapasztaltam, hogy immár nem remeg a pipa a kezemben. Kipattintottam a pengét és a kulcslyukba helyeztem.

Nem kellett különösebb ügyesség hozzá, hogy néhány másodperc alatt elfordítsam a zár nyelvét.

Előkaptam a stukkeromat és az ajtóra szegeztem.

11.

Nemegyszer előfordult már velem mozgalmas életem során, hogy csukott ajtó előtt töprengtem, revolverrel a kezemben, megpróbálva kitalálni, mi várhat rám az ajtó mögött. Néha sikerült, néha nem. Arra azonban, amit a konténer belsejében találtam, álmodni sem mertem.

Amikor az ajtó kitárult előttem, szembevágott velem a benti világ jeges hidege, néhány pillanatig nem láttam mást, csak gomolygó ködöt. Amikor aztán a köd oszlani kezdett a küszöb felett beáramló meleg levegőtől, az abszorpciós gépeket is észrevettem a szembeni sarokban. Most értettem csak meg, miért nem hallottuk odakint a hűtőmasinák hangját. Az abszorpciós berendezéseknek ugyanis a motorosokkal ellentétben, nincs hangjuk.

Engem azonban egyáltalán nem a hűtőgépek közti különbségek izgattak.

Inkább az a két fekete test, amely a bekukucskáló hold halvány fényében a földön feküdt, egymás mellett, mint két hasábfa.

Ez utóbbitól egyébként csak az különböztette meg őket, hogy a hasábfának köztudottan nincs karja, feje és lába.

Sőt cipője sincs.

Ennek a kettőnek pedig volt.

12.

Még a fegyveremet sem eresztettem le, csak álltam, a halottakon nyugtatva a csövét, mintha attól tartottam volna, egyszerre csak felugranak és ránk vetik magukat.

A konténer sarkaiban sűrű köd gomolygott élethalálharcot víva a betörekvő meleg áramlatokkal. A hűtőrendszer szipogott, mint náthás öregember, a kockaépítmény mennyezetén pattogni kezdett a hirtelen olvadásnak induló jég.

– Halottak... – hallottam magam mögött Dévi suttogását. – Halottak... – aztán alighanem hindiül mondott valamit, amit nem értettem.

Pussy-babából mély, elkeseredett nyögésféle szakadt ki:

– Kik... ezek?

– Nem találja ki?

– Azok az emberek...?

Bólintottam és átléptem a hűtőkonténer küszöbét. Dacolva az idebent uralkodó fogvacogtató hideggel és félhomállyal, a holttestek fölé hajoltam.

Bármennyire is meregettem azonban a szemem, sokat nem láttam belőlük. A jeges dér ráfagyott a ruhájukra, cipőjükre, merev bőrükre. Csak az egyikük arcát uraló tekintélyes nagyságú bajusznak sikerült valahogy kibújnia a jégtakaró alól.

– Biztos benne...?

– Ki más lehetne? – mondtam felegyenesedve. – Chamberlain és Hamilton.

– Mintha Mr. Smith azt mondta volna, hogy eltemették őket.

– Őszintén szólva, nem emlékszem rá. Mindenesetre, nincs benne semmi különös, hogy itt tárolja a halottait. Nem történt más, minthogy felfedeztünk egy temetőt.

Éppen zsebre dugtam volna a pisztolyomat, hogy visszavonulót fújjak, amikor Pattaya kétségbeesetten felüvöltött. Mint a kilőtt nyű, száguldott el mellettem, átugrotta a békésen heverő holttesteket és bevágódott a szembeni sarokban uralkodó ködbe és sötétségbe.

Aztán úgy eltűnt benne, mintha a mesebeli tejtengerbe ugrott volna.

13.

Mivel még az átláthatatlan köd és feketeség mögül is egyre hallottam az ordítását, nem dugtam vissza a fegyverem, hanem átlépve a halottakon, én is a sarok felé igyekeztem volna. Pussy-baba azonban megragadta a kezem és visszaráncigált.

– Ne! Vigyázzon, ne! Ne menjen oda!

Megpróbáltam lerázni magamról, de nem sikerült. Úgy csimpaszkodott a karomba, mint a gyáva denevér a barlangba tévedt kislány hajába.

Míg Pussyval voltam elfoglalva, Dévi egyszerűen ellibegett mellettem. Ugyanúgy, mint amikor a holdfényes tisztáson csodáltam meg a mozgását: szinte nem is érintette a talpa a talajt. A következő pillanatban ő is felszívódott a sarokban gomolygó ködben.

Bármennyire is nem kedvelem a nők elleni erőszakot, ezúttal kénytelen voltam erélyesebb eszközökhöz folyamodni. Elkaptam Pussy-baba karját és megcsavartam. Éppencsak annyira, hogy meg tudjak szabadulni tőle.

A következő pillanatban aztán két jókora meglepetés is ért egyszerre.

Az egyik, hogy a sarokban, az átláthatatlan köd mögött Dévi kétségbeesetten felsikoltott a másik – alighanem ez volt a kellemetlenebb –, hangos csattanással becsapódott mögöttünk az ajtó.

Az már csak hab volt a kávén, hogy azon nyomban el is fordították a zárban a kulcsot.

Abban a furcsa zárban, amelyről még odakint megállapítottam, hogy belülről lehetetlen kinyitni.

14.

A hirtelen támadt feneketlen sötétségben kénytelen voltam taktikát változtatni. Egészen addig hátráltam, amíg el nem értem az ajtót. Nekitámasztottam a hátam és valamiféle csodában reménykedve megpróbáltam kifelé nyomni. Azt hiszem, én lepődtem volna meg legjobban, ha sikerül.

Nem volt más választásom, előre kellett menekülnöm. Ráirányítottam a stukkert a haragosan gomolygó ködre, és szólongatni kezdtem az eltűnteket.

– Dévi! Hallja, amit mondok? Pattaya, válaszolj! Hol a fenében vagytok?

Bár nem volt nálam hőmérő, mivel gyakran megfordultam Északon, nagyjából meg tudtam becsülni a hőmérsékletet. Testvérek között sem lehetett melegebb, mint 40 °C nulla alatt.

– Dévi! Pattaya!

Összeszedve minden bátorságomat, elindultam a ködbe vesző sarok felé. Óvatosan raktam egymás után a lábam, nehogy megcsússzak az egyre síkosabbá váló fémfelületen. Így sem tudtam elkerülni azonban, hogy egyensúlyomat ne veszítsem, mielőtt beléptem volna a ködbe.

Szilárd felület után kapkodva csúsztam egyre beljebb, míg csak neki nem vágódtam egy meleg, eleven testnek.

– Dévi? – kérdeztem megkönnyebbülve, miközben megkíséreltem megtapogatni az arcát. Néhány tétova mozdulat után megállapítottam, ha nem is válaszol, mégiscsak ő az.

– Dévi... mi történt? Hol van Pattaya?

– Itt vagyok, bábudzsi.

Immár a másik oldal felé kellett tapogatóznom. Karnyújtásnyi távolságban el is értem a kis fickót, aki mint fuldokló a mentőövet, ragadta meg a kezem.

– Mi ez a sötétség, bábudzsi?

– Majd elmondom – válaszoltam kitérően. – Egyelőre az a fontos, hogy megtaláltalak. Visszamegyünk az ajtóhoz és...

Megremegett a keze a kezemben.

– *Itt vannak*, bábudzsi.

– Kik vannak itt?

– Hát *ők*. Akik hívtak bennünket.

Egyszeriben összeszorult a torkom. Éreztem, hogy a hideg ellenére is patakokban folyik a veríték a homlokomon.

– Hol... vannak?

– Gyere velem, bábudzsi!

Kockáztatva, hogy elszakadok a mélyen hallgató, vagy talán ájult Dévitől, hagytam, hogy maga után húzzon.

– Itt vannak, bábudzsi. Érzed?
Jeges felülethez értek az ujjaim. Előbb egy apró orrot tapintottam ki, aztán vékony, betonkemény ajkakat, majd ugyancsak betonszilárdságú szemeket.
Mélyet sóhajtva tovább tapogatóztam. Hideget és jövendő sorsunkat feledve próbáltam kitapogatni a fej nagyságát.
Minden ellenkezésemet és döbbenetemet legyűrve addig simogattam a jéggé dermedt arcot és a fagyott hópárába ágyazódott koponyát, amíg meg nem győződtem róla, hogy amitől rettegtem, valóra vált.
Néhány centiméternyire tőlem egy kisgyerek holtteste hevert a fagyos vaspadlón.
Pár pillanattal később a fojtózsinórt is felfedeztem a nyakán.

15.

Mivel tisztában voltam vele, hogy csak igen szűkösen állnak rendelkezésünkre a percek, nem tétovázhattam. Előbb Dévit lökdöstem ki a sarokból, aztán az ellenkező Pattayát, majd amilyen gyorsan csak lehetett, ellenőriztem a halottakat.

Négy gyermekholttest hevert a jégen egymás mellé rakva. Mindegyikük nyakán ott fityegett a zsinór is, amellyel megfojtották őket.

– Jézusom! – nyögte valahol a sötétség mélyén Pussy-baba. – De hideg van itt! Mi történt, Mr. Lawrence?

Odavánszorogtam hozzájuk az ajtó melletti sarokba.

– Valaki ránk zárta az ajtót. Belülről pedig lehetetlen kinyitni.

– Ez annyit jelent... hogy megfagyunk? – kérdezte remegő hangon Déyi.

– Nem kell azonnal a legrosszabbra gondolnunk – mondtam minden meggyőződésem ellenére, barackot nyomva Pattaya fejére. – Engem még soha nem győzött le senki!

Jóleső érzéssel vettem tudomásul, hogy kegyes hazugságom célt ért: a kisfiú boldog bizakodással kapaszkodott a kezembe.

– Ki zárta... be az ajtót? – vacogta Pussy-baba.

– Valaki, aki követett bennünket.

– Jézusom, én arra sem emlékszem, hogy jöttem ide. Most mit fogunk csinálni, Mr. Lawrence?

Valóban ez volt a kérdés. Méghozzá a legégetőbb azóta, mióta India földjére raktam a lábam.

Megfogtam Pattaya kezét és Déviébe tettem.

– Vigyázzon rá. Megpróbálkozom valamivel.

Felálltam, és ütni-verni kezdtem a lemezfalat. Nem törődtem fájdalommal, sem azzal, hogy ütéseim nyomán tenyérnyi jégdarabok vágódnak az arcomnak.

Néhány hatalmas csapás után mégis abbahagytam. Nem a bőrömet felsebző jégszilánkok tántorítottak el, hanem a tudat, hogy teljesen felesleges, amit teszek.

– Mennyi időnk van még, Leslie?

Megvontam a vállam.

– Fél óránk, egy óránk.

– Nem lehetne tenni valamit?

– Hiszen azt próbálom.

– Úgy értem, a hűtőrendszerrel.

Őszintén szólva erre már gondoltam én is. Ha le tudnám állítani a hűtést, talán megmenekülhetnénk.

Engedelmesen az abszorpciós motorhoz tapogatóztam. Bár

vastagjégréteg borította, annyit azért meg tudtam állapítani, hogy szilárd, vastag lyukú fémhálóba bújtatták. Addig-addig kotorásztam, amíg végre egy ponton megállapodott a kezem. Előhúztam a zsebkendőmet, a megfelelő helyre csomóztam. Amikor kész voltam, visszamásztam a többiekhez.
– Bármennyire is nem akaródzik, bújjanak a halottak mögé.
Néhány szóval elmagyaráztam Pussynak, mivel próbálkozom.
– Legyen nyugodt, Mr. Lawrence, rendben lesz minden.
Csoszogást hallottam, a jégpadló recsegését, majd lassan elnémultak a zajok.
Kinyújtottam a karom, nehogy vigyázatlanul nekimenjek a falnak, egészen addig csúszkáltam előre, amíg csak el nem értem a géprendszert. Ekkor előhúztam a revolveremet, arra a helyre irányítottam a csövét, amelyet megjelöltem a zsebkendőmmel.
Vettem egy mély lélegzetet, aztán kétszer egymás után meghúztam a ravaszt.
A fegyver ugató hangját részben elnyelte az acélfalra tapadt vastag jégréteg. A kilőtt golyók ennek ellenére ott pattogtak körülöttünk, egyik saroktól a másikig. Önkéntelenül is szemem elé kaptam a kezem, ott is tartottam, amíg csak meg nem szűnt a fémmagok ugrándozása.
– Nem sérültek meg?
– Semmi baj, Mr. Lawrence. Siker... ült?
Zsebkendőm mellé raktam a tenyerem, hogy ezzel is halogassam a választ. A végtelenségig azonban nem tarthattam ott.
Be kellett ismernem, ez az út járhatatlan.
Másik pedig egyelőre nem mutatkozott előttünk.

16.

Visszamásztam hozzájuk és tehetetlenül leültem a jéghideg fémre. Mi az ördöggel próbálkozhatnék még? Éreztem, hogy lassan jéggé fagy az arcom, nem kell sok idő hozzá, hogy az ujjaim is megdermedjenek. Fokozatosan lejjebb száll a hőmérsékletünk, aztán...

Ma sem értem, milyen elkeseredett indulattól vezérelve kaptam elő ismét a revolveremet, és lőttem kettőt az alattomosan szortyogó, hálóval borított hűtőrendszer felé. A golyók most is ott pattogtak körülöttünk egyikük csak pár centiméternyire húzhatott el mellettem.

– Bábudzsi? – kérdezte vacogva a kisfiú. – Meghalunk, bábudzsi? Mint *ők?*

– Szamárság – legyintettem. – Reggel kimentenek bennünket. Minden reggel kinyitják az ajtót és ellenőrzik, működik-e a hűtőberendezés. Addig meg csak kibírjuk valahogy.

– Aludhatok egyet, bábudzsi?

Egyik oldalról Pussy-baba, a másikról Dévi szorította meg a kezem.

Jól tudtam, mit jelent a szorításuk. Mindketten felkészültek a halálra.

Tehetetlen dühömben nem tehettem mást, minthogy a holttestek ellen fordultam. Hiszen ők tehetnek róla, hogy itt vagyunk! Ők voltak azok, akiknek lelkei nem azért bolyongtak a *bardó*ban, hogy kegyes újjászületést nyerjenek, hanem hogy életükhöz ragaszkodva, másokat is magukkal rántsanak.

Fagytól szorongatott agyam nem is érzékelte, hogyan került ismét kezembe a fegyver. Arra ébredtem, hogy felugat a revolverem, a golyók arrafelé száguldanak, ahol a kis holttestek fekszenek.

Aztán keserű dühvel földhöz vágtam a stukkert, és a falhoz kucorodva tenyerembe temettem az arcom.

Amikor végül is meghallottam a kintről beszűrődő hangot, azt hittem, hallucinálok. Talán felfokozott, és most éppen megfagyni készülő érzékeim játszanak velem csalóka játékot.
– Halló? – hallottam a tétova kiáltást, amely leginkább Timothy Forsyth hangjára emlékeztetett. – Odabent lövöldözik valaki?
Önkívületi állapotban ugrottam a falhoz és kezdtem döngetni, ahogy csak tudtam.
– Valami... baj... van? – hallottam Dévi álomittas motyogását. – Valaki...
Aztán feladta.
Én azonban nem. Ütöttem-vertem a vasfalat, hogy belesajdult az öklöm.
– Hé? Van ott bent valaki? Beszéljen már, ember!
Kétségbeesetten felüvöltöttem, és tovább vertem a fémet. Egyszerűen nem akartam elhinni, hogy éppen Timothy írja alá a halálos ítéletünket.
Szerencsére Timothy nem az az ember volt, aki könnyedén eloldalog, ha valami furcsát tapasztal. Néhány pillanat elmúltával ugyanis kaparászást hallottam a bejárat felől. A földön heverő halottakon átcsúszkálva, az ajtóhoz bukdácsoltam. Számat a kulcslyuk hideg vasához nyomva, akkorát ordítottam, hogy az egész kóceráj beleremegett.
– Timothy, maga az?
– Én hát – jött pillanatokkal később ugyancsak a kulcslyukon át a válasz. – Mr. Lawrence?
– Nyissa ki az ajtót, könyörgöm. Bezártak bennünket! Pussy-baba is idebent van.
Timothy elhallgatott meghökkenésében, hogy aztán fájdalommal telve belehördüljön a nagyvilágba.
– Pussy? Mit keres odabent Pussy?
– Próbálja meg kinyitni az ajtót!
– Próbálgatom, de nem megy. Be van zárva rendesen.
– Jól hall, Timothy?
– Jól hát.
– Akkor nagyon figyeljen. Idebent legalább negyven fok hideg van. Körülbelül tizenöt perc múlva megfagyunk. Világos?
– Pussy-baba! – ordította Timothy. – Hol vagy, Pussy? Hallani akarom a hangját!
– Ha sokat totojázik, nem hallja meg soha többé. Azonnal rohanjon Smithhez, fogja rá a legnagyobb revolverét, és verje ki belőle a hűtőkonténer kulcsát. Minderre van tizenöt, ismétlem, tizenöt perce.

Ha ennyi idő alatt nem ér vissza, csak a holttestünk felett sírdogálhat. Hozzon takarókat is. Nyomás!
Leültem a helyemre és csendben vacogva vártam, hogy visszatérjen.

Várakozás közben el is bóbiskolhattam, mert amikor ismét magamhoz tértem, úgy éreztem, alig múlt el néhány másodperc azóta, hogy lehunytam a szemem. Pattaya feje az ölemben nyugodott: szaggatottan, gyorsan szedte a levegőt, mintha lázas lett volna. Jobb oldalamon Dévi egyre hűvösebbé váló teste simult hozzám, míg Pussy-baba eltűnt valahol a feneketlen sötétséggel kevert jeges ködben.
Megpróbáltam kinyitni a szám, de próbálkozásomat olyasféle recsegő hangok kísérték, mint amikor a nehézsúlyú döntőben valaki fejjel nekiszalad ellenfele előrenyújtott öklének. Végül is sikerült kiköpnöm néhány jégdarabot, és éppen azon töprengtem, fel kellene állnom, amikor meghallottam a kintről beszűrődő reményt keltő hangokat.
– Csak szépen előttem menjen, és semmi trükk, megértette? Figyelmeztetem, még mindig itt a stukker a kezemben!
– Megbolondult?! – háborgott Mr. Smith alig néhány centiméternyire a konténer falától. – Csak nem képzeli, hogy bent akarom hagyni őket?
– Hol a kulcs? – kérdezte egy harmadik barátságtalan orgánum, amelyben Mosbacherére ismertem.
– Itt a kezemben.
– Hozza a takarókat, Miss Burstyn?
– Majd beledöglök, olyan nehezek. Nekem ne magyarázza senki, hogy ebben a pokoli hőségben éppen pokrócokra van szükségük!
Óriási erőfeszítéssel megemeltem Pattaya fejét és lekevertem neki néhány gyengéd pofont.
– Ébresztő, Pattaya! Itt a felmentő sereg.
A kisfiú nyöszörgött, aztán a másik oldalára fordult.
– Hagyj még aludni, bábudzsi, hiszen éjszaka van. Lecsúszott a takaróm... fázom.
Közvetlenül a fülem mellett ruha hasadt, jelezve, hogy Dévi szárija odafagyott a jeges fémhez.
– Dévi?
– Megvagyok, Mr. Lawrence.
– Pussy-baba?
– Én is megvagyok... – hallottam egy távoli sarokból Pussy elégedett nyöszörgését. – Megpróbáltam csinálni valamit ezzel az átkozott hűtőgéppel.
Ajtó nyílott, a kívülről beáradó holdfény megvilágította jeges börtönünket.
Akárcsak Mr. Smith jóindulatú, de most halálra rémült arcát.
Pussy-baba, ki tudja, honnan véve a mozgáshoz szükséges emberfeletti erőt, átviharzott a konténeren és hatalmas pofont kent le neki.

Aztán a berobbanó Timothy Forsyth karjaiba omlott.

Öt perccel később már odakint a kemence forróságú levegőben vacogtunk, mintha ki sem húztak volna bennünket a jégveremből. Körülöttünk ott toporgott az expedíció, Lord Lovert és Lady Pamelát is beleértve. Lady Pamela több alkalommal is olyasféle mozdulatot tett, mintha rám akarná vetni magát, szó szerint vett jeges pillantásom azonban szerencsére megakadályozta benne, hogy meggondolatlanságot kövessen el.
Amikor már úgy éreztem, tökéletesen visszatért a vérkeringés az agyamba, Michael Smithre pillantottam. A joviális, kerek képű főmérnök magába roskadva kucorgott a holdfényben fürdő fa gyökerei között, Timothy ráirányított fegyvercsöve, valamint ellenséges pillantásaink kereszttüzében.
Timothy baljós fogcsikorgatások közepette megvakargatta szőrös mellét.
– Maga zárta rájuk az ajtót?
Mr. Smith megszívta az orrát és kelletlenül bólintott.
– Én.
Timothy kezében megremegett a fegyver. Villámsebesen legyűrve a testemben uralkodó vacogást, a stukker után kaptam.
– Tegye el, Timothy. Most nem ez a legfontosabb.
Timothy akkorát horkantott, hogy attól féltem, felébrednek a konténerben heverő halottak, és ők is meleg pokrócot követelnek maguknak.
– Nem ez? Akkor mi a tetű?! Itt van ez a féreg, aki beismerte, hogy ki akarta csinálni Pussyt, becsalta ebbe a jégverembe, hullák közé, és maga erre azt mondja, nem ez a legfontosabb? Szeretném tudni, akkor micsoda?
Gyors oldalpillantást vetettem a többiekre. Pattaya egy fa gyökerénél nyugodott, talpig pokrócba csavarva, mint egy jókora csomag, lassan lefelé ereszkedő szempilláin látszott: reménytelen küzdelmet folytat az álommal. Dévin még a rojtos szélű, rikítóan vörös pokróc is úgy állt, mintha divatbemutatóra készülne, míg Pussy-baba csak azokat a részeit takarta be, amelyeket nem kívánt közszemlére tenni.
Sóhajtottam, lecsúsztattam magamról a takarót és felálltam. Kissé ingadoztam ugyan, mint minden valamirevaló tengerész, de azért csak sikerült talpon maradnom.
– Megtudhatnám, miért zárt be bennünket, Mr. Smith?
Michael Smith sietősen biccentett.
– Mert... a jelzőrendszer jelezte, hogy nyitva maradt az ajtó.
– Hol jelezte?
– A házamban. Oda van csatlakoztatva. Illetve, máshova is, de ott nem

észlelték. Mérnökeim ugyanis ma egész éjszaka dolgoznak, hogy megpróbálják helyrepofozni az automatikát.
– Ezek szerint a konténert jelzőrendszer köti össze néhány bungalóval?
– Pontosan így van, Mr. Lawrence. Nálam jelzett, hogy nyitva van az ajtó.
– Hm. Hány kulcsuk van a konténerhez?
– Őszintén szólva nem tudom. Lehet vagy hét-nyolc.
– A mérnökeinél?
– Náluk is. Azonkívül a raktárban, és ki tudja még hol? Mr. Lawrence, ha jobban megnézi, látni fogja, hogy ez egy kutyaközönséges biztonsági zár. Tíz perc alatt bárki reszelhet róla másolatot, ha nagyon akar. Bár fel nem foghatom, ki akarna?
– Ki ötölte ki a konténert? – kérdezte Winner és leeresztette mindeddig Smithen tartott puskáját. Azt hiszem, lassan ő is felfogta, amit én.
– Mr. Hughes utasítása volt – mondta Smith.
– Óriási ötlet – csóválta meg a fejét Grace Burstyn undorodó pillantást vetve a fémdobozra. – Istenem, egy ilyen szörnyűség!
Smith megnyalta a szája szélét.
– Szörnyűség, nem szörnyűség, kisasszony, az előírásoknak megfelelően kellett eljárnunk. Az előírások pedig úgy szólnak, hogy ilyesfajta, lakott területektől viszonylag távol eső munkavégzés esetén gondoskodnunk kell a veszteség... izé... a halottak konzerválásáról.
Pamela félig elfordulva Lord Lover vállára hajtotta a fejét. Lord Lover fél kezével szemébe csippentette a monokliját és aggódva nézett rá.
– Rosszul vagy, Pam?
– Dehogy, csak... mindjárt jobban leszek. Már kezdem megszokni körülöttem a hullákat.
– A hatóságokkal történt megállapodásunk értelmében üzemeltetjük a konténert, hogy megfelelő időben bemutathassuk a közegészségügyi szerveknek... mármint a tartalmára gondolok.
– Hé! Csak ne térjen el a tárgytól, kispajtás! – emelte rá Timothy újra a stukkerját. – Azt mondta, maga zárta be őket!
– Természetesen, Mr. Forsyth – biccentett udvariasan Mr. Smith. – Mivel fogalmam sem volt róla, hogy önök közül van valaki odabent.
De Capitani felemelt egy holdfényben fürdő botocskát és megveregette vele fekete, elegáns csizmája szárát.
– Mit gondolt, amikor meghallotta a riasztócsengőt?
Smith hallgatott, aztán, amikor már kezdett kínosan hosszúra nyúlni a hallgatása, felemelte a fejét. Sápadt volt az arca, mintha Szóma istennő fehér mákonnyal öntötte volna le.
– Azt gondoltam... *ők* azok.
– Kik ők?
– A thugok. Vagy a Káli szekta tagjai. Azt sem tudom, a kettő ugyanaz-

e. Mindenesetre azt gondoltam, azok, akik a gyerekeket megfojtották.
– Azt hitte, értük jöttek? – kérdezte a szőrmók Steve James. Smith biccentett.
– Valóban azt hittem, hogy a thugok jöttek a holttestekért. Bizonyára, rossz néven vették, hogy... elhoztuk őket, mielőtt eltemethették volna. Amikor elértem a konténert, mit tagadjam, se fiú, se lány nem voltam a rémülettől. Hiszen ezek a fickók úgy mozognak az erdőben, mint én a flaszteron! Ennek ellenére, ki kellett jönnöm, megnézni, mi történt. Ha eltűnik a két emberünk holtteste, komoly nehézségeink támadhattak volna az indiai hatóságokkal. Megpróbáltam áttelefonálni az üzembe, hogy jöjjenek segíteni, de nem tehették, mivel öt perccel a riasztócsengő megszólalása előtt indult be a szalag. Így hát egyedül, egyszál magamnak kellett elintéznem a dolgot. Amikor észrevettem a nyitott ajtót... majdnem kitört rajtam a frász. Odarohantam, becsaptam és ráfordítottam a kulcsot Aztán usgyi, vissza!
– Mégis, mire gondolt közben? Hogy akik bent vannak, később köddé válnak és kiszivárognak a kulcslyukon?
Smith a kérdést feltevő Winnerre nézett, aztán megvonta a vállát.
– Legyek egészen őszinte, Mr. Winner? Nem izgatott különösképpen a dolog. Ne feledjék, azt hittem, gyilkos szörnyetegek fagyoskodnak odabent! A szalag átállítása után egyébként kijöttünk volna néhányan, hogy körülnézzünk a konténer belsejében. Ennyi a történet, hölgyeim és uraim!
Kénytelenek voltunk belátni, Mr. Smith a körülményekhez képest megfelelően cselekedett. Ha mi vagyunk a helyében, mi sem igen tehettünk volna mást.
– Eeee... hol találták a gyerekeket? – kérdezte Lord Lover megvakargatva idegesen rángatódzó arcát. – Ez már mégiscsak aljasság...
– Természetesen az erdőben. Azt hiszem, csak pár percre hagyták őrizetlenül őket. Nem messze tőlük megásott sírgödrökre bukkantunk.
– Jó lenne tudni, hogy a piacról eltűnt kisfiúkról van-e szó? – kérdezte halkan Winner.
Esküdni mertem volna rá, azért halkította le a hangját, nehogy Pattaya meghallja, amit mond. Pattaya mégis meghallotta. Bár mindeddig behunyt szemmel, pólyába tekert múmiához hasonlóan csendben szundikált, hirtelen felpattantak a szempillái és tiszta, erős hangon felénk kiáltotta:
– Ők azok, bábudzsi! Hiszen jól ismertem Guptát! Egyszer együtt szállítottunk a Sheratonba káposztát. Amikor az a nagy szállítósztrájk volt. Kordéval vittük és nagyon nehéz volt. Ő Gupta...
Mr. Smith levette a szemüvegét és megnyomkodta a szemgolyóit.
– Hát így élünk mi itt a végvidéken, hölgyeim és uraim. Ráadásul két hete nem tudok összeköttetésbe kerülni Mr. Hughes-zal. Hiába

próbálkozom, képtelen vagyok elérni. Pedig neki kellene eldöntenie, mit tegyünk. Az ő jóváhagyása nélkül nem fordulhatok az indiai hatóságokhoz sem, hátha pont ezzel a lépésemmel pecsételném meg az üzem sorsát. Most aztán nyakig ülök a pácban.
Úgy volt, ahogy mondta.
Azzal a kiegészítéssel, hogy valamennyien nyakig ültünk benne.

Templom az őserdőben

1.

Amikor Haseltine már harmadszorra vezette neki a terepjáróját egy fának, kénytelenek voltunk hosszabb időre megállapodni. Miss Charity, aki szemüvegének elvesztése következtében a külvilággal fenntartott kapcsolatainak jelentős részét is elveszítette, menetrendszerűen kiesett a kocsiból, be az utat szegélyező páfrányok közé.

Lord Lover kézzel rajzolt térképet vett ki a zsebéből, feltette a monokliját és a tanulmányozásába mélyedt. Mivel volt időnk bőven, bemásztam a páfrányok alá, hogy kibányásszam Charityt. A lány hálásan rám mosolygott és a kezembe kapaszkodott.

– Igazán kedves öntől, Mr. Mosbacher, hogy törődik velem. Tudja, nem egészen tökéletes a kontaktlencsém. Ha valahol megtalálnám a szemüvegemet...

Haseltine hátramenetbe kapcsolt, majd kiugrott a vezetőfülkéből és Charityhoz rohant.

– Nem ütötted meg magad?

Charity átkarolva a felügyelő nyakát, arcát Haseltine bajuszához dörzsölte. A felügyelő elpirult, és zavartan felmordult.

– Az a helyzet... hogy kissé keskeny az út, a kocsi meg széles.

Lord Lover kérdő pillantást küldött felém. Mintha azt kérdezte volna a szeme: csak nem tört ki valami szerelemféle Charity és Haseltine között?

Ki nem mondott kérdésére maga Charity adta meg a választ. Felém fordult és ártatlanul rám mosolygott.

– Ne lepődjék meg, Mr. Mosbacher, de Haseltine felügyelő és én... eljegyeztük egymást.

Lord Lover szeméből kihullott a monokli.

– Eljegyezték? – rebegte elhaló hangon. – Mi a szösz!

– Köszönjük, Mr. Lawrence – olvadozott Charity Lord Lover felé nyújtva a kezét. – Minket is váratlanul ért a dolog.

Haseltine-ra pillantottam. A felügyelő vörös volt, mint a rák, rőtes bajusza vérben úszó vadkanagyarra hasonlított.

– Gratulálok, felügyelő.

Haseltine krákogott és igyekezett a dzsungel fáira nézni.

– Köszönöm, Mr. Lawrence.

Közben a többiek is körénk gyűltek. Haseltine legszívesebben a föld alá süllyedt volna zavarában.

Éppen meg akartam vigasztalni, hogy mindenkit érhet nem várt

baleset, amikor a legközelebbi, hatalmas páfrány mögül a derekamnak nyomakodott valami. Önkéntelenül is hátrakaptam a kezem: forró, gömbölyű vascsövet érintettek az ujjaim.
Óvatosan hátrafordítottam a fejem. A vesémnek nyomódó puskacső baljós csillogással figyelmeztetett, ha megmozdulok, végem.
Nem mozdultam meg.

A bokor azonban annál inkább. Előbb csak egy levél hajlott félre, majd egy másik is. Aztán Winner meredt szemű halképe bukkant fel a páfránytenger közepén. Mielőtt még elkáromkodhattam volna magam, szájára tette az ujját.
– Pszt! Bújjon a bokorba!
Bebújtam.
Winner megragadta a karom és a másik oldalon kirántott belőle.
– Oda nézzen!
Nem messze, talán tizenöt lépésnyire az egyre jobban összeszűkülő úttól, három alacsony halom vált ki friss, barna földszínével az erdő zöldjéből. Mindegyikük tetején, éppen ott, ahol fejfának kellett volna lennie, hosszú nyelű baltára hasonlító faragvány emelkedett. Összeszorult torokkal néztem, ahogy Winner odasétál hozzájuk, kinyújtott kezével megveregeti az egyik fabaltát.
– Szeretettel üdvözöljük Maidapurban – mondta komoran felém fordítva az arcát. – Még mindig kételkedik benne, hogy az elhagyott naptemplomot megszállták a fojtogatok?
– Honnan veszi, hogy kételkedem benne? – hökkentem meg.
Winner elhúzta a száját, és puskája tusát hozzáütötte Káli anya fogpiszkálójához.
– Mert ismerem magát. Valamennyi magához hasonló nagyszájút, akik azt hiszik, hogy ezek a vademberek a természet szelíd, faragatlan gyermekei, és minden megbocsátható nekik. Maga még akkor sem ítélné el őket, ha a nyakára tennék a hurkot!
Dühösen kiköpött és a páfrányok közé taposva visszacsörtetett a többiekhez.
Elgondolkozva bandukoltam utána.

3.

A maidapuri naptemplom váratlanul bukkant elő a dzsungel sűrűjéből. Olyan hirtelen és élesen, mint amikor egy képsenge megvillan a sötétben. Hátrakaptam a fejem, megdörzsöltem a szemem, minek következtében a sátorponyva legurult a hátamról és a páfrányok közé esett. A mögöttem haladó Timothy megtorpant, de még így sem tudta elkerülni, hogy rám ne másszon.

– Hé! Elaludt, ember? Mi a fene van magával?

Felelet helyett oldalra léptem, és előre mutattam.

Forsyth sóbálvánnyá dermedt, aztán olyan hangokat adott ki magából, mintha meg akarna fulladni.

– Jézusom! – nyögte egy páfránylevélbe kapaszkodva. – Jézusom! Hiszen ez a... *templom!*

A hold éppen ezekben a pillanatokban bukkant ki a hatalmas, szinte felhőkarcolónak tűnő torony mögül. Amikor megpillantott bennünket, mintha meghökkent volna. Bizonyára megpróbálta emlékezetébe idézni, mikor is látott utoljára Maidapur közelében ilyen furcsa, legkevésbé sem bizalomgerjesztő figurákat.

Némi elégtétellel töltött el, hogy Winnert legalább annyira megrázta a látvány, mint Forsythot.

– Jóságos isten! – morogta elképedve. – Ez ekkora?

Mivel ott, ahol álltam, véget ért a régen nem használt ösvény, nyugodtan elhúzódhattam a többiek útjából.

Külön tanulmányt érdemelne, ki milyen arcot vágott, amikor kilépett az emberkéz irtotta tisztásra.

Lord Lover szinte nem is a földön járt szemét mereven a toronyra szegezte, mintha hipnotizálták volna. Ha kést szúrtam volna a fenekébe, bizonyára észre sem veszi. A közvetlenül mögötte lépkedő Lady Pamela felsikkantott, felemelve trópusi sisakja elejéről arcába lógó tüllfátyolát.

Aztán egészen illetlenül és kegyeletsértő módon engem keresett a tekintetével.

Pussy-baba elfintorította az orrát és helyrerángatta hátizsákja cipelésében félrecsúszott melltartóját.

– Nem szeretnék lepottyanni a tetejéről, annyi szent. Hát te, picim?

Charity, akit úgy kellett megfogni, hogy bele ne gyalogoljon a templom előtt húzódó, víz nélkül árválkodó jókora medencébe, zavart mosollyal Pussy-babára hunyorgott.

– Honnan nem szeretnél leesni?

– Onnan – mutatott Pussy a levegőbe. – A templom tetejéről.

Charity hunyorogva nyújtotta előre a nyakát.

– Jé, hát megtaláltuk?

Haseltine megfogta a karját és torkát köszörülve megkísérelte leírni számára az eléje táruló csodát.
– Az a helyzet, hogy találtunk egy templomot... Miss Cuttner... azaz Charity. Körülbelül 40-45 méter lehet a magassága. Ahogy a holdfényben ki tudom venni, telis-tele van faragott figurákkal.
– Mi lenne, ha odébb állna? – békétlenkedett mögötte Grace Burstyn.
Néhány perc múlva valamennyien ott tolongtunk a kiszáradt medence szélénél. A hold bátorítóan ragyogott ránk, mintha arra biztatott volna, ismerkedjünk csak meg részletesen az elénk táruló csodával.
Lesz még vele bajunk éppen elég.

Werner Mosbacher csípőre tette a kezét és körbeforgott a tengelye körül.
– Hát... nem egészen így képzeltem el egy elhagyott templomot.
– Mintha csak aludni tért volna a házmester – morogta Steve James.
De Capitani letérdelt, és végighúzta az ujját a medencét szegélyező márványlapokra.
– Itt nemrég söpörtek.
Mosbacher mondani akart valamit, de éppen abban a pillanatban alacsony, ugrándozó árnyék futott végig a medence szélén. Winner felemelte a puskáját, de Pussy-baba lenyomta a csövét.
– Csak majom.
– Jézusom...! Én legszívesebben azonnal előszedném a szerszámaimat és nekiállnék festeni – dörmögte a magából egészen kivetkőzött Timothy.
– Jó magának – sóhajtotta Grace Burstyn. – Az én fényképező masináim bezzeg a kocsiban maradtak. Remélem, ezek az idétlen fojtogatók nem ássák el a filmjeimet, hogy aztán olyan hülye forma fabaltát bökjenek föléjük.
Mosbacher letette hátizsákját. Timothyval és a hozzájuk csatlakozó Pussy-babával máris indult volna, hogy felderítsék az épületkomplexumot, de még idejében sikerült eléjük állnom.
– Azt hiszem, nem lenne túlságosan bölcs dolog eltávolodni egymástól. Javaslom, fújjuk fel a sátrainkat itt, a páfrányos szélénél... aztán napvilágnál majd meglátjuk, mi a teendő.
Valamennyi tekintet Lord Lover felé fordult.
Bentonshire ura mosolyogva bólintott.
Jó fél óra múlva elcsendesedett a környék. Ki a sátrába vonult, hogy elköltse egyetlen konzervből álló vacsoráját, ki pedig kiült a medence partjára, onnan bámulva a szinte karnyújtásnyi távolságban holdfürdőző templomcsodát.
Ahogy sátram ajtaján át kipillantottam a fényben fürdő épületre, meg kellett állapítanom, talán még az éjszakai Tadzs Mahal látványa sem fenségesebb, pedig annak a világ minden tájáról a csodájára járnak.
Ez lenne Káli anya dzsungelba rejtett temploma?
A hatalmas épületegyüttes békés, barátságos képet mutatott, minden szegletéből magasztos derű áradt felénk.
Csakhogy én nem dőltem be neki.
Láttam már éppen elég, szelíden mosolygó gyilkost életemben.

5.

Alig ettem meg szerény vacsorámat, máris árnyék vetődött a sátram oldalára. Kezembe vettem a stukkeromat és vártam. Az árnyék a sátorhoz hajolt, fülét a műanyaghoz szorítva, mintha azt hallgatná, ébren vagyok-e.

Megköszörültem a torkom, jelezve, hogy ébren.

Az árnyék megvakarta az orrát, aztán a bejárathoz ballagott.

– Mr. Lawrence? Timothy vagyok. Bejöhetek?

– Inkább én mennék ki, ha nincs ellenére. Meglehetősen szűkös idebent a hely.

Kimásztam a holdfényre. A naptemplom még fenségesebbnek tűnt, mint fél órával azelőtt. A fák fölé nyúló *vimána* torony azt a képzetet keltette, hogy bármelyik pillanatban elszakadhat a földtől, és névadójához, a legendabéli repülő kocsihoz hasonlóan felszáll a levegőbe.

– Hát nem gyönyörű? – sóhajtotta Forsyth. – Életemben nem láttam még ilyen szépet. Tudja, eddig mindig csak fényképek után festettem indiai templomokat. Istenem, fogalmam sem volt róla, mit veszítek!

– Nem sétálunk közelebb hozzá?

– Hagyjam itt Pussy-babát?

– Hiszen csak húsz-harminc méternyire távolodunk el tőle.

A hatalmas templomkolosszus mint lomha, békés állat nyújtózott Szóma anya fényében. Oszlopaiból, tornyaiból és még sötéten ásító benyílóiból is barátságosan hívogató béke áradt, mintha nem is végeztek volna véres szertartásokat évszázaddal korábban a falai között.

Vagy tán nem is kell egy évszázadot utaznunk a múló időben?

– Látja a kerekeket?

Timothy bólintott.

– Soha életemben nem láttam még a napszekér kerekét... Uramisten! Ki készíthette ezt a gyönyörűséget?

– Az idő elmossa a mesterek nevét – mondtam, és magam is a templom oldalába helyezett, hatalmas, márványból készített kerekekre bámultam. Tudtam, hogy a túlsó oldalon ugyanilyen márványkerekek fürödnek a holdfényben. Hat-hat: összesen tizenkettő.

– Mint a konaraki naptemplomban – suttogta Timothy áhítattal. – Gondolja, hogy a paripák is itt lesznek valahol?

Éppen nyújtottam volna a karom, hogy megmutassam a Szóma anya fényével leöntött, ágaskodó lovakat a medence partján, amikor halkan elköhintette valaki magát a közelünkben. Felparázslott egy cigaretta fénye, majd Grace Burstyn bukkant ki a szomszédos bokrok közül.

Amikor megpillantott bennünket, megtorpant csak akkor jött

közelebb, amikor meggyőződött róla, kik vagyunk.
– Jó estét. Maguk sem tudnak aludni?
– Ki tud ilyen körülmények között nyugodtan kotlani a vackán? – mutatott körbe patetikus szavak kíséretében Timothy. – Itt várakozik egy naptemplom, alig karnyújtásnyira tőlem…
– Apropó – szakította félbe Miss Burstyn. – Miért hívják egyáltalán naptemplomnak?
– Mert Szurjának, a Napistennek a tiszteletére emelték – mondtam. – Soha nem fényképezett még naptemplomot?
– Nem én! Csak a kései hindu korból való épületeket.
– Ami ezt illeti, ez is elég kései, mégis naptemplom. Látja a hatalmas kerekeket? Minden oldalon hat van belőlük. Ott pedig – felemeltem a karom és mutattam az irányt. – Hét felszerszámozott márványparipa hányja a tajtékot.
Miss Burstyn kimeresztette a szemét, majd lemondóan legyintett.
– Nem látok egyet sem.
– Mert félig benőtte őket a dzsungel. Holnap, ha közel megyünk hozzájuk, lesz ideje gyönyörködni bennük.
– Miért lovakat raktak a templom elé? Miért nem elefántokat?
– Mert az árjáknak, akik időszámításunk kezdete előtt meghódították Indiát, nem voltak elefántjaik. Pusztai emberek voltak a kisebb állatokon kívül csak a lovat és a szarvasmarhát ismerték. Elképzeléseik szerint a Nap, akárcsak az ókori Egyiptomban, kocsin száguld végig az égen. Napszekéren, amelyet hét paripa húz. Lord Lovernek már csak ezért is érdemes volt idejönnie. Sehol semmilyen naptemplomnál nem őrződtek meg a lóalakok, egyedül Konarakban maradt egyetlen torzó belőlük.
Grace Burstyn kitárta a karját, mintha el akarna repülni a felszállni készülő templomcsoda után.
– Eszerint ez az egész hatalmas épületrendszer a napszekeret szimbolizálja, amelyen Szurja, a napisten felhajtat az égre… Mint a máglya, amelyen a halott lelke a Nirvánába száll.
Bár egy kicsit sántított a hasonlata, nem javítottam ki. Inkább a hatalmas, szinte eget ostromló faragott tornyot vettem szemügyre.
– Az ott a *vimána* torony. Néha a 60 métert is elérheti a magassága… Alatta található a négyszögletes szentély: a *garba grihá*. Valaha ott óvták a szent tüzet, és csak a papoknak, a brahmanáknak volt szabad belépniük. Most többnyire a *Sivalingam*ot őrzik benne.
Miss Burstyn nem kérdezte meg, mi az a *Sivalingam* bizonyára ismerte a jelentését.
– Egyszóval – folytattam –, a *garba grihá*t, azaz a szentélyt és a felette emelkedő tornyot, a *sikharát* nevezik együttesen *vimáná*-nak. Ha pedig felnéz a torony tetejére, jól láthatja, hogy az indiai templomtornyok nem csúcsosak, mint az európaiak csúcs helyett felfordított, tál alakú

tetőszerkezet fedi legmagasabb pontjukat. Ez az *ámalaka*. Egyes kutatók véleménye szerint e toronyforma a hajdani árja áldozópapok kunyhójára emlékeztet.
Ebben a pillanatban sötét felhő szállt a hold elé. Egycsapásra megfagyott körülöttünk a világ. Bár a hőmérséklet szemernyit sem csökkent, megborzongott a bőröm, ahogy felnéztem a *sikharár*a.
A torony oldalába faragott kőfigurák, akik eddig fölényük magasából jóindulatú lekicsinyléssel tekintettek ránk, mintha bosszúszomjas démonokká változtak volna.
Miss Burstyn szökdécselt néhányat, mintha el akarná űzni a körülöttünk lebegő fenyegetést.
– Hát, én azt hiszem, visszamegyek aludni. Maguk még maradnak?
Hangsúlyozottan ásítottam egyet, aztán az órámra pislantottam.
– Rövidesen éjfél. Én is elteszem magam holnapra. Timothy?
Mivel tudtam, hogy az ásítás ragadós, nem lepett meg, hogy Forsyth is a visszavonulás mellett döntött.
– Megyek én is. A fenébe is... az előbb még azt hittem, ezen az éjszakán már nem is fogok elaludni. Annyira hozzászoktam, hogy Pussy ott van mellettem. Csak hát az istennek sem akart ezekben a vacak sátrakban összeköltözni velem. Azt mondta, a végén még magunkra döntenem.
Miss Burstyn füle tövéig pirult, pedig már túl lehetett első lányságán. Harminc-harmincöt évesre becsültem a korát, ami a modern szépítőszerek csodatévő képességének ismeretében persze jóval több is lehetett.
Megveregettem Timothy vállát és barátságosan oldalba bokszoltam.
– Hát akkor, jó éjszakát. Gondoljon arra, hogy én is egyedül alszom.
– Engem ez egyáltalán nem vigasztal – dörmögte bánatosan, majd sóhajtva bebújt a sátrába.
Vártam néhány percig, hogy Miss Burstyn is nyugovóra térjen, aztán behúzódtam a bokrok közé.
Elszámoltam ezerig, majd odalopakodtam a mellé a sátor mellé, amelyben Árnyék rejtőzött.
Azon már nem is csodálkoztam, hogy belépésem után azonnal egy nagy kaliberű stukker csöve nyomódott az oldalamnak.

– Nyugalom – suttogtam, eltolva magamtól a fegyver csövét –, Lawrence vagyok.
– A fenébe is! – sziszegte megkönnyebbülve. – A frászt hozza az emberre, szépfiú. Már azt hittem, valaki zsinórt akar a nyakam köré csavarni.
– Figyeljen ide – mondtam –, nincs sok időnk. Át kell kutatnia Lord Lover sátrát.
– Hm. És mit keressek benne?
– Papírokat. Talán Padmadharma cikkét. De lehet, hogy régi újságkivágásokat fog találni.
– Hogy kutassam át, ha Lord Lover békésen hortyog odabent? Különben is, ezekben a tiritarka gombafejekben el sem férünk ketten. Az előbb is azt vettem észre, hogy kilóg alóla a fenekem.
– Lord Lovert csak bízza rám!
Bólintott és felrángatta magára az ingét.
Én pedig kimásztam a sátorból, az ismét élesen felragyogó holdfényben a kiszáradt medencékhez ballagtam.
Aztán, mint aki jól végezte dolgát, előhúztam a stukkeromat és a levegőbe lőttem.

7.

A körülöttünk békés éjszakai álmát alvó dzsungel egyetlen szempillantás alatt brekegő-makogó-visító és menekülő kísértetek országútjává vált. Még a fakoronák is meghajolni látszottak a lombjaik között rémülten ugrándozó majomcsordák súlya alatt.

Aztán, amilyen gyorsan támadt, olyan sebesen el is ült a riadalom. A távolodó, még mindig rémült visításokat leszámítva újra béke ülte meg a környéket.

Egészen addig, amíg csak három-négy fegyveres árnyék fel nem bukkant a közelemben.

Bár csak a szemem sarkából pillantottam rájuk, azonnal észrevettem, hogy Winner vezeti a menetet puskája csövén fenyegetően csillogott a holdfény.

Azt a látszatot igyekeztem kelteni, hogy pont akkor tértem magamhoz, amikor körém gyűltek. Természetesen nehezen szedtem a levegőt, azt a tenyérnyi port, amelyet az imént vettem fel a földről, módszeresen izzadt arcomhoz kentem.

– Jézus Mária! – hökkent meg Lord Lover, amikor monokliján keresztül feltérképezte egyáltalán nem bizalomgerjesztő képem. – Mi történt önnel, Mr. Lawrence?

– Megtámadtak – lihegtem bocsánatkérő mosollyal. – Sajnálom, hogy felébresztettem, Lord Lover!

– Sose sajnálja. Ki a fene támadta meg?

– Fogalmam sincs róla. Kisétáltam ide, a medence partjára, amikor... a nyakamba ugrott valaki.

Valamennyi tekintet a környező fák felé fordult. A fák sértődötten gubbasztottak, mint akiket igazságtalanul vádoltak meg. Még a majmok is megszeppenve hallgattak az ágaik között.

– Nem sebesült meg? – kérdezte aggódva Lord Lover.

– Azt hiszem... nem. Ámbár... sosem lehet tudni.

Lord Lover türelmesen megvárta, amíg végigtapogatom magam.

– Azt hittem, ön... izé... jól ismeri az éjszakai dzsungelt.

– Eddig én is azt hittem.

Winner elgondolkozva bámult rám, aztán egyszerre csak dühösen felkiáltott. Felemelte a puskáját és vasvillaszemeket meresztett rám.

– A fenébe is... ezt még megkeserüli!

Még akkor is hallottam elkeseredett szitkozódásának a foszlányait, amikor a sátrak felé futott.

Lord Lover és Mosbacher leesett állal bámultak utána.

Természetesen tisztában voltam vele: nem sikerült átvernem Winnert. Néhány percig elhitte ugyan, hogy egy majom támadt rám, hamarosan rádöbbent azonban, olyan tapasztalt dzsungeljáró, mint én, aligha kezd el lövöldözni csak azért, mert egy majmocska éjszakai puszit ad neki. Arról nem is beszélve, hogy a majmok holdfényes éjeken békésen gunnyasztanak a fészkeiken, és eszük ágában sincs leszállni a földre, hogy kitegyék magukat az éjszakai vadászatra induló ragadozók támadásának.
Néhány percre volt csak szüksége, hogy rájöjjön, miért is lőttem a levegőbe. Nyilvánvalóan azért, mert azt akarom, hogy lehetőleg minél többen csődüljenek körém. Ha pedig azt akarom, akkor meg is van rá az okom.
Ezért futott elkeseredett szitkozódás közepette sátraink felé.
Igazság szerint meg kellett volna akadályoznom, hogy eltávolodjon tőlünk, de mire feleszméltem, már a sátrak között ügetett. Csak remélhettem, hogy társam, az Árnyék, el tud menekülni előle.
Szerencsére sikerült neki. Visszafelé utunkon ugyanis szembetalálkoztunk az izzadó, dühöngő Winnerrel. Izzó haraggal szegezte szemét a szemembe, ha pillantással ölni tudott volna, holtbiztos, hogy élettelenül hanyatlók Bentonshire urának ölelő karjába.
Szerencsére volt az ingzsebemben egy tunguz talizmán szemmel-verés ellen.

Winner fenyegető tekintete ellenére elégedetten másztam be a sátramba. Úgy gondoltam, várok még egy kicsit, aztán felkeresem Árnyékot. Jó jelnek tekintettem, hogy Winnernek nem sikerült elkapnia, ennek ellenére fogalmam sem volt róla, érdemes volt-e végigjátszanom a nem egészen veszélytelen játékot.
Ledobtam magamról az ingem, aztán rávetettem magam a matrácra. Majd még ugyanezzel a lendülettel repültem is vissza, amikor rájöttem, hogy már van valaki a takaróm alatt. Meleg, gömbölyded, amúgy vonzó női test hevert a lepedőn.
Mielőtt úgy istenigazából felháborodhattam volna, kinyúlt értem egy izmos kar, és visszarántott oda, ahonnan elmenekültem.
– Pszt! – tette az ajkamra az ujját. – Vékonyak a falak.
– Nem lett volna szabad, Pamela – nyögtem elkeseredetten, arra gondolva, mi minden vár még rám ezen az éjszakán. – Hallod, Pam? Nem lett volna szabad!
– Lehet, hogy nem lett volna szabad – suttogta a fülembe –, de már itt vagyok. És teljesen ki vagyok fáradva. Lemerültem, mint a gondozatlan akkumulátor.
– Aludnod kéne – próbálkoztam óvatosan.
– Kéne – bólintott. – De nem fogok. Feltöltekezni van kedvem. Említettem már, hogy a Káma szutrában az áll: bizonyos gyakorlatok életerővel töltik meg a lerobbant szervezetet?
– Pamela, én…
Átkarolt, majd dorombolni kezdett, mint az ételt kérő macska.
– Leslie, nekem borzasztóan szükségem van egy kis életerőre. Nem kell semmit tenned, csak követned az utasításaimat. Most olyan gyakorlatba fogunk, amilyet még nem próbáltunk.
Mielőtt beismertem volna vereségemet, aggódva gondoltam a fejünk felett terpeszkedő, vékony sátorra.
Aztán már nem gondoltam semmire.

10.

Szóma, a holdistennő, sátram tetejére ülve próbált kilesni bennünket. Pamela elégedetten mosolygott, és megmutatta neki verejtékben fürdő testét.

– Uramisten! Mit nem adnék egy kellemesen langyos fürdőért...! Miért nincs ezekben az átok medencékben víz? – Aztán rám hajolt és a fülembe suttogta: – Leslie... úgy érzem, rám férne még egy kis töltekezés. Hogy teljességgel feltöltődhessenek az akkumulátoraim. Mit szólsz hozzá?

Csak bágyadt ellenvetésre tellett az erőmből.

Lady Pamela azonban ügyet sem vetett rá. Homlokát összeráncolva a bejárati ajtó résén át betekintő holdistennőre meredt.

– Most egy különösen bonyolult gyakorlat következik, amely nagy koncentrációt és elmélyülést kíván. Kész vagy rá?

Kész voltam.

Mielőtt elment volna, megettünk egy-egy fonnyadt banánt. Közben ásítottam és csak úgy mellékesen megkérdeztem.
– Hallottad a revolverlövést?
Rémület hullámzott át a testén.
– Nem hallottam semmit.
– Nem most, hanem mielőtt a sátramba jöttél volna.
– Ó, hát az az volt? Azt hittem... őszintén szólva, nem is tudom, mit hittem. Csak nincs valami baj? Tudod, Leslie, mióta ezek a szörnyűségek történtek ezekkel az istenverte zsinórokkal, én már nem is hiszem, hogy más fegyverrel is lehet ölni... Ki lőtt?
– Én.
– Te? Jézus úristen, csak nem azt akarod mondani, hogy megpillantottál valakit. Egy szörnyeteget fojtózsinórral?
– Szerencsére nem. Csupán egy majom ugrott a nyakamba.
Megcsóválta a fejét, és csókot nyomott a homlokomra.
– Szegénykém, hogy megrémülhettél. Azt hiszem, elérkeztünk ahhoz a ponthoz, ahol már az árnyékunktól is megijedünk.
– Winner nagyon dühös volt rám. Az utóbbi időben nem valami barátságos a fickó.
Pamela felrántotta az ingét, majd feje alá téve a karját, a sátorba szűrődő holdsugarakra nézett.
– Winner? Hát nem, annyi szent.
– Hol szedte össze Lord Lover?
– Alighanem itt, Indiában. Még akkor, amikor nem voltam a felesége.
– Jó sokat fizethet neki, ha feladta szabad vadászéletét és Lord Lover szolgálatába állt.
Lady Pamela sóhajtott, mint aki felmérte, hogy lassan lejár az éjszaka, cihelődni kezdett.
– Bizonyára nem panaszkodhat. Azt hiszem, egyébként nem csak ez köti Lord Loverhez.
Úgy tettem, mintha igazából nem is nagyon érdekelne a dolog. Ásítottam és megsimogattam Lady Pamela hátát.
– Hamarosan itt a reggel... Mit is mondtál az előbb?
Lady Pamela is ásított, felhúzta vakítóan fehér sportcipőjét.
– Mikor az előbb? Ja, Mr. Winnerrel kapcsolatban? Hogy más is köti Lord Loverhez, nemcsak a pénz. Edmond mesélte, hogy saját kezűleg húzta ki valamelyik indiai tömlöcből. Jókora óvadékot kellett fizetnie érte. Őszintén szólva nem tudok sokat az ügyről, csak annyit, amennyit Edmond elmesélt. De mért érdekel ez téged?
– Különösképpen nem érdekel, csak megpróbálom megfejteni, miért utál annyira?

Megsimogatta az arcom és barackot nyomott a fejem búbjára.
– Ne vedd annyira a szívedre. Winner egygazdás kutya. Csak Lord Lovertől fogadja el a csontot. Egyébként azt hiszem, valami tigris kilövésével kapcsolatban gyúlt meg a baja a hatóságokkal. Leslie?
Gyanakodva szállt a hangja, mintha feltételezte volna, hogy elszunnyadtam dünnyögése közben.
Természetesen eszemben sem volt. Úgy ittam minden szavát, mint kiszáradt szivacs az esővizet.
– Igen... édes?
– Alszol?
– Félig-meddig...
– Szégyelld magad. A te akkumulátoraid úgy látszik, nem töltődtek fel eléggé. Sebaj. Szerencsére nálam van a stukkerom. Azért, ha lövést hallasz, vágtass utánam. Nem biztos, hogy nekem is majom esik a nyakamba.
Dünnyögtem valamit, és a sátor fala felé fordultam.
Lady Pamela elrántotta a sötétítő függönyt a bejárat elől, majd beleolvadt a holdfény verte éjszakába.
Öt percig vártam, aztán magam is követtem a példáját.

12.

Elhúztam a vízhiánytól szenvedő medencék mellett, bár ügyelnem kellett minden lépésemre, nem tudtam megállni, hogy futólag szemügyre ne vegyem a dzsungel liánjaival félig-meddig beszőtt, ágaskodó nap-paripákat. A hatalmas, márványból faragott szobrok kelletlenül vicsorogtak rám, mintha engem tettek volna felelőssé, amiért nem tudják felragadni az ég csúcsára Szurja isten szekerét. A hozzám legközelebb vicsorgónak hiányzott az egyik lába, mintha csak az imént veszítette volna el kegyetlen erőlködésében.

Igyekeztem az árnyékos részeken lopakodni. Ha vigyázatlanul száraz gallyra léptem, amely reccsenve roppant ketté a talpam alatt, hosszú másodpercekig várakoztam, nem figyelt-e fel valaki rám.

Őszintén szólva, leginkább Winnertől tartottam. Még képes és puskavégre kap, csakhogy megszabadíthassa tőlem Lord Lovert. Tapasztalatból tudtam: nincs kellemetlenebb ellenfél a gazdájához sírig hű alkalmazottnál.

Szerencsére megúsztam anélkül, hogy bárkibe is belefutottam volna. Fellopakodtam a templom keleti oldalán elhelyezkedő *mandapam* csarnokba, a legközelebb álló, kétölnyi vastag, faragott oszlop mögé rejtőztem.

Jó ötpercnyi várakozás után fekete árnyék futott át a medence partján. Legnagyobb jóindulattal sem lehetett volna ráfogni, hogy majom árnyéka.

Kidugtam a fejem az oszlop mögül és rápisszegtem. Megtorpant, pislogott jobbra-balra, aztán amikor rájött, hol bujkálok, néhány ugrással mellettem termett.

– A fenébe is! – lihegte –, olyan a levegő, mint a gőzfürdőben. Nem tudja, miért nincs víz ezekben a medencékben?

– Kiszáradt belőlük. Majd az esős évszakban feltelnek.

– Esős évszak?! Hol leszünk mi már akkor!

– Remélem, nem itt a közelben, Káli anya fogpiszkálójával a fejünk felett.

Összerázkódott és úgy vágott hátba, majdnem kiestem az oszlop mögül.

– Még egy ilyen duma és megfojtom! Különben is, ahelyett hogy feltartotta volna azt a dülledt szemű ebihalat, hagyta, hogy odacsörtessen a Lord sátrához. Majdnem lebuktam, maga szerencsétlen! Jézusom, ha otthon tudtam volna, mire vállalkozom!

– Elég a szövegből! – türelmetlenkedtem. – Gyorsan mondja, mire ment!

Megvonta a vállát és a zsebébe nyúlt.

– Sok időm nem volt, de szerencsére csomagja sincs sok az öregúrnak.

Amit tudtam, átnéztem... Azt hiszem, magát ez érdekli igazán.
Néhány papírfecni villant meg a kezében. Úgy kaptam utánuk, mint majom a banán után. Sőt azon nyomban el is kezdtem volna böngészni őket, de Árnyék a szemem és a papír közé helyezte a tenyerét.
– Majd otthon. Nekem vissza kell mennem, mert... hátha keresnek. Azonkívül jó lenne, ha adna néhány tanácsot.
– Tanácsot? – értetlenkedtem. – Mivel kapcsolatban?
– Hát hogy egyáltalán mi várható? Mit kell csinálnom. Maga azért hívott ide, hogy a segítségére legyek! Legalább azt mondja meg, kire gyanakszik.
Eltettem az újságkivágásokat és megvontam a vállam.
– Egyelőre azt próbálom kitalálni, miért vagyunk itt.
– Miért vagyunk itt? – hökkent meg. – Mind ez idáig azt hittem... Lord Lover fel akarja dolgozni a naptemplomot. Azt mondja, nem erről van szó?
– Talán erről is. Bár talán többet mondhatnék, ha megfejthetném Naraszinha titkát.
– Naraszinha? Az meg ki a köcsög?
– Visnu negyedik avatárája, azaz földi megtestesülése, megjelenési formája. De most ha megbocsát, el kell tűnnöm nekem is. Arra menjen, amerről jött! Én majd a lovak felé kerülök.
Megvártam, míg elnyeli a holdfény, aztán elindultam a napszekér lovai között a sátram felé.
Úgy szorítottam az újságkivágásokat a zsebemben, mintha az életem függne tőlük.
Különben nagyon is lehetséges, hogy valóban tőlük függött.

13.

Szerencsére ezúttal senki nem várt a sátramban, hogy elvegye tőlem az éjszaka maradékát. Levetkőztem, magam mellé tettem a 38-ast, és úgy helyezkedtem, hogy a belopakodó holdsugarak gumimatracom fejrészére essenek. Elővettem az újságkivágásokat, a világ legtermészetesebb éjszakai lámpásánál olvasni kezdtem őket.

Mielőtt azonban belemerültem volna a szövegbe, magukat a papírdarabokat vettem szemügyre. Sárga láthatóan tartósító anyaggal kezelt újságlapok részei voltak. Bár mindegyikük oldalát simára vágták, a simaságot itt-ott megtörő cikcakkok arra engedtek következtetni, hogy kézzel tépték le őket, majd utólag igazították ollóval egyenesre a szélüket.

A rövidebb szöveg – bár két lapra is áthúzódott – egyszerű újsághír volt, amilyen tucatszámra található ma is minden napilap majd mindegyik oldalán.

„Bengál, 1836. június 18." – Majd az idézőjelbe tett dátum után a hír: – Tudósítónk jelenti Varanasziból (Benáresz). Benáreszben kisebb zavargásokra került sor Siva negyedik megtestesülésének, Naraszinha templomának az előcsarnokában. A korábban büntetéssel sújtott Káli szekta papjai és hívei rátámadtak a Siva papokra, visszakövetelve tőlük Káli nyakláncát, és egyéb templomi relikviáikat, melyeket a Káli templomot ért retorziók után fent nevezett Siva templomban helyeztek biztonságba. A templom főpapja és vezetősége határozottan cáfolták, hogy a kegytárgyak még mindig a templom birtokában lennének, mivel mindenki előtt ismert, hogy május hónapban kifosztották Siva szentélyét, elrabolva a letétbe helyezett, felbecsülhetetlen értékű ereklyéket. Maga Káli nyaklánca, amely annak idején Őfensége csodálatát is kiérdemelte…

A cikk – tekintettel a könyörtelen ollóra – itt megszakadt. Magam elé tettem a papírt és a holdfénybe meredtem.

Hogy is volt csak? Eszerint Benáreszben történt valami, ami a cikk előzménye lehetett, sőt biztosan az is volt. Valakik, valamiféle retorziót alkalmaztak egy Káli templom ellen, ezért a templom papjai a templomban őrzött ereklyéiket, közöttük Káli nyakékét, amelyről mellesleg most hallok először, átmentették egy Siva templomba.

Még egyszer elolvastam a hírt, aztán fejem alá polcoltam a karom.

Naraszinha! A fenébe is, ismét Naraszinha! Visnu negyedik avatárája, földi megtestesülése. A káli papok visszakövetelték értékeiket a Siva-Naraszinha templomból, ahova átfutó gondjaik miatt letétbe helyezték, az ottani papok azonban nem tudták visszaadni, mivel ismeretlen tettesek meglovasították őket.

Gondolkodtam néhány percig, aztán a második újságkivágás után

nyúltam. A hosszú, társasági híreket tartalmazó cikk pirossal aláhúzott néhány rövid sora arról értesítette a Varanasziban állomásozó tiszteket, hogy a főkormányzó magához rendelte James Sarandon ezredest, megbízta, hogy a benáreszi helyőrség mellett különleges szolgálatokat lásson el. A cikket záró másfél sor némiképpen elütött az ezt megelőzők szigorúan hivatalos hangjától: a tudósító örömmel újságolta, hogy egy közeli városban, Ahmedabadban, a tiszti kaszinó ünnepséget rendezett Hannah Sarandon 25. születésnapja tiszteletére.
Sóhajtva tettem le a cikket. Íme, végre Sarandon ezredes és bájos neje, a szőke Hannah is előbukkant a semmibe veszett évszázad köde mögül!
Előrehajoltam és még jobban elhúztam a függönyt az ajtónyílás elől. Ez hát az a híres templom, ahova állítólag a kis Hannah Sarandont hurcolták?
Vajon mit láttak akkoriban a templom előtt ágaskodó napparipák? Vajon mit, a gőgösen, érzéketlenül magasba törő *mandapam* oszlopok? A víz után sóhajtozó, üres medencék márványkövei?
Néhány pillanatra behunytam a szemem. Mintha megelevenedett volna előttem a holdfényverte néptelen templom. Káli papok tűntek fel, amint könyörgőn kinyújtott kezekkel a dzsungelből előbukkanó elefántok elé siettek. a legelöl haladó elefánt hátán ott ült a *Közelítő*, ahogy Padmadharma verses jegyzetében nevezte. De vajon miért volt szüksége Padmadharma professzornak, hogy szanszkrit költeményében virágnyelven fejezze ki magát? Csak azért, mert a szanszkrit költészet kedveli a képes kifejezési formát?
Vagy mert egyszerűen csak meg akarta óvni a maidapuri templomcsodát? Esetleg a papjait is?
Párnám alá rejtettem a két papírdarabkát, és mellőzve minden óvatosságot, kiültem a sátram elé a holdfényre.
Előhúztam a pipám és meggyújtottam. Alig szállt fel azonban az első karika az égre, Szóma anyának végzett áldozat gyanánt, éles sikoltás hasított az éjszakába.
– Jézusom! – sikította egy rémült női hang. – Segít…
Aztán mély, riadt csend.

14.

Villámsebesen vetettem be magam a sátorba, kaptam fel 38-as Smith and Wessonomat, és ugrottam ki a holdfényre. Ügyet sem vetve rá, hogy mások is felébredtek-e a sikolyra, irányt vettem a medencék felé. Közvetlenül az első medence előtt elkanyarodtam, kikerülve a még mindig vadul ágaskodó naplovakat, az oszlopcsarnok felé igyekeztem.

Ha valaki megkérdezte volna, miért éppen oda, aligha tudtam volna ésszerű magyarázatát adni. Mintha egy hang azt súgta volna a lelkem mélyén: oda kell mennem!

Csak akkor fordultam meg és néztem vissza a sátrakra, amikor elértem az első oszlopot, amely mögött nem is olyan régen Árnyékkal találkoztam. Meglepetve tapasztaltam, hogy egyetlen sátornak sem húzódik félre a bejárati nyílása, mintha mindannyian odabent kuksolnának, ki-ki a matracán, eszük ágában sem lenne kimerészkedni a veszélyekkel teli éjszakába.

Vagy mintha üres lenne minden sátor.

15.

Mélyeket lélegeztem a meleg, éjszakai levegőből és óvatosan lépkedve a templom belseje felé vettem az irányt: arrafelé, ahol a *mandapam* csarnok az *antarálá*ba, azaz a zarándokok és a *dévadászik*, a templomi táncosnők tartózkodási helyébe torkollik.

Mielőtt azonban elérhettem volna, valaki kilépett az egyik oszlop mögül és felém kiáltott.

Természetesen ügyet sem vetettem rá.

A kezében tartott hosszúkás, fekete tárgyból kivillanó tűzre és a feldörrenő hangra azonban már annál inkább oda kellett figyelnem.

A fegyver csövéből kiröppenő golyó ugyanis tenyérnyi darabot tépett le a fejem felett nyújtózó, bájos arcú istennő-relief térdéből.

Bár igencsak kedvem lett volna hozzá, egyelőre eltekintettem tőle, hogy golyópárbajt vívjak Winnerrel.

Mire Winner hozzám ért, megkettőződött: ekkor vettem csak észre, hogy Lord Lover is ott lohol mögötte. Winnernek egyelőre csak a szemére figyeltem akkorára dülledt a dühtől, mint a pingponglabda. Még azoknak a démonfiguráknak sem volt akkora, akik a vimána torony faláról vigyorogtak ránk.
– Hová-hová olyan sietve? – kérdezte gúnyosan. – Talán rossz a lelkiismeretünk?
Felemeltem a Smith and Wessont és a mellének irányoztam. Közben igyekeztem olyan képet vágni, hogy elhiggye: habozás nélkül meghúzom a ravaszt, ha rákényszerít.
Olyan jól sikerült az alakításom, hogy egyetlen pillanatra még el is sápadt. Aztán kissé feljebb kapta a fegyvere csövét, amely most már pontosan a homlokomnak irányult.
Lord Lover kétségbeesetten pillantott egyikünkről a másikunkra, majd hirtelen támadt elszántsággal elkapta Winner puskáját, és rángatni kezdte.
– Tegye el a fegyverét! Megparancsolom, hogy... tegye el! Érti mit mondok? Azonnal... tegye el!
Kiáltozása artikulálatlan rikácsolásba csapott át. Feje kivörösödött, egyetlen rántással feltépte a nyakán a hőség ellenére is begombolt ingét. A lepattanó fehér gyöngyházgomb végiggurult a *mandapam* csarnok gránitlapjain és a lábamnál állapodott meg.
Leeresztettem a 38-ast, bal kezemmel felemeltem a gombot, majd Bentonshire ura felé nyújtottam.
– Parancsoljon, Lord Lover.
Sir Edmond ekkor köhögni kezdett. Előbb csak egyet-kettőt könnyedén, mint a veszélyt jelző róka, a következő pillanatban azonban már fullasztó zokogásszerű hörgés rázta a testét.
Hozzá akartam ugrani, de Winner megelőzött. Eldobta a fegyverét és átkarolta Lord Lover vállát. Éppen olyan szeretetteljes, féltő gyengédséggel, mint azon a szörnyű, bombayi éjszakán.
– Nem szabad, Lord Lover. Ezt nem szabad!
Szívet melengető volt, ahogy törődött vele, talán még könnyet is ejtettem volna a meghatottságtól, ha nem emlékeztem volna még arra az éles, rosszat sejtető sikolyra.
Zsebre vágtam a fegyverem, egyszerűen kihámoztam a Lordot Winner ölelő karjai közül. Winner ismét a szemembe mélyesztette a szemét, de még Lord Lover iránti szeretete sem tudta leköszörülni gyilkos tekintetének élét.
– Hallották a kiáltást? – kérdeztem komoran, mindkettőjükhöz intézve a kérdést.

Winner nem válaszolt, Lord Lover viszont heves bólogatásba fogott.
– Éppen itt voltunk az... oszlopok előtt... amikor...
– Tudják ki sikoltott?
Nem tudták.
Bár nemigen akaródzott hátat fordítanom Winnernek, nemigen tehettem mást.
Hagytam ölet egymás karjában pihegni, bevetettem magam az oszlopok árnyékába.

17.

Alig tettem néhány lépést, ismét belebotlottam valakibe. Az elém toppanó árnyék jóval kisebb volt, mint egy felnőtt ember akár megtermettebb majomnak is nézhettem volna.

Pattaya azonban nem volt majom, mégha hozzájuk hasonló ügyességgel közlekedett is a fák és bokrok között. Most tűnt csak fel, hogy egész délután és az este folyamán sem láttam, némi lelkifurdalással gondoltam rá, milyen gyorsan megfeledkeztem róla. Mióta megkötötte magát, hogy neki bizony nem kell sátor, szívesebben alszik a bokrok között, elfordult róla a figyelmem.

Pattaya hosszú, baltaszerű fejben végződő farudat tartott a kezében: Káli istennő fogpiszkálóját.

– Hol szerezted?

– A medencénél találtam.

– Hallottad a kiáltást?

Felemelte Káli fogpiszkálóját és az *antarálá*, a templomi táncosnők csarnoka felé mutatott vele.

– Ott kiáltott a néni... bábudzsi!

Valamit a lelkére kötöttem, de hogy mit, már nem emlékszem rá. Talán azt, hogy forduljon vissza és másszon be a sátramba – nem tudom. Én mindenesetre futottam tovább.

Az antarálába vezető csarnok oszlopai közül Szóma anya kacsintgatott rám. Szolidaritásból velem futott: éppen olyan gyorsan, mint én. Néha-néha azért el-elbújt egy-egy oszlop mögé, hogy aztán kidugva mögüle a fejét, kacéran rám nevessen.

Nekem azonban most nem volt kedvem kacérkodni senkivel. A sikoly, Winner tekintete, a Pattaya kezében sötétlő Káli-fogpiszkáló elvették a kedvem a játszadozástól.

18.

A hatalmas oszlopcsarnok hirtelen véget ért: márványból faragott díszkapu mutatta, hogy néhány lépés után az antarálába érek. Szóma anya ismét kidugta a fejét az oszlopok közül, mintha azt figyelné, kezemben van-e a pisztolyom.

Nem kellett nyugtalankodnia: kezemben volt, méghozzá jó szorosan.

Szóma anya ismét megindult az antarálá felé, mintha csak hívogatott volna. A levakarhatatlan Pattaya suttogott ugyan valamit a hátam mögött, de nem értem rá odafigyelni a suttogására. Visszafojtott lélegzettel követtem Szóma anyát egészen a küszöbig, aztán azon túlra is, az antarálá közepéig.

Pontosabban szólva, egészen addig a földön heverő, kezeslábasba öltözött testig, amely nagyjából az antarálá mértani középpontjában feküdt.

Szóma anya, úgy látszik, elfáradhatott a bújócskázásban, mert megpihent egy óriási ablak párkányán, néhány fénysugarat hajított be a hajdani táncosnők színpadára.

Bár szűkmarkúan mérte az ezüst sugarakat, az a kevés is, amitől hajlandó volt megválni, elég volt ahhoz, hogy megállapítsam: Miss Grace Burstyn fekszik a márványpadlón.

Tudat alatt érzékeltem csak, hogy Pattaya ott szipog a hátam mögött, oldalirányból is léptek koppannak a márványpadlón.

Egyelőre minden figyelmemet lekötötte Grace Burstyn arca. Szederjesre színeződött bőre, szájából kilógó, kékesen duzzadt nyelve, üvegesen semmibe meredő tekintete.

Felpillantottam Szóma anyára. A hold mintha szégyellte volna kíváncsiságát, egészen vékony csipkeszerű felhőfoszlányt rántott az arca elé.

Letérdeltem Grace Burstyn mellé. Letettem a revolverem, remegő ujjakkal megpróbáltam meglazítani a nyakára szorult fojtó-zsinórt.

A vékony, könyörtelen, kígyószerű zsinegből áradó fenyegető illat felkavarta a gyomrom.

Valaki felzokogott a hátam mögött, aztán a fülembe csapott Forsyth nyugtalan dörmögése.

– Mondtam, kicsim, hogy ne nézz oda. Jól van, Mr. Lawrence? Mégiscsak hallatlan, hogy ezek a rohadékok éjszaka sem hagyják nyugodni az embert!

Mire teljesen magamhoz tértem, a fojtózsinórral a kezemben felálltam a halott mellől, már valamennyien az antarálában tolongtak.
Lady Pamela titokban megszorította a karom, gyanúsan reszkető ajakkal mintha felém súgott volna valamit. Haseltine a bajuszát morzsolgatta, Miss Cuttner viszont úgy állt a falnál, kezeit tördelve, mintha fogalma se lenne róla, mi történik körülötte. Merev tekintetét egy oszlopra irányította – igazán kíváncsi lettem volna rá, melyikünket képzeli az oszlop helyébe?
– Hát ez... egyszerűen elképesztő – nyöszörögte Lord Lover. – És éppen Miss Burstyn! A légynek sem ártott...
Winner kezében ismét ott csillogott a fegyvere. Szerencsére most nem rajtam nyugodott a csöve.
Megráztam a fejem és munkához láttam. Még egyszer ellenőriztem, nem maradt-e valaki a sátrában.
Nem maradt. Ott toporogtak hiánytalanul a halott lány mellett.
Lord Lover mormogott valamit, aztán levetette a mellényét és Miss Burstyn arcára terítette.
– Nem kellene... imádkozni felette?
– Én inkább káromkodnék – mondta a szőrmók Steve James. – Vagy ordítanék, mint a sakál. Hát nem értik, miről van szó? Akaién, vagy maguk is itt fekhetnénk ezen a rohadt helyen, holtan! És itt is fogunk, ha nem takarodunk el innen! Jézusom, hogy én milyen marha voltam! Vissza kellett volna repülnöm Londonba.
Szükségtelennek éreztem felvilágosítani: Lynn professzornak és egy Csaudhari nevű indiai titkárnak nem messze Londontól hurkolták a nyakába a fojtózsinórt.
– Igaza van – mondta De Capitani nyugodtan. – Abba kell hagynunk ezt az átkozott expedíciót. Nincs rajta Isten áldása. Ha annyira fel akarják tárni a templomot, hozzanak magukkal egy század katonát.
Werner Mosbacher nem szólt egyetlen szót sem: az oszlopok tetejét bámulta, mintha azokon is majmokat keresett volna.
Mivel az ablaknyílásokon beáramló éjszakai fuvallatok ellenére is rosszullétet sugallóan fülledt volt idebent a levegő, javasoltam, térjünk vissza a mandapam csarnokba.
Lady Pamela reszkető kézzel Miss Burstynre mutatott.
– Vele... vele mi lesz?
A halottra pillantottam, aztán megdermedtem. A fenébe is! Majdnem elkövettem azt a hibát, amit még egy kezdőnek sem lett volna szabad elkövetnie. Ha Pamela nem mutat rá, nem veszem észre a lába mellől kilógó, vastag kötélszerű valamit, magára hagytam volna a halottat anélkül, hogy átkutattam volna.

Visszatérdeltem Miss Burstyn mellé, de Lord Lover mellényét nem vettem le az arcáról. amíg merevedő, de még mindig langyos kezét tapogattam, nem győztem korholni magam. Már azon is el kellett volna gondolkodnom, vajon mit keresett Miss Burstyn az antarálában, tetőtől talpig terepszínű kezeslábasba öltözve?
Arról nem is beszélve, mit keresett nála az a meglehetős hosszúságú, összecsavart kötél és vékony nyelű geológuskalapács, amelyet kibányásztam lassan hűlő teste alól.
Felemeltem a fejem és a többiekre néztem. Rég találkoztam utoljára ilyen elképedt tekintetekkel.

20.

Nem okozott különösebb meglepetést, hogy Szóma anya visszakísért bennünket a mandapam csarnokba. Mivel úgysem rejtőzhettem el előle, kiválasztottam egy holdfényes oszlopot, és hátamat a langyos homokkőnek támasztottam.

Úgy gyűltek körém, mint csirkék a kotlós köré. Még Winner is ott topogott Lord Lover mögött – igaz, szemét villogtatva, és mintha még a foga is megcsikordult volna dühében.

– Amint látják, Miss Burstynt meggyilkolták – kezdtem szomorúan. Tovább is folytattam volna, de Winner közbekiáltott.

– Inkább arról beszéljen, mi a fenét keresett a templomban, amikor a gyilkosság történt!

Előbb Winner felé fordult minden fej, aztán felém.

– Helyes – mondtam. – Vizsgáljuk meg, ki nem volt a sátrában, amikor a gyilkosság történt. Lord Loverrel és Mr. Winnerrel itt találkoztam az oszlopok között...

– Arról beszéljen, *maga* mit keresett itt! – hajtogatta makacsul Winner.

Ebben a pillanatban megvilágosodott előttem valami. Ha élve meg akarom úszni a kalandot, ráadásul még meg is akarom fejteni a maidapuri naptemplom rejtélyét, ki kell kapcsolnom a játékból a nagyvadvadászt. Mielőtt még akkora kalamajkát csinálna, hogy valamennyien Káli fogpiszkálója alá kerülünk.

Éppen fel akartam emelkedni, hogy támadásba lendüljek, amikor a hallgatag Mosbacher egyetlen lépéssel Winner mellett termett, és kiragadta kezéből a puskáját. Winner dühösen utána kapott, de csak a levegőbe markolt.

– Figyeljen ide, Winner – hallottam Mosbacher nyugodt hangját –, és véssen az eszébe valamit. Ha sokat ugrál, keresztüllövöm. Isten engem úgy segéljen! Nagyon is éleselméjűen jegyezte meg Mr. De Capitani, hogy itt már az életünkre megy a játék. Igenis, én tisztában akarok lenni néhány aprósággal. És, ha szabad kérnem, ne pofázzon bele abba, amit Mr. Lawrence kérdez, mert golyót repítek a bordái közé!

Mintha jeges szél fútt volna át az oszlopok között. Dévi homlokán elhalványult a bindá. Összeborzongott, és eligazgatta magán a szárját. Fogalmam sem volt róla, mivel érdemeltem ki Mr. Mosbacher bizalmát, de kaptam az alkalmon. Felálltam és csípőre tettem a kezem.

– Legelőször, ismétlem, azt kellene tisztáznunk, ki nem tartózkodott a sátrában, amikor Miss Burstyn... hm... sikoltott?

– Tisztázzuk – mondta Steve James. – Én akár mindjárt meg is mondhatom, hol voltam. Kint az erdőben a páfrányok között. Dolgomat végeztem. Úgy, hogy közben jobbra-balra forgattam a fejem. Remélem, el tudják képzelni, nem a legnagyobb élvezet állandó

fejforgatás közben…
– Felesleges részleteznie – mondta Mosbacher. – Valamennyien így csináljuk.
– Aztán futni kezdtem – folytatta James. – Keresztül a medencén. Szerencsére nincsenek benne krokodilok.
– Mikor ért az oszlopok közé?
– Minden bizonnyal ön után, Mr. Lawrence.
– Hm. Látott valakit útközben?
– Csak Mr. Winnert és alighanem Lord Lovert.
– Alighanem?
– Mr. Winner mellett ült valaki a földön. Lehetett Lord Lover is, de lehetett más is.
– Lord Lover, ön is látta Mr. Jamest?
Lord Lover szótlanul nemet intett.
– Mr. Winner?
Winner nem szólt és nem is mozdult. Mosbacher közelebb lépett hozzá.
– Mr. Winner. Utoljára figyelmeztetem. Ha nem hajlandó együttműködni velünk…
– Mr. Winner, kérem – sóhajtotta szelíden Lord Lover.
Winner összeszorította az öklét és biccentett.
– Rendben van. Valóban ott álltam az oszlopok között és valóban Lord Lover ült a földön. A… cipőjét igazította.
– Látta Mr. Jamest?
– Nem láttam. Csak Mr. Lawrence-t láttam. De ő is jöhetett akárhonnan. Az antárá, vagy micsoda felől is. Csak meg kellett fordulnia az oszlopok között.
Annak ellenére, hogy sütött a rosszindulat a hangjából, igaza volt. Tulajdonképpen én is megölhettem volna Miss Burstynt.
Mivel Dévi állt legközelebb hozzám, felé fordultam.
– Miss Dévi?
– Én… meg akartam tekinteni a szentélyt, Mr. Lawrence.
– A szentélyt?!
Nem hiába hangzott hitetlenkedve a kiáltásom. Tudtam, hogy a szentélytől és a benne őrzött *Sivalingam*tól általában idegenkednek a nők.
– Áldozatot akartam vinni a… Sivalingamnak.
Szárija alá nyúlva apró virágcsokrot mutatott felém.
– Ezt… akartam…
– Találkozott valakivel?
Összeszorította az ajkát, aztán nagyon halkan suttogta.
– Lady… Pamelával.
Ismét csak rajtam volt a csodálkozás sora. Pamela azok után, hogy…
– Lady Lover?

– Csak… kijöttem egy kicsit levegőzni.
– Hova ki?
– Előbb a sátrak elé, aztán ide a templomba. Levegőztem, sétálgattam, közben megpillantottam Dévit, egy virágcsokorral a kezében.
– Timothy?
– Én izé… Pussy-babával voltam.
– Hol?
– A páfrányok között.
– Látta magukat valaki?
– Remélem, senki.
Még néhány kérdés, és kiderült: senki sem volt a sátrában, amikor felhangzott Miss Burstyn halálsikolya.
A gyilkosságot közülünk is bárki elkövethette, nem beszélve a ki tudja, hol rejtőzködő Káli papokról.
– Vissza kell térnünk a szőnyegüzembe – mondta határozottan De Capitani. – Reggelig valahogy kihúzzuk az időt, hiszen percek múlva virrad, ahogy aztán feljön a nap, meg sem állunk a kocsikig. Estére már Maidapurban lehetünk.
Pattaya ekkor odafurakodott hozzám, és a fülembe súgott valamit. Megváltozott arckifejezésem feltűnhetett a szónokló De Capitaninak, mert abbahagyta hegyi beszédét, és rosszat sejtve rám röffent.
– Valami baj van?
Kezembe vettem Miss Burstyn kalapácsát, és csak úgy próbaképpen a levegőbe suhintottam vele.
– Attól tartok, igen.
A hold nagyot pislantott, és kényszeredett képpel lecsúszott az égről. Keletről vörös nyilakat kezdett lövöldözni a templomra a kelő nap.
De Capitani tétova mozdulattal a Miss Burstyn holttestét rejtő antarálá felé mutatott.
– Még énnél is?
Felelet helyett előretoltam Pattayát.
– Beszélj, fiam.
Pattaya szipogott, aztán megrángatta kabátom ujját.
– Inkább te, bábudzsi!
– A fenébe is, döntsék már el végre! – méltatlankodott Steve James. – Mi történt? Kigyulladt az erdő? Már azon sem csodálkoznék.
Pattaya rémült szemmel meredt a szőrmókra.
– Nem az erdő… Csak a kocsik! Felgyújtották a kocsikat, bábudzsi!

Feljött a nap, mi pedig tanácskozásra gyűltünk össze – szegényes reggelink elfogyasztása után – a mandapam csarnokban. Ott voltunk valamennyien, egyedül Pattaya bóklászott a medencék körül. Miután lelkére kötöttem, ne távolodjék el messzire tőlünk, ő engedelmes fejbólintással tudomásul vette aggódásomat, úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.
Lady Lover szomorúan az antarálá felé nézett, halvány mosolyt erőltetett az arcára.
– Nem tudom, az urak mit gondolnak, de... nem kellene eltemetnünk?
Mindenki hallgatott válasz helyett inkább a cipője orrát tanulmányozva.
Mosbacher sóhajtott, és letörölgette a verejtéket az arcáról.
– Megszámolta a konzerveket, Mr. Lawrence? Meddig húzhatjuk ki baj nélkül?
– Néhány napig feltétlenül. Szerencsére vannak fegyvereink, és itt van Mr. Winner is, aki kiváló vadász. Ha megszorulunk, lő nekünk néhány majmot.
Timothy elsápadt, és a gyomrához kapott.
– Ne beszéljen marhaságokat! Hogy lehet egy majmot megenni?
– Például úgy, hogy nagyon éhes az ember – mondta Steve James.
– Hogy állunk tölténnyel, Mr. Winner?
A nagyvadvadász megvonta a vállát:
– Tulajdonképpen jól. Szerencsére hoztam magammal eleget. Ha pedig nem robbant fel az a láda, amit a kocsiban hagytam, mondhatnám, kiválóan.
– A rádió, Mr. Lawrence?
Passzoltam a kérdést Pattayának, de ő csak az orrát húzogatta. Nem látott rádiót a roncsok között.
Mosbacher, aki úgy tűnt, átvette a hangosan gondolkodó szerepét, egy meztelen fenekű istennő reliefjének támaszkodott, és felemelte a hangját.
– A nagy kérdés tehát az, hölgyeim és uraim, hogy mi az ördögöt csináljunk? Expedíciónk vezetője, Lord Lover, talán meghinti majd bölcsességének olajcseppjeivel agyunk kerekének beszáradt tengelyét...
Lord Lover zavartan megköszörülte a torkát, és remegő kézzel feltette a monokliját.
– Eeee... kérem szépen... izé... mégiscsak arra hívnám fel a figyelmüket, hogy... itt van előttünk a naptemplom...
– És? – kérdezte komoran De Capitani.
– Ön a templomépítés statikai problémáinak a mestere, professzor –

mondta hirtelen abbahagyva a hebegést-habogást Bentonshire ura. – El tudna menni anélkül, hogy ne vizsgálná meg ezt a csodát?
– El – mondta De Capitani határozottan. – Nagyon is el. Valami azt súgja ugyanis a lelkem mélyén, hogy veszélyben az életem. Az pedig többet ér, mint a világ valamennyi temploma minden statikájával együtt. Ha arra céloz, hogy itt akarom-e hagyni az expedícióját, erre egyenes és határozott a válaszom: itt! Mégpedig azonnal. Ezt egyébként már Bombayben még kellett volna tennem. Ha arra gondolok, hogy Max Montgomery éppen most készül a Wembley stadionba az Arsenal-Queen Park Rangers kupadöntőre, sírni lenne kedvem. Magának, James?
– Én ugyan utálom a futballt – bólintott a szőrmók –, de feltétlenül egyetértek önnel.
– Sajnálom – mondta Lord Lover. – Nagyon sajnálom. Ha úgy döntenek, hogy eltávoznak, tessék.
– Ez annyit jelent, hogy ön maradni óhajt?
– Maradok – bólintott Lord Lover.
Steve James megcsóválta a fejét.
– Ön vagy mérhetetlenül megszállott ember, Lord Lover, vagy mérhetetlenül ostoba.
Arra gondoltam, hogy a kettő talán nincs is olyan nagyon távol egymástól.

Steve James felemelte a puskáját.
– Ki tart velünk?
Nem jelentkezett senki. Mindannyian a cipőjük orrát bámulták odaadó figyelemmel.
James felkacagott, rekedt ideges kacagással.
– Hát maguk megőrültek, annyi szent! Ez a vén bolond meghülyítette magukat! Ön is marad, Mr. Lawrence?
– Maradok – mondtam.
– Meg tudná mondani, mi a fenéért?
Megvontam a vállam.
– Talán. Lehetséges, hogy két oka is van. Az egyik, amiért Tenzing és Hillary megmásztak a Himaláját. Kíváncsiak voltak rá, milyen a világ odafentről.
– Na és?
– Más szóval: kíváncsiak voltak a titokra. Én is kíváncsi vagyok erre.
– Maga is bolond!
– Várjon, ne hamarkodja el a dolgot!... Lehet, hogy ezért is bolondnak fog tartani, de... az az elvem, hogy aki bűnös, bűnhődjék.
– Azt képzeli magáról, hogy ön Isten igazságot osztó ostora?
– Nem képzelek semmit. Egyszerűen csak tiszteletben tartom az elveimet. Így hát maradok.
– Mr. Forsyth?
Timothy megvakargatta a mellét, és Pussy-babára nézett.
– Mi is maradunk. Azt hiszem... semmivel sem lennénk nagyobb biztonságban a visszavezető úton. Különben is... itt ez az őrülten gyönyörű templom. Le akarom festeni, és kész. Méghozzá négy oldalról. Akkor is lefestem, ha a tökömhöz kell is kötöznöm egy pisztolyt, hogy mindig a kezem ügyében legyen.
Steve James Haseltine-ra nézett. A felügyelő unott képpel elfordította a fejét. James kínjában összecsapta a tenyerét.
– Azt mondják meg, *maguk* miért nem jönnek? Hiszen Miss Cuttner úgysem lát semmit!
Miss Cuttner Mosbacherra mosolygott.
– De legalább érzem. Érzem... hogy itt van a közelemben... Ha egy kicsit megerőltetem a kontaktlencséimet, még látom is. – Kinyújtotta a karját, és a legközelebbi oszlopra mutatott. – Az például egy kaputorony! Egy *gópuram!*
Steve James hisztérikusan felvihogva megragadta Mosbacher karját.
– Jöjjön, Werner, hagyjuk őket a fenébe! Vegyen magához néhány konzervet és pár töltényt. Három nap múlva a szőnyegüzemben vagyunk.

Mosbacher mosolyogva kihúzta a karját James szorításából.
– Azt hiszem, téved, Steve. Én is maradok.
Jamesnek és De Capitaninak egyszerre esett le az álla.
– Ma... rad? De hát... miért?
Mosbacher megdörzsölte az arcát.
– Talán azért, amiért Mr. Lawrence. Kedveltem Miss Burstynt. Ne értsenek félre, úgy kedveltem, mint üde, felvágott nyelvű kollégát. Most pedig... Látták a nyelvét? Hát ezért maradok. Szeretnék a szemébe nézni annak, aki ezt tette vele!
James megcsóválta a fejét, aztán intett De Capitaninak, hogy indulhatnak.
– Jöjjön, Philippe. Nekünk itt már nincs semmi keresnivalónk!
Úgy mentek el, hogy vissza sem néztek.

Távozásuk után Lord Lover utasítására Winner átvette a parancsnokságot. Javaslatára egyetlen sátorba raktuk össze a konzerveket, az ivóvizes kannákat, amelyeknek már csak a fenekén lötyögött valami, elhatároztuk, még a délután folyamán felkeressük a felgyújtott kocsikat, hogy elhozzuk az esetleges maradékot.
Azt is elhatároztuk, hogy megszigorítjuk a biztonsági előírásokat – ha nem is olyan formában, ahogy Timothy korábban elképzelte. Kihirdettük, senki nem válhat meg egyetlen pillanatra sem a fegyverétől, kivéve Miss Cuttnert, akit viszont egyértelmű helyesléssel lefegyvereztünk. Charity ugyan váltig erősködött, hogyha kimeresztgeti a kontaktlencséit, bárkit le tud lőni, mégis elkoboztuk a pisztolyát. Elég fenyegetést jelentenek nekünk a fojtogatók is – nincs szükségünk konkurenciára.
Amikor a legutolsó korty vizet is kiittuk a kannából, javasoltam Winnernek, keresse meg a forrást. Ahova templomot telepítenek, ott forrásnak is kell lennie. Winner mogorván bólintott, majd belesüllyedt a dzsungelba.
Mivel mire rendbe szedtük magunkat, estébe hajlott a délután, elhatároztuk, csak másnap megyünk a kocsikhoz a konzervekért. Ami engem illet, legszívesebben azonnal a templom vizsgálatába merültem volna.
Mivel a sátrakban, a felettük húzódó fák ellenére is pokoli hőség uralkodott, kiültem a medence szélére, és a levegőbe lógattam a lábam.
Alighanem túlságosan is mélyre merültem a gondolataimban, mert arra riadtam, hogy hátulról valaki megveregeti a vállam. Önkéntelenül is a pisztolyom után kaptam, de amikor észrevettem, hogy egy ébenfekete kéz nyugszik a vállamon, megnyugodtam.
– Hello – búgta Pussy-baba mellém telepedve. – Hogy van?
– Hogy lehetnék? Timothy?
– Itt vagyok – hangzott nem messze a hátam mögött a harsány tenor. – Jön sírt ásni?
Hátrafordultam. Timothy egyik kezében rövid nyelű tábori lapátot és ásót tartott, a másikban festőállványt cipelt. Kigombolt ingében, bodorodó szőrével inkább építőmunkásnak látszott, mint festőművésznek.
– El kell temetnünk, nem?
Pussy-baba összeborzongott.
– Csak *úgy?*
– Nem csak *úgy* – mondta Timothy, állával a hóna alatt lapuló vászontekercsre bökve. – Az egyik legjobb minőségű vásznam.

Remélem, többre nem lesz szükség.
Felálltam és leporoltam a nadrágom. Aztán elindultunk az antarálá felé, hogy eltemessük Grace Burstynt.

Végiglépkedtünk a mandapam csarnok hatalmas, faragott oszlopai között, a lenyugvó nap vöröses fényénél újra megcsodáltuk a számtalan, oszlopba faragott istenfigurát. Bár itt-ott haragos, vicsorgó démonok riogattak bennünket, többségükben félmeztelen, szelíd tekintetű istennők mosolyogtak ránk. Mintha biztattak volna, hogy rajta fiúk, gyerünk, rendezzetek már nekünk egy igazi, vidám kis temetést!

Amikor aztán a mandapam csarnokból beléptünk az antarálába, rá kellett jönnünk, temetést csak úgy lehet rendezni, ha megvan hozzá minden szükséges kellék.

Például a holttest.

Ami ez esetben hiányzott.

Miss Grace Burstyn nullája ugyanis nem volt ott, ahol hagytuk. Mint ahogy a geológus kalapács sem, amely, ki tudja, mi okból került a teste mellé.

Csak a lenyugvó nap utolsó sugarai búcsúzkodtak az antarálá falába faragott, kecsesen táncoló asszonyfiguráktól.

Timothy meghökkenve hajította le a szerszámokat a lába mellé a kőre.
– Ez meg mi a túró?
Kikaptam a zsebemből a pisztolyomat. A számtalan lábnyom mellett, amely az antarálá követ fedő porba mélyedt, jól ki tudtam venni a fekvő emberi test körvonalait. Az azonban nem látszott, hogy bárki is kivonszolta volna a halottat a teremből.
Tovább haladtam a szentély felé, de néhány perc múlva csalódottan megálltam.
Az antarálá közepétől a szentélybe vezető folyosó felé tiszta volt a kövezet, mintha felmosták volna.
Az a néhány cérnaszerű ruhafoszlány, amelyet ujjaim közé csippentettem, azt bizonyította, hogy fel is mosták. Méghozzá nem sokkal azelőtt, hogy az antarálába léptünk volna.
– Talált... valamit? – suttogta felém Pussy-baba.
– Semmit. Néhány pamutszálat leszámítva.
Timothy a legközelebbi oszlopnak dőlt, és megtörölgette a homlokát kockás zsebkendőjével.
– Lelépett?
– Nagyon úgy néz ki a dolog.
A festő ráterítette az arcára a zsebkendőjét, de ezúttal nem vette le, mint az előbb. Ehelyett alóla beszélt tovább, mintha azt gyakorolná, milyen érzés lehet egy szemfedő alatt nyugodni.
– Egyszer láttam egy filmet. Valami őserdei marhaság volt, tudja, telistele kétlábon járó, vicsorgó halottal. Akkor jót röhögtem az egészen, és arra gondoltam: jól tökön kellene rúgni, aki ezt a baromságot kitalálta. Most azonban már nem vagyok olyan biztos benne, jól tettem-e, hogy kiröhögtem a rendezőt. Mit szól hozzá, ha azt kezdem hinni: amikor itt hagytuk Miss Burstynt, leszállt valamelyik oszlopról egy vicsorgó démonlány, és szépen besétált Miss Burstyn elhagyott testébe. Miss Burstyn felkelt, csodálkozott egyet, majd a benne rejtőző démonlány utasítására feltápászkodott és elhúzta a csíkot.
– Tim! – kiáltott rá Pussy-baba remegő hangon. – Tim, hagyd ezt abba, kérlek!
– Miért hagynám? – csodálkozott Forsyth. – Csak megpróbálok következtetni: mi történhetett a magára hagyott Miss Burstynnel. Ne gondolják, hogy rémítgetni akarok bárkit is... csak éppen fel szeretnék készülni rá, mire számíthatunk.
– És mire számíthatunk?
– Hát – dörmögte Forsyth a kendő alól –, ha az a démonlány azt parancsolja Grace-nek, hogy rejtőzzék el a bokrok között, egy fojtózsinórral a kezében próbáljon meg elkapni valakit közülünk, nem

sok jóra... Vagy ön szerint lehetséges egyéb megoldás is?
– Lehetséges – mondtam.
És nemcsak azért, hogy bátorságot öntsek a szívükbe.

Röviddel ezután visszatért Winner. Mintegy tíz percnyi séta után rátalált a patakra, amely a templom vízellátását biztosította. Kezében jókora műanyag kannával mogorva vízhordóra emlékeztetett. Néhány percig még kérdéseket sem tettünk fel neki; úgy ittuk a vizet, mintha az életünk függne tőle.
Ha jobban belegondolok, tőle is függött. Most ébredtem csak rá, műanyag poharammal a kezemben, hogy pokolian szomjas vagyok. Szerencsére a templom mindeddig megakadályozta, hogy túlságosan sokat törődjek személyes szükségleteimmel.
Alighogy befejeztem az ivókúrát, Winner megérintette a könyökömet.
– Szánna rám egy percet?
Felálltam és besétáltam a fák közé. Menet közben működőképes állapotba helyeztem a pisztolyomat. Fogalmam sem volt róla, most éppen hányadán állok Winnerrel.
Alig dőltem neki egy fa oldalának, harsány recsegés-ropogás közepette felbukkant a nagyvadvadász a látómezőmben. Esküdni mertem volna rá, szándékosan csap ekkora zajt. Mintha ezzel is tudomásomra szerette volna hozni, nincsenek rossz szándékai.
Ráadásul a puskája sem volt nála. Így aztán én is eleresztettem a fegyverem nyelét, és kihúztam a zsebemből a kezem.
Winner szótlanul odasétált hozzám, és egy másik fához támaszkodott. Cigarettát húzott elő a zsebéből, rágyújtott, kifújta a füstöt. Egyetlen pillanat erejéig engem is megkísértett a vágy, hogy kapjam elő a pipám, de az alkonyi Őserdő friss, nyersen erős illata lebeszélt róla.
Winner szívott egy óriásit, aztán elhajította a cigarettáját.
– Mr. Lawrence – kezdte rekedt, furcsán idegen hangon. – Szeretném, ha elásnánk a harci bárdot.
– Helyes – bólintottam –, ássuk el.
– Bár... az az igazság, hogy egyáltalán nem kedvelem önt.
– Én sem önt – mondtam. – Ez esetben 1:1. Tekintsük ezt végeredménynek?
Winner sóhajtott, miközben csizmája orrával megrugdosta a legközelebb búslakodó páfránybokor tövét.
– Amikor az imént megtaláltam a patakot... mást is találtam, Mr. Lawrence.
– Mi az a más? – kérdeztem rosszat sejtve.
– Lábnyomok. Férfiak és nők lábnyomai.
– Hol találta őket?
– A parti fövenybe nyomódva. Ahogy meg tudtam állapítani, vízért mentek. Ez annyit jelent, hogy nem messze innen egy település rejtőzik valahol.

Elhallgatott. Én pedig vele hallgattam. Nem gondolhattam másra, mint ő: hogy ezen a településen laknak a fojtogatok, akik követnek bennünket, mint az árnyék, és időnként le-lecsapnak ránk.
– Az már csak ráadás, hogy megtaláltam közöttük Miss Grace Burstyn lábnyomait is.
Éreztem, hogy hideg fut végig a hátamon.
– Biztos benne, hogy az ő lábnyomai?
– Holtbiztos. Megismerem a csizmáját.
– Mit keresett Grace a vízparton?
– Talán ivott.
– Gondolja, hogy egy... kísértet is megszomjazik időnként?
– Fogalmam sincs róla – tárta szét a karját. – Csak annyit szeretnék mondani, hogy... nem lenne bölcs dolog, ha jobban tartanánk egymástól, mint *tőlük*.
Ebben egyetértettünk.

Mire visszaértem a többiekhez, a hold is felkocsikázott az égre. Most is a fák tetején állíttatta meg a szekerét, onnan figyelt bennünket. Timothy egy ölnyi száraznak tűnő gallyal éppen akkor bukkant ki a fatörzsek mögül, amikor letelepedtem a hevenyészve készített tábortűz mellé.
Lord Lover óvatosan a tűz szélére helyezett egy felbontott leveskonzervet, és összedörzsölte a tenyerét.
– Holnap meg is kezdem a munkát... Önnel mi a helyzet, kedves Forsyth?
A „kedves” Forsyth lehajigálta az öléből a gallyakat a tűz mellé, aztán megvonta a vállát.
– Már délután fel akartam állítani az állványomat. Csakhogy ez a sajnálatos eset megakadályozott benne.
– Nem érinti hátrányosan, úgy értem, lelkileg...
Timothy felemelte a leveskonzervjét, beleszürcsölt, aztán visszatette melegedni.
– Ha arra gondol, hogy nem remeg-e a kezemben az ecset, hát nem is tudom. Ha annak a szemétnek a nyakán lenne, holtbiztos, nem remegne.
– Nem kellene éjszakára őrséget állítanunk? – kérdezte Mosbacher. – Ha gondolják, én fent maradok éjfélig.
– Véleményem szerint teljesen felesleges – intette le Winner. – Ezek a fickók nem fognak megtámadni minket. Egészen mások a módszereik. Akkor kapnak el, amikor eltávolodunk egymástól.
Az az igazság, hogy én is feleslegesnek tartottam az éjszakai őrséget. Csak egészen más okból, mint Winner.

Vacsora után kisétáltam a medencék partjára. Lelógattam a lábam a képzeletbeli víztükör fölé, és gondolkodni próbáltam.
Úgy látszik azonban, a medence szélét nem töprengésre jelölték ki az istenek. Alighogy nekiálltam a fejtörésnek, diszkrét selyemsuhogás jelezte, hogy Dévi közeledik felém.
Csak úgy, az illendőség kedvéért fordultam hátra. Aztán majd belezuhantam az üres medencébe. Aki ugyanis a holdfényben felém lebegett, Dévi is volt, meg nem is. Az arca kétségkívül az övé, a bindá is a homlokán, a testére simuló kék selyem kezeslábas azonban, melyet a szári helyett öltött magára, az Ezeregyéjszaka valamelyik kívánatos háremhölgyére emlékeztetett.
Dévi jóleső mosollyal nyugtázta meglepetésemet, zavartan felkuncogott, amikor hangsúlyozott lassúsággal becsuktam a számat.
– Mit csodálkozik? – csüccsent mellém. – Nincs a bőrömhöz nőve a szári.
A hold nekiveselkedett, és egy közeli faágra ugrott. Tapintatlan fénynyalábjai átfúrták magukat a vékony selyemanyagon, láttatni engedték azt is, amit pedig rejtegetni illik.
Dévi, akinek fogalma sem volt róla, hogy röntgensugarak kereszttüzében üldögél, el sem tudta képzelni, mi történhetett velem. Zavartan simára fésült hajához kapott, majd megigazgatta kezeslábasa felső részét. Miután elkönyveltem magamban, hogy Dévi nem lehet más, mint valamelyik, oszlopra faragott istennő avatárája, azaz földi megtestesülése, megkönnyebbültem. A selyemruha alá rejtett, de a kandi holdfényben magát mutogató, élettől duzzadó idomai feltétlenül erről tanúskodtak.
Dévi mosolygott, de mégis szomorú volt a tekintete.
– Még most sem tudom elhinni, Mr. Lawrence – búgta halk, bánatos hangon –, hogy Miss Burstyn nincs többé. Én... amíg meg nem ismerkedtem önnel... soha nem láttam még zsineggel megfojtott embert.
– Nem kellett volna megnéznie.
Hosszasan rám nézett, aztán sóhajtva kibökte.
– Pedig... ez a szakmám.
Nyilvánvalóan azt várta, hogy felugróm, elképedek, vagy valamilyen más módon mutatok meglepetést, ahogy azonban szó nélkül tudomásul vettem a bejelentését, ő lepődött meg.
– Maga... nem is csodálkozik?
– Nem én!
– No de... miért?
– Mondjam azt, hogy tudtam?

– Tudta?!
– Legalábbis sejtettem. Elég jól ismerem Lal Bahadurt ahhoz, hogy belelássak a lelkébe. Maga el tudja képzelni, hogy valóban kitenné az unokahúgát olyan veszélyeknek, amelyekkel ez a kaland kecsegtet? Mert én nem. Megismerkedésünk pillanatában tisztában voltam vele, hogy ön zsaru. Bombayben?
– Delhiben.
– Miért küldték Bombaybe?
– A fojtogatók miatt. Lal Bahadur kérésére.
– Miért éppen magát küldték?
– Az a helyzet... hogy bizonyos képességeim miatt engem szoktak igénybe venni, ha eltűnt és feltehetően meggyilkolt emberek előkerítéséről van szó. Ezenkívül Delhiben most minden férfi kollégára szükség van a közelgő nemzetközösségi értekezlet miatt. Sajnos, rossz érzéseim vannak, Mr. Lawrence. Éppen úgy, mint amikor... felfedeztük a halottakat a hűtőkonténerben. Úgy érzem, mintha ismét hívna valaki.
– Hová?
– A templomba.
– Azt is érzi, kicsoda?
– Alighanem Grace. A halott Grace.
A keze után nyúltam, de mosolyogva elhúzta előlem.
– Nem kell aggódnia, Mr. Lawrence. Azt hiszem, Grace a segítségemet kéri. A lelke már eltávozott a testéből, de még nem tudja a helyes utat, amelyet követnie kell, hogy megfelelő újjászületést nyerhessen. A tanácsaimért könyörög, Mr. Lawrence.
Megborzongtam. A hold mintha ettől a pillanattól kezdve jeges sugarakat szórt volna ránk.
Dévi felemelte a fejét.
– Rájött valamire?
Szóma anyára bámultam, aztán megsimogattam a medence csillogó márványszegélyét.
– Megkérhetném valamire, Dévi?
– Parancsoljon.
– Mesélje el nekem *Naraszinha* mítoszát.
– Úgy emlékszem, mintha egyszer már elmondtam volna.
– Kérem, mondja el minél részletesebben.
Dévi megigazgatta magán selyemkabátkáját, és felvonta a vállát.
– Tulajdonképpen nagyon rövid a történet. Hiranjakasipu, a démonok királya, aki Brahmától önsanyargatása fejében ígéretet kapott, hogy senki sem ölheti meg sem ember, sem démon, sem állat, sem nappal, sem éjjel, sem a házában, sem a házán kívül, olyannyira kínozta az emberiséget, hogy már maga Visnu is megelégelte. Hiranjakasipu fia, Prahláda is Visnu hívei közé tartozott, az maradt akkor is, amikor a

démonkirály hihetetlen gőgjében minden isten imádatát betiltotta. Ahogy Hiranjakasipu értesült róla, hogy fia mégis kitart Visnu mellett, előbb kígyókkal akarta halálra maratni, majd vad elefántokat küldött ellene. Ám mindhiába: Hiranjakasipu képtelen volt elpusztítani a fiát. Amikor pedig az ifjú azt bizonygatta neki, hogy Visnu azért hatalmas, mert a világon mindenütt jelen van, a démonkirály rámutatott palotája egyik oszlopára, és azt kérdezte, vajon abban is jelen van-e az isten? Prahláda igenlő válaszára Hiranjakasipu dühében kidöntötte az oszlopot, hogy megölje Visnut. Ekkor az isten, félig ember, félig oroszlánszerű lény – Naraszinha – alakjában kilépett az oszlopból és széttépte a démonkirályt. Brahma később hiába tiltakozott, Visnu bebizonyította neki, nem szegték meg a tilalmát, hiszen este ölte meg Hiranjakasiput – sem nappal, sem éjjel – a palota külső oszlopsoránál –, sem a palotában, sem azon kívül –, aki pedig megölte, sem isten nem volt, sem ember, sem vadállat – hanem Naraszinha, az ember-oroszlán. Ez Naraszinha története, Mr. Lawrence.
Felemeltem az ujjam és skandálni kezdtem a szanszkrit sorokat, ahogy Padmadharma verses jegyzetéből megtanultam:

A Közelítő izzó bánatában
Naraszinhának nyújtja át a ládát:
Hiranjakasipu történetét hallgasd!
Brahma örök léttel áldotta és verte:
Nappal holdas éjen halni nem fog többé.
Szurja s Szóma nyila nem sérti a bőrét;
Palotáján kívül nem éri rút halál.
Ember, állat, isten ártalmára nem lesz.
Ha megleled Narának oszlopát:
A láda nyílik Káli szívét tárja:
A hat kerék forog Szóma fényében!

Dévi csodálkozva kapta fel a fejét.
– Hiszen ez Naraszinha története! És ráadásul szanszkritul Honnan ismeri?
– Tanultam valakitől – mondtam kitérően. – Azt hiszem, nagy hálával tartozom önnek, Dévi.
– Nekem? – hökkent meg. – Miért?
– Mert sikerült megértetnie velem, miért vagyunk itt. Továbbá, hogy miért kellett meghalnia Lynn professzornak, Csaudharinak és Grace Burstynnek.
– Meg…halni…uk? Mi…ért?
– Mert ők is Káli nyakláncát keresték, akárcsak Lord Lover!

29.

A hold felhők mögé bújt, mintha nem akarná többé látni, mi történik a tábor körül. Dévi aggodalmas képpel közelebb húzódott hozzam.

Hirtelen gondolattól vezérelve megfogtam a könyökét és talpra segítettem.

– Nem akar elkísérni egy éjszakai túrára?

– Az erdőbe?

– Még nem tudom. Talán a föld alá. Mondjuk, fél óra múlva Nos, velem tart?

– Így?

– Tökéletes az öltözéke, ha erre gondol. Ha akar, szedhet egy csokor virágot is.

– A szentélybe... akar menni?

– Jön vagy marad?

– Természetesen jövök. Hol találkozunk?

– Fél óra múlva ugyanitt.

Megfordultam és visszasiettem a sátramba.

Mivel valóban nem sejthettem, mi vár ránk éjszakai túránk során, rövid fegyverellenőrzést tartottam. Magamhoz vettem a kötelet, amelyet Grace Burstyn mellett találtam, a zsebembe csúsztattam a zseblámpámat is.
Szurja napisten ágaskodó paripái vicsorogva bámultak rám, és nyilván irigykedve is, amiért nekem nem kell senki szekerét ráncigálnom. A ragyogó, de mégis imbolygó holdfényben úgy éreztem, mintha a hozzám legközelebb vicsorgó ingerülten megmozdult volna. Meghökkenve húzódtam be egy magasra nőtt cserje árnyékába.
Néhány percnyi óvatos lapulás után már-már ismét el akartam indulni, amikor a paripa újra megmoccant. Előbb az egyik lábát emelte fel, majd a fejét fordította felém.
Megdörzsöltem a szemem. Biztos voltam benne, káprázat játszik velem. Kőből faragott, ki tudja, hány tonnás szobrok nemigen szokták kapkodni a fejüket, még akkor sem, ha számolatlanul szórja Szóma anya rájuk a sugarait, abban a reményben, hátha ezentúl majd az ő szekerét húzzák.
Megráztam a fejem, kidugtam az egyik lábam a holdfényre. Éppen húztam volna utána a másikat is, amikor valami megmoccant a szobor talapzatánál. Fehér, bő lepelbe burkolt alak vált el a paripa márványtömbjétől, a hold felé nyújtotta mindkét karját.
Szóma, talán mert tetszett neki a néma hódolat, soha nem tapasztalt igyekezettel szórta sugarait a maidapuri templomra. A tejfehér sugárözönben fürdő férfi fehér köpenyéről lecsorogtak a holdsugarak, mintha folyékony cseppekké váltak volna.
Óvatosan odébb húzódtam, hogy megfigyelhessem az arcát.
Idős, szakállas, aszkétaképű férfi volt, erősen kiugró karvalyorral. Bár nem tűnt kegyetlennek, vagy éppen visszataszítónak, mégis, minden vonása azt Sugallta, nem lenne jó összefutni vele egy sötét utcán.
Kíváncsian vártam, mi lesz a néma hódolat folytatása.
A karvalyorrú talán egészen reggelig ott állt volna, kitárt karral, holdra meresztett világtalan tekintettel, ha nem hangzik fel egy halk kiáltás a közelében.
– Gupta? Merre vagy, Gupta?
Óvatosan kidugtam a fejem az árnyékból. A lovasszobor ismét megmoccant. Bár a vicsorgó lóalak még mindig ugyanazt az oldalát mutatta felém, esküdni mertem volna rá, lassan elmozdult a sátrak felé.
Csak egyetlen pillanatra hunytam le a szemem. Ez is éppen elég volt azonban ahhoz, hogy egy másik, ugyancsak szakállas, karvalyorrú, idős férfi bukkanjon fel észrevétlenül, az első mellett.

– Gupta! Mit csinálsz, Gupta?
– Imádkozom.
– Gyere vissza. Visszavezetlek, add a kezed! Tudod, hogy nem szabad... Amíg az idegenek itt vannak, nem szabad!
Valahol, a lovasszobrokon túl, léptek koppantak a medencékhez vezető úton.
A másodiknak érkezett férfi elkapta az első köpenyét, és erőteljesen megrántotta.
– Jön valaki. Kövess, Gupta!
Mire utánuk iramodhattam volna, már nem voltak sehol.
Kedvetlenül süllyedtem vissza a bokor árnyékába, mert a koppanó léptek egyre közelebbről hallatszottak.

Dévi, amikor észrevett, elmosolyodott, és a vak öregemberhez hasonlóan, kitárta karját mintha fel akart volna repülni a felettünk magasodó toronyba. A szemtelen holdsugarak azon nyomban bebújtak selyemruhája alá, közszemlére téve a testét. Aranyszínű *csappal*-szandálján lángot vetettek a holdsugarak.
– Igazán be akar… menni a szentélybe?
– Igazán.
– Szedhetek néhány szál virágot?
Lehajolt, hogy tépjen néhányat a páfrányok közül kikandikáló égszínkék, tenyérnyi liliomfélékből. Behunytam a szemem, és csak akkor mertem ismét kinyitni, amikor már virágokkal a kezében újra ott állt mellettem.
Elindultunk az oszlopsor felé. Közvetlenül a mandapam csarnok bejárata előtt, a lovasszobrok mögött húzódott az Istenek Oszlopsora, a szikrázó holdfényben úgy tűnt, mintha végtelenbe veszett volna a vége.
Felsétáltunk a mandapam csarnokba vezető lépcsőkön. Az itt-ott kitépett és kupacokba rakott fűcsomók szorgos kezek munkájáról árulkodtak.
A mandapam csarnok oszlopai mintha meghíztak volna, mióta utoljára láttam őket. Természetesen tisztában voltam vele, hogy érzékcsalódás áldozata vagyok: az Istenek Oszlopsorának viszonylagos karcsúsága miatt tűnnek a mandapam csarnok oszlopai maketteknek.
A hold ablakról ablakra röppenve követett bennünket. Szemem sarkából láttam, hogy Dévi kezeslábasa ujjába süllyeszti a kezét.
– Vegyen mély lélegzetet – figyelmeztettem. – Az antarálá csarnok következik. Itt bukkantunk rá Grace-re.
– Nem félek a halottaktól.
– Azoktól én sem – morogtam. – Legfeljebb a rosszfajtájúaktól.
– Az… milyen?
– Amelyiket megszállta a vétála. A hulladémon. Sohasem hallott még róla?
– Dehogynem. De mondja… miért kell pont most erről beszélnie? Látja a faragásokat a falon? Nézze inkább őket!
A libegő holdfényben táncolni látszottak a falakba és oszlopokba vésett táncosnőfigurák.
– Valaha engem is táncosnőnek szántak a szüleim. Talán hallgatnom kellett volna rájuk.
Immár nem törődve vele, hogy összetaposom-e a csarnok poros részében látható lábnyomokat, a garba grihá, a szentély felé lopakodtam. Dévi csappalja ott surrogott mögöttem, ahogy azonban a

szentély bejáratához értünk, elhallgatott a surrogása.
– Mr. Lawrence...
Hátrafordultam.
Dévi zavart arccal nyújtotta felém a virágjait.
– Megkérhetném, hogy... tegye rá a *Sivalingam*ra.!
– Miért nem teszi rá maga? Csak nem szégyelli?
Elvörösödött, és zavartan elfordította a fejét.
– Ugyan, dehogy. Hiszen az egy szent tárgy.
Elvettem tőle a csokrot. Tudtam, hogy hindu Hamony semmilyen körülmények között nem léphet be a szentélybe még akkor sem, ha a templom éppen nem működik.
– Azt hittem, maga felvilágosult, jeanst viselő nő!
– De hindu vagyok!
Hónom alá csaptam a csokrot, és felkattintottam a zseblámpámat. A négyzet alakú, kőlapokkal határolt, fülkeszerű szentélyben sötét volt, mint a pokol fenekén. Visszafordítottam a fejem, de Dévi sziluettjét már nem láttam az ajtónyílásban.
Körbeforgattam a lámpát, és megállapítottam, hogy a maidapuri naptemplom szentélyét nem cicomázták fel túlságosan Káli istennő papjai. A tízszer tíz méteres kőszobában egyetlen kőoltár jelentette a berendezést. Valaha rajta őrizték a szent tüzet a brahmanák árja őseik tűzkultuszára emlékezve.
A zseblámpa fénye végigfutott a dísztelen, szürke, tisztán tartott falakon, az elvétve mégiscsak felbukkanó pókhálókon, néhány vaksin hunyorgó pókon.
Az első sarok üres volt, akárcsak a második és a harmadik.
A negyedikben azonban ott magasodott minden szentély dísze, a gránitból faragott, hatalmas *Sivalingam*.
Őszintén szólva, zavarban lettem volna, ha egy gimnáziumi lányosztályt vezettem volna, mint idegenvezető a naptemplom szentélyébe, egyszer csak felbukkant volna előttünk Siva isten lingamja. Akárhogy is, de meg kellett volna magyaráznom a minden bizonnyal kuncogó lányoknak: a Siva rejtett testrészét ábrázoló kőoszlopok olyan gyakoriak India-szerte, mint az elefántok. Minden falunak, kisebb közösségnek megvan a maga Sivalingamja, amely hitük szerint békét, boldogságot és teremtő erőt ad a közösségnek. Azt is el kellett volna persze mondanom, hogy a Sivalingamnak áldozatot illik bemutatni: virágot helyezni a tövéhez, olvasztott vajjal kenni be a végét.
Van azonban néhány apróság, ami egyáltalán nem illik a Sivalingamhoz.
Az például, hogy felakasszanak rá valakit.

Lekattintottam a zseblámpát, és a kijárat felé fordultam. Dévi sziluettje most sem látszott az ajtó négyszögében. Halotti csend uralkodott a szentélyben: csak vérem lüktetését hallottam a dobhártyámon.
Ismét felgyújtottam a lámpát, kénytelen voltam újra csak szemügyre venni Siva férfidíszét. Nehéz szívvel tettem, hiszen legszívesebben futásnak eredtem volna, hogy meg se álljak Új-Delhiig. Ehelyett mélyet sóhajtottam, és a kőoszlopra villantottam a fényt.
A Sivalingamon függő, akasztott férfi nem volt szemernyivel sem vonzóbb, mint Grace Burstyn az antarálában. Neki is fojtózsinór hurkolódott a nyakára, az ő nyelve is kibukott a szájából, mintha csak meg akart volna szabadulni tőle.
Merev, kifejezéstelen tekintete a Sivalingam oldalára bámult, keze a követ simogatta. Arca zsírosan fénylett a Sivalingamot bontó avas vajrétegtől.
De Capitani professzor függött holtan a kő testrész oldalán.
Odakint léptek koppantak az antarálá kövén.

Lekapcsoltam a lámpát, és a falhoz lapultam, majd undorodva el is húzódtam tőle, amikor megcsapta az orrom a kőlapokra mázolt avas vaj szaga. Néhány lépéssel az ajtónyílásnál termettem, és kilestem az antarálába. Ekkor jutott csak eszembe, hogy elfelejtettem Dévi virágcsokrát rátenni a Sivalingamra. Ennek ellenére nem éreztem lelkifurdalást, mivel fogalmam sem volt róla, vajon De Capitani örülne-e neki.
Kihúztam a zsebemből a pisztolyom, és a zseblámpát csúsztattam a helyére. A szentélyen kívül már eléggé világos volt ahhoz, hogy ne kelljen igénybe vennem a szolgálatait. Nélküle is azonnal felfedeztem Dévit, aki hátát a falhoz támasztva a kövön üldögélt. Éppen felé akartam hajolni, amikor felemelte a fejét, és figyelmeztetőn az ajkára tette az ujját.
Az antarálá ajtajában ugyanis felbukkant valaki.
Óvatosan körülnézett, majd határozott léptekkel bebújt a szentély ajtaján.
Utánamentem, és elálltam a kijáratot.

Mit mondjak, nem estem hanyatt a meglepetéstől, amikor Lord Lover hunyorgó szeme és csillogó monoklija bukkant fel ismét csak igénybe vett lámpám fénykörében.
Még akkor sem kiáltottam fel meghökkenve, amikor jókora revolvert fedeztem fel Bentonshire szelíd urának az övébe dugva.
Az a halványsárga kötélcsomó és hegyes végű kalapács azonban, amelyet a kezében tartott, arra késztetett, hogy halkan elfüttyentsem magam.
De Capitani mintha elégedetten biccentett volna a Sivalingam oldalán.

– Ön az, Lord Lover? – kérdeztem a világ legtermészetesebb hangján, mintha csak az Oxford Street sarkán futottam volna össze vele. – Zavarom?
Lord Lover mellére ejtette a monokliját, aztán a Sivalingam oldalán függő testre bámult.
– Ez... kicsoda?
Hogy megtekinthesse De Capitanit, rávilágítottam a lámpával.
Lord Lover oldalra hajolt, belenézett De Capitani üveges szemébe, aztán felém fordult, mintha mondani akarna valamit. Szája megrándult, majd előrelendült a karja.
Csak az utolsó másodpercben érzékeltem a felém száguldó kalapács villanását. Ösztönszerűen hátrakaptam a fejem, és lekapcsoltam a lámpát. A vasfej ott zúgott el, néhány centiméternyire felettem.
Lord Lover felüvöltött. Mély, rekedt hangon, amilyet eddig még soha nem hallottam tőle.
– Megölhettek! Valamennyiünket megölhettek! Akkor is megtalálom! Azért is megtalálom!
A kalapács ismét elhúzott felettem. Ezúttal már csak alig pár milliméter választhatta el a fejemtől.
Hasra vetettem magam, megpróbáltam négykézláb az ajtónyílás felé mászni. Szerencsémre Dévi ezúttal beljebb merészkedett felém nyújtotta a kezét, és biztatón rám kiáltott:
– Jöjjön, kisvakond!
Olyan erővel kapta el a karom, hogy szinte felemelkedtem a levegőbe. Csak amikor már a szentélyen kívül jártam, döbbentem rá, hogy aligha Dévi lehetett a megmentőm. Annál is inkább, mivel Dévi még mindig a falnál állt, kezét keblére szorítva pihegett, mint a kutyától megrémült kisgyerek.
– Csak nem a... Sivalingam...?
– Lord Lover bedilizett.
A következő pillanatban felbukkant az orrom előtt Pussy-baba, azzal a kötélcsomóval a kezében, amelyet percekkel ezelőtt még Bentonshire uránál láttam. Izgatottan csillogott a szeme, egyetlen mozdulattal magához parancsolt.
– Van nála lőfegyver, kisvakond?
– Egy pisztoly.
– Pech. Segítene nekem?
– Mit akar csinálni?
– Elkapom, mert még kárt tesz magában.
– Elkapja? De hiszen stukker van nála...!
– Mindjárt nem lesz.

– Maga húzott ki a szentélyből?
– Na mit gondol? Azért jöttem, hogy megnézzem a kőfütyit, és mit találok helyette? Egy őrjöngő Lordot, és egy vakondot játszó lepkekergetőt.
Pussy-baba villámsebesen hurkot készített a kötélből, aztán a hold sugaraitól biztatva, megforgatta a kezdetleges lasszót a feje felett.
– Próbálja meg kicsalni! De vigyázzon... mert...
Lord Lovert azonban nem kellett kicsalni. Jött ő magától is. Revolverét előrenyújtva, mint egy tapasztalt bérgyilkos.
– Mindenkit megölök...! Meghaltok valamennyien!
Pussy-baba dobásra emelte a lasszóját. Ebben a pillanatban azonban éles kiáltás hangzott fel az antarálá bejárata felől.
– Lord Lover! Kérem, Lord Lover... ezt nem szabad! Kérem... adja ide a fegyverét!
A hold döbbenten hajított egy friss sugárnyalábot az érkezőre. Gülüszemű Winner állt az antarálá ajtajában, könyörögve nyújtotta a kezét Lord Lover felé.

Lord Edmondra azonban ezen az éjszakán nem hatott a könyörgés. Felhördült, amikor észrevette a nagyvadvadászt, meglendítette a karját, és iszonyú erővel feléje hajította a kalapácsát.
Winner felnyögött. Csak az utolsó pillanatban tudott elhajolni a levegőt hasító vasfej elől, amely tompa puffanással az antarálá ajtóboltozatának vágódott.
Pussy-baba megforgatta feje felett a lasszót, majd kétségbeesetten leeresztette, amikor Lord Lover kezében felugatott a revolver.
– Jézusom, ez tényleg begolyózott!
Megragadtam a lábát, és lerántottam a kőre, Dévi mellé. Lord Lover lőtt még egyet a levegőbe, aztán dühös morgással a szentély felé fordult.
– Meghaltok! Mindenki meghal!
Pussy-baba lesöpörte magáról a kezem, és talpra ugrott. Halkan, könnyedén mozgott, mint a nagymacskák. Magabiztosan forgatta meg a feje felett a lasszót: holtbiztos, hogy Lord Lover úgy belekerült volna a hurokba, mint egér az egérfogóba, ha ismét fel nem hangzik odakint Winner elkeseredett kiáltása.
– Lord Lover...! Kérem, Lord Lover! Nem szabad!
Lord Lover, aki már csak egyetlen lépésre járt a szentély bejáratától, megtorpant. Összerázkódott, majd szempillantás alatt megfordult, és Winnerre lőtt.
Winner felkiáltott és összerogyott.
Lord Lover arcára ráesett a holdfény. Rémülten hőköltem vissza a látványtól. Legutoljára moziban láttam hasonló arcot, amikor egy kisvárosi, szelíd és gátlásos könyvelő a telihold hatására könyörtelen vérfarkassá változott át.
Lord Lover utoljára még felüvöltött, majd eldobta a revolverét. Ujjai összegörbültek, mint a farkas karmai.
Pussy-baba hangos rikkantással megforgatta feje felett a lasszót. A hurok pontosan Bentonshire urára hullott.
A fekete lány bátorítóan rámosolygott, a fülébe suttogott valamit, aztán akkora pofont kent le neki, hogy Bentonshire ura felragadt az antarálá falára.

37.

Mielőtt még Pussy-baba másodszor is elereszthette volna lórúgásszerű pofonját, igyekeztem közbevetni magam. Pussy erre megelégedett azzal, hogy összecsavarta a kőtelet, annál is inkább, mert az antarálá felől felénk hömpölygött Tim Forsyth gurgulázó dörmögése.

– Micsoda dolog ez, Pussy!? Megütni egy férfit?!

Félretoltam Dévit, és Winnerhez rohantam. A nagyvadvadász nehezen lélegzett, amikor meglátott, megpróbált felemelkedni. Mivel vérmaszatos volt körülötte a kő, óvatosan visszanyomtam a helyére.

– Maradjon veszteg. Hol találta el?

– A vállam... on.

– Ne aggódjon, azonnal elvisszük innen.

Winner megragadta a karom, és kényszerített, hogy hajoljak le hozzá.

– Lord Lover?

– Ha azt akarja tudni, él-e, megnyugtathatom. Most kapott Pussy-babától egy másfél mázsás pofont.

Winner biccentett, és visszahanyatlott a kőre. Lehúztam a zubbonyomat, a feje alá tettem, aztán Lord Loverhez fordultam.

Ebben a pillanatban azonban fenyegető hang csendült fel az antarálá bejárata felől.

– Kezeket fel! Mindenki nyújtsa fel a mancsát, mert lövök!

Biztos, ami biztos alapon feltartottam a kezem, és csak eztán fordultam hátra.

Az antarálá ajtajában Haseltine felügyelő állt, jókora Magnummal a markában. Mögötte egy kisebb árnyék, feltehetően Charity toporgott a falnál.

Tim Forsyth megvakarta szőrös mellkasát, aztán a zsarura förmedt.

– Hová-hová, Haseltine? Ha nem vette volna észre, rég bezárt a céllövölde.

Haseltine megsimogatta a bajuszát, aztán nagyvonalúan legyintett.

– Leereszthetik a karjukat. Csak Lord Lovert és Mr. Charles Winnert kívánom letartóztatni a brit és az indiai bűnüldözési megállapodás 101-es paragrafusa szellemében. Van valakinek kifogása ellene?

Nem volt.

Miután Haseltine a hirtelen felbukkant Mosbacherrel elszállította Lord Lovert és Winnert, tanácstalanul téblábóltunk a szentély bejárata előtt. Charity is velünk maradt, pedig korábban vágyakozó pillantásokat vetett a foglyokkal bíbelődő Haseltine felé.
– Akkor most mi a fene legyen? – tette fel a költői kérdést Forsyth, majd azonnal válaszolt is rá. – Én mindenesetre megnézem a szentélyt. Jönnek?
– Vigyázzon, már lakott.
Néhány szóval felvázoltam, mi vár rájuk odabent. Pussy-baba sápadtan a levegőbe meredt, míg Timothy elszántan a mellét vakargatta.
– Én akkor is megnézem. Várjanak egy percre.
Timothy eltűnt odabent, majd rövidesen zseblámpa fénye villant. Nem sokkal ezután feltűnt az ajtónyílásban a festő feje.
– Aki akar, bejöhet.
Mire beértünk, De Capitani már az egyik sarokban pihent Timothy levetett inge alatt. Csak a Sivalingam meredt fontossága büszke tudatában az égnek.
Pussy-baba elfintorította az orrát és megcsóválta a fejét. Timothy kényszeredett mozdulattal a fenekére vert.
– Hogy tetszik a kőfütyi, kislány?
Pussy-baba Timothy füléhez hajolt, és belesuttogott valamit.
Éppen megfordultam volna, hogy megkeressem a szentélyen kívül maradt Dévit, amikor Charity tapogatódzva megállt a Sivalingam mellett, ráemelve rövidlátó szemét.
– Mi a csoda... ez?
Timothy röhögni akart, de Pussy-baba szájára nyomta az ujját.
– Szobor, Charity.
Charity rátette tenyerét a kőoszlopra, majd finom mozdulatokkal simogatni kezdte az oldalát.
– Érdekes – mondta aztán elgondolkodva –, mintha már találkoztam volna ezzel a formával. Csak nem emlékszem rá, mikor...
Megfordultam, kibújtam a szentély ajtaján, és a hozzám csatlakozó Dévivel együtt elindultam az antarálá felé.

Reggelre kelve Winner jobban lett. Biztonság kedvéért meg akartam tekinteni a sebét, amelyet az éjszaka minden erőlködésünk ellenére is a nyilvánosság teljes kizárásával egyedül tisztított ki és kötözött be, de ugyanúgy visszautasított, mint akkor. Kénytelen voltam tudomásul venni, hogy Winner őrzi a régi idők nyomkeresőinek farkas-szokását: ha megsebesül, vackára húzódik, és bár vicsorgó foggal, de egyedül várja a gyógyulást, vagy a megváltó halált.
Pussy-baba és Charity mindenesetre vállalták, hogy felváltva felügyelnek rá.
Mosbacher, Timothy és én átvonultunk Haseltine sátrához. A többiek hallgatólagos megbízásából azonban csak én mentem be egyedül.
Lord Lover Haseltine matracán ült, kifejezéstelen arccal a sátor oldalára bámulva. Köszönésemre felemelte ugyan a fejét, de nem köszönt vissza.
Haseltine mogorván biccentett. Most vettem csak észre, hogy Lord Lover egyik keze a sátor tartóoszlopához van bilincselve.
Nem mondhatnám, hogy barátságos pillantást vetettem a felügyelőre.
– Nem túlzás ez?
Haseltine megvonta a vállát.
– Fojtogatni és embereket kőfütyire akasztani nem túlzás?
– Nem jönnének ki a szabad levegőre? – dugta be a fejét az ajtón Mosbacher. – Nem ártana, ha mi is megtudnánk, miről folyik a csevej.
Haseltine kelletlenül feltápászkodott, és kiballagott a sátorból.
– Mi tetszik, uraim?
Egyetlen rövid éjszaka alatt a konokul hallgató, jelentéktelenül szürke útitársból határozott, ellentmondást nem tűrő főzsaruvá változott át.
– Szeretnénk tudni, mi történik Lord Loverrel – kérdezte hidegen Mosbacher. – Továbbá azt is szeretnénk tudni, mi jogon bilincselte a sátorhoz. Amikor segítettem magának, nem erről volt szó!
Haseltine dühösen előremeresztette a bajuszát.
– Legyen nyugodt, minden jogom megvan hozzá. Cáfolhatatlan bizonyítékaim vannak, hogy Lord Lover megölte Lynn professzort, Csaudharit, Lady Pamela titkárát, továbbá Miss Sylvia Sarandont, a kollégáját és volt szerelmét, majd Grace Burstynt és utoljára De Capitanit. Ezeken kívül természetesen megölte volt iskolatársait, Lord Herefordot és Lord Fergussont, plusz minden valószínűség szerint Steve Jamest is. Hacsak nem tudott meglépni előle.
Timothynak és Mosbachernak szó szoros értelmében tátva maradt a szája a meglepetéstől.
– És a Káli papok? – nyögte Tim. – Eddig azt hittem, ezek a turbános fickók bűvészkednek a szaros kis madzagjaikkal!

Haseltine egyetlen pillanatra elhallgatott, aztán megvonta a vállát.
– Hát... lehetséges, hogy az ő kanaluk is benne van a kondérban. Előfordulhat, hogy a felsoroltak valamelyikét, mondjuk Grace Burstynt, vagy De Capitanit valóban nem Lord Lover ölte meg. A lényegen azonban ez sem változtat. Lord Lover gyilkos. Megölte a barátait, majd az alkalmazottait is.
– Az okát mondja! – förmedt rá Mosbacher türelmetlenül. – Ön szerint mi az oka ennek az esztelen gyilkosságsorozatnak?
Haseltine elmosolyodott, és alig leplezett felsőbbrendűséggel nézett ránk.
– A brit versenyszellem, uraim. Semmi más, csakis a brit versenyszellem.

Bár semmi okom nem volt a vidámságra, majdnem elnevettem magam.
– Megmagyarázná bővebben is, felügyelő?
Haseltine szolgálatkészen tárta szét a karját.
– Semmi akadálya, uraim. Mikor és hol óhajtják?
– Itt és most – mondta komoran Timothy.
– Ez az, ami nem fog menni – sóhajtotta Haseltine. – Legelőször is biztonságba kell helyeznem egy fontos bizonyítékot. De Capitani holttestét. Ne feledjék, még ott lóg azon az... izén.
– Mit akar csinálni vele?
– Ki kell hoznunk a szentélyből.
– Úgy érti, a napra? – kérdezte Timothy.
– Akárhová. Majd keresünk neki egy megfelelő helyet.
– Maga nem normális – szegezte le Mosbacher. – Megfeledkezik róla, hogy a trópusokon vagyunk.
Haseltine arcát elöntötte a vér.
– Trópus, nem trópus, De Capitani holtteste első osztályú bizonyíték!
– Ugyan mire?
– Nem kötöm az orrára.
Mielőtt gyógyíthatatlanul elmérgesedett volna a helyzet, megpróbáltam közbelépni.
– Először talán Lord Lover helyzetét kellene megbeszélnünk.
– Nincs mit megbeszélni rajta.
– Csak nem gondolja komolyan, hogy bilincsben tarthatja mindaddig, amíg csak Maidapurba nem érünk?
– Bűnözőknek bilincsben a helyük.
– Úgy tudom, Lord Lover csak gyanúsított.
– A gyilkossággal gyanúsítottaknak is, ha fennáll a szökés veszélye. Márpedig itt igenis fennáll.
– És ezt ki dönti el? – kérdezte fenyegető hangon Mosbacher.
– Természetesen én!
Mosbacher villámsebesen a zsebéhez kapott. Mielőtt azonban még elérhette volna a pisztolyát, felhangzott a hátunk mögött Charity vidám hangja.
– Megtudhatnám min vitatkoznak az urak? És mivel sértették meg Lord Lovert? Bementem hozzá a sátorba... de hiába is szóltam hozzá, nem válaszolt. Mintha nagyon megbántották volna valamivel... Gonosz emberek. Menjenek és kérjenek tőle bocsánatot. Gyerünk, darling, te menj előre...
Átkarolta Haseltine-t, és megpróbálta Lord Lover sátra felé terelni.
Mosbacher káromkodott, és kihúzta a zsebéből a kezét.

Amíg Haseltine megpróbálta lebeszélni Charityt arról, hogy Lord Lover sátra felé lökdösse, összedugtuk a fejünket.
– Annyiban igaza van Haseltine-nak – mondtam –, hogy valamit csinálnunk kell De Capitanival. Nem hagyhatjuk a szentélyben.
Timothy sóhajtott, és a sátra felé pislantott.
– Ha gondolják, én hozhatom az ásómat és a lapátomat... bár már kezdem azt hinni, ha én temetni indulok, nem lesz jó vége a dolognak.
– Mikor van jó vége egy temetésnek? – morogta Mosbacher letörten.
Haseltine időközben megállapodhatott valamiben a lánnyal, mert még a korábbinál is marconább képpel tért vissza hozzánk.
– Hova akarnak menni? – kérdezte vészjósló tekintettel, amikor észrevette, hogy Timothy elhagyni készül a fedélzetet. – Mostantól kezdve kötelesek tájékoztatni a mozgásukról.
– Úgy értsem, átveszi a parancsnokságot?
– Értse úgy, ahogy akarja. Mindenesetre itt én képviselem Nagy-Britanniát, önök pedig, mint az Egyesült Királyság alattvalói, kötelesek engedelmeskedni nekem.
Mosbacher felmordult, de megszorítottam a csuklóját. Nem tartottam célszerűnek a terméketlen vitát.
– Úgy gondoltuk, eleget teszünk a kívánságának – próbáltam simítgatni a göröngyöket. – Megkeressük De Capitani holttestét.
Haseltine megsimogatta a bajuszát.
– Helyes. Jöjjön csak ide egy pillanatra, Mr. Lawrence.
Azt hittem, súgni akar valamit. Még az is megfordult a fejemben, talán csak idétlen tréfájának az áldozatai vagyunk. Kíváncsian és békülésre készen ballagtam oda hozzá.
– Mi a helyzet, felügyelő?
Haseltine mosolygott, a következő pillanatban pisztolyt szegezett a halántékomnak.
– Hol a fegyvere?
– Megőrült, Haseltine?!
– Azt mondtam, adja ide a fegyverét!
Szemem sarkából láttam, hogy Mosbacher ismét a zsebe felé tapogatódzik, de Haseltine határozott hangja megállította.
– Ne mozduljon, Mosbacher! Ha csak egyetlen mozdulatot is tesz, szétloccsantom Mr. Lawrence fejét.
– Ne röhögtessen, felügyelő – mondta elsápadva Mosbacher. – Ha jól tudom, maga angol zsaru, nem baszk terrorista!
Haseltine kiköpött, aztán lehalkította a hangját.
– Figyeljenek ide, jobb, ha tőlem tudnak meg valamit. Bár lehet, hogy nem kellene kikotyognom, de tanúk nélkül szart sem ér a dumájuk...

Jövőre nyugdíjba küldenének, és most, hogy... hm... új életet szeretnék kezdeni – némiképpen elpirulva Charityre pislantott –, nem óhajtok szaros kis kegyelem-pennykből élni. Remélem, meg tudják érteni az igyekezetemet.
– Mi a franc közöm van az ön nyugdijához? – mordult fel Mosbacher.
– Nagyon is sok. Ha ugyanis felgöngyölítem ezt a rongyos szőnyeget, azaz rábizonyítom Lord Loverre a disznóságait, akkora publicitást kapok, hogy legalább öt évig nem meri senki felém nyújtogatni a koszos mancsát. Értik már? Charitynek és nekem létfontosságú, hogy megoldjam ezt az ügyet. És esküszöm, nem leszek kímélettel azok iránt, akik megpróbálnak az utamba állni. Remélem, megértettük egymást?
Egyenes beszéd volt, nem is vitás. Mindazonáltal én is tisztában szerettem volna jönni valamivel. Bár még mindig a halántékomon volt a revolver csöve, ilyenkor többnyire az alsónadrágjában dobog még a legbátrabbak szíve is, egészen kicsit megmozdítottam a fejem.
– Kérdezhetek valamit?
– Na?
– Holtbiztos, hogy meg van győződve Lord Lover bűnösségéről?
Haseltine kezében megremegett a fegyver.
– Ide figyeljen, Lawrence. Ha arra gondolok, hogy maga feltételezi rólam, hajlandó lennék bárkit is ártatlanul meghurcolni, kedvem lenne meghúzni a ravaszt. De hogy ne legyenek kétségei, ünnepélyesen kijelentem: *holtbiztos!*
Biccentettem, és óvatosan Mosbacher felé pislantottam.
– Dobja el a fegyverét, Werner.
Mosbacher elégedetlen képett vágott, de engedelmeskedett.
– Charity, kincsem. Szedd fel a stukkert, darling.
Hogy ne kelljen a lánynak sokat fáradoznia, én is a zsebembe nyúltam, és mellé hajítottam a sajátomat. Charity mosolyogva a legközelebbi fa felé bókolt.
– Elnézésüket kérem, uraim, de én... azt hiszem... Haseltine felügyelőnek igaza van. A gyilkosság nagyon, de nagyon csúnya dolog. Hol vannak a fegyverek, drágám?
Charity lehajolt, és még mindig a fák felé mosolyogva, keresni kezdte a stukkerjainkat.
– Jobbra! Kicsit jobbra! – vezényelte Haseltine.
Charity majdhogynem felsikított örömében, amikor sikerült kimarkolnia a fű közül egy némiképpen stukkerra emlékeztető követ.
– Itt van, darling... de csak az egyiket találom.
A főzsaru sóhajtott, és zsebre vágta a pisztolyát.

42.

Haseltine Charity segítségével percek alatt lefegyverezte az expedíciót. Timothy ugyan mutatott némi ellenállást – megpróbálta lapátjával fejbe vágni a felügyelőt –, de végül is hathatós rábeszélésemre felhagyott az ellenállással. Haseltine az összes puskát és pisztolyt behordta a sátrába, majd megbízta Charityt, üljön a bejárat elé, töltött fegyverrel a kezében, akit gyanúsnak talál, köszöntse figyelmeztető lövéssel.

Charity sápadt arccal hallgatta az utasítását, és csak akkor szólalt meg cincogó egérhangon, amikor Haseltine becsukta a száját.

– Honnan fogom megtudni, darling, hogy valaki gyanús, vagy sem?

Haseltine hallgatott néhány másodpercig, majd megvonta a vállát.

– Úgysem mer megközelíteni senki.

Ebben nagyjából igaza is volt.

Mielőtt elindultunk volna De Capitaniért, megkerestem Pamelát. Amikor beléptem a sátrába, éppen a földön térdelt, Pussy-baba segítségével fehér szövetdarabokat áztatott egy műanyag lavórba.
– Csak azt jöttem megnézni, hogy van?
– Menjen innen!
– Bocsásson meg, Lady Pamela, én csak...
Pussy-baba haragos arccal kivitte a vödröt a sátorból. Pamelához léptem, és megpróbáltam átkarolni a vállát. Pamela azonban eltolt magától, és könnyekkel a szemében, reszkető ajakkal rám támadt.
– Hogy engedhetted? Hogy engedhetted ezt a szörnyűséget?
– Melyikre gondolsz?
– Mindkettőre.
– Winnert Lord Lover lőtte le.
– Nem lett volna szabad magára hagynotok. Lord Lover öreg ember... és csak ennek az átkozott templomnak él. Persze hogy elveszítette a fejét, amikor mást sem lát, mint hogy halomra gyilkolják egymást körülötte az emberek. Meg kellett volna akadályoznod, hogy idáig fajuljanak a dolgok! Az előbb itt volt Cuttner, és elvette a fegyvereinket. Mi a fene történt azzal a lánnyal?
– Charityvel? Fejébe vette, hogy feleségül megy Haseltine-hoz.
– Az a vaksi tyúk?
Céltalan lett volna magyarázgatnom neki, hogyha az a vaksi tyúk leveti a szemüvegét, egészen szemrevaló teremtés.
– Mit akarsz tenni?
– Mit tehetnék? Nem puffanthatok csak úgy le egy rendőrfelügyelőt.
– Ki kell szabadítanunk Lord Lovert!
– Hogy képzeled?
– Amíg ti a szentélyben lesztek, én elkapom a lányt.
– Meg ne próbáld! Ha Charity egyszer lövöldözni kezd, isten óvjon valamennyiünket!
– De hát nem hagyhatom, hogy megöljék azt az öregembert! Ha kell, én az életem árán is...
Felzokogott, és a vállamra hajtotta a fejét.
– Figyelj rám, Pamela. Pontosan tudom, mit keres Lord Lover a templomban.
Pamela értetlenül meredt rám.
– Mit keres? Mit keresne? Magát a templomot! Le akarja fényképezni, meg akarja állapítani a méreteit... mit tudom én.
– Alighanem tévedsz, Pam. Azt hiszem, fogalmad sincs róla, milyen játék zajlik a hátad mögött. És ebben a játszmában Lord Lover az egyik főszereplő.

– Főszereplő? De hát mi az ördögről beszélsz?
A sátorajtóhoz léptem, amikor láttam, hogy már mind a hárman ott toporognak a fák alatt, komoran Haseltine-ra ordítottam.
– Várjon még tíz percet, felügyelő!
Haseltine mogorva képpel csípőre tette a kezét.
– Mi az ördög van magával? Megparancsolom...
– Lady Pamela rosszul van. Várjon tíz percig, oké?
– Jól van, az ördög vigye el, csak igyekezzék!
Visszahúztam a fejem, és Lady Pamelára néztem.
– Van türelmed hozzá, hogy végighallgass?
– Hogyne lenne, csak ha arra gondolok... nem lehetne levenni róla azt az átkozott bilincset? Vagy legalább ha odamehetnék hozzá. Hiszen mégiscsak a férjem!
– Azt hiszem, Lord Lover számára most nagyon is hasznos az egyedüllét. Van min töprengenie.
– De hiszen teljesen bepörgött!
– Magához fog térni. Tehát, ha akarod, elmondok egy régi és mégis nagyon is aktuális történetet.
– Ha bármennyit is segít Edmondon, mondd!
Sóhajtottam, és elővettem a pipámat. Mivel rágyújtani már nem volt időm, csak úgy üresen szorítottam a fogaim közé.
– Kezdjük ott, hogy valamikor a múlt század elején Benáreszben szolgált egy bizonyos James Sarandon nevű ezredes. Ottani viselt dolgairól a korabeli napilapokból értesülhetünk – már amennyire az újságok egyáltalán foglalkozni szoktak a nem túl színes és nem túl jelentős személyiségekkel. Ezredesünk a gyarmati tisztek megszokott életét élte, unalomban és kényelemben, szerető hitvese, Hannán Sarandon oldalán, mígnem egyszer csak néhány ezer kilométerre Benáresztől viharfelhők kezdtek gyülekezni India felett.
Történt ugyanis, hogy ezekben az években, általunk ma már nem ismert okoknál fogva, India-szerte megerősödött a Káli-szekták tevékenysége. Káliról magáról nem beszélek: pontosan tudod, kiről van szó. Annyit azonban feltétlenül el kell mondanom, hogy kultuszához nem kevés vér tapadt. Az istennő szobrai előtt meggyilkolt áldozatok számát még megbecsülni sem lehet: egyes források ezrekről, sőt tízezrekről beszélnek.
Káli istennő feltétlen hívei közé tartoztak a thugok, vagy phansigarok – a zsinegelők – is. A brit hatóságok a fojtogatókat közönséges bűnözőkként kezelték, az egyéb Káli-szektákkal azonban szőrmentén bántak, hiszen jól tudták, hogy a vallási kérdések kiéleződése Indiában mindig zavargásokkal jár. Azt hiszem, sok esetben be is fogták a fülüket, ha ellenőrizhetetlen források emberáldozatokról suttogtak.
Ami azonban ezekben az években Észak-Indiában történt, azt már komolyan kellett venniük. A korabeli sajtó szerint valamelyik Káli-

templom közelében holtan találtak egy angol asszonyt. Hogy valóban feláldozták-e Kálinak, vagy véletlenül keveredett arrafelé, nem tudhatjuk. Mindenesetre, brit körökben elszabadult a pokol. A közvélemény hangosan követelte a Káli-szekták megrendszabályozását.
A Káli-kultusz központja ebben az időben Varanasziban, azaz Benáreszben volt, a Gangesz partján. Jó néhány templomában tisztelték Kálit, olyanokban is, amelyeket nem az ő tiszteletére emeltek. A különböző istenek kultuszai ugyanis nagyon jól megférnek egymás mellett, egy indiai nemigen ütközik meg rajta, ha például Visnu templomában Sivát imádják.
– Erről van némi fogalmam – bólintott Pamela.
– Nos, az angol polgári hatóságok úgy gondolták, nem árt, ha megerősítik az ottani közigazgatást egy tapasztalt, és feltehetően igen toleráns katonai tanácsadóval.
– Toleráns?
– Okom van feltételezni, hogy Sarandon ezredes azok közé a művelt angol férfiak közé tartozott, akik foglalkozásuk ellenére sem mentek el süketen és vakon környezetük kultúrája mellett. Okom van továbbá feltételezni, hogy Sarandon megtanulta a hindi nyelvet, sőt kitűnően tudott szanszkritul is.
Sarandon átvette új hivatalát, feltehetően nem jókedvvel, hiszen mindeddig katona volt, és aligha ismerhette a polgári törvénykezés buktatóit. Ráadásul azonnal kemény feladat várt rá: tárgyalnia kellett a Káli papság vezetőivel, arról a feszült viszonyról, ami a gyilkosság után alakult ki a különböző vallási irányzatok között. Varanasziban ugyanis napirenden voltak a titokzatos halálesetek, amelyeknek, ha nem is a britek, de a velük rokonszenvező indiaiak voltak a céltáblái. Sarandon ezredes röviddel kinevezése után felkereste a templomok főpapjait, és kérte őket, őrizzék meg a város nyugalmát. Hogy milyen eredménnyel járt, nem tudjuk, de gyanítom, végül is sikerült zöld ágra vergődniük egymással. Alighanem kötöttekis valamiféle íratlan szerződést, mely kimondta, hogy kölcsönösen tartózkodnak a konfliktusoktól. Biztos vagyok benne, Sarandon ezredesnek eltökélt szándéka volt a szerződés betartása, azaz a béke biztosítása.
Sajnos azonban, a politikát nem az egyszerű ezredes-tanácsadók csinálják. Valahol, felsőbb régiókban talán Delhiben, vagy Londonban, azok a hangadók kerekedtek felül, akik nem elégedtek meg bizonyos megszorító intézkedésekkel, hanem határozott megtorlást követeltek. Hangoskodásaik közvetlen következményeként Sarandon ezredes azt a feladatot kapta feletteseitől, kerüljön bármibe is, szállja meg azokat a Káli-templomokat, amelyeket kijelölnek számára.
– Honnan tudod ilyen jól? – kérdezte meghökkenve Pamela. – Néha az az érzésem, mintha te is ott lettél volna...

– Van képzelőerőm, azonkívül birtokába jutottam néhány dokumentumnak.
– Birtokába? Itt? Ugyan kitől?
– Sylvia Sarandon-Holttól. Mielőtt megölték volna, átadott nekem valamit.
– Soha nem beszéltél róla!
– Miért beszéltem volna? Úgy döntöttem, egyelőre az a legbölcsebb, ha csak én tudok róla.
– Folytasd!
– Sarandon ezredes megkapta a parancsot, hogy szálljon meg bizonyos Káli-templomokat, kutassa át őket, és ha bizonyítékokat talál arra nézve, hogy tiltott áldozatokat végeznének a templom falai között, jelentse feletteseinek. Ezredesünk rövid gondolkodás után úgy döntött: mielőtt bármit is tenne, értesíti a templomok vezetőit arról, hogy milyen utasításokat kapott.
– Ezt alighanem hazaárulásnak hívják – mondta Pamela szárazon.
– Szemlélet kérdése. Ez esetben akár azt a kérdést is feltehetnénk, mit kerestek a britek Indiában. De ez most túlságosan messzire vezetne. SaranddSi ezredes, bár csak egyszerű katona volt, alighanem távolabbra látott, mint azok, akik a parancsokat osztogatták. Sejtette ugyanis, ha megteszi, amit kívánnak tőle, a törékeny béke nemcsak Varanasziban, hanem esetleg egész Indiában felborulhat. Talán emlékezett még Amritszárra és azokra a városokra, ahol a brit hadsereg ágyúkkal kartácsolta szét a feldühödött tömeget. Sarandon ezredes békét akart még azon az áron is, hogy elárulja feletteseit.
A Káli-templomok papjai mindenesetre méltányolták igyekezetét. Ahelyett, hogy lázadásra szólítottak volna fel: szép csendesen átmentették értékeiket a környező, nem Káli-templomokba. Például egy Visnu-templomba vitték át Káli nyakékét.
– Az mi?
– Egy gyémántokból készített, hatalmas nyaklánc, amely felbecsülhetetlen értéket képvisel, nem is beszélve arról, mit képvisel a hívők szemében...!
– Azt akarod mondani, Sarandon ezredes hagyta, hogy elvigyék az ereklyéket?
– Nemcsak hogy hagyta, hanem talán rá is beszélte a Kálipapokat, így aztán, amikor eleget téve felettesei utasításának, bevonult a Káli-templomokba, tiszta szívvel jelenthette, hogy nem talált bennük semmi olyat, ami rituális gyilkosságokra engedett volna következtetni.
– Nem értem, mi az összefüggés a gyémántok és a gyilkosságok között?
– Olvastam valaha egy maláji legendát. Igaz, nem indiai, de Malájföldön is tisztelik Kálit. Nos, a legenda szerint, ha valakit feláldoznak Kálinak, az áldozópap nyakéket akaszt a nyakába, amely

koponya alakú drágakövekből, talán gyémántokból áll. Alighanem ilyen nyakék lehetett a varanaszi Káli-nyaklánc is. Ha megtalálták volna a templomban, bizonyítéknak tekinthették volna, hogy még mindig embereket ölnek a Fekete Istennő bálványa előtt.
– Sarandon tehát igyekezett megelőzni a bajt. Végül is sikerült neki?
– Ideig-óráig. Aztán a végzet hirtelen onnan sújtott le rá, ahonnan a legkevésbé várta. A Káli-papok oldaláról.
– Megszegték az egyezséget?
– A helyzet alighanem túl bonyolult volt ahhoz, hogy egyszerű igennel vagy nemmel válaszolhassak a kérdésedre. Fel kell tételeznünk, hogy a Káli-papság sem volt egységes a helyzet megítélését illetően. Bár többségük hitt Sarandonnak, és elfogadta, amit kínált, bizonyára voltak olyan radikális csoportok is, amelyek mereven elzárkóztak a gyarmatosítókkal való mindenfajta alkudozástól. Alighanem ők robbantották ki az első téglát a megegyezés falából.
– Szó szerint?
– Nem hiszem, hogy valóban robbantottak volna. Akkoriban még nem ismerték a plasztikbombát. Az emberrablást azonban igen. Hogy bosszút álljanak a briteken, elrabolták Sarandon ezredes kislányát. Hiába kereste az egész benáreszi helyőrség, nem jutottak a nyomára.
Sarandon, aki megpróbált megértéssel viseltetni környezete iránt, sőt minden bizonnyal csodálta és szerette is Indiát, egyszerre összeomlott. Meghasonlott önmagával, mint az a férfi, akit egyszerre csak faképnél hagy a szeretett asszony.
A szerencsétlen ember két malomkő között őrlődött. Egyrészt India iránti érzelmei, másrészt a lánya iránti apai szeretet küzdöttek benne. Ráadásul kénytelen volt közelről végignézni felesége lelki és fizikai összeomlását is. Bizonyára napokig járt fel és alá a házában, mígnem egy éjszaka találkozót kért valamelyik Káli-templom főpapjától: talán éppen attól, akinek megsúgta, hogy rejtsék el a kincseiket, főleg Káli nyakláncát.
– A találkozó persze nem járt semmiféle eredménnyel.
– Ellenkezőleg. A találkozó rendkívül eredményes volt! Sarandon ezredes végre rálelt az első nyomra, melyen elindulhatott.
– Jézusom, honnan tudod mindezeket?
– Mondom, hogy kikövetkeztettem. Néha néhány sorból is ki lehet találni az egész, kerek történetet.
– Várj csak egy pillanatra! Magyarázd el, kérlek, miért kellett elrabolniuk egyáltalán a kis Hannah-t? Mi az ördögöt akartak elérni vele?
– Amit minden emberrabló. Zsarolni próbálták a briteket, hogy vessenek véget a zaklatásaiknak. Az már más kérdés, hogy aligha gondolták végig tettük következményeit. Egyszóval, Sarandon ezredes tárgyalni ment valamelyik főpaphoz. A tárgyalás eredménnyel járt: a

főpap elárulta neki, hova vitték a lányát.
– Ide? Maidapurba?
– Úgy van. Ide, a Maidapur melletti dzsungelban fekvő hajdani naptemplomba, melyet a menekültek Káli-templommá alakítottak át, és minden bizonnyal támaszpontjukként is használtak. Ide kellettjönnie Sarandon ezredesnek, hogy Hannah életéért könyörögjön.
– És ide is jött?
– Csakhogy kissé másképpen, mint ahogy a Káli-papok elképzelték. Sarandon ezredes ez alatt az idő alatt – alighanem négy-öt hónapról lehet szó – alaposan megváltozott. Bár nem hiszem, hogy megtagadta volna Indiát, rájött, most már más eszközökkel kell harcolnia. Radikálisokkal csak radikális módszerekkel lehet elbánni. Még mielőtt azonban könnyedén rámondanánk, hogy Sarandon ezredes a kíméletlen brit imperializmus képviselője volt, gondoljunk arra, elsősorban nem a brit hadsereg ezredese, hanem a majd eszét vesztett apa állt szemben a Káli-papokkal. ebben a harcban Sarandon már egyáltalán nem katonaemberként viselkedett.
– Ezt hogy érted?
– Feladta a lovagias hadviselésre vonatkozó korábbi elképzeléseit. Vissza akarta kapni a lányát bármi áron is. Éppen ezért, maga is olyan módszerekre kényszerült, melyeket még öt hónappal azelőtt bizonyára mereven elutasított volna.
– Csak nem azt akarod mondani, hogy…
– Sarandon ezredes összeszedett egy kis csapatot. Hogy kikből állt, nem tudjuk: talán a tisztiszolgájából, néhány hozzá hűséges katonából, esetleg indiaiakból is kétségtelen tény viszont, hogy a kis partizáncsapat egy éjszaka megrohanta azt a templomot – Siva-templomot –, ahova a hatóságok elől a szent ereklyéket rejtették, és erőszakkal elvette őket a papoktól. Sarandon pontosan tudta, hova kell ütnie: mai kifejezéssel élve, tutira ment. Maga elé hajtatta a megrémült brahmanákat, és közölte velük, hajlandó kicserélni a kincseket a kis Hannán Sarandonért. Ellenkező esetben megsemmisíti őket.
– Nem rossz húzás.
– Sarandon a maga módján igen ésszerűen cselekedett. Persze sokat is kockáztatott. Ha a papság feljelentette volna a kormányzónál, megüthette volna a bokáját. Csakhogy Sarandon abban bízott: a brahmanák nem mernek ugrálni, hiszen van elég vaj az ő fejükön is. Így aztán döntetlennel zárult az első menet. Most már Sarandonnak is volt egy nem is akármilyen ütőlap a kezében.
– Mégiscsak felháborító, hogy úgy beszélsz egy szerencsétlen gyerekről, mintha közönséges kártyaparti tétje lenne…!
– Akárhogy is szépítsük a dolgot, az volt. A kis Hannah Sarandon

ekkor már csak jelentéktelen tényező volt egy politikai játszmában, amelynek azt a címet adhatnánk, hogy az *indiai függetlenségi mozgalom*. De ez már más vizekre sodorna bennünket. Visszatérve Sarandonhoz: most már nem tehetett egyebet, minthogy otthon ült és várt. Várta, hogy értesítsék, hajlandók-e tárgyalni vele az elmenekült brahmanák. Amikor aztán végre megérkezett a válasz, Sarandon kínos dilemma elé került. El kellett tűnnie néhány hétre úgy, hogy senki ne sejtse, hova ment. Attól félt ugyanis, ha a brit hatóságok megszagolják a történteket, azon nyomban letartóztatják, maguk veszik kezükbe a kis Hannah ügyét. Ez pedig végzetes következményekkel járt volna.
– Nem túlzol egy kicsit?
– Aligha. A brit közigazgatás akkoriban nemigen hajlott a kompromisszumokra. A lázongó indiaiakat ellenségnek, őfensége trónját döntögető bűnözőknek tartotta, akikkel kerülendő mindenfajta alkudozás. Így hát Sarandon ezredes egyszerűen felszívódott Varanasziból. Magára hagyta feleségét – bizonyára ismerős hölgyek gondjaira bízva –, néhány hűséges emberével elindult a régi naptemplom, azaz Maidapur felé.
Zsebembe nyúltam, kihúztam belőle azt a papirt, amelyre a szanszkrit szöveg megfejtését írtam, és átnyújtottam Lady Lovernek.
– Olvasd csak, Pam!
Pamela elvette, és gyanakodva nézegette az összehajtogatott papírlapot.
– Mi ez?
– Olvasd, kérlek, mert fut az idő!
Lady Lover megcsóválta a fejét, majd figyelmesen átfutotta a sorokat.
– Még egyszer kérdem: mi ez?
– Egy költemény, amely Sarandon ezredes történetét beszéli el.
– Hogy jutottál hozzá?
– Egy bizonyos Padmadharma professzor írta a múlt század végén, de erről majd később. Figyelmesen elolvastad?
– Persze.
– Fusd át még egyszer!
Pamela még egyszer átfutotta, aztán csalódottan visszaadta a papírt.
– Semmit nem értek belőle.
– Figyelj csak:

Káli anya elrejtett templomában,
melyet döcögve von a hat kerék:
otthont talált a gyermek és nyugalmat.

Pamela a szája elé kapta a kezét.
– Jézusom! A kis Hannah Sarandon!
– Az bizony. És a naptemplom, amelyet két oldalról hat kerék díszít: a

napszekér hat kereke. Itt talált otthont és nyugalmat a szerencsétlen kislány.
– Olvasd tovább!
Olvastam:

Ki közelít a szürke elefánton,
a ládát hozza, Káli anya ékét.

– Sarandon ezredes eszerint elefántokat bérelt Maidapurban, feltetette egyikük hátára azt a ládát, amelybe a Varanasziból elrabolt ereklyéket rejtette.
– Így van, Pam. Csakhogy:

Káli anya elrejtett templomában,
a Közelítő csak halálra lel.
A láda nyitva, jaj, de mindhiába!

– Jézusom! – nyögte Pamela, és a kezemben tartott papírra meredt. – Csak nem... ölték meg azt a szegény kislányt?
Zsebre vágtam a papírszeletet, és felvontam a vállam.
– Akárhogy is történtünké az ezredes elérte a templomot, a kis Hannah már halott volt. És vele együtt meghalt Sarandon ezredes lelke is.

– Hogyan… történhetett? – suttogta, kezeit tördelve Pamela, mintha csak arról számoltam volna be neki, hogy valamelyik közeli hozzátartozóját szörnyű baleset érte. – Hogyan történhetett?
– A Közelítő csak halálra lel – ismételtem szomorúan a verssort. – Igen, a Közelítő csak halálra lelt…
– Miért éppen Közelítő?
– Talán csak költői kép, de lehet, hogy Padmadharma, a vers feltételezett alkotója, ezzel a jelzővel tisztelgett Sarandon ezredes emléke előtt, aki az indiai kultúra csodálójaként a maga módján megpróbálta közelíteni a két népet egymáshoz.
Sóhajtottam és az órámra pislantottam.
– Haseltine azonnal ordítozni fog. Mindenesetre, azt hiszem, a Káli-hívőknek igencsak rosszul jött a kislány halála. Karnyújtásnyira volt tőlük a szent ereklye, mégsem juthattak hozzá.
– Miért nem? Csak el kellett volna venniük Sarandontól!
– *Csak* el kellett volna venni? Azt hiszem, nem ilyen egyszerű a dolog. Ha Sarandonnak volt módja elefántokat bérelni, akkor arra sem sajnálta a pénzt, hogy felfogadjon néhány elszánt fickót. Olyanokat, akik fütyültek Kálira, és az egész indiai istenvilágra.
– Például?
– Például szikheket vagy mohamedánokat. Ott ültek állig felfegyverkezve az elefántok hátán, puskáikat a Káli-hívőkre szegezve. Ha voltak a közelben egyáltalán. Az is elképzelhető, hogy a kislány halála után behúzódtak a dzsungelbe, kiürítve a templomot – talán csak a gyermek holttestét hagyták hátra.
– Szerinted mit tett ekkor az ezredes?
– Aligha van időnk ecsetelni az érzelmeit. Azt hiszem, elrejtette Káli nyakékét és… letelepedett a környéken. Miután elküldte a kísérőit.
– Honnan veszed ezt az ostobaságot?
– Onnan, hogy soha többé nem bukkant elő. Nem kereste fel a feleségét sem. Egyszerűen nyoma veszett. Ez pedig csak úgy történhetett, hogy… egy kicsit beleőrült a lánya keresésébe. Miután eltemette, ott akart élni a sírja közelében.
– És a kincs? Káli nyakéke?
Vettem egy mély lélegzetet, majd felálltam.
– A nyakláncot elrejtette. Ne kérdezd, miért. Talán a feleségére akarta hagyni. Lehet, hogy valamelyik kísérőjével levelet küldött Hannah Sarandonnak. Erre utalna a vers…
– Azt mondtad, Padmadharma írta!
– Ki tudja? Lehet, hogy Sarandon volt a költő. Nem meglepő, hogy Hannah Sarandonról nem tudunk semmit? Fogalmunk sincs róla, mit

szeretett, kit kedvelt, mi érdekelte…
– Hogy az ördögbe jön ez ide?
– Ha feltételezzük, hogy ő is kedvelte az indiai mitológiát, és általában véve az indiai kultúrát, nos, ebben az esetben érthető a virágos fogalmazás.
– Nekem egyáltalán nem az!
– Hallgass ide! Sarandon ezredes nem küldhetett mindenki számára érthető levelet a feleségének, hiszen számítania kellett rá, esetleg idegen kezekbe kerül. Más szóval, ha világosan megírta volna a nyaklánc rejtekhelyét, azt kockáztatta volna, más előbb talál rá, mint akinek szánta. Ezért arra számítva, hogy Hannah megérti az üzenet lényegét, szanszkrit verset írt, a költeményben elrejtette azt a helyet, ahova a kincset dugta. Eddig világos?
– Nem annyira világos, mint inkább hihetetlen!
– A küldönc el is juttatta a levelet annak rendje és módja szerint Hannah Sarandonnak. Hogy előtte megmutatta-e másnak is, ki tudja? Bár, ha meg is mutatta, aligha tudtak mit kezdeni vele. Mint ahogy Hannah Sarandon sem.
– Ezt honnan veszed?
– Onnan, hogy bár Hannah nem sokkal ezután megjelent a naptemplom környékén… el is tűnt, mintha a föld nyelte volna el.
– Talán találkozott James Sarandonnal, és ő is az őserdei életet választotta.
– Természetesen ez is lehetséges. Letelepedtek valahol a környéken, aztán örökre magába szívta őket a dzsungel. Az elrejtett nyaklánchoz pedig nem nyúltak, hiszen mire mentek volna vele? A dzsungelben nincs árverés, sem illegális műkincs-kereskedelem.
– Visszaadhatták volna őket a Káli-hívőknek.
– Ahhoz túlságosan is gyűlölték őket lányuk halála miatt. Úgy gondolom, anélkül pusztultak el, hogy hozzányúltak volna Káli nyakláncához.
– Már csak azt nem értem, hogyan jutott mindez Padmadharma professzor tudomására?
– Erre is van elképzelésem. Valószínűnek tartom, hogy az a levél, amelyet James Sarandon Hannah-nak küldött a dzsungelből Varanasziba, nem kallódott el, hanem megőrződött a családi levéltárban. Miután James és Hannah felszívódott az erdőben, minden felkutatásukra irányuló erőfeszítés eredménytelen maradt, a családi levéltár feltehetően James Sarandon első házasságából származó fiának a birtokába került. Padmadharma az évszázad végén engedélyt kaphatott, hogy bepillantson a Maidapurral kapcsolatos családi levelezésbe, legnagyobb megdöbbenésére rábukkant Sarandon verses levelére. Aztán, még nagyobb megdöbbenésére, egyszer csak beszélni kezdtek neki a szanszkrit sorok. Akárcsak nekem.

– Ezt… hogy… érted?
– Úgy, hogy néhányszori elolvasás után megértettem, hova rejtette James Sarandon ezredes Káli nyakláncát.
– Hová?
– Ez az, amit Padmadharma titokban akart tartani. Nyilvánvalóan azt szerette volna, ha azok kapják vissza, akiket illet. Csakhogy, nem volt egyszerű eldönteni igazából, kit is illet. A Sarandon családot? Bármennyire is fájó a tragédia, ami tönkretette az életüket, nincs sok közük Káli nyakékéhez. A Káli-papokat? Azt hiszem, Padmadharma idejére éppen a Káli kultusz apálya volt a jellemző. Az angol gyarmati hatóságokat? Esetleg a brit koronát? Ugyan miért? Azt hiszem, nem tévedek, ha arra gondolok: Padmadharma a jövőnek üzent a maidapuri naptemplomról írott cikkében. Annak a jövőnek, amelyben India már önálló államként birtokába veheti nemzeti kincseit. Amikor már lesznek olyan művelt, fiatal tudósaik, akik képesek megfejteni Naraszinha rejtvényét.
– Hé! Mi lesz már, Lawrence?! Ne akarja, hogy magáért menjek!
Keserűen elmosolyodtam és a kijárat felé léptem.
– Hát… ennyi a történet, Pam. Lord Lovert nem a naptemplom érdekli, hanem Káli nyaklánca. Mint ahogy Lord Herefordot és Lord Fergussont sem az előbbi izgatta, sőt Sylvia Sarandon-Holtot sem. A James Sarandon által elrejtett, felbecsülhetetlen értékű nyakláncért folyik a küzdelem. Amiért már ölni is érdemes. Csak ennyit akartam mondani, Pam. Hogy lásd, mire megy a játék.
Odakint ismét felbődült Haseltine egyre türelmetlenebb hangja. Mosolyogtam és búcsút intettem Lady Lovernek. Ő azonban megragadta a karom és visszarántott.
– Azt akarod ezzel mondani, hogy te… te… megértetted James Sarandon üzenetét? Tudod, hová rejtette el Káli nyakláncát?
Szomorúan bólintottam.
– Tudom, Pam.
Aztán kibújtam a sátorból, hogy csatlakozzam az odakint várakozókhoz.

Haseltine láthatóan megkönnyebbül, amikor felbukkantam a sátor kijáratában.
– Csakhogy kihozta végre az ördög! Mi a fenét sutyorognak annyit? Szeretném figyelmeztetni, hogy Lord Lovert letartóztattam. Ha bármivel is próbálkoznak, fogolyszöktetésnek minősül, és megfelelő eljárást von maga után.
Éppen rá akartunk térni az oszlopsorból az antarálába vezető lépcsőre, amikor elkapta valaki a kezem.
Óvatosan oldalra fordítottam a fejem: Pattaya lopakodott mellettem, mint az árnyék.
– Bábudzsi...
– Mi újság?
– Foglyok vagyunk?
– Inkább arra felelj, hol az ördögben kószáltál idáig?
– Az autóknál voltam.
– Találtál valamit?
– Találtam, bábudzsi.
– Mit?
– Nyújtsd ide a kezed!
Megvártam a pillanatot, amikor Forsyth öles alakja eltakarja előlem Haseltine-t, aztán döbbent örömmel éreztem, hogy egy 38-as forgópisztoly enyhén langyos teste simul a tenyerembe.
– Hol szerezted?
– Az egyik kocsi mellett találtam a fűben. Talán... Mr. De Capitani veszítette el. Ahol... megölték.
– Honnan veszed, hogy De Capitanit a kocsiknál ölték meg?
Pattaya büszkén kihúzta magát.
– Tudok a nyomokból olvasni, bábudzsi. Ahol a nyakába vetették a hurkot... a fűre köpte a nyálát.
Egyébre egyelőre nem voltam kíváncsi.
Megelégedtem annyival, hogy immár ismét fegyver lapult a zsebemben.

Mielőtt beléptünk volna az antarálába, Haseltine zseblámpát bányászott elő a zsebéből és Mosbacher markába nyomta.
– Gyerünk, világítson! De figyelmeztetem, a legkisebb gyanús mozdulatra is...
Mosbacher hidegen rámosolygott.
– Állítsa le magát, Haseltine. Ha én valamilyen mozdulatot teszek, azt már maga úgysem fogja megbosszulni.
Haseltine megpödörte a bajusza végét.
– Sok magához hasonlóan okos és ügyes fiút ismertem életemben. Ma már csak a rendőrségi archívumok emlékeznek a nevükre. Na, nyomás előre!
Keresztülvonultunk az antarálán. Haseltine feje úgy mozgott jobbra-balra, mintha teniszmérkőzésen ült volna az első sorban.
Ahogy elértük a szentélyhez vezető keskeny folyosót, egyre növekedett a homály. Haseltine Mosbacherre förmedt:
– Tartsa előre a lámpát!
Mosbacher engedelmeskedett.
A keskeny, világos csík végigfutott a falakon, a kőpadlón, végül a szentély bejáratán állapodott meg.
Haseltine kibiztosította a fegyverét.
– Forsyth és Mosbacher előre!
Timothy megvakargatta a mellét, de szó nélkül engedelmeskedett.
– Lawrence! Maga kihúzza a hullát a sarokból és a hátára veszi.
– Ez inkább önnek való munka, Haseltine!
– Azt majd én döntöm el, mi a nekem való és mi nem. Ha nem engedelmeskedik, belelövök a lábába. A többiek majd tanúsítják, hogy szökni próbált.
– Jól van, megadom magam az erőszaknak. Melyik vállamra vegyem De Capitanit?
– Imádóm a humorát. Majd a bíróság előtt is legyen ereje vigyorogni. Na indulás, előre!
Mosbacher az ajtónyíláshoz lépett és bevilágított a terembe. Néhány pillanatig dermedten állt, majd visszafordult.
Elszorult szívvel nyugtáztam, hogy sápadt az arca, mintha Haseltine handabandázásától riadt volna meg.
A szúrós bajuszú felügyelő azonnal észrevette, hogy hiba van a kréta körül. Felemelte a fegyverét és az ajtónyílásra fogta.
– Mi a fene van magával?
Mosbacher mély lélegzetet vett.
– Bocsánat, felügyelő. Csak egy kissé megszédültem.
– Amatőr – legyintett Haseltine lekicsinylően. – Nem magának kell

kihúznia a sarokból, majd Mr. Lawrence elintézi.
– Azt alig... hiszem – nyögte a közben magához tért Mosbacher. – A sarokból nem húzza ki, az szent!
– Hogyhogy nem húzza ki? – sziszegte rosszat sejtve Haseltine. – Majd meglátja, hogy kihúzza! Gyerünk, Lawrence!
– A fenébe is! – nyögte dühösen a német. – Hát nem érti meg, hogy nincs senki abban az istenverte sarokban?
Haseltine döbbenten meredt rá. Még a fegyverét is a földnek szegezte meglepetésében.
– Hogyhogy nincs? – kérdezte megszeppenve. – Akkor hol van?
– Jöjjön és nézze meg!
Haseltine elkapta Mosbachertől a lámpát, berobogott a szentélybe, ide-oda kapkodta a kezét, mintha szúnyogok csipkedték volna.
Aztán egyszerre csak megállapodott a fény.
Abban a sarokban, amelyben a Sivalingam állt.
Majd lassan megmozdult az ovális korong és felkúszott a kőoszlop oldalán.
Csak akkor torpant meg ismét, amikor előbb két barna csizma, majd a hozzá tartozó terepszínű nadrág is belekerült a fénykörébe.
A holttest ismét a Sivalingamon függött.
Az átható, olvasztottvaj-szag betöltötte a szentély minden zugát.

Haseltine felordított, felemelte a fegyverét és keringeni kezdett a szentély közepén, mint egy ünnepi fellépésre készülő dervis.
– Vigyázzanak! Itt lapulnak valahol! Vigyázzanak, mert lövök!
Intettem Mosbachernek, hogy lépjen közelebb. A szőke német biccentett, átkarolta a Sivalingamon függő tetemet, aztán megemelte, hogy leakaszthassam a kőről.
Éppen nekiálltam volna a kényes műveletnek, amikor a fénysugár a halott arcába vágott.
Rémülten felkiáltottam, akárcsak mögöttem Timothy, Pussy-baba és Pattaya.
A kerek fénykarika befogta a holttest arcát, kiemelve fekete szakállát és a hosszú bajuszát a szürke kőoszlop sivár egyhangúságából.
Nem De Capitani professzor, hanem Steve James holtteste függött a Sivalingamon.
Haseltine felüvöltött és fegyverét a vállára csapva, eltűnt a mandapam csarnok oszlopai között.

Jó tíz perc múlva Steve James hullája már a legszélső napparipa talapzata mellett hevert egy páfrány alatt. Timothy arrafelé nézett, sóhajtott és lapátja nyelére támaszkodva szomorúan megcsóválta a fejét.
– Furcsa, de nem érzek semmit. Sem félelmet, sem undort. Még csak felháborodást sem. Úgy látszik, még nem fogtam fel igazán, hogy mindez velem történik egy indiai őserdő közepén.
Mosbacher kezébe vette az ásót és kutatva a bozótosra nézett.
– Hol ássuk meg a sírját?
Pussy-baba fülére szorította a tenyerét.
– Uramisten! Nem akarom hallani!
Timothy barátságosan felé nyújtotta a lapátját, de mielőtt kiderülhetett volna, mit is akar vele, megrezdültek a páfrányok és vicsorgó ábrázattal kivágódott közülük Haseltine.
– Stop! – kiáltotta, meghökkentő módon a halottra fogva a fegyverét. – Mit akarnak csinálni vele?
Timothy arca céklapirosra színeződött, miközben vérszomjas mosollyal megrázta a lapátját.
– Megenni! Akar egy steaket Mr. Jamesből?
– Ó, Timothy! – nyögte elkeseredetten Pussy-baba majd egyetlen ugrással eltűnt a páfrányok mögött.
Timothy utána akarta vetni magát, de Haseltine megállította.
– Maga csak maradjon a helyén! Nem szeretem, ha felszívódnak ezek között a rohadék levelek között.
Majd a változatosság kedvéért felém fordította a fegyverét.
– Meg szeretném kérni, Mr. Lawrence, hogy beszéljen Lady Pamela fejével. Az imént ugyanis... megpróbálta kiszabadítani Lord Lovert. Beszélje rá, hogy tartózkodjék a jövőben a meggondolatlan cselekedetektől. Most is csak Charity lélekjelenlétén múlott, hogy nem történt nagyobb baj. Különben hol a halott? Hol van Mr. James?
Forsyth kinyújtotta a karját és a legközelebbi páfrányárnyékra mutatott.
– Alighanem ott.
Haseltine kikapta a lapátot a festő kezéből, beharapta bajusza szélét, majd lázasan kotorászni kezdett a páfránybokor alját borító gazban.
– Itt ugyan nincs... Ha arra vetemedtek... ha azt merészelték...
A következő páfránybokorhoz ugrott és bedugta a fejét az árnyékába.
Sajnos ez alatt sem volt senki.
Sőt a harmadik, a negyedik és az ötödik alatt sem.
Az volt a gyanúm, ha a dzsungel összes árnyékát átkutatjuk, sem találunk rá Steve James holttestére.

– Ilyen az én formám – sóhajtotta letörten Forsyth, miközben nekitámaszkodott egy fa törzsének – mindazonáltal szeretném megkérni magát valamire, Lawrence.
– Éspedig?
– Az én hullámat majd egy kicsit tovább keresse. Nincsenek különösebb elvárásaim, de nem szeretném, ha néhány kóbor sakál elcsapná velem a gyomrát.
Pussy-baba odarobogott hozzá és felé meresztette mind a tíz körmét.
– Hallgass el! Nem érted, hogy hallgass el!? Enélkül is eléggé ki vagyunk ütve. Még csak ez hiányzik...
Sosem tudtam meg, mi hiányzik még Pussy-babának. Abban a pillanatban ugyanis, ahogy Timothy megkísérelte megnyugtatóan átkarolni, Haseltine úgy vágta egy fa törzséhez a lapátot, csak úgy csattant.
– Holnap reggel visszafordulunk – mondta rám szegezve a tekintetét, ellentmondást nem tűrő hangon. – Remélem, nincs ellene kifogásuk?
– Miért lenne?
Haseltine láthatóan nem ezt a választ várta, mert alaposan meglepődött.
– Azt mondja, nincs?
– Ameddig nem jöttem rá, mit rejt a naptemplom, maradni akartam. Most már azonban nincs sok értelme a maradásnak.
– Hogyhogy mit rejt a naptemplom? Figyelmeztetnem kell, Mr. Lawrence: a bizonyítékok eltitkolása súlyos büntetést vonhat maga után. Önnek ezt legalább olyan jól kell tudnia, mint nekem.
– Ígérem, nem fogok eltitkolni ön elől semmit, felügyelő. Részletesen elmondok mindent, mihelyt lehetőség nyílik rá.
– A fenébe is... Tudja, ki ölte meg Lynn professzort?
– Tudom.
– És... Mr. Csaudharit?
– Azt is tudom.
– Mi a helyzet a... fojtogatókkal?
– Tudom, ki az.
– Nem a Káli-papok?
– Erre majd csak később válaszolok.
– Mikor később?
– Talán... holnap reggel.
– Azt is tudja, ki Ölte meg De Capitanit és Steve Jamest?
– Tudom.
– Az isten szerelmére, Mr. Lawrence... ön vagy sültbolond vagy...
– Vagy?

– Nem kívánok a továbbiakban találós kérdésekkel bíbelődni. Holnap reggel elindulunk, és ha Isten segítségével kikecmergünk ebből a pokoli erdőből, a bíróság előtt majd előadhatja az elméleteit. Ott aligha megy sokra a blöfföléssel. Egyre azonban figyelmeztetem: ne próbálják megszöktetni Lord Lovert! Inkább lelövöm, minthogy hagyjam eltűnni.
Vállára vetette a puskáját és felszívódott a sátrak között.

Amikor eltűnt, Mosbacher rám pislantott.
– Igaz, amit Haseltine-nak mondott?
– Igaz.
– Hm. Nincs szüksége segítségre?
– Egyelőre nincs. Azt hiszem, minden óvintézkedést megtettem, hogy élve megúszhassuk a kalandot.
– És ha téved?
– Nem lesz idejük számon kérni rajtam.
– Köszönöm, hogy megnyugtat. Legalább azt mondja meg, mit akar csinálni?
Elgondolkodó képet vágtam. Pedig már pontosan tudtam, hova vezet a félelem és reménység útja, amelyen végig kell mennem.

Miután Mosbacher, Timothy és Pussy-baba visszabújtak a sátrukba, a mellettem tébláboló Pattayához fordultam.
– Előkészítettél mindent?
A kisfiú komoran bólintott.
– Pancsa?
– Azt üzente, kellő időben itt lesz melletted. Aztán az oldalamhoz simulva, átkarolta a derekam.
– Öröm veled dolgozni, bábudzsi.
– Igazán? Miért?
– Mert... mert... rengeteg az eszed. Legalább annyi, mint Bhattának.
– Ki az a Bhatta? – kérdeztem gyanakodva.
– Szamár! Az én szamaram. Ha tudnád, hogy milyen okos, bábudzsi! Azonnal ordít, ha valaki lopni akar a zöldségemből!
– Köszönöm – mondtam savanyú képpel. – Mindenesetre megtisztel a hasonlatod.
– Na ugye, bábudzsi? Ha egyszer megszorulnál és valami kis üzletre lenne szükséged, Bhattára és rám mindig számíthatsz.
Megsimogattam a fejét. Alighanem most kaptam életem legnagyobb és legőszintébb dicséretét.

Miután Pattaya is lemerült a páfrányok közé, hogy titokzatos éjszakai útjainak egyikére induljon, vártam még vagy tíz percet. A Hold futása mintha meggyorsult volna az égen: leugrott a fák csúcsáról és bevette magát a templom oszlopai közé.
Árnyék úgy bukkant fel a közelemben, hogy meg sem rezdültek a páfrányok levelei.
– Meg kellett várnom, míg a többiek nyugovóra térnek – lihegte. – Mi az utasítása?
– Azt hiszem, lassan elérkezik a leszámolás ideje – mondtam, kihúzva a Pattayától kapott stukkert a zsebemből. – Van fegyvere?
– Nyugodjék meg, nem vagyok hülye! Sejtettem, hogy ez az eszelős hőscincér előbb-utóbb előrukkol valami baromsággal. Elástam egy stukkert a sátram mögé.
– Helyes. Akkor ássa ki és ellenőrizze, nem fészkelték-e be magukat a giliszták a csövébe.
– Maga hogy mentette meg a bölényölőjét?
– Pattaya találta a kocsiknál. Alighanem De Capitanié volt.
– Még mindig nem tart méltónak rá, hogy megismerjem a tervét?
– Jobb, ha csak én tudok róla.
– Ahogy gondolja. Mindenesetre vegye tekintetbe, az én bőrömre is megy a játék. Nagyon nem szeretnék egy avas olajtól bűzlő zsinórt a nyakamba.
– Ha minden a terveim szerint történik, elkerülik a fojtogatok.
– És ha téved?
– Imádkozzék, hogy ne tévedjek. Többet, sajnos nem mondhatok. Mielőtt eljönne a hajnal, még tanácskoznom kell egy istennővel.
– Istennővel? – hökkent meg. – Kíváncsi lennék rá, kit tekint maga istennőnek ezek közül a libák közül. Csak nem a vaksi Charity Cuttnert?
Megcsóváltam a fejem és savanyúan elmosolyodtam.
– Ezúttal egy igazi istennő vár rám. Az, aki a thugok kezébe nyomta a zsineghurkokat, akinek a tiszteletére fabaltákat szúrtak a megfojtottak sírdombjaira.
A gyér holdfény ellenére is jól láttam, hogy elszürkül az arca.
– Káli? – kérdezte rekedten, megtörölve verejtékező homlokát.
– Káli?
– Káli – biccentettem –, Káli, a Fekete Földanya.
– Maga megőrült – dörmögte halkan, de így is megéreztem a félelem remegését a hangjában. – Magát is megölik, aztán valamennyiünket sorban. – Káli nem ismer könyörületet.
– De kedveli az áldozatot – mondtam reménykedve. – És én olyan

áldozatot kínálok neki, amilyet nem kapott hosszú évtizedek óta.

Miután Árnyék is eltűnt a szemem elől, reménytelenül egyedül maradtam. Óvatosan behúztam a páfrányok közé: nem szerettem volna, ha valaki kijön a sátrából és véletlenül belém botlik. *Abban az állapotban* védtelen és kiszolgáltatott vagyok: akár egy zsineghurokkal is végezhetnek velem.
Ahogy ráleltem a megfelelő helyre, egy óriás páfránybokor alján, letettem a fegyverem a fűre és rákotortam néhány levelet. Ha mégiscsak rám támadna valaki, legalább a stukkert ne találja meg nálam.
Lehajoltam, kerestem egy száraz ágat és végigtapogattam vele a bokor alját. Nemegyszer tapasztaltam már, milyen idegesítő egy álmából felzavart kobra társasága.
Szerencsére a közelben időző kobrák ezen az éjszakán nem a kiszemelt páfrány alját választották nyugvóhelyükül. Hiába zörgettem a tavalyi avart: csak néhány fekete, nagybajuszú bogarat sikerült tovakergetnem. Sajnos, egyikük sem volt óriási sünbogár.
Elhajítottam a botot, tenyeremmel aprócska gödröt ástam a porhanyós humuszban, majd lótuszülésbe kényszerítve magam a gödröcske mellett, a nyakamhoz nyúltam. Mivel nem akartam eltépni amulettzacskóm szíját, előrehajoltam óvatosan megnyitottam a száját. A keskeny lyukon át kiáramló erős szag szempillantás alatt megtöltötte az orrom furcsa, egyáltalán nem kellemetlen keverékben egyesült a föld friss, hívogató illatával.
Még jobban előredőltem és tenyerembe szórtam a zacskó tartalmának a felét. A sárgás por, amely megült az ujjaim tövében, virágporra emlékeztetett. Óvakodtam közelebb hajolni hozzá ehelyett szabad kezemmel egy száraz levelet kotortam elő a bokor alól, széles hátára hullajtottam a port.
A hold, amely eddig talán a hajnali álom gondolatával foglalkozott, mintha meggondolta volna magát. Ahelyett, hogy tovább süllyedt volna a horizont felé, újra felült a fák csúcsára.
Óvatosan, nehogy saját lélegzetem, vagy egy orvul támadó kósza léghullám lefújja róla a port, lehelyeztem a levelet az imént ásott gödröcske aljára. Aztán öngyújtót húztam elő a zsebemből és meggyújtottam.
A száraz levél azonnal lángra lobbant bár csak néhány másodpercig tartott a lobogása. A támadó lángnyelvek mohón kebelezték be a sárga port: előbb oldalról támadtak rá, majd egészen beborították. Amikor a kezdetben barnás, majd vöröses lángok színe színaranyra váltott, elérkezettnek láttam az időt a cselekvésre. Nyitott tenyeremet óvatosan a gödröcske fölé helyeztem, hogy a lángoló levél ne

kaphasson több oxigént.
Egyetlenegyszer éreztem csak, hogy egy kétségbeesett lángocska a tenyerembe harap, de inkább csiklandósnak, mint fájdalmasnak éreztem a harapását. Az ujjaim közül kiszivárgó ugyancsak aranysárga füst jelezte, hogy elkezdhetem az Út Erejének Leküzdése szertartását.
Igazság szerint meg Kellett volna tisztítanom a lelkem a felgyülemlett gondolatsalaktól is, de bármennyire is átéreztem a rítus igazságát, ezúttal egyszerűen nem volt rá időm.
Elvettem a tenyerem a nyílás elől és a füst fölé hajoltam. Igyekeztem egy szent jelképre koncentrálni, hogy egyetlen fókuszba sűríthessem a gondolataimat. Bár nem tudtam, szívesen veszi-e Káli anya, Indra isten villámnyilát, a később buddhista jelképpé vált vadzsrát választottam.
A harmadik vagy negyedik szippantás után úgy éreztem, mintha megemelkednék. Lábaim elszakadtak a földtől anélkül, hogy kinyújtottam volna őket, felemelkedtem a levegőbe. Mosolyogtam és hagytam, hadd sodorjanak magukkal a levegőhullámok. Hosszúhosszú, végtelen mezők feletti repülés után egy nyírfaliget szélén értem földet, ahol *Ene* várt rám. Ene hajlékony ágakból fonott kosárkát tartott a kezében kinyújtott karjával a távolban sötétlő fák felé mutatott.
– Látod, Lawlensze, ott kezdődik a szent berek! Őseink odajártak áldozni a rétek, a hegyek és a tajga szellemének. Ott pihentek a vizek és az erdők gazdái is, akiket ugyancsak meg illett örvendeztetni. Ne csodálkozz: ha sokan is voltak – nem kívántak maguknak töméntelen áldozati ételt. Nem zabáltak annyit, mint a kínaiak. Megelégedtek az elejtett állatok füle végével, vagy farka bojtjával. A szellemek nem a húst fogyasztják, hanem az életerőt. Márpedig tudnivaló: az állatok egynémelyikének éppen a füle végében, vagy a farka bojtjában van az életereje, míg másoknak a májában. Hogy honnan lehet ezt tudni? Hát ehhez már sámánnak kellene lenned, Lawlensze. Hányszor mondtam: ne csak kíváncsiskodj, hagyd, hogy a tanítód legyek! Olyan sámánt nevelek belőled, akinek még a tajgán túlról is a csodájára járnak. Jól van, jól, tudom, hogy akarod, de ehhez teljesítened kell a teltételeimet. Hogy igazán magunk közé valónak erezzünk, el kell venned Fulambit. Özvegyasszony és nagy tiszteletnek örvend az egész járásban. Igaz, nem fiatal, de tiszta. Tavaly is láttam, amikor megfürdött a gejzír vizében. Hogy nincs foga? A rénszarvaszsírhoz nem kell fog. Jól járnál vele, és halálom után te lehetnél a sámán...
Most meg mit botladozol? Még összetaposod nekem a legszebb gombákat. Hogy szerinted ez bolondgomba? Csak azt nem értem, miért nem zavarlak el a közelemből?! Legszívesebben hátadhoz vágnám a botom, de valahányszor meg akarom tenni, mintha valaki lefogná a kezem. Ilyenkor arra gondolok, alighanem az istenek kedveltje vagy, vagy valamelyik gazdaszellem megtestesülése. Omosi mama! Add, hogy választ kapjak rá, miért tanítgatom ezt az

értelmetlen fickót, akinek annyi esze sincs, mint egy döglött rénszarvasnak.
Figyelj ide, Lawlensze! Nem a gombák bolondok, hanem az emberek. Hogy ebben lehet valami? Nemcsak valami, hanem egyenesen ez az igazság! Nézd ezt a gombát! Nem jó az íze, nem jók a nedvei: ha megtöröd, rothadó állatok húsára emlékeztet. Mégiscsak tedd szépen a kosárkába! Hazamegyünk, megszántjuk a napon, majd mozsárban porrá törjük. Meg fogsz lepődni, Lawlensze, milyen gyönyörű lesz a színe: mint a frissen pergetett mézé. Ez aztán már nagy kincs, de az ám! A kínaiak kötegszám hozzák a pénzüket, hogy kaphassanak belőle. Azt mondják, ha beszippantják, szép lányokról és másfajta ocsmányságokról álmodnak. De te vigyázz! Megtanítalak, hogyan űzd el magadtól e hitványságokat! Ha egyetlen pontba sűríted az akaratodat, ellent tudsz állni a kísértésnek, mégis úgy kihegyezi az érzékeidet, mint a hegyek gazdája a vadkecskék szarva végét.
Ezenkívül benne van az Út Ereje Leküzdésének a varázslata is. Hogy mi az az Út Ereje? Nem könnyű elmagyaráznom neked, bár törekvő ember vagy és szorgalmas is, de még sosem kúsztál fel a sámánlétrán az égbe soha nem rejtőzködtél a világfa ágai között, soha nem repültél dobon, és soha nem küzdöttél meg odaát a fekete bikával. Láttad a hét örökké üvöltő fekete farkast? Láttad a hét, mindig károgó fekete varját? Láttad a két egymáshoz csapódó fekete sziklacsúcsot, amely összemorzsol mindenkit, aki a közöttük átvezető ösvényre téved? Nem láttad. Én is csak úgy tudtam átsuhanni közöttük, hogy sólyommá változtam, de így is lecsípték a farktollaimat a könyörtelen sziklafogak.
Hogy az Út Erejénél tartottunk? Az Út Ereje nem más, mint visszatartó erő. Hogy is magyarázzam, hogy megértsd? Van valahol valaki, aki szeretne szólani veled, de nem képes rá, mert vagy nagy a titeket elválasztó távolság, vagy erős a köztetek lévő Bizalmatlanság és Félelem. Nem tudom, érted-e, mire gondolok? Ha valakit elválaszt valakitől az Út Ereje, ezt csak az Út Erejének a Leküzdésével lehet legyűrni.
Igen, ez a sárga por, amit a gombából nyerünk, az Út Ereje Leküzdésének az eszköze. Persze nemcsak ez van benne, hanem más is. Rénszarvas szarvának a pora, például és sok egyéb, amiről még neked sem beszélhetek. Csak akkor beszélhetnék, ha elvennéd a fogatlan Fulambit, de látom, erre hiába is próbállak rávenni. Szóval, csinálok neked olyan keveréket, ami legyőzi az Üt Erejét, akár távolságból, akár félelemből készítették is az istenek, vagy gazdaszellemek.
Egyről azonban ne feledkezz meg soha! Ha használod, tisztítsd meg előtte a lelked. Mert a kísértő ott ólálkodik körülöttünk, és megpróbálja elrontani, amit az istenek összeügyeskedtek. A gonosz

szellemek, vagy ahogy ti nevezitek, az ördög, mindig igyekszik összebarmolni, amit az istenek szépre kerekítettek. Tessék, egy kis mézet is kell majd adni a porhoz! Erről jut eszembe, tudod, hogy a méhecske valamikor csodaszépen énekelt? Mit csodálkozol? Ezzel csak a műveletlenségedet bizonyítod. Bizony hogy csodaszépen énekelt! Trillázott, mint a pacsirta. Igaz, ez még az első emberek idejében volt, nem sokkal azután, hogy Omosi mama megteremtette őket.
No, úgy hírlik, hogy ezek az első emberek, akik még nemigen ismerték a ruhát, meg állítólag jó meleg is volt akkortájt errefelé, mezítelenül jártak-keltek. Tehették, mert nem volt ellenségük egy sem. A gonosz ördög azonban egyre ott settenkedett a szent berek szomszédságában és szüntelenül azon törte a fejét, hogyan tudna ártani nekik. A berekbe persze nem mehetett be, mert szigorúan meg volt tiltva neki. Személyesen Omosi mama tiltotta meg. Hát, amint a gonosz ördög ott ólálkodott és az ember megrontásán gondolkodott, arra repült a méhecske. Az ördög észrevette, nagy ravaszul megkérdezte tőle, miben tüsténkedik. A méhecske trillázott egy csodálatosat és kikotyogta, ő bizony mézet gyűjt az embereknek, mert nagyon szeretik a sárga édességet. Az ördög csak nevetett, majd bizonygatni kezdte, kár fáradoznia, hiszen az emberek még a méznél is jobban szeretnek valami mást. Ugyan mit? – kérdezte a szelíd méhecske. – Hát azt – így az ördög –, ha megcsípik őket. Méghozzá jó erősen. Azt szeretik csak igazán!
No, a jólelkű méhecskének sem kellett több! Elrepült az első emberekhez és jól megcsípdeste őket, hogy örömöt okozzon nekik. Aztán rágyújtott egy szép trillára. Csakhogy nem sokáig trillázhatott a szerencsétlen. A fájdalmukban kiáltozó emberek megfogták, hogy soha többé ne csíphesse meg őket, ki akarták tépni a fullánkját. Mivel azonban nem ismerték, mivel szúr és mivel énekel, összecserélték a dolgot: fullánkja helyett a nyelvét tépték ki. Ezóta nem tud énekelni a méhecske, csak zümmög kétségbeesetten. Mivel pedig megmaradt a fullánkja, bizony fájdalmasan belénk döfi, ha rossz helyre merészkedik a kezünk a tajgán.
Hogy miért mondtam el mindezt neked? Azért, hogy tudd: a gonosz mindenbe beleüti az orrát. Ha használni akarnád a sárga port, előbb mindig tisztítsd meg a gondolataidat. Most pedig fogd a kosaram és várj meg, amíg visszatérek a berekből!
Ene eltűnt. Vele együtt semmibe veszett a szent berek és a tajga is. Ismét ott találtam magam a maidapuri őserdő mélyén, bénán, mozdulatlanul. Egészen addig ültem, fejemet lehajtva, üres szívvel és üres aggyal, amíg csak meg nem szólalt bennem egy ismeretlen, soha nem látott hang.
– Mit akarsz, idegen?
Behunytam a szemem. Koncentrálni próbáltam, de bármennyire is

igyekeztem, nem jelent meg a vádzsra a szemem előtt.
– Hallasz engem? – kérdeztem vissza hangtalanul, hideg verítékkel a homlokomon.
– Hallom, amit üzensz – jött a válasz rövid szünet után. – Mit akarsz tőlünk?
– Beszélni szeretnék a főpappal.
Mintha kuncogott volna valaki a lelkem mélyén.
– Itt nincs főpap. Itt csak bráhmánák vannak. Mi, valamennyien.
– Akkor a vezetőtökkel.
– A mi vezetőnk Káli anya.
– Neki hoztam áldozatot – próbáltam meg taktikát változtatni.
– Te nem vagy hindu.
– Nem vagyok. De tisztelem Káli anyát.
– Káli csak hinduktól fogad el áldozatot.
– Az én áldozatomat nem utasíthatja vissza Fekete Föld anya.
– Mit akarsz Földanyának adni? Kecskét? Vagy értéktelen pénzt?
– Olyasmit teszek a lába elé, ami sok-sok évvel ezelőtt az övé volt, de elrabolták tőle.
A hang elhallgatott. Kétségbeesetten szólongatni kezdtem, de sokáig nem válaszolt. Amikor aztán újra jelentkezett, mintha mérhetetlen bánat remegett volna benne.
– Azt mondtad, sok-sok évvel ezelőtt rabolták el Káli anyától?
– Azt mondtam.
– És... mi volt az?
– Egy nyaklánc. Százötven évvel ezelőtt tűnt el Varanasziból.
Ismét csend. Majd a remegő hang:
– Igazat beszélsz?
– Igazat.
– Tudod, hova rejtették Káli anya nyakláncát?
– Tudom.
– Honnan tudod?
– Elmondom, ha hozzá vezettek.
– Meg akarsz jelenni Káli anya előtt?
– Igen.
– Tudod, hogy Káli anya szörnyűséges? Már a látásától eszüket veszítik a hitetlenek.
– Könyörületes ahhoz, aki kedvére való áldozatot mutat be neki.
Ismét hosszú-hosszú csend. Majd a korábban remegő hang, immár sziklaszilárdan.
– Megkérdem Káli anyát. Várj!
Mit tehettem, vártam. Már-már attól tartottam, előbb érkezik meg a hajnal, mint a válasz: mielőtt azonban a hold akár egy tűhegynyit is elmozdult volna az égen, ismét megszólalt a lelkemben a hang.
– Itt vagy még, száhib?

Hol a fenében lettem volna?
– Itt vagyok – válaszoltam, nyugalmat tettetve, pedig majd szétrobbantam a tehetetlen izgalomtól. Ha Káli anya visszautasít, jóval kockázatosabb utat kell választanom.
Káli anya azonban szerencsére nem utasított vissza.
– Káli anya megengedi, hogy megjelenj előtte – suttogta valaki a lelkem mélyén. – De csak akkor, ha valóban meghozod az áldozatot.
– Meghozom – ígértem.
– Tudod a hozzánk vezető utat?
Egyetlen pillanatig haboztam csak, hogy felfedjem-e előttük ismerem a napparipák titkát. Aztán úgy döntöttem, nincs sok értelme a titkolózásnak.
– Ismerem – mondtam.
– Honnan?
– Láttam a vak embert. A mandapam csarnok előtt.
– Leselkedtél?
– Véletlenül pillantottam meg.
– Fegyvert nem hozhatsz magaddal! Káli anya nem tűrné el.
A hang elhallgatott a lelkemben.
Felálltam és elindultam a mandapam csarnok felé.

A hold immár leplezni sem próbálta, hogy a nyomomba szegődött. Néha-néha azért, a tisztesség kedvéért, elrejtőzött egy-egy vastagabb faág mögé, de azon nyomban ki is bukkant mögülük, amint tovább igyekeztem.
Mivel nem kívántam, hogy éjszakai látogatásomnak tanúja akadjon –, nem számítva a kíváncsi Szóma istennőt – kihasználtam az egyre világosabbá váló árnyékokat. Bár sokkal egyszerűbb lett volna végigfutnom a medencék mentén, nem ezt az utat választottam. Inkább belesüllyedtem a páfrányok sűrűjébe, csak akkor bújtam ki ismét, amikor a csipkés szélű levelek között felsejlettek a holdfényben fürdő nap-paripák körvonalai.
Mélyet sóhajtottam, gyanakvó pillantást vetve a fölém magasodó templomegyüttesre. A hatalmas kerekek mintha megmoccantak volna, hogy halálra gázoljanak. A fák magasában korán ébredő majomcsapat tornázott, majd éles kiáltások kíséretében leugrott a fűre, barátságos faroklengetéssel eltűnt a templom belsejében.
Nem törődve az utánam nyúló ragadós liánszalagokkal, a legszélső nap-paripa talapzatához léptem.
Alig tettem rá a tenyerem a langyos kőlapra, ismét megelevenedett körülöttem a dzsungel. A majmok éles sivalkodással kirontottak a mandapam csarnokból, úgy vetették magukat a medencébe, mintha tele lett volna vízzel. Messziről, hosszú mérföldeken túlról, mintha türelmetlen, kurrogó morgást küldött volna felém az éjszaka. Megborzongtam és lejjebb csúsztattam a tenyerem a talapzat oldalán. Ujjaim végigfutottak egy gonosz tekintetű istennő arcán, néhány lengén öltözött tündérlány telt mellén és izgató combján, majd egy trombitáló elefánt ormányán állapodtak meg.
Óvatosan körbepillantottam, aztán teljes erővel az elefánt fülének dőlve, befelé nyomtam a kőlapot. Még Szóma anya is meghökkent az égen, amikor a súlyos borítólap könnyedén elfordult a kezem alatt.
Az orrom előtt feltáruló sötét nyílásból hívogatóan hűvös levegő áradt szembe velem. Mintha egy föld alá menekült, elfelejtett világ küldte volna felém az üdvözletét.
Letérdeltem a talapzat mellé és előrenyújtottam a kezem. Egyelőre eszem ágában sem volt használni a zseblámpámat. Ugy sejtettem, azok, akik megadták a látogatási engedélyt, gondoskodnak majd a biztonságomról is.
Ha akarnak.

Amint kitapintottam a sötétben rejtőző kőküszöböt, megpróbáltam átpréselni magam a nyíláson. Bár világéletemben utáltam csövekben és szűk járatokban mászkálni, le kellett győznöm a viszolygásomat. Ha más megteszi az utat Káli anyához, én is képes leszek rá!
Vállaim közé húztam a fejem és elindultam előre. A kőlapokból készített, lefelé vezető lépcsősor biztatóan simult a tenyerem alá.
Mielőtt végleg eltűntem volna a sötétben, megfordultam és megkerestem a holdat. Jólesett látnom, hogy elszontyolodva gubbaszt a fák tetején. Ha örökre eltűnök a maidapuri naptemplom mélyén, legalább lesz, aki meggyászol.
Visszafordulásomnak azonban volt egy gyakorlatiasabb oka is. Rátettem a tenyerem a félig befelé fordult kőlap szélére és gyengéden eltoltam magamtól. A kőlap megmoccant és halk, súrlódó nyikorgással a helyére csusszant.

Egészen addig tapogatództam a sötétben, amíg hatvanhét megtett lépcsőfokkal a hátam mögött, fényt nem láttam pislákolni az alagút mélyén. Meggyorsítottam a lépteimet, de végül csalódottan kellett tudomásul vennem, hogy a fény egyetlen, falra erősített fáklyából ered. A lángok riadt lobogásában felém ásító végtelenbe vesző lépcsősor azt mutatta, közel sem értem még föld alatti vándorutam végére.
Már a kétszázadik lépcsőfoknál tartottam, amikor ismét fáklyafény csillant előttem.
Megkönnyebbülten felsóhajtottam és meggyorsítottam a lépteimet.
Pedig nem kellett volna.

Abban a pillanatban ugyanis, ahogy a fény vonzásának engedelmeskedve átdugtam a fejem egy föld alatti terem boltozatos bejáratán, szemberepült valami velem. Mivel nem volt időm elkapni a fejem, csupán kezem emeltem védekezésül az arcom elé. A megtermett, szőrös, nyirkos lény a kézfejemhez csapódott, összekente valamivel, majd ugyanolyan sebességgel, ahogy érkezett, el is távolodott tőlem.
Ahogy a fekete, súlyos test beleveszett a fáklya fénykörén túl uralkodó sötétségbe, rémülten a kezemre pillantottam.
Bár nem szeretem ismeretlen, éjszakai lények nyálát nézegetni, mégis, mintha valami árrá késztetett volna, hogy most az egyszer vegyem tüzetesen szemügyre.
Szemügyre vettem, aztán undorodva felkiáltottam.
Nem nyál borította a tenyerem, hanem vér.
A rám támadó fekete test vére.
Suhogást hallottam a sötétből, mielőtt megmoccanhattam volna, ismét kivált valami a fáklyafényen túli homályból.
A fekete test újra felém közeledett.

Ahogy megpillantottam, felengedett a görcs az izmaimban. Arcom elé emeltem a kezem, de ezúttal már a lábam is használtam. Ahogy a közeledő test átsuhant a fáklya fénykörén, oldalra ugrottam.
Ha denevér lett volna, bizonyára nem hagyta volna ilyen könnyen becsapni magát. Ez a feketeség azonban tudomást sem véve rólam, egyenesen az ajtónyílás felé tartott.
Pontosan oda, ahol a fejemnek kellett volna lennie.
Kinyújtottam a karom, a terem rideg, de simára csiszolt falához kentem a vérét, majd a zsebembe nyúltam, előhúztam a zseblámpám és felkattintottam. Üres föld alatti terem nézett szembe velem: mennyezetén hosszú, fekete zsinórral, amelynek a végére a sötét, vért fecskendező tárgyat erősítették.
Mivel támadómnak immár semmi esélye nem volt, hogy elérjen, a kőpadlót vettem szemügyre. A hatalmas, négyszögletes lapokat vastagon borította a rászáradt vér, amelynek édeskés, kellemetlen szaga már akkor megcsapta az orrom, amikor a lépcsőkön lefelé igyekeztem.
Felemeltem a lámpát, megvártam, amíg a fekete ismeretlen ismét felém lendül, akkor aztán minden undoromat legyűrve, elkaptam és magam felé rántottam.
Csak akkor jöttem rá, mit tartok a kezemben, amikor megragadtam a koponya elülső részén kunkorodó, hegyes végű szarvat, s megsimogatta a tenyerem a széles, hideg ajkak felett lengedező, vékonyka szakáll.
Egy kecskebak levágott feje volt a támadóm.
Eleresztettem és hagytam, hadd pihenjen meg végre kioltott lámpaként ég és föld között.

Kinyújtottam a karom, hogy tovább tapogatóddzam, amikor a sötétség fenyegető, nyirkos mélyéből hirtelen kezek nyúltak felém, megragadtak, és térdre kényszerítettek.
Valaki hátulról zsinórt csúsztatott a nyakamba, egy másik pedig meghúzta a zsineget.
Pontosan azzal a rítussal, ahogy a phansigarok, azaz a thugok fojtották meg az áldozataikat.
A hurok egyre szorosabban fonódott a nyakamra.
Megpróbáltam alácsúsztatni a tenyerem, de rövidesen beláttam elkéstem vele. Néhány pillanat múlva csillagok robbantak a szemem előtt, éreztem, hogy a levegő utolsó cseppjei is kiszorulnak a tüdőmből.
Ekkor valaki meglazította a hurkot.

Hogy valójában mikor tértem magamhoz, nemigen tudnám megmondani. Hosszú perceken és számtalan lépcsőfokon át vánszorogtam előre, jóindulatúnak egyáltalán nem mondható kezek támogatóan lökdöső biztatásától kísérve.
Amikor kitisztult a fejem, vérem dobolása is alábbhagyott a halántékomon, a korábbiaknál jóval hatalmasabb, fáklyákkal gyéren megvilágított terem bejáratánál találtam magam. A boltozatos ajtónyíláson át felém csapó szag azonban már nem az alvadt vagy éppen alvadni készülő vér édeskés illata volt, hanem frissen szedett virágoké, némi áldozati füsttel keveredve.
Éppen be akartam vonszolni magam a bejáraton, amikor valaki elém lépett.
– Beszéled a nyelvünket? – hallottam egy öreg, reszelős hangot.
– Beszélem – nyögtem óriási erőfeszítéssel. Száraz nyelvem ugyanis alig akart megfordulni a számban.
A kérdező szempillantás alatt felfogta, mi történt velem, mert rámordult valakire. Hogy mit mondott, nem értettem, de nem is volt fontos. Sokkal fontosabb volt, hogy agyagkorsót illesztettek a számhoz.
Hosszú, nyugodt kortyokkal ittam a kellemesen hűvös víz cseppjeit, pedig legszívesebben magamba töltöttem volna az egészet korsóstul együtt. Csakhogy tisztában voltam vele: sem félelmetesem türelmetlenséget nem szabad mutatnom.
Amikor elvették a szám elől a korsót, meghajoltam. Csak úgy; bele a vakvilágba.
– Köszönöm.
A kilátást eltakaró fekete árnyék fölém magasodott.
– Biztos, hogy látni akarod Káli anyát?
Bár már közel sem voltam olyan biztos benne, mint odafent, a bátorító holdfényben, mégis, határozottan bólintottam.
– Boldogsággal töltene el, ha fejet hajthatnék Káli anya előtt.
– Te tudod. Rövidesen látni fogod.
Kissé nyugtalanított ugyan, hogy a zsinór még mindig ott függ a nyakamon, és valaki a hátam mögött fogja a végét, de igyekeztem azzal bátorítani magam, hogy nekik legalább akkora szükségük van rám, mint nekem őrájuk.
Csak aztán nehogy tévedjek.

Türelmesen várakoztam, mivel mást úgysem tehettem volna. A virágok és a füstölők illata egyre áthatóbbá vált. Amikor pedig néhány pillanattal később halk zsolozsma csapott a fülembe, biztos voltam benne, hogy a Káli szentély bejárata előtt állok.
Az árnyék halk mormogás kíséretében elhúzódott előlem.
Éreztem, hogy a láthatatlan valaki, aki a hurok végét fogta, elereszti a zsinórt.
Bár megtehettem volna, hogy leveszem a nyakamról, mégsem tettem.
Meghajoltam és beléptem a szentélybe.

Valóban jól gondoltam, amikor arra következtettem, hogy a Káli szentély bejárata előtt állok. A hatalmas, a korábbiaknál jóval tágasabb terem egész hátulsó traktusát Káli istenanya monumentális, primitívségében is borzalmas szobra foglalta el.
Aki látott már indiai istenalakokat, bizonyára kételkedett volna benne, hogy Káli anya is az indiai istenek rendkívül tágas panteonjába tartozik-e. Hiszen, még a legszörnyűbb, vért szomjazó, bosszúálló istenekben is van valami nyugodt szépség ha más nem, hát a bosszúállás méltósága. Káli anyában azonban nem volt semmi ilyesmi. Maga volt a vérszomj, az öldöklés, az értelmetlen pusztítás megtestesülése.
Arra gondoltam, történjék bármi: soha nem fogom igazán megszeretni.

A mellettem álló megtermett, hosszú szakállú férfi gyengéden megtaszított.
– Tégy néhány lépést előre!
Megtettem, amit kívánt, így aztán éppen a falakon lobogó fáklyák fénykörébe kerültem.
Káli anya hatalmas, feketére mázolt, idomtalan tömege a fejem fölé magasodott. A szemcsés, durva festék, amely a szobrot borította, mintha varacskos bivalybőr lett volna. Ravasz, sunyi tekintete nem sok jót ígért.
Óvatosan felemeltem a fejem.
Káli anya szobra legalább hat méter magas lehetett, első pillantásra is látszott rajta: nem igazán neves mester készítette. A vérszomjtól és öncélú kegyetlenségtől elborult arc mintha a nap minden percében kevesellte volna a bemutatott áldozatot. A száj sarkában lefutó mély ráncok alighanem az emberi nemet illető megvetését jelképezték. Homloka közepén virító harmadik szeme mintha a vesémbe akart volna látni, szájából kilógó, hegyes végű, vércseppeket szóró nyelve kész volt rá, hogy lenyalja rólam a bátorság utolsó morzsáit is.
Néhány pillanatig ugyan végigfutott az agyamon hátha a vérszomjas istenség a saját nyelvébe harapott, kényszeredett sóhajjal jöttem azonban rá, alighanem annak az óriási fejnek a vére folyik rajta, amelyet egyik kezében tart.
Az óriási fej gazdáját viszont nem láttam sehol.
Akaratlanul is Káli domború hasára pillantottam, és nyomban megértettem mindent.
– Földanya! – suttogta mögöttem valaki. – Káli anya! Földanya! Hajolj meg Földanya előtt!
Mivel valóban azért jöttem, hogy áldozatot mutassak be neki, meghajoltam, miközben szemem sarkából a nyakába akasztott koponyafüzérre pillantottam.
A fáklyák fénykörén túl elterülő sötétségben mintha halk zúgás támadt volna. Korábban is sejtettem, hogy áldozatomat alighanem népes hallgatóság figyeli, most azonban meg is bizonyosodhattam róla. Mintha szégyenlős szél kelt volna a végtelenség mélyén halk, nem is emberi suttogás töltötte be a termet.
– Káli anya! Kegyelmezz nékünk, Káli anya!
Közvetlenül mellettem fáklya gyulladt. Hatalmas, szakállas alakot pillantottam meg az orrom előtt, amint fél térdre ereszkedik az istenanya lábainál.
Ajkán dallamosan csordogáltak az ősi szanszkrit szavak. Mintha nem is a világ legförtelmesebb istenszobra előtt esdekelt volna.

– Ímé, eljött valaki hozzád, Káli anya, hogy vérrel kedveskedjék néked. Elfogadod az áldozatát, vagy inkább őt magát kívánod? Szent kecskét kívánsz, vagy őt magát, Fekete Földanya?
Mintha jeges szél süvített volna át a barlangtemplomon. Mi történik, ha Káli anya úgy dönt: kecske helyett jó leszek én is?
Szerencsére Káli anyának nem volt gusztusa rám. Bár a zsinór még a nyakamon lógott, ellenállt a kísértésnek, hogy megbízzon valakit; rángassa meg a végét. Így is hideg verejték folyt a hátamon, mire megérkezett Káli anya válasza.
Mégpedig nem is akárhogy. Abban a pillanatban ugyanis, ahogy a szakállas feltette a kérdést, hogy kit válasszon, engem vagy egy kecskét, Káli anya harmadik, homloka közepén virító szeméből vörös sugár csapott ránk. Mintha lézerfény lett volna, száguldott végig a termen, átfúrva a félhomályt. Úgy tűnt el a kijárati bolthajtáson át, mintha idevezető nyomomat keresné.
Ahogy a fénysugár kialudt, mély áhítat csendje ereszkedett ránk. Elhallgatott a suttogás, megszűnt az árnyékban megbúvó hívek mocorgása, mintha attól tartottak volna: a Káli szeméből született és semmibe veszett fénynyaláb rövidesen visszatér, hogy büntetéssel sújtsa mindazokat, akik megtörték az áhítatos percek varázsát.
Ember nem is akadt, aki moccant volna, ezzel szemben a szomszéd sarokból harsány mekegés közepette kiugrott egy fekete, hajlott szarvú kecske, rémült szemeket meresztve a bálványra, hozzám futott és a lábamhoz dörgölődzött.
Ekkor ismét felhangzott a morajló suttogás a sötétség mélyén. Mivel nem tudtam, ki mit olvas ki a kecske irántam tanúsított vonzalmából, alig észrevehetően lehajoltam és megpróbáltam ellökdösni magamtól. A kecske azonban nem tágított. Mintha szántszándékkal akart volna bajba keverni: addig-addig ügyeskedett, amíg a lábam közé nem fészkelte magát.
A fáklyatartó mosolytalan igyekezettel a segítségemre sietett. Előbb megkísérelte eltolni tőlem az állatot, majd a lábával is segített a kezének. Végül leeresztette a fáklyáját, hogy nyelével utasítsa rendre az okvetetlenkedő görbeszarvút.
A kecske azonban nem hagyta magát megijeszteni. Kikecmergett ugyan a lábam közül, de harsány mekegés közepette a bálványhoz dörgölődzött. Káli anya szemében ismét felvillant a fény. A kecske a világító szem felé fordította a fejét, és játékosan kirúgott a hátulsó lábával.
Felnéztem a haragvó istennőre. Bár még mindig kezében tartotta a legyőzött óriás fejét, a nyelvéről csöpögő vér sem változott kölnivízzé, mintha derűsebb kifejezés költözött volna az arcára. Mintha zord lelkét megenyhítette volna a mekegő kecske játékos rugdalódzása.
Szomszédom ismét magasra emelte a fáklyáját. Mintha csak erre

vártak volna a terem oldalfalához erősített, de még meg nem gyújtott fényforrások: felizzottak, majd néhány másodperc múlva harsány lobogásba kezdtek.
Ekkor vehettem csak szemügyre a Káli-szobor körül mindeddig sötétségbe burkolódzó alakokat. Száriba, turbánba, dhótiba öltözött, csappalt hordó, egészen hétköznapi nők és férfiak voltak: ha az utcán találkozom velük, fel nem tételezem róluk, hogy a véres Káli-kultusz követői.
Az alázatos testtartásban görnyedező hívek szeme rajtam nyugodott. Mintha megpróbálták volna kitalálni: mi vezethetett erre a helyre, ahol a magamfajtájúaknak semmi keresnivalója.
A fáklyák fénye vad lobogássá erősödött. Káli arcára pedig –, talán mert beleunt a kecske játszadozásába –, ismét visszatért a vérszomjas mosoly.
Mögöttem gongszó zendült. Csak óriási önuralommal tudtam megállni, hogy hátra ne forduljak.
Mit tagadjam, ismét verejtékcseppek futottak végig a hátamon. Csak nem a zsinegelő érkezett, hogy eleget tegyen Káli parancsának? Legszívesebben a nyakamhoz kaptam volna, hogy letépjem róla az elátkozott hurkot.
Amikor másodszor is felhangzott a gong zendülése, valamennyien meghajoltak. Olyan mélyre, amilyen mélyre csak keleti ember tud hajolni. Mivel a fáklyatartó szakállas várakozóan pillantott rám, én is megpróbáltam utánozni őket.
Őszintén meg kell mondanom, közel sem sikerült úgy a meghajlásom, ahogy szerettem volna. Nem is annyira a gyakorlathiány érződött rajta, inkább a félelem. Nem különösebben megnyugtató érzés vértől csöpögő nyelvű, háromszemű istennő előtt hajlongani, abban a tudatban, hogy talán néhány másodperc múlva az én vérem is ott vöröslik a nyelve hegyén egy barátságos kecskéével keveredve.
A harmadik gongszó szerencsére véget vetett a hajlongásnak. Amikor elhalt, reszelős, öreg férfihang hangzott fel mögöttem.
– Káli anya áldozatot kér! Mutassátok be neki az áldozatot!
Nem mertem hátrafordulni. Immár nem is attól féltem, hogy neveletlenségnek veszik meggondolatlan mozdulatomat, inkább attól tartottam, kinyújtott karral találom szemben magam, amely azt jelzi: én magam leszek az áldozat.
Mintha adott jelre történt volna, szétvált az áldozatra várók csoportja. Keskeny, kanyargós utácska nyílt közöttük, amely alighanem egy másik barlangba vezetett.
– Káli anya áldozatot kér! Mutassátok be neki az áldozatot!
A hívek a barlang mennyezete felé nyújtották a karjukat és vékony, éles hangon rikoltozni kezdtek:
– Blil! Blil! Blil!

Először nem értettem, mit jelent a szó, aztán hirtelen világosság gyulladt az agyamban. A thugok szektájában így nevezték azokat a férfiakat, akik kikémlelték a jövendő áldozatot. Ők furakodtak be a karaván soraiba, hogy kellő időben bódítószereket keverjenek az ételfőző kondérokba.
– Blil! Blil! Blil!
Alighogy elhangzott a kiáltás, három, selyemsállal eltakart arcú alak tűnt fel a terem jobb kézre eső sarkában. Mintha a falból léptek volna ki: egyik pillanatban még nem voltak sehol, a másikban pedig már felém közeledtek.
Önkéntelenül is tettem egy lépést hátrafelé. Az arcuk elé kötött selyemkendő keskeny résén át égő szemek fénye sütött rám.
Talán a Káli anya arcáról sugárzó vérszomjas mosoly tette, de mintha azt éreztem volna: gyűlölettel teli pillantásuk a halálomat kívánja.
A három alak néhány másodpercig dermedt mozdulatlansággal fürkészte az arcom, aztán összehajtották a fejüket, mintha sugdostak volna egymásnak valamit.
Talán azt, hogy éppen megfelelő áldozat leszek az istennő számára.
A három elfátyolozott alak ezután továbbhaladt. Elvonult a kecske mellett, majd az istennő szobra mögött a semmibe veszett.
A visszafojtott lélegzettel várakozó tömeg mintha megkönnyebbült volna. Amíg véget nem ért feszültséget feloldó sóhajtozásuk, megpróbáltam megbecsülni a számukat. Száznál, százötvennél nem lehettek többen.
Csak akkor csendesedtek el újra, amikor a keskeny emberfolyosóban négy, ugyancsak elkendőzött arcú alak bukkant fel. Ahogy kivált a sziluettjük a lobogó fáklyalángok hátteréből, egyetlen pillanatig azt hittem, egy elkábított vagy halott nőt cipelnek magukkal. Amint aztán egyre közelebb kerültek hozzám, megkönnyebbülve nyugtáztam, szerencsére csak egy bronzlemezekből kalapált női szobrot tartanak a kezükben. A lengén öltözött hölgy aranysárgán csillogó réztálat egyensúlyozott a fején. Mintha Goya korsós nője bukkant volna fel előttem bronzból kalapálva, azzal a különbséggel persze, hogy Goya modellje nem volt mezítelen, és nem tállal ment a kútra vízért.
Az eltakart arcú alakok közül a legelöl haladó eleresztette a szobrot, selyemkendőt húzott elő a zsebéből, majd mintha csak vidám, délutáni piknikre készülődne, leterítette az orrom elé a kőre. A másik három megbillentette a terhét, és a kendőre állította.
A mind ez ideig visszafojtott lélegzettel figyelő hallgatóság visító ujjongásban tört ki:
– Káli anya! Káli anya!
Lehajoltam, hogy jobban szemügyre vehessem a bronzasszonyt. Minden kétséget kizáróan ő is Kálit mintázta, sokkal vonzóbb formában, mint a fejünk fölé magasodó rémlátomás. Bár nem tudtam

pontosan, miért tartja feje fölé a tálat, arra gondoltam, tulajdonképpen úgy istenigazából, nem is szeretném megtudni. Hosszú, Keleten töltött éveim alatt megtanultam: a kíváncsiság jelentős mértékben lerövidítheti az emberi életkort.
A kendővel takart arcú férfiak ugyanott tűntek el, ahol a blilek. Valahol, egy Káli anya széles háta mögötti rejtekajtón át.
– Rumal! Rumal! Rumal!
Az emberfolyosóban újra felbukkant valaki. Széles vállú, magas férfiú volt: igazi, parancsoláshoz szokott fajta. Igaz, az ő arcából sem láttam sokat a kendőtől.
A rumal, azaz a thug vagy phansigar-csapat parancsnoka széles, táncszerű mozdulatokkal felém indult. Most jöttem csak rá, alighanem a pantomimjáték szereplője vagyok magam is.
A rumal, mintha csak egy jól koreografált balettelőadás sztárja lett volna, szökellt jobbra, szökellt balra, majd alig néhány lépésnyire tőlem megállt, és rám meresztette a szemét.
A kecske rémült mekegéssel az istennő lábához dörgölődzött.
A rumal ekkor lassú, szertartásos mozdulattal fojtózsinórt húzott elő a köpenye alól, majd a szemembe fúrta a tekintetét. A fojtózsinór ott hintázott az orrom előtt, mintha csodálkozna, mit akarnak tőle, amikor egy már úgyis ott lóg a nyakamon.
A rumal még egyszer meghintáztatta a zsinórt, aztán lassú, fenyegető mozdulattal a meztelen bronz-Káli fején lévő tálca szélére helyezte. Kissé tiszteletlenül arra gondoltam: úgy lóg ki belőle, mint egy óriások számára készített ételből a spagettiszál.
A rumal a köpenye alá nyúlt. Ezúttal azonban nem fojtózsinórt hozott fáklyavilágra, hanem egy korsó alakú kis üvegcsét, amilyenekben szépítőszereiket tartották régi idők előkelő asszonyai. Finom, pipiskedő mozdulattal kihúzta belőle a dugót, elrejtette a köpenye alá, aztán lábujjhegyre ágaskodva beletaszította a fojtózsinórt a réztálba. Egészen a tál magasába emelte az üveget, majd tartalmát a zsinórra zúdította.
– Rumal! Rumal! Rumal! – hullámzott az elégedett kiáltás a hívek száján.
Szemem sarkából láttam, hogy az emberfolyosóban ismét felbukkan valaki.
– Sumsia! Sumsia! Sumsia!
A rumal nem tűnt el Káli mögött, mint a többiek, hanem megvárta, míg a sumsia mellé ér. A sumsia meghajolt, kérdőn a meztelen Káli fején díszelgő tálca felé intett. A rumal biccentett értésére adva a sumsiának, azaz a zsinegelés alatti kézleszorítónak, hogy kezdetét veheti a szertartás legfontosabb részé. A sumsia lábujjhegyre állva belemélyesztette kezét a tálcába. Amikor kihúzta, ott feketedett benne az olajban alaposan megfürdött fojtózsinór.

A szentelt olaj, enyhén avas, de mégsem kellemetlen illata betöltötte a termet.
Az emberfolyosóból kitáncoló újabb arc nélküli alak a zsinór felé nyújtotta a karját.
– Bhuttola! Bhuttola! Bhuttola! – hangzott a hívek biztató kiáltása.
A rumal megvárta, amíg a bhuttola közvetlen közelünkbe ér akkor meghajolt és átadta neki a fojtózsinórt. A bhuttola átvette, fejének enyhe biccentésével megköszönte, aztán odalépett hozzám. Felemelte a zsineghurkot, mintha a nyakamba akarná akasztani a másik mellé.
Ez volt a pillanat, amikor úgy éreztem, menekülnöm kell. Felemeltem a kezem, hogy megpróbáljak védekezni a nyakamra fonódó fojtózsinór ellen, de mielőtt még meggondolatlanságra ragadtattam volna magam, a bhuttola rám villantotta a tekintetét.
– Maradj veszteg!
Később hiába próbáltam meg visszaemlékezni rá, hogy hangot is hallottam-e, vagy csak megértettem a dióbarna szemek üzenetét. Mindenesetre leeresztettem a kezem, és mély, elkeseredett sóhaj kíséretében átadtam magam a nálam hatalmasabb erők kényének-kedvének.
A bhuttola felém hajolt, és óvatosan a nyakamba helyezte a hurkot.
– Bhuttola! Bhuttola! Bhuttola!
Mintha valaki arra kényszerített volna, hogy én is hajoljak előre. Előrehajoltam, engedelmesen vártam, hogy a bhuttola meghúzza a hurkot. Éreztem, a sumsia gyengéden leszorítja a kezem.
A zsinór megfeszült a nyakamon.
A terem elcsendesedett.
Káli anya vicsorgó képpel várta, hogy beteljesüljön az áldozat.

S az áldozat végül be is teljesedett. Szerencsémre azért nem egészen ügy, ahogy Káli szerette volna. Abban a pillanatban ugyanis, ahogy nyakamra szorult a hurok, a bhuttola eleresztette a zsinór végét. Egyetlen mozdulattal leemelte rólam a zsineget, a rumal kezébe nyomta.
A rumal felkiáltott és a másik három kíséretében a kecskére vetette magát. A sumsia, azaz kézleszorító elkapta a szarvát, mivel az állatnak nem volt keze, a lábait szorította össze. A szerencsétlen, meglepett áldozat rémülten mekegve igyekezett kiszabadulni szorult helyzetéből. Sok ideje azonban nem maradt mekegésre, mert a sumsia igencsak jól végezte a dolgát. Úgy leszorította a terem kövére, hogy moccanni sem tudott. A rumal felemelte a bhuttolától kapott zsinórt, és a kecske nyakába vetette. Mire felocsúdtam, a kecske már mozdulatlanul hevert a kövön, kétségbeesett, fájdalmas mekegése sem hallatszott többé.
Mélyet sóhajtottam, és igyekeztem elfordulni tőle. Nágaföldön is mindannyiszor visszaborzadtam a véres áldozatoktól. Soha nem tudtam megszokni a halálra ítélt állat értelmetlen szenvedésének szomorú látványát.
Ez az áldozat szerencsére nem szenvedett soká. Alighogy elcsitult lábának ideges remegése, a tömeg felujjongott.
– Káli anya! Káli anya!
A rumal ekkor felemelte a mozdulatlanná dermedt kecskét, és az istennő lábához fektette.
– Káli anya! Káli anya!
Az emberfolyosóból ismét kiperdült valaki a Káli-szobor elé.
– Lagha! Lagha!
A sírásó néhány ugrással a megfojtott kecske mellett termett, még utolsó ugrása közben ívelt pengéjű kést rántott ki a ruhája alól. Ahogy lehuppant az állat mellé a kőre, megvillant a penge, a kés a kecske torkába fúródott.
A lagha villámsebesen eltüntette a kését, felkapta a vért fecskendező állatot és harsány ordítás kíséretében forogni kezdett vele a tengelye körül.
– Káli anya! Káli anya!
Óvatosan hátrébb léptem, nehogy összevérezze a ruhámat.
A lagha az istennő lábához hajította a még mindig vérző állattetemet.
– Az áldozat beteljesedett!
Ekkor értettem csak meg, hogy a szerencsétlen kecskének helyettem kellett elpusztulnia.

A szakállas, magas férfi megszorította a könyökömet.
– Kövess, idegen!
Felemelte a fáklyáját és mutatta az utat. Megkerültük a Káli-szobrot, elvonultunk egy sötétbe merülő kisebb bálványalak mellett, majd a nagyszobor mögötti rejtekajtóhoz léptünk.
A szakállas udvariasan előreengedett és mutatta, hogy induljak el az előttünk feltáruló terem belseje felé.
Előrenyújtottam a kezem, mert a fáklyafény után szokatlannak tűnt a fényforrás nélküli derengés. Néhány lépés után meg is torpantam. A halvány, szürkés fénycsíkok, amelyek darabokra szabdalták a szobát, két, homályos tetőablakon át zuhantak le a föld alá.
Csak amikor hozzászokott a szemem a félhomályhoz, fedeztem fel a karosszéket a szoba közepén. A hatalmas, faragott székben idős, sovány, aszkétaképű férfi ült: esküdni mertem volna rá, hogy ő az a vak, akit sikerült kilesnem a napparipák szomszédságában.
Az idős férfi felém fordította az arcát.
– Mr. Lawrence? – kérdezte halkan, megforgatva kezében a botját, amelyről előbb még azt hittem, valamiféle felségjelvény vagy pásztorbot, most azonban rájöttem, hogy fából faragott balta, azaz Káli fogpiszkálója.
– Az vagyok.
– Elfogadsz tőlem egy teát?
– Köszönöm.
A vak férfi letette a botját, majd összecsattantotta a tenyerét. A szoba sötétségbe vesző bejáratában három dhótit öltött férfi tűnt fel. Egyikük alacsony asztalkát hozott, másikuk két széket, míg a harmadik csészét és teáskannát.
Néhány perc múlva némán üldögéltünk egymással szemben az asztalka két oldalán. A vak férfi megvárta, míg a dhótis férfiak eltávoznak, rám emelte világtalan szemét.
– Tudod, hogy vak vagyok?
– Tudom.
– Megengeded, hogy... megtapogassam az arcod?
Mintha pillangó szárnya suhant volna végig a bőrömön. Kellemes, illatos olaj szaga áradt a kezéből: megközelítőleg sem olyan fenyegető, mint a fojtózsinór olajáé.
– Angol vagy?
– Csak Nagy-Britanniában élek.
– Érdekes. Nos, hát mi szél hozott errefelé, Mr. Lawrence?
Nem akartam megkérdezni, honnan ismeri a nevem. Nem volt fontos.
Előrehajoltam és megemeltem a teáskannát. Régi, kézzel festett darab

volt, talán még a mogul időkből.
– Szép a teáskannája – mondtam. – Önt hogy hívják... száhib?
Kissé megrezzent, mintha kellemetlenül érintette volna valami.
– Visnukarmannak – mondta másodpercnyi habozás után. – Nem szeretem, ha száhibnak szólítanak. Bráhmana vagyok. Pap.
– Bocsáss meg – biccentettem. – Akkor hogy szólíthatlak?
– Amint mondtam. Bráhmanának.
– Köszönöm, bráhmana. Szeretném elmondani, miért léptem kapcsolatba veletek.
Gyorsan rám emelte világtalan szemét.
– Már akartam is kérdezni. Hol tanultad a Hangtalan Beszéd művészetét.
– Éveket töltöttem Nágaföldön. Volt ott egy gurum és egy másik tanítóm is, aki megtanított az Út Ereje Legyőzésének a varázslatára.
– Az micsoda?
– Ugyanaz, mint a Hangtalan Beszéd művészete. Egy tunguz sámánasszony oktatott rá.
– Tunguz? Azok merre élnek?
– Északon. Ahol hosszú a tél, kemények a fagyok, és éjszaka a falvakban kóborolnak a jegesmedvék.
Visnukarman megrázta a fejét.
– Sosem jártam arra. És nem is akarok. Nem kedvelem a hideget. Azt mondtad, Nágaföldön is jártál?
– Jártam. Radzs Kumar Szinghnek hívták a gurumat.
Visnukarman ajka megvetően lebiggyedt.
– Egy szikh? Hogy lehet egy szikh guru? Mit tudhat egy szikh a varázslatról?
– Radzs Kumar Szingh, bár valóban szikh családban látta meg a napvilágot... mégsem volt szikh. Padmaszambhava varázslómester leszármazottjának tartotta magát.
– Őt sem ismerem.
– Évszázadokkal ezelőtt Tibetbe kellett menekülnie. Egyik fiát azonban Indiában hagyta – ő volt Radzs Kumar Szingh ősatyja.
Előrehajolt és a kezemre tette a kezét.
– Ezért jöttél, hogy ezt elmondd nekem?
– Nem ezért jöttem, bráhmana. A segítségedet szeretném kérni.
– Beszélj!
Összeszedtem a gondolataimat, és beszélni kezdtem.
– Valaha régen, néhány évvel ezelőtt olvastam egy könyvet. Ha jól emlékszem, Sir William Henry Sleeman írta, a *ramasi*ról vagy másképpen *ramasená*ról. A thugok titkos nyelvéről.
A világtalan ember arca megkeményedett.
– Erről nincs mit beszélni.
– Pedig mindenképpen beszélnem kell róla, ha el akarom magyarázni,

mit akarok.
– Hát akkor beszélj! De gyorsan!
– Ebben a könyvben olvastam a thugokról, vagy phansigarokról. Már akkor feltűnt, milyen szervezetten és könyörtelenül végezték ki az áldozataikat. Őszintén meggyűlöltem a fojtogatókat. Pedig lehet, hogy szeretnem kellene őket.
– Szeretni senkit sem kell. A szeretet szabadon választható. Nem úgy, mint a gyűlölet.
– Soha nem akartam élő thuggal találkozni. Gyűlölöm a gyilkosokat. Úgy gondolom, senkinek nincs joga elvenni mások életét.
– Valóban ezt gondolod?
– Éppen ezért megdöbbentem, amikor néhány hónappal ezelőtt Bentonshire-ben, Angliában megöltek két embert. Méghozzá fojtózsinórral. Szentelt olajba áztatott fojtózsinórral.
Szemmel láthatóan elsápadt az arca.
– Ez lehetetlen!
Hátradőltem és lassan, kényelmesen elmeséltem neki, mi történt Bentonshire-ben. Bár tudtam, hogy rohannak a percek, nem tehettem mást. Időt kell hagynom neki, amíg megrágja a szavaimat.
– Egyikük, egy Csaudhari nevű indiai az elmúlt évben itt járt a templomotok környékén.
Ismét rám emelte világtalan szemét.
– Lehetetlen. Tudnék róla. Az az ember hazudott.
Zsebembe nyúltam és előhúztam belőle az óriás sünbogarat.
– Itt van a tenyeremen egy rovar. Úgy hívják, hogy óriás sünbogár. Megtapinthatod.
Kinyújtotta a kezét, és óvatosan megtapintotta a rovart.
– Mit akarsz tőlem?
– Láttál valaha is errefelé ilyen bogarat? Vagy hallottál valakitől róla?
Még egyszer megtapintotta, aztán megrázta a fejét.
– Nem láttam. Akkor sem láttam, amikor még az istenek nem vették el a szemem világát.
Mielőtt folytathatta volna, zsebembe süllyesztettem a dobozkát.
– Az a Csaudhari nevű indiai azt állította, hogy sok ilyen rovart látott errefelé.
– Hazudott.
– Hm. Hallottál valaha egy bizonyos Sarandon ezredesről?
– Miért ne hallottam volna? Hiszen jól ismerem közösségünk történetét. Akkor alakult, amikor Sarandon ezredes elrabolta a varanaszi templomból Káli anya nyakékét. Mi valamennyien Varanasziból származunk. Azóta élünk itt, mióta őseinknek el kellett menekülniük a Gangesztól.
– Itt éltek a föld alatt?
– Kezdetben valóban itt éltünk. Őseinket üldözték és gyakran

megjelentek a britek a maidapuri dzsungelben. Persze elődeink már jó előre értesültek a jövetelükről, ennek ellenére kellett nekik egy biztos hely, ahova támadás esetén visszahúzódhatnak. Ezért alkották meg a föld alatti templomrendszert.
Nem tagadom, izgultam egy kicsit, hiszen úgy sejtettem, évszázados titok fellebbentésének a küszöbén állok.
– Olvastam, hogy miután Sarandon ezredes lányát elrabolták a Káli-hívők, az ezredes kifosztotta a leggazdagabb Káli-templomot.
Bólintott, de nem látszott harag az arcán.
– Úgy tartja a hagyomány, hogy Sarandon ezredes jó ember volt. De a britek nem voltak azok. Olyanra kényszerítették Sarandont, amit magától soha nem tett volna meg. Így kerültek szembe egymással ő, és a varanaszi Káli-hívők.
– A ti őseitek.
– Igen, a mi őseink.
– Tudsz valamit az elrabolt gyermekről?
– Csak annyit, amennyit a hagyomány említ. Elődeink egy csoportja hozta magával. Voltak, akik elutasították az emberrablást, mások azt mondták: az angolok ellen minden eszköz megengedett. Még a gyermekrablás is. Ezzel akarták kényszeríteni, hogy a britek hagyjanak fel a Káli-hívők üldözésével.
– Voltak a menekülők között thugok is?
A világtalan ember csodálkozva tárta szét a karját.
– Miért ne lettek volna? Hiszen a Káli-hívők és a thugok vagy phansigárok között igen szoros volt a kapcsolat. Az ő hagyományaikat is őrizzük, nem csak az egyszerű Káli-hívőkét.
– Mit mond a hagyomány a Kis Hannah Sarandonról?
– Meghalt.
– Hogyan?
Enyhe pír futott át az arcán, mintha szégyellné, amit mondani fog.
– Megölték?
Éreztem, hogy megborzongok, mintha hideg fuvallat vágtatott volna át a föld alatti termen.
– Sajnos igen.
– Feláldozták... Kálinak?
– Nem áldozták fel. A vezető bráhmana, aki az egyik varanaszi templom főpapja volt, nem engedte. Megtiltotta, hogy embert áldozzanak Földanyának. És a zsinegelést is megtiltotta, mivel a phansigárok a többi menekültet is meg akarták fojtani. A hagyomány szerint, amikor egy alkalommal valamennyien – Káli-hívők és phansigárok – összegyűltek Káli színe előtt, Káli anya megszólalt. Értésükre adta, hogy nem kíván több emberáldozatot, sőt aki elveszi mások életét, meg kell ölni. Egy phansigar azonban mégis végzett a kis Hannah Sarandonnal. De utána ezt a phansigart is megölték. Ezután

soha többé nem öltek meg senkit Káli anya előtt.
– Mi történt, amikor Sarandon ezredes megérkezett Káli anya nyakláncával?
– Őseink elbújtak és elrejtették a kis Hannah holttestét. Azt hitték, ha Sarandon megtudja, nyakukra hozza a katonákat. Ezért aztán... egy phansigar később megfojtotta Sarandon ezredest is.
– Az előbb azt mondtad, nem öltek meg senkit a kis Hannah gyilkosa után.
– Azt mondtam, *Káli anya előtt*. Sarandon ezredest az erdőben zsinegelték meg... ostoba módon. Megölték, mielőtt elmondhatta volna, hova rejtette Káli anya nyakláncát.
– Miért kellett elrejtenie?
– Mert hasztalan próbált kapcsolatot teremteni ükapáinkkal, akik elrejtőztek és arra vártak, hogy az ezredes visszatérjen Varnasziba.
– Csakhogy Sarandon nem tért vissza!
– Ezért ükapáink attól való félelmükben, hogy soha többé nem lesz nyugalmuk tőle, megölték. Akárcsak a keresésére induló feleségét. Ilyen a *karma* kereke, Lawrence. Ha egyszer forogni kezd, nem lehet megállítani. Márpedig a karma uralkodik valamennyiünk felett.
– Nem kedvelem, ha minden gonosztettet a karmára akarnak kenni.
Felvonta a szemöldökét és csodálkozva nézett rám.
– Már az a tevékenység is, amelyben a karmára akarsz kenni valamit, hogy a szavaiddal éljek, maga a karma. A karma mozgatja a világot.
– Rendben van – adtam meg magam. – Arra találsz-e valami magyarázatot, hogy az említett Csaudharin kívül egy másik férfit is megöltek messze, Angliában, Bentonshire-ben? Neki is szentelt olajban áztatott hurkot vetettek a nyakába.
Az aszkétaképű, világtalan öreg felállt, és megropogtatta a derekát.
– Természetesen értem, mit akarsz közölni velem, Lawrence. Azt akarod a tudomásomra hozni, hogy azt hiszed, mindenütt ott vannak a kémeink, és megakadályozzuk, ha valaki el akar látogatni ide, őseink menedékébe. Ha ismernél bennünket, nem így gondolkodnál. Alig százötvenen élünk a környéken: mindannyian szegény emberek és bráhmanák. Csak egy-két fiatal mozdul ki néha-néha a faluból, hogy munka után nézzen. Szegények vagyunk azt fogyasztjuk, amit megtermelünk. De mi nem is e világnak élünk! Mi Káli anya tüzének utolsó táplálói vagyunk, és csak a tűzzel törődünk, semmi mással.
– Tűz?
– Lelki tűzre gondoltam. Káli anya hitére. Nézz körül a cifra templomokban Új-Delhitől Kalkuttáig, Bombaytól Varanasziig. Hogy gőgösködnek, tobzódnak a csillogásban! De Káli anya nincs többé a templomaikban. Káli anyát száműzék az emberek tudatából. A mi feladatunk, hogy életben tartsuk Káli anya tüzét, amely egyszer majd végigsöpör a büszke templomokon, akkor végre Fekete Földanya ismét

visszanyeri méltó helyét az emberek szívében. De hogy visszatérjek a kérdésedre, mi nem öltünk meg senkit, és nem is fogunk! Nem járunk Angliába, és azt sem tudjuk, hol van az a város…
– Bentonshire.
– Akárhogy is hívják, a magadfajták között keresd a gyilkost!
– De hát mi értelme annak, hogy európai emberek úgy öljenek, ahogy a thugok?
– Erre magadnak kell megkeresned a választ.
– És itt, Indiában? Maidapurban? Tegnap? Tegnapelőtt?
Visnukarman makacsul a fejét rázogatta.
– Mi nem öltünk meg senkit. A phansigarok szabályzata különben is tiltja, hogy idegeneket öljenek. Briteket sem öltek soha a szerencsétlen Sarandon családot kivéve. A phansigarok gyűlölték a briteket. Márpedig a szentelt olajjal megkent zsinegtől meghalni nagy megtiszteltetés. Egy alkalommal elődeink összegyűltek Káli anya előtt, és fogadalmat tettek, hogy soha többé, semmilyen élőlénynek nem veszik el az életét. Kivételt csak a kecskével tettek, mivel a kecske Káli anya kedvenc állata. Bár vannak köztünk thugok vagy phansigarok, soha többé nem szorult meg ember nyakán a kötél.
– És az enyémen? Az imént?
– A rítus kívánta így.
– Rítus? – néztem rá értetlenül.
A világtalan bólintott.
– Törvény, hogy kívülálló soha nem léphet be a föld alatti templomba. Te olyan áldozatot kívánsz bemutatni Káli anyának, amely arra késztetett bennünket, hogy megváltoztassuk a törvényt. De mivel ez lehetetlen – a törvényt soha nem szabad megmásítani – arra gondoltunk, hogy… megölünk téged. Persze csak jelképesen. Nyakadba tesszük a hurkot, és megkenünk egy fekete kecske vérével. Aztán elvégezzük rajtad az ősidőkből való fojtás szertartását. Te attól a pillanattól halott vagy… a kecskébe szállt át a lelked. Így a törvényt sem szegtük meg, és a te kívánságodnak is eleget tettünk.
Bár hosszú, Keleten töltött éveim során gyakran volt alkalmam megcsodálni a keleti emberek kompromisszumokkal teli csavaros gondolkodását, most mégis elámultam.
– Eszerint…
– Halott vagy. De csak beszélj nyugodtan.
– A thugok tehát nem gyilkolnak többé. Másutt sem?
Visnukarman visszacsüccsent a helyére.
– Másutt sem. Bizonyára tudsz róla, hogy a függetlenség kikiáltása után újra engedélyezték a működésüket… azzal a feltétellel, ha nem ölnek embert. A thugok aláírták az egyezséget, és nem hallottam, hogy megszegték volna. Mit akarsz még megtudni tőlem?
– Hallottad, mi történt a bombayi piacon? Sok-sok kisgyerek tűnt el az

utóbbi két év során egyet meg is találtak kötéllel a nyakán. Ez pedig azt bizonyítja, hogy a phansigarok újra szentelt olajba áztatják a zsinórjaikat.
Tenyerébe hajtotta a fejét, és hallgatott.
– A szőnyegüzem emberei gyermekholttesteket találtak a környéken ott őriznek hármat is a hűtőkamrájukban, őket ki ölte meg?
– A thugoknak mindig is tilos volt gyermekeket zsinegelniük.
– Most is tilos?
Előrehajolt, és türelmét veszítve, az arcomba kiáltotta:
– A thugok nem ölnek! Értsd meg, a thugok soha nem ölnek többé!
– Rendben van – mondtam. – Ez esetben csak egyetlen megoldás lehetséges... – felálltam és a fülébe suttogtam valamit. – Egyetértesz velem?
Az öreg meghökkent, majd védekezőn maga elé kapta a kezét.
– Honnan tudod?
– Kikövetkeztettem. Ti mióta tudtok róla?
Szégyenlősen lehajtotta a fejét.
– Néhány éve.
– Miért nem tettetek ellene valamit?
– Kevesen vagyunk és szegények. Ráadásul thugok és Kálihívők leszármazottai. Vajon ki hinne nekünk?
– És Káli fogpiszkálói a sírok tetején? A hurok a nyakukban?
– Nem mi tettük. *Ők* tették! Megveregettem a kezét, és visszaültem a helyemre.
– Rendben van. Hiszek neked.
Visnukarman megkönnyebbülten felsóhajtott.
– Mi lesz az áldozattal, amit ígértél? Hol van Káli anya nyaklánca? Vagy csak... ezért mondtad, hogy találkozhass velem?
Elégedett mosollyal ráztam meg a fejem, bár tudtam, úgysem látja.
– Valóban tudom, hova rejtette Sarandon ezredes Káli anya kincsét. Holnap éjszaka a tiétek lehet, ha segítetek nekem.
– Hogy... képzeled a segítséget?
Ismét a füléhez hajoltam, és belesuttogtam a kívánságomat.
Mielőtt elköszöntem volna tőle, az öreg magához húzott és megsimogatta az arcom.
– Ó ha tudnád, mennyit imádkoztam Káli anyához, hogy küldjön végre valakit, aki megszabadítja a naptemplomot ettől az ocsmányságtól! Már arra is gondoltam, Bombaybe utazom és elmondok mindent. Csak hát, ki hinne nekem, szegény bráhmanának?
– Ha sikerül a tervem, tiétek lesz a leghíresebb templom Indiában. Felhozhatjátok Káli anyát a föld alól, és elhelyezhetitek a szentély előtt. *Csak* a tiétek lesz Maidapur!
– Káli anya legyen veled!
Komoran bólintottam, és arra gondoltam, soha nem jöhetett volna

jobbkor az áldása.
Holnap éjszaka olyan szükségem lesz a kegyetlen istennő jóindulatára, mint még soha, senkiére.

Hajnalodott, mire befejeztük a beszélgetést. Szerencsére már nem kellett végigcsúsznom-másznom a végtelen vakondjáratot, szakállas, fáklyás testőröm, aki a vak bráhmanától való búcsúm után kísérőmül szegődött, rövid lépcsősoron át felvezetett a felszínre. Közvetlenül a garba grihá, a szentély mellett bukkantam napvilágra. Méghozzá szó szerint, mivel a Nap első, vörös sugarai éppen akkor tűntek fel a keleti ég peremén, amikor egy kőlap alól kimásztam a szabadba. Szakállas kísérőm áldón felém emelte a kezét, majd a kőlapot maga után húzva visszasüllyedt az alvilágba.
A nap eközben egyre feljebb tornázta magát az égen: lassan mindent elöntő, vörös sugaraiból már az oszlopokra is jutott néhány. Akaratlanul is felpillantottam a fejem felett ékeskedő figurákra, majdnem hangosan felkiáltottam meglepetésemben.
Néhány centiméternyire tőlem Naraszinha, az oroszlánember nyújtózkodott a hajnal fényében. Előrenyújtott karmain, vicsorgó fogsorán megcsillant Szurja bíbora, vörös vércseppekként hullott le róla. Mintha csak néhány másodperccel ezelőtt fejezte volna be jól megérdemelt reggelijét.
Néhány pillanatig farkasszemet néztünk, aztán felé intettem. Naraszinna meggörbítette a hátát, majd elvette rólam a tekintetét.
Megfordultam és elindultam a sátram felé.

Arra ébredtem, hogy egy kemény, hegyes tárgy irgalmatlanul bökdösi az oldalam. Megpróbáltam rövid úton megszabadulni tőle,, de hiába taszigáltam, mindegyre makacsul visszatért a vesém tájékára.
Amikor végre kinyitottam a szemem, a sátornyíláson beáradó nap tűznyilai zúdultak rám. Arcom elé kaptam a kezem, aztán azonnal le is eresztettem, amint rájöttem, hogy ami az oldalamat bökdösi, nem egy barátságosan kíváncsi kecske szarva, hanem puskacső.
Felültem a matracon, és szembebámultam a bajuszát húzogató Haseltine-nal.
– Csakhogy felébredt – mordult rám elvéve rólam a fegyver csövét. – Úgy alszik, mintha az egész éjszakát áttáncolta volna.
– Azt éppen nem, de föld alatti járatokban mászkálni sem akármi.
– Én is szoktam hasonlókat álmodni, de most nem erről van szó. Jó, ha tudja, fél óra múlva indulunk.
– Hová?
– Előbb a kiégett kocsikhoz, majd vissza a szőnyegüzembe. Tegnap már eldöntöttem.
– Én pedig azt hittem, viccel. Gyalog akar nekivágni az útnak?
– Nem *akarok*, de nincs más megoldás. Nem lapulhatok hetekig étlen-szomjan ennek a rohadék erdőnek a közepén.
– Hát éppen ez az! – mondtam, miközben magamra cibáltam a ruháimat. – Az útnak sem vághat neki készletek nélkül.
– A kocsiknál lesz még konzerv. Azokon nem fog a tűz.
– És ha elvitték a majmok?
– Gondolja, hogy van konzervnyitójuk?
– Attól még elvihettek.
– Akárhogy is van, elindulunk. Lehet, hogy a kis fickó hazudott, és nincs is baja a kocsiknak. De ha lenne is, Winner szerint három nap alatt elérhetjük az üzemet.
– Winner? Hogy van Winner?
– Egész jól. Láztalan és tettre kész.
– Tettre?
– El akarta harapni a torkom. Lassan kezdem megszokni, hogy úgy odavan Lord Loverért, mintha a testvére lenne. Pillanatnyilag Charity tartja őrizet alatt.
Nem vethettem valami barátságos pillantást rá, mert gyorsan témát változtatott.
– Gondolja, hogy útközben... találunk valahol vizet?
Felhúztam a cipőm, és felvontam a vállam.
– Honnan tudjam? Ez egy ismeretlen őserdő, nem az Oxford Street. Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem.

– És ha... nem?
– Szomjan halunk. Megtörtént már másokkal is.
– Viszünk magunkkal tartalékot.
– Figyeljen ide, Haseltine! Amennyire profi a zsebtolvajok kergetésében, annyira átkozottul amatőr, az őserdőt illetően. Nézze meg, hányan vagyunk, számolja meg a vizeskannákat, továbbá vegye figyelembe, hogy ki fogja majd a hátán vinni őket. Winner? Lord Lover? Lady Pamela?
– Miért ne? Van olyan erőben, mint ön vagy én. Köpök a társadalmi különbségekre!
– Ha mind a négy kannát színültig töltjük is, csak két napra elegendő. Sosem hallott még róla, hogy a trópusi hőségben megposhad a víz?
– Akkor majd poshadt vizet iszunk.
Lemondóan legyintettem.
– Mit akar egyáltalán tőlem?
– Ha nem jött volna még rá: azt akarom, jöjjön vízért. Mr. Forsyth és Mr. Mosbacher már készen állnak. Gyerünk, ember, nincs kedvem magával szarakodni!
Kimásztunk a sátorból. Mosbacher és Timothy egy óriási páfránybokor árnyékában beszélgetett. Nem volt nehéz kitalálni, miről.
Amikor megpillantottak, abbahagyták a csevegést, és Forsyth felém intett...
– Hello, Mr. Lawrence. Hogy aludt?
– Kitűnően – mondtam. – Amíg egy puskacső fel nem csiklandozott.
– Akárcsak engem. A maga puskacsövének is egy tenyérbemászó képű, agyalágyult zsaru fogta a végét?
– Valami hasonló.
– Akárcsak az enyémnek – bólogatott Mosbacher. – Kitaláljam, ki volt az?
Haseltine dühösen a földre köpött.
– Ebből elég! Azt hiszem, nincsenek tisztában a helyzetükkel. Gyerünk, fogják a kannákat!
– Maga tényleg el akar indulni? -vakarta meg a mellét Forsyth. –, Hiszen még hozzá sem kezdtem a templom festéséhez.
– Majd megfesti emlékezet után, ha lesz még hozzá kedve. Hé, maga hova megy?
– Megnézem Lord Lovert. Adjon tíz percet.
– Nem adok. Még mit nem? Ha nem jön azonnal vissza, lelövöm!
– Azt megteheti – mondtam. – De akkor tanítsa meg gyalogolni a vizeskannáit.
– Rendben van – adta meg magát dühösen. – De egyetlen másodperccel sem többet!
Lehajoltam, és bebújtam Lord Lover sátrába.

Lord Lover még mindig a földön gubbasztott a sátorcövekhez bilincselve. Miss Cuttner idegesen hunyorogva a bejáratra fogta a revolverét.
– Csak én vagyok, Charity – mondtam óvatosan –, Leslie L. Lawrence.
– De jó, hogy itt van, Mr. Lawrence – terült szét az örvendező mosoly az arcán. – De azért nagyon szépen kérem, ne jöjjön közelebb.
– Miért ne jöjjek?
– Mert akkor le kellene lőnöm, pedig én igazán kedvelem magát.
– Miért kellene lelőnie?
– Mert a vőlegényem... azaz Haseltine felügyelő megkért rá. Azt mondta, bárki is settenkedjék Lord Lover körül, lőjem keresztül. Megígértem neki: ez az igazság.
– Miért ígérte meg?
– Mert... szeretem – mondta átszellemült arccal. – De ezt maga úgysem értheti meg.
– Miért ne érteném? Egyébként, eszem ágában sincs kiszabadítani Lord Lovert. Csupán néhány szót szeretnék váltani vele, éppen a felügyelő engedélyével. Remélem, nincs kifogása ellene?
– Nincs, nincs, dehogyis van. Beszéljen csak nyugodtan, ámbár... nem hiszem, hogy sokra megy vele. Hallgat, mint a csuka. Hiába kérdezgetem, kér-e valamit enni vagy inni, nem válaszol. Reggel is Pamela itatta meg.
Charity nagy izgalmában felállt, hozzám lépett, miközben az orrom előtt hadonászott a revolverével.
Gyerekjáték lett volna elvenni tőle, mégsem tettem.
Nem illett volna a terveimbe.

Letérdeltem Bentonshire ura mellé, és megpróbáltam a szemébe nézni.
– Hogy van, Lord Lover?
Megrezzent, mintha ismerős lett volna neki a hangom.
– Jól van?
Lassan, nyugodtan felém fordította a fejét. Zavaros volt a tekintete, mintha hosszú, mély álomból ébredt volna.
– Én nyertem! Enyém az elsőség!
– Az öné, Lord Lover. Rövidesen megtaláljuk Káli anya nyakékét.
– Az... mi? – kérdezte Charity.
– Nem vehetné le róla inkább a bilincset?
– A vőle... Haseltine felügyelő megtiltotta. És kérem, engedje el a kezét, Mr. Lawrence, különben kénytelen leszek önt fejbe lőni. Pedig annyira, de annyira nem szeretném!
Zsebre dugtam a kezem és kimásztam a sátorból. Láttam, hogy Haseltine sokat sejtetően az órájára néz, de ügyet sem vetve rá, bekukkantottam még Winnerhez is.
Lord Loverhez hasonlóan Winner sem volt egyedül. Az ő ágya szélén Dévi ült, olyan elegánsan, mintha csak öt perccel ezelőtt távozott volna egy szépségszalonból, megpróbált a szájába tuszkolni valamit.
Amikor beléptem az ajtón, Winner eltolta Dévi kezét és rimánkodva rám kiáltott.
– Beszélje rá, hogy hagyjon végre békén! Nem fogja fel, hogy egyetlen falatot sem tudok lenyelni.
– Pedig ennie kell – mondta türelmesen Dévi. – Ki kell bírnia az utat Maidapurig.
– Az Északi-sarkig is elgyalogolok, ha kell! az első adandó alkalommal kitaposom annak a rohadéknak a belét!
Nyilvánvaló volt, kit ért rohadék alatt.
– Mit akar csinálni az az őrült?
Amikor elmondtam, hogy rövidesen útnak indulunk, előbb a hátrahagyott gépkocsikhoz, majd tovább, Winner keserűen felnevetett.
– Teljesen bedilizett. Ha két hétig nem jelentkezünk a kocsikkal, tudni fogják Maidapurban, hogy valami történt velünk, és értünk jönnek.
Kivettem Dévi kezéből a tálkát és Winner orra elé toltam.
– Egyen, mert így nem vehetem semmi hasznát. Van fegyvere?
– Elkobozta az a balfácán!
Kacsintottam Dévinek, hogy kísérjen ki a szabadba. Ahogy kiértünk a napsugarakra, ismét csak meg kellett csodálnom a lány természetes eleganciáját. A történtek ellenére sem volt gyűrött a szárija, sőt még a bindá sem mázolódott el a homlokán.
– Mi a helyzet, Mr. Lawrence? Nekivágunk az útnak?

– Nem vágunk neki, de most nincs időm magyarázkodni. Magától is megkérdezem, amit Winnertől. Van fegyvere?
– Hát… Haseltine elvette.
Láttam a szemén, hogy rejteget valamit, de nem szívesen mondja el még nekem sem. Elfordultam és menni akartam, de kissé riadt hangja megállított.
– Tényleg tudja, hol van?
– Micsoda?
– Káli anya nyaklánca.
– Tudom.
– Meg fogják ölni érte!
– Nem hagyom magam.
– Szeretnék segíteni önnek.
– Tartsa nyitva a szemét, Dévi. És tegyen legjobb belátása szerint.
– Mr. Lawrence… én… igazán…
Felé küldtem egy derűs mosolyt és tovább mentem.
Pedig egyáltalán nem volt okom mosolyogni.

Megkerültem a sátram, és éppen Haseltine felé vettem volna az irányt, amikor Pussy-baba bukkant fel az orrom előtt.
– Hello, darling, hova igyekszik azzal az optimista mosollyal az arcán?
– Haseltine-hoz. Hogy töltötte az éjszakát?
Csípőre tette a kezét és megropogtatta a derekát.
– Ha nem lenne olyan kemény az az átkozott matrac, azt mondanám, istenien. Sajnos Timothy, amikor átmászott hozzám, beletenyerelt valami szörnyűségbe.
– Tüskés és kemény?
– Lágy és büdös. Egész éjszaka káromkodott.
Ebben a pillanatban Pamela lépett ki a páfrányok mögül. Kezében vizeskancsót és egy szappandarabkát tartott. Haja rendezetten trónolt a feje búbján, hosszú, előrehajtott nyaka Nofretete nyakának ívére emlékeztetett.
Amikor meglátott, halkan felkiáltott, és nem törődve vele, hogy Pussy-baba is a fedélzeten van, odafutott hozzám.
– Ó, Leslie, istenem, mikor lesz már vége ennek a szörnyűségnek?
Megsimogattam a haját, hogy megpróbáljak lelket verni belé.
– Nyugalom, Pam. Most már legalább tudjuk, mire megy ki a játék. Ha megtalálom Káli anya nyakláncát...
– Biztos vagy benne, hogy megtalálod?
– Holtbiztos.
– Istenem, ha arra gondolok, hogy mennyi embert ölt...ek meg érte. Még mindig azt hiszed, hogy... a férjem... követte el... követte el... ezeket az iszonyatos dolgokat?
– Kénytelen vagyok azt hinni, Pam.
– De hiszen gazdag!
– Azt hiszem, Haseltine-nak igaza van, amikor azt állítja, hogy Lord Lovert a sportszenvedély tette gyilkossá. Mindenáron meg akarta előzni a többieket.
– Ezek szerint évekig egy szörnyeteggel éltem együtt?
Nem volt mit mondanom. Másokkal is előfordult már.
– Hol van a kisfiú? – kérdezte aztán könnyeivel küszködve.
– Talán valahol a páfrányok között. Ma még nem láttam.
– Nem szabadna hagynod, hogy elkóboroljon. A végén még őt is...
Alaposan meglepődött volna, ha elmagyarázom neki: Pattaya feladatot teljesít.
Méghozzá nem is akármilyet.

Mielőtt Haseltine bepöröghetett volna, kimásztam a páfrányok mögül és csatlakoztam a társasághoz. A felügyelő nem tett megjegyzést, de ingerülten a hátáraisapta a fegyverét.
– Gyerünk, a fene vigye el! Mielőtt még kinyitnák az égi olvasztókemence ajtaját.
Elmagyarázhattam volna neki, kár a gőzért, hiszen nincs sem isten, sem ember, aki ebben az évszakban megakadályozhatná, hogy már kora délelőtt negyvenöt fok fölé ne emelkedjék a hőmérséklet, de nem láttam értelmét az akadékoskodásnak. Ha egy skót a fejébe vesz valamit, gőzkalapáccsal sem lehet kiverni belőle.
Megkerültük a templomot, majd rátértünk a patakhoz vezető csapásra. Haseltine leghátul bandukolt jó fegyőrhöz méltón puskájával a vállán.
– Kérdezhetek valamit, felügyelő? – fordultam hozzá, amikor már úgy éreztem, perceken belül elérjük a vizet. – Tényleg feleségül akarja venni Miss Charityt?
– Miért? – bökte felém ingerülten a bajuszát. – Talán kifogása van ellene?
– Kifogásom ugyan nincs, de... azt hiszem, az unokája lehetne.
Most már a szeme is szúrt, nemcsak a bajusza.
– Mi köze hozzá? Nem hallott még olyat, hogy nagy korkülönbség ellenére is boldog lehet egy házasság? Minden a kölcsönös szereteten és megbecsülésen alapszik. Azon, ami a mi kettőnk kapcsolatából például hiányzik. Szerintem ön éppen arra való, hogy vizeskannákat cipeljen. – mivel éppen ebben a pillanatban bukkant fel előttünk a patak, meglökte a karom. – Akár hozzá is kezdhet! Vigye oda a kannáját és töltse tele. Hé, maguk ott! Mit bámulnak, mintha félszemű sellőt látnának a vízben? Nyomás, töltsék meg a kannáikat!
– És maga mit csinál addig, ha szabad kérdeznem? – méltatlankodott Forsyth.
– Ügyelek a maguk biztonságára. Ha kibukkan a habok közül Loreley, rápörkölök.
Olyan undorítóan magabiztos mosoly ömlött végig az arcán, hogy kedvem lett volna belelökni a vízbe. Ennek ellenére erőt vettem magamon, leballagtam a másik kettő kíséretében a patakpartra. Megvártam, amíg mellém érnek, akkor aztán letettem a kannát és az iszap fölé hajoltam.
Forsyth megállt mögöttem csípőre téve a kezét.
– Csak nem találta meg a csukakirály elveszített aranygyűrűjét? Felelet helyett kiegyenesedtem, szemem fölé ernyőzve a tenyerem, a dzsungel felé kémleltem.
Haseltine, aki eddig azzal volt elfoglalva, hogy megfelelő ülőhelyet

keressen magának, gyanakodva rám bámult.
– Mi van? Nem tetszik valami?
Hümmögtem, újra lenéztem az iszapra, aztán megvontam a vállam.
– Tegnapiak a nyomok. Ma még nem volt itt.
Mosbacher megdörzsölte nemes metszésű arcát: mintha egy éppen csak megszületett mosolyt kent volna szét rajta.
– Ki nem volt itt?
Óvatosan Haseltine-ra pillantottam. Mit tesz isten, éppen találkozott a tekintetünk.
– Semmi, semmi – morogtam, miközben a sodrásba állítottam a műanyag kannát. – Nincs jelentősége.
Haseltine azonban nem hagyta annyiban a dolgot.
– Nem éppen ön mondta, hogy a dzsungel nem az Oxford Street? Itt mindennek van jelentősége. Szeretném tudni, mit talált.
– Én is – mondta nyomatékosan Mosbacher. Megtörölgettem a homlokom, és ismét Haseltine-ra néztem.
– Ugyan már! Lehetséges, hogy tévedek.
A felügyelő előremeresztette a bajuszát és felállt a kényelmes fatönkről, amelyet pedig csak másodpercekkel ezelőtt foglalt el magának. Kelletlenül a patak partjára lépkedett, majd fegyvere csövét előredugva a vízre bámult.
– Talált valamit?
– Nem lényeges.
– Én döntöm el, mi a lényeges és mi nem. Ki vele! Mi a hézag? Sóhajtottam és a víztükörre böktem.
– Látja, ott, az iszapban?
– Mit kellene látnom?
– A nyomát.
– Minek a nyomát?
– Látja, a mellett a süppedékes rész mellett azokat a vékony kiszögelléseket?
Haseltine még egyszer az iszapra pillantott, aztán dühösen felhorkant.
– A jó istenit neki, ne beszéljen itt rejtvényekben nekem! Minek a nyomát kellene látnom?
Mielőtt válaszoltam volna, a másik kettőre pillantottam. Forsyth szájába vette a mutatóujját és idegesen rágni kezdte; Mosbachernek pedig szinte gyermeki rémület ült ki az arcára.
Haseltine, jó zsaruhoz illően másodpercek alatt érzékelte megszeppenésünket, mert megremegett a kezében a fegyver.
– Maguk titkolnak előttem valamit – mondta vészjósló nyugalommal.
– Megparancsolom, hogy köpjék ki, miről van szó! Ha nem...
– Állítsa le magát, felügyelő! Végül is valóban jogában áll megtudni az igazságot. Pontosabban szólva, nincs jogom eltitkolni ön elől.
Haseltine letörölgette homlokáról a verítéket, majd rám emelte

fegyvere csövét.
– Elég a dumából, Locsifecsi! Csak egyetlen szót mondjon, különben kilyukasztom a bőrét. Mi az ördög fenyeget bennünket? Valami Vízisten, vagy mi a szar?
Nagyot nyeltem és a patakra mutattam.
– Tigris.
Haseltine elfehéredett.
– A vízből? Nem is tudtam, hogy a tigris vízi állat.
– Ide jár inni. Sabu.
– Micsoda?
– Így hívják. Mint a filmsztárt. Sabu.
– Honnan a fenéből tudja mindezt?
– Mr. Carmino mesélt róla Maidapurban.
– Mit mesélt?
– Hogy három állam legjobb vadászai üldözték, mégsem tudták elkapni. Mr. Winner majd kibújt a bőréből örömében, amikor megtudta, hogy esetleg találkozhat vele. El sem tudja képzelni, micsoda öröm a nagyvadvadász számára egy ilyen, túlzás nélkül állíthatom, Ázsia-hírű fenevad leterítése.
– Képzelem – morogta savanyúan a felügyelő. – Honnan a pokolból tudja, hogy ez az izé... éppen az a Sabu, vagy micsoda. Megtalálta talán a névjegyét?
– Nagyon helyes a meglátása, felügyelő. Éppen azt találtam meg. Ekkora talpa csak Sabunak lehet. Bár a nyom tegnapi.
Haseltine gondterhelten rábámult a valószínűleg elefánt vájta bemélyedésre és idegesen körbeforgatta a puskacsövet.
– Azt mondja, tegnapi a nyom?
– Nincsenek kontúrjai. Beomlott a széle.
– És azok a hosszú izék ott oldalt?
– A karmok lenyomata.
Haseltine meglazította a nyakán az ingét.
– Ki lehet olvasni az izé, nyomokból, hogy mikor szokott inni járni?
Mielőtt válaszolhattam volna, Mosbacher a víz fölé hajolt és belehajított egy kavicsot. A lapos kövecske hármat pattanva átrepült a túlsó oldalra. Mosbacher elégedetten utánabámult, aztán a felügyelőhöz fordult.
– Az állatok kétszer isznak naponta, felügyelő. Reggel és este. Egészen pontosan hajnalban és alkonyatkor.
Haseltine dühösen toppantott.
– Siessenek már, a fene vigye el magukat!
Ebben a szempillantásban valahol a templomot rejtő dzsungel fái között felhangzott a nagymacska gurgulázó kurrogása.
– Ez... az?
– Sabu – biccentettem. – Olyan erős a hangja, hogy csak Sabu lehet.

Remélem, van elég tölténye?
– A jó istenit neki! – dühöngött Haseltine, szemmel láthatóan óriási erőfeszítéseket téve, hogy legyőzze a rettegését. – Hova kell célozni egy ilyen dögnek?
– Legjobb a szeme közé – vette el tőlem a szót Forsyth. – Kábé két centiméterrel az orra fölé. Ha egy kicsit is feljebb megy, megcsúszhat a koponyáján.
– Akkor aztán készek vagyunk – biccentett Mosbacher. – Ha kíváncsiak rá, elmondanék egy történetet. Amikor még létezett Német Kelet-Afrika, egy dédnagybátyám, akinek farmja volt ott, szembetalálkozott egyszer egy...
– Kuss! – ordította a magából egyre jobban kivetkőző Haseltine.
– Nem vagyok kíváncsi rá, mivel találkozott a maga dilinyós dédakárkije. Igyekezzenek megmeríteni a kannákat, mert...
Ismét felhangzott az üvöltés. Ezúttal már érzékelhetően közelebbről.
Timothy a hang felé fordította a fejét, majd csapot-papot feledve, futni kezdett a legközelebbi fa irányába.
– Én felmászom egy fára. Ha van egy kis eszük, velem jönnek!
– Azonnal forduljon vissza! Álljon meg és jöjjön vissza, különben lelövöm.
Forsyth némileg lelassította a futását, mintha gondolkodna a dolgon. A következő másodpercben Haseltine kezében felugatott a fegyver. A golyó nem messze Timothytól süvített be a fák közé.
Éppen rá akartam vetni magam, hogy kiverjem a kezéből a puskát, amikor újra gurgulázni kezdett a nagymacska. Ezúttal mintha a szomszédos bokrok közül jött volna a hangja.
Timothy megállt, és zord arckifejezéssel visszaballagott hozzánk.
– Maga lesz a gyilkosom! – fenyegette meg a felügyelőt. – Valamennyiünket felfal ez a dög! Legalább adja oda Mr. Lawrence-nek a puskát!
– Hozzák a kannákat és futás! Gyerünk!
Akár tetszett, akár nem, kénytelenek voltunk kihalászni a kannákat a vízből. Elégedetten láttam, hogy Haseltine térdei citeráznak a rémülettől, mindig előreálló agresszív bajusza ezúttal olyan szánalmasan lóg az ajka felett, mintha tájfun tépázta volna meg.
Megemeltem félig megtelt kannámat, és amilyen gyorsan csak tudtam, kifolyattam belőle a vizet.
– Az ördögbe is, igyekezzenek már!
Olyannyira igyekeztünk, hogy majd egymás sarkát tapostuk a nagy igyekezettől. Haseltine a bokrokat fürkészte a tekintetével.
– Magának van némi gyakorlata, Lawrence. Nem tudja, honnan támad?
– Általában széliránnyal szemben.
– De hát itt áll a levegő!

– Magának. A tigris a legkisebb légmozgást is megérzi.
– Hogy a túróba érezzem meg én?
– Elég, ha meglátja, amint maga felé repül. Lőtt már levegőben repülő célpontra?
– Luftballonra. Tízből kettőt el is találtam.
– Azért a tigris nagyobb – vigasztaltam. – Csak arra vigyázzon: ha mozog a farka, fel fogja dobni magát a levegőbe. Ilyenkor a bal lapockája alá érdemes lőni.
– Lapockája? Eddig azt hittem, az csak sertésnek és marhának van. No, de ebből elég! Hagyjuk inni a dögöt, hátha csak szomjas. Tűnjünk el innen!
– Helyes – nyögte Forsyth befejezve az intenzív levegő után kapkodást. – Hiszen ezt akartam én is!
Ha azt hittem, hogy Haseltine már az első menetben feladja, be kellett látnom, tévedtem. Lihegett egy sort, aztán a vízre mutatott.
– Eszerint ez itt egy itatóhely?
– Természetesen az.
– Helyes. Akkor hát a maga Sabuja ide tart. Mi viszont elindulunk felfelé. Hátha találunk egy másik partszakaszt, ahol megmeríthetjük a kannákat. Na indulás!
Nem lett volna sok értelme, ha megpróbálom lebeszélni róla. Aki még nem járt őserdőben, fogalma sem lehet róla, milyen reménytelen dolog egy patak folyását követni.
A tigris ettől a pillanattól kezdve hallgatott. Mintha csak időt akart volna adni nekünk a menekülésre.

Haseltine még akkor sem adta fel, amikor végérvényesen belegabalyodtunk a páfrányok, tövises szélű óriáslevelek és vendégmarasztaló, ragacsos liánok szövedékébe. Egészen kis túlzással úgy éreztük magunkat, mint a pókhálóba ragadt légy.
Forsyth volt az első, aki bedobta a törülközőt. Ledőlt egy páfránybokor alá és a feje alá tette kannáját.
– Én feladom. Ezt szemeltem ki sírhelyemnek. A kannát, kérem, hagyják a koponyám alatt. Szép, rézkori szokás.
Haseltine Tim felé fordította mézgától fénylő, enyhén eszelős tekintetét.
– Keljen fel vagy lelövöm!
Forsyth szelíden mosolygott.
– Nyert, felügyelő. Lőjön! Lehetőleg az orrom fölé két centiméternyire. Ne féljen, nem fogok ugrani, hiszen, amint látja, nem mozog a farkam.
– Mr. Lawrence... Mit csináljunk? Adjon már valami tanácsot, a kurva életbe!
Haseltinq-t érezhetően leterítette a kétségbeesés. Mint a tigrist képzeletbeli golyója.
Megfogtam a puskáját, és kiszabadítottam a rácsavarodott liánok közül.
– Tudja hozni?
– Tudom – mondta mogorván.
– Azt tanácsolom, menjünk vissza oda, ahonnan jöttünk.
– Úgy érti, az itatóhelyhez? De hiszen...
– A tigris már minden bizonnyal elment. Ha nem csal az emlékezetem, nem isznak sokáig.
– És ha csal? – kérdezte gyanakodva Mosbacher.
– Majd óvatosan közelítjük meg a helyet. Hé, Tim, kapja össze magát!
Forsyth nyögve feltápászkodott, hóna alá szorítva a kannáját.
– Pedig egészen kellemes volt haldokolni. Mit gondolnak, ha a tigris rátámad egy négytagú csoportra, kit öl meg belőlük? Mind a négyet, vagy csak egyet?
– Szerintem csak egyet – mondta Mosbacher. – A tigris ökonoí mikus lény. Öl, mert éhes. A többit nem pusztítja el: meghagyja tartaléknak. Ha az emberevő tigris betör a falvakba, mindig csak egyet hurcol magával.
– Általában kit? – tudakolta Forsyth.
– Általában a legkövérebbet – mondtam.
– Gondolja, hogy mérleget cipel a hóna alatt?
– Különös érzéke van hozzá, hogy megállapítsa, ki a falu legkövérebb embere.

– Kösz, megnyugtatott.
Aztán jelentőségteljesen a négyőnk közül kétségkívül legtestesebb Haseltine-ra nézett.
– Azonkívül – folytattam –, az emberevő tigrist, úgy tűnik, irritálja a másság.
– A micsoda?
– A normálistól, vagy inkább hagyományostól való eltérés. Például, ha bajusza van valakinek. Az emberevő tigris előszeretettel hurcolja el a bajuszosokat.
Ismét mindhárman Haseltine-ra néztünk. Egészen véletlenül csak neki volt közöttünk bajusza. A felügyelő lehorgasztotta a fejét. Már dühöngeni sem volt ereje.
Jó órába került, amíg kellemes csevegés közepette visszaküzdöttük magunkat az itatóhelyre. Mielőtt azonban kimásztunk volna a liánok és páfrányok közül, megálljt intettem.
– Legjobb lenne, ha előremennék.
Mivel nem érkezett ellenvetés, a tisztás szélén árválkodó páfrány alá hasalva kibámultam a vízpartra. Szerencsére nemhogy tigrist nem láttam odalent, de még nyuszit sem.
Félrehajtottam a leveleket, és leballagtam a patakhoz. Szemem fölé ernyőztem a kezem, aztán megfordultam és visszasétáltam a páfrányokhoz.
– Kijöhetnek. Elmúlt a vész.
Elsőként Mosbacher mászott ki a levelek közül, majd Forsyth, végül Haseltine. Forsyth megvakargatta a mellét, és ingerülten a vízre nézett.
– Meg kellene tiltani, hogy ezek a vadállatok felügyelet nélkül mászkáljanak összevissza.
Mosbacher sóhajtott.
– Kinek kellene felügyelnie rájuk, nagyokos?
Forsyth megvonta a vállát.
– Tele van a világ nyugdíjas főzsaruval.
Haseltine letörten leroskadt a fatönkre, de egyetlen pillanatra sem vette le a szemét az erdőről.
– Megtöltenék a kannákat?
Ezúttal már sokkal szelídebben szólt a hangja tulajdonképpen nem is parancsolt, inkább kért.
Kannáinkkal a kezünkben lekocogtunk a partra. Éppen bele akartam menteni az edényemet a vízbe, amikor Mosbacher megállított.
– Várjanak csak egy pillanatra! Mintha valami úszna a felszínén.
Forsyth a víztükör fölé hajolt, és beledugta az ujját a fodrozódó habokba.
– Olaj?
– Itt?

Valóban mulatságos volt elképzelni, hogy az ember alig járta dzsungel közepén olajfoltos legyen a víz.
– Márpedig ez valami szennyezőanyag. Hé, felügyelő, nem jönne ide?
Haseltine felemelte a fejét, majd kelletlen léptekkel lekecmergett hozzánk.
– Mi van már megint?
– Valami úszik a vízen.
Haseltine a vízre nézett és behunyta szemét. Amikor kinyitotta, nem tükröződött benne más, csak halálos fáradtság.
– Mi úszik?
– Éppen arra lennék kíváncsi én is. Maga szerint mi a csoda ez?
Haseltine is beledugta az ujját, aztán megszaglászta. Szimatolta néhány másodpercig, majd szó nélkül visszadugta a vízbe, lemosta róla a valamit, és dörzsölgetni kezdte a zsebkendőjével.
– Mi a szar ez? – kérdezte szokott stílusában Forsyth. – A tigris? Meglátta magát, és rémületében belecsinált a patakba? Meg tudja állapítani, micsoda?
Haseltine felemelte a fejét. Merev volt az arca, mint a nyugalmazott rendőrfelügyelő szobráé a bostoni Szent András téren.
– Meg.
– És micsoda? Olaj vagy szar?
– Egyik sem – mondta Haseltine. – Vér.

Újabb negyedóránkba került, amíg megtaláltuk a szennyezés forrását. Nem messze az itatótól: egész pontosan, harminc-negyven lábnyira a folyással szemben, döglött, fekete kecskebak hevert a vízben. Csak én vettem észre körös-körül, az oldalához tapadó faágak olyan ügyesen támasztják alá, hogy el ne szabadulhasson. Mintha vízipatkányok vagy vidrák vontak volna köré védőhálót.
Forsyth ránézett, aztán megfordult és megtörölgette a homlokát.
– Én mindjárt elhányom magam.
– Csak lehetőleg ne a vízbe – kérte Mosbacher.
Haseltine rám pillantott.
– Ez... micsoda?
A kos nyakán húzódó hatalmas vágás nem hagyott kétséget az állat halálát illetően.
– Áldozat.
– Úgy érti... feláldozták valakinek?
– Minden bizonnyal a Káli-hívők.
– És... miért dobták a patakba...?
– Soha nem hallott még róla, hogy a hinduk vegetáriánusok?
Haseltine nem öklendezett ugyan, de könnyedén lemondott a tervéről, hogy az itatónál töltsük meg a kannáinkat. Mivel azonban feltétlenül szükségünk volt vízre, kénytelenek voltunk mégiscsak visszatérni a dzsungel sűrűjébe. Mire egy másik itatóhelyen megtöltöttük a kannáinkat és a vállunkra vettük őket, dél felé járt az idő.
Szó sem lehetett róla, hogy ezen a napon elinduljunk Maidapurba.

Naraszinha oszlopa

1.

A nap hátralévő része azzal telt, hogy felkészültem az estére. Miután kiderült, nem vághatunk neki a maidapuri útnak, kisétáltam az erdőből a víz nélkül árválkodó medencék partjára. Még egyszer megszemléltem a barátságtalanul vicsorgó napparipákat, a mandapam csarnok csalogató oszlopsorát.

Hogy is szól Naraszinha története? Sem a palotában, sem a palotán kívül...

Leültem a legelső medence partjára, és bár tudtam, hogy alapjában véve reménytelen dologra vállalkozom, megkíséreltem belebújni James Sarandon ezredes bőrébe. Megpróbáltam elképzelni, mit érezhetett, amikor megsejtette rajongásig szeretett lánya halálát.

Néhány percnyi erőteljes koncentrálás után mintha megelevenedett volna körülöttem a világ. Mintha egy ismeretlen, titokzatos erő visszarepített volna a múltba. Bár a templomromok változatlanul ott maradtak az orrom előtt, mintha frissebbnek, fiatalabbnak látszottak volna az oszlopok. Távolról, a páfrányokon túlról kiáltást hozott a szél: alighanem ormányosokat terelő elefántboyok hangját.

Már-már reménykedni kezdtem, hogy sikerül megelevenítenem magam előtt a múltat, amikor egy csapásra semmibe veszett az alig kezdődött vízió. Újra csak ott találtam magam a medencék partján, összekuporodva, mint egy nagybeteg majom.

Sóhajtottam, és úgy határoztam: teszek egy utolsó látogatást Lord Lovernál.

2.

Legnagyobb meglepetésemre Lord Lover már nem volt a sátoroszlophoz bilincselve. Matraca szélén üldögélt és békésen kanalazott valamit egy tányérkából, amit Pamela tartott az orra elé. Jöttömre mindketten felnéztek, de csak Pamela látszott örülni az érkezésemnek.

Melléjük guggoltam, és sokáig figyeltem, ahogy Lord Lover gyermeki mosollyal az arcán a babkonzervet zabálja.

Pamela sóhajtott és megszorította a kezem.

– Haseltine levette róla a bilincset és visszarendelte a vérebét.

– Történt valami?

– Rájött, hogy egyszerre úgysem tudnak mindenkire figyelni. Az a hülye kis liba többször is elaludt a férjem vállán. Mindenesetre, meg kellett ígérnie, hogy nem próbál meglógni.

– Megígérte?

– Én ígértem meg helyette. Hiszen azt sem érti, most miről beszélünk.

– Holnap reggel visszaindulunk Maidapurba.

Riadtan pislantott rám: még Bentonshire urának a táplálását is abbahagyta.

– Hiszen azt mondtad, tudod, hol van Káli anya nyaklánca! Nem próbálod megkeresni?

Megvontam a vállam.

– Kinek lenne haszna belőle? A Káli-hívők szétszéledtek, az indiai államnak kisebb gondja is nagyobb annál, minthogy ereklyéket gyűjtsön...

– Az a nyaklánc felbecsülhetetlen értéket képvisel!

– Nincs szükségem ilyesfajta értékekre. Túlságosan is sok ember vére tapad hozzá. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha hagyom, ahol van. Nyugodjék békében!

Úgy ugrott fel, hogy kifordult a tálka a kezéből a paradicsomos bab Lord Lover ölébe ömlött. A szerencsétlen lord bamba képpel bámult a babra, mintha nem tudta volna felfogni, honnan az ördögből került egyetlen pillanat alatt az ölébe ez a sok-sok apró kis madártojás?!

– Ezt nem teheted, Leslie!

– Miért ne tehetném? Hiszen én tudom egyedül, hol rejtőzik. Pamela vádló tekintettel Lord Loverra mutatott.

– Miatta nem teheted meg! Ő az életét tette fel rá, hogy megtalálja. S most, amikor már itt van a siker kapujában...

– *Én* bukkantam rá, nem *ő!*

– De az ő segítsége nélkül soha nem jutottál volna a közelébe!

Volt valami a hangjában, ami gondolkozásra késztetett. Pamela megérezte, hogy elbizonytalanodtam, mert tovább ütötte a vasat.

– És a rovar? A ki tudja, milyen értéket képviselő sünbogár?
Megvakartam a fejem búbját.
– Igaz, ami igaz...
– Nézz rá, kérlek! Nézz rá! Ha valami ezen a világon még visszaadhatná az egészségét, akkor csakis Káli anya nyaklánca lehet az! Különben örökké... ilyen marad.
Lord Loverre pislantottam, aztán megcsóváltam a fejem.
– Már nem hiszel benne, hogy... gyilkos?
– Szégyellem magam, hogy egyetlen pillanatig is elhittem! Gondolkodtam a dolgon, és hirtelen rájöttem az igazságra. Érdekel?
– Hogyne érdekelne!
– Sokat töprengtem a történteken. Minden porcikám tiltakozott ellene, hogy azt higgyem: egy hidegvérű gyilkos felesége vagyok.
– Nem te lennél az első a világon.
– Tüzetesen végiggondoltam mindent. Rájöttem, hogy Haseltine bizonyos értelemben helyesen következtetett. Valóban a hagyományos, brit versenyszellem az igazi tettes.
– Nocsak.
– Kérlek, ne gúnyolódj. Nincs jogod hozzá, hiszen elvégre az én férjeimet ölték meg.
– Bocsáss meg, Pam. Igazad van.
– Hányan is voltak, akik versenyeztek, hogy megleljék Káli anya nyakláncát? Lord Hereford, Lord Fergusson, Lord Lover és... Sylvia Sarandon-Holt. Miért gondolja mindenki, hogy Lord Lover ölte meg az előző férjeimet? Miért nem gyanakszik senki a negyedikre? Sylviára?
– Csak azért – mondtam nyugodtan –, mert őt magát is meggyilkolták. Még ha fel is tételezzük, hogy az előző két férjedet ő segítette át a másvilágra... saját maga nem végezhetett saját magával. Nem is beszélve a halála után elkövetett gyilkosságokról.
– Ez igaz. Csakhogy ketté kell választanunk a dolgokat. Először ő gyilkolt, aztán őt magát is meggyilkolták!
– Például Lord Lover – mondtam.
– Hallgass! Ezt hallani sem akarom! De a Káli-hívők megölhették. Ahogy De Capitanit, és Steve Jamest is megölték.
Nem volt kifejezett ostobaság, amit állított. Legalábbis nem nagyobb, mint az a feltételezés, hogy Lord Lover fojtotta meg a barátait és Sylvia Sarandon-Holtot is.
– Nos? – kérdezte. – Mi a válaszod?
– Mivel kapcsolatban?
– Lord Lover egészségét csakis Káli nyaklánca adhatja vissza.
– Nem tudom – mondtam. – Gondolkodnom kell rajta.
– Hát csak gondolkozz, Leslie. De mielőtt még eldöntenéd, mit akarsz tenni, szeretném felhívni valamire a figyelmedet. Elég jól ismerlek ahhoz, hogy feltételezzem: nem szeretnéd, ha kedvenc bogaraid a

kincskeresők áldozatává válnának. Márpedig, ha nem kerül elő Káli anya nyaklánca, minden esélyük megvan a pusztulásra. Mit gondolsz, mi lesz itt, ha Haseltine közzéteszi a jelentését? Ezrek, ha nem tízezrek rohanják meg a naptemplomot, mindent letaposva, ami az útjukba kerül. Kő kövön nem marad, ha megszagolják, mit rejtenek a romok. – Lehajolt, felvette a tálkát és a sarokba tette. – Gondolkozz azon, amit mondtam. A mérleg egyik serpenyőjében Káli nyaklánca, a másikban Lord Lover, és a naptemplom.
– És kicsoda a mérleg nyelve? – tudakoltam.
Rám nézett, és sokat ígérően a szemembe mosolygott.
– Te, darling. Egyedül csak te.

Winner a matraca szélén üldögélt, és bosszúsan maga elé bámult. Még az sem tudta feldobni, hogy felbukkantam az ajtóban.
– Maga az? – kérdezte nem is titkolt csalódottsággal a hangjában.
– Miért? Kit várt?
– Őszintén szólva Miss Cuttnert.
– Csak nem akarja elszeretni Haseltine-tól?
– Ne ízléstelenkedjék. Megígérte, hogy hírt hoz Lord Loverről.
– Azt én is megtehetem. Egyébként miért nem sétál át hozzá személyesen?
Megigazgatta a hevenyészett kötést a vállán, és szomorúan rám meresztette kiugró gülüszemét.
– Azt mondta az az állat, lepuffant, ha kiteszem a lábam a sátorból.
– Magára miért van kirúgva?
– Fejébe vette, hogy én voltam Lord Lover ítélet-végrehajtója. Ő adta ki az utasításokat, én meg öltem.
– Aha. Akkor miért lőtt magára őlordsága?
– Haseltine meg van győződve róla, hogy Lord Lover meg akart szabadulni tőlem.
– Ebben lehet valami.
– Menjen a fenébe!
– Lássa be, nem hétköznapi dolog, ha egy kenyéradó lord, csak úgy belepuskáz kedvenc vadászába. Minden ok nélkül!
– Az volt az oka, hogy bepörgött. Nem látott mást maga előtt, csak nagy-nagy vörös ködöt.
– Mikor beszélt Haseltine-nal?
– Fél órája. Be van csinálva... Tisztára roncs az a hülye. Nem is tudnám megmondani, kitől fél jobban: valami Sabu nevű tigristől-e, vagy a Káli-hívők zsinegétől. Nem tudja, honnan szedte ezt a Sabut?
– Fogalmam sincs róla.
– Tiszta őrült a pasas. Csak legalább a dióverőm nálam lenne. Nincs véletlenül puskája?
– Haseltine lefegyverzett.
– Vigye el az ördög. Holnap el akar indulni az a barom. Remélem, nem engedi!
– Hogy tudnám megakadályozni?
– Üsse le, vagy mit tudom én! Ha elindulunk, meg fogunk dögleni. Tudnia kellene, hogy a dzsungel nem gyerekjáték. Arról nem is beszélve, ha ezek a szarosok megszimatolják, hogy hányadán állunk, egyetlen éjszaka valamennyiünk nyakára ráteszik a hurkot. Csináljon már valamit, a jó istenit neki!
Annyit csináltam, hogy biccentettem, és kimásztam a sátorból.

Tenni azonban egyáltalán nem volt szándékomban semmit.
Már csak azért sem, mert egy-két apróságtól eltekintve, kifejezetten jól jött nekem, hogy Haseltine elterelte rólam a figyelmet.

Pussy-baba egy óriási páfránybokor árnyékában üldögélt, a festőállványát rakosgató Timothyt figyelte, aki éppen akkor lett kész a vászon felszerelésével, amikor odaléptem mögé.
– Nem zavarja, ha munka közben bámulják? – kérdeztem óvatosan.
Belemártotta az ecsetjét egy tengerkékféle festékkupacba, és legnagyobb meglepetésemre nem a vászon legtetejére, hanem a legaljára kente.
– Megszoktam. Megszoktam, hogy minden hülye le akarja nyalni a festéket a vásznamról.
– Látom, felhőtlen a kedve.
– Ha festhetek, mindig az.
– Ma reggel csipkelődő hangulatban van a drágám.
Timothy megfordult és felém bökött az ecsetjével.
– Tudja, min töprengek már percek óta? Hogy lehet-e valami a képmágiában.
– Ezt hogy érti?
– Egyesek szerint beteljesül, amit a festők a vásznaikra álmodnak. Kíváncsi lennék rá, ha lefestem a templomot, és mellé kenem a felakasztott Haseltine-t, megtörténik-e a valóságban is.
– Ha maga akasztja fel, feltétlenül.
– Esküszöm, szívesen megtenném. Látja ezeket a csodálatos arányokat? Istenem... és ez az őrült azt akarja, hogy hagyjam itt életem legcsodálatosabb modelljét...!
– Van stukkerje, Tim?
Timothy kezében megállt az ecset.
– Kellene?
– Tartsa magánál, és ne hagyja, hogy Haseltine elkobozza.
– Oké. Miről van szó?
– Lehet, hogy éjszaka szükségem lesz a segítségére.
– Juj, de cuki! – lelkendezett Pussy-baba. – Végre gyilkolni fogunk?
– Megkeressük a fojtogatókat.
Erre szemmel láthatóan lelohadt a lelkesedése.
– Muszáj?
– Attól tartok, igen.
– Jézusom! Megmondaná, miért?
– Mert ha nem mi keressük fel őket, ők keresnek fel bennünket.
Nem mondhatnám, hogy okosabbak lettek tőle. Timothy az orrához emelte az ecsetjét nem törődve vele, hogy az elegáns kék pettyet hagy maga után.
– Úgy gondolja... ezek a fickók esetleg... hozzásegítenek ahhoz, hogy tovább festhessek?

– Még az is megeshet.
Lelkesen felém rázta az ecsetjét, minek következtében az én arcomon is kivirágoztak a kék szeplők.
– Hát ez óriási! Ha találkozik velük, adja át nekik szívélyes üdvözletemet. – Aztán egyetlen pillanat alatt elkomorult a képe és bánatosan megrázta a fejét. – Azaz, mégse. Nem tudom feledni De Capitanit és Steve-et... és a gyerekeket sem. A szentségit neki, senkit sem tudok feledni! Mi a fenéért kellett őket felakasztani a kőfütyire?
Kérdőn nézett rám, annak ellenére, hogy nem tőlem várta a választ.
Pedig én is megadhattam volna neki.

5.

Éppen arra gondoltam, hogy még egyszer, talán búcsúzóul körüljárom a sikhara tornyot, amikor Miss Cuttner bukkant fel a közelemben. Arcán bávatagon szelíd mosoly ült úgy forgatta jobbra-balra a fejét, mintha a szanaszét röpködő tarka pillangókat csodálná.

El akartam osonni mellette, de szerencsétlenségemre észrevett, sőt fel is ismert.

– Maga az, Mr. Lawrence? – fordította felém rövidlátó szemét.

– Hova igyekszik?

– Miről van szó, Charity? Amint látom, felhagyott az önkéntes őrszolgálattal.

– Éppen ez az, amiről szót kéne váltanunk.

– Hát akkor váltsunk.

– Istenem... így elég nehéz. De azért megpróbálom. Talán az lenne a legjobb, ha mindjárt belevágnék a közepébe. Meg vagyok ugyanis győződve róla, hogy Lord Lover a gyilkos. És... én átkozottul félek, Leslie. Azt hiszem, Lord Lover és Winner csak a megfelelő alkalomra várnak, hogy megöljenek bennünket.

– Ennek némiképpen ellentmondani látszik az a szomorú tény, hogy Lord Lover bedilizett, Winner pedig megsebesült. Ráadásul éppen Lord Lover sebesítette meg.

– Igen... ez kétségtelen. Ennek ellenére, valami azt súgja, hogy mégiscsak az alkalomra várnak.

– Maga szerint, Charity, mikor jön el ez az alkalom?

Hunyorogva a szemembe nézett és megszorította a kezem.

– Ez csak öntől függ, Leslie.

– Tőlem?

– Haseltine elmondta, mire megy ki a játék.

– Mire?

– Káli anya nyakláncára. Haseltine szerint ön tudja, hova rejtette James Sarandon a kegytárgyakat, melyeket a varanaszi Káli-templomból rabolt el. Tényleg tudja, hol a nyaklánc?

– Tudom.

– Hát ez óriási! Ha érdekelnének a smukkok, biztos megvesznék a gyönyörűségtől.

– Nem érdeklik?

– Engem kizárólag a mitologikus képek izgatnak, abból pedig van itt éppen elég. Ezért is jöttem önhöz, hogy tanácsot kérjek... bizonyos dologgal kapcsolatban.

– Miről van szó?

– Legelőször is a vőle... azaz Haseltine-ról.

– Milyen tanácsot tudnék adni magának, Charity?

Megremegett a szája széle, és óriási könnycseppet pottyantott a medence szélére.
– El kell mondanom valamit, Leslie. Én nagyon, de nagyon szegény családban nőttem fel. Olyan nyomorultak voltunk, hogy majdnem belevakultam. Méghozzá szó szerint. Kislány koromban kaptam egyszer egy szembetegséget, ami miatt most ilyen vaksi vagyok. Nem volt annyi pénze a családnak, hogy kezeltessenek, azért csak akkor kerültem valami alapítvány révén orvoshoz, amikor már majdnem késő volt.
Nem volt világos előttem, mit akar tőlem. Csak nem arra akar megkérni, hogy szerezzek neki itt, a dzsungel közepén egy normális szemüveget?
– Mindezt csak azért meséltem el, mert... ez.idáig nem kényeztettek el túlságosan az égiek. Azt mondják, nem vagyok a legcsúfabb nő a föld kerekén, mégsem tolongtak értem a kérők. Bár volt egy-egy barátom... aztán, valahogy mindig vége lett az egésznek anélkül, hogy komolyra fordult volna a dolog. Ne higgye, hogy bárkinek is a nyakába akartam volna varrni magam, de mégis... bizonyos koron túl az emberben néha felmerül a hogyan tovább kérdése. Család, gyerekek, ilyesmi. Nem tudom, érti-e, mire gondolok?
– Tökéletesen – biztosítottam.
– Ezért aztán, amikor Haseltine megkérte a kezem, elgondolkodtam. Jó, nem vagyok kifejezetten beléesve, azonkívül a korkülönbség sem kicsi... mégis, arra gondoltam, miért is ne? Megállapodott egzisztencia nyugodtan folytathatom mellette tudományos kutatásaimat. Mit szól hozzá, Leslie?
Ugyan mit szólhattam volna? Lopva végigpillantottam rajta, és arra a megállapításra jutottam, hogy Charity Cuttner Haseltine-nal kötött házassága is be fog vonulni azoknak a rejtélyeknek a tárházába, amelyek egyfolytában szaporodnak azóta, mióta az őskor hajnalán, egy fa alatt összefutott egy hím- és egy nőnemű előember. Charity ugyanis egészen közönséges kifejezéssel élve, szuperbombázó volt, amelyen még vaksin pislogó szeme is csak igen keveset tudott rontani, a felügyelő viszont...
Sóhajtottam és megvontam a vállam.
– Mit szólhatnék, Charity? Ezt önnek kell eldöntenie. Számomra nem marad más, minthogy gratuláljak az elhatározásukhoz. Továbbá azt kívánom...
Gyorsan a számra tette az ujját.
– Csitt! Nem ez a lényeg. Azt szeretném, ha... nem viseltetne ellenséges érzelmekkel a vőlegényem iránt.
– Miért viseltetnék?
– Kérem, Leslie, felesleges tiltakoznia. Azt szeretném, ha... ugyanazon az oldalon állnának. A vőle... Haseltine nem akar mást, mint

felderíteni néhány brutális gyilkosság tettesét. Lehet, hogy a módszerei kissé, hogy is mondjam csak… nem kifejezetten finomak, de meg kell értenie őt. Annyira, de annyira fontos neki, hogy elkapja Lord Lovert!
– Már elkapta.
– Még be kell bizonyítania, hogy valóban ő és Winner volt a tettes. Ezért… mégiscsak jó lenne, ha előkerítené Káli nyakláncát.
A levegőbe meredtem, mintha a sikhara torony furcsa kiszögelléseit vizsgálgatnám. Amikor visszafordultam, komor volt az arcom és határozott.
– Előkerítem, Charity. Megígérhetem magának, hogy előkerítem. Bár, hazudnék, ha azt mondanám, hogy Haseltine felügyelő miatt teszem.
– Mi… kor?
– Még ma éjjel.

Mielőtt elváltunk volna, Charity bocsánatot kért amiatt, ahogy Lord Lover sátrában bánt velem. Természetesen megbocsátottam neki.
Búcsúzóul hozzám hajolt és megcsókolt. Nem volt egészen ártatlan a csókja, és talán kissé tovább is tartott volna a kelleténél, ha nem bukkan fel az oszlopsor bejáratánál Dévi. Charity erre gyorsan felpattant, és vaksin búcsút intve besüllyedt a páfrányok közé.
Dévi megkerülte a medencéket, aztán odasétált hozzám. Csúfondáros mosoly ült az arcán, ahogy testére igazította félrecsúszott szárját.
– Megzavartam?
– Hova gondol?
– Mintha Miss Charity túlságosan is gyorsan tűnt volna el a balfenéken.
– Most jutott eszébe, hogy nem kapcsolta le a gázfőzőt a tejberizs alatt. Egyébként merre járt, ahol a madár sem jár, legfeljebb a majmok és a fojtogatók?
– Az antarálá csarnokban.
– Remélem, nem a Sivalingamnak vitt áldozatot?
– Mondom, hogy csak az antaráláig merészkedtem. Valaha templomi táncosnőnek készültem. Azóta is, ha antarálá csarnokba lépek, libabőrös lesz a hátam, és egyre azon töprengek, talán mégiscsak a szüleimnek volt igaza. Dévadászivá kellett volna lennem. – Barátságosan a kezemre ejtette a kezét. – Mikor szándékozik megvalósítani a tervét?
– Mire gondol?
– Káli nyakláncára.
– Még ma éjszaka.
– Nincs szüksége segítségre?
– Egyelőre nincs.
Elgondolkodott, majd rám emelte dióbarna tekintetét.
– Lal Bahadur szerint ön soha nem dolgozik egyedül. Így van most is?
Nem lett volna értelme, hogy eltitkoljam előle az igazságot.
– Így.
– Tehát van köztünk valaki, aki segít önnek.
– Mondjuk, hogy van.
– Megtudhatnám, ki az?
– Nem.
– Bízik benne?
– Amennyire egy tapasztalt zsaruban csak bízni lehet.
– Csak nem Haseltine?
– Lenne ellene kifogása?
– Dehogyis. Hol a kisfiú?

– Lelépett.
– Elengedte?
– Nem a fiam, hogy lakat alatt tartsam.
– Maga valamit eltitkol előlem.
– Ugyan már, mit titkolnék?
– Ne haragudjék meg érte, de... néha az az érzésem, hogy ön egy nagy gyerek.
– Amennyiben?
– Lyukas benzineshordók között üldögél és sorra gyújtogatja a gyufaszálakat. Észre sem veszi, hogy a lyukakon át már a lábunkra ömlik a benzin. Lal Bahadur azzal etetett, hogy maga a legzseniálisabb fickó, akit valaha is látott életében, én hülye bedőltem neki. Azt hittem, ide jövünk, maga csak megrázza magát és máris fellebben a titkok fátyla. Erre mi történik? A gyilkos tovább gyilkol, maga pedig mint egy vajákos őrült, a romok között mászkál és időnként maga elé mormol valamit. Winnert lelövi Lord Lover Lord Lovert letartóztatja Haseltine Forsyth, vagy hogy a fenébe hívják, mással se törődik, mint hogy hol és a nap mely szakában tegye magáévá azt a női Rambót Mosbacher a majmokat számlálja a fán tegnap már háromszázig jutott, de összekeverte őket és kénytelen volt újra kezdeni Haseltine lefegyverez mindenkit az a vaksi lány pedig rettegésben tartja az egész tábort a mordályával. Forsyth és Pussy mást sem csinál...
– Ezt már említette, és különben sem igaz, mert Forsyth most éppen fest.
– Ez csak olyan lehet nála, mint a moziban az öt perc szünet alatti sósperecevés.
– Ne legyen már ilyen gonosz! Egyáltalán, mit kellene tennem? Holnap visszafordulunk, maga visszatér Bombaybe, beül a langyos fürdőkádjába és elfelejti a történteket. A Káli-legendát, a fojtogatókat... Apropó, azt hiszem, őket azért majd magának kell megkeresnie a bombayi piacon.
Tett néhány lépést hátrafelé, felemelte a fejét, toppantott, és rám kiáltott:
– Gyűlölöm! Érti? Gyűlölöm!
Felkapta szárija szélét, és kecses gazellaként átfutott a fűvel benőtt előtéren a sátrak felé.
Naraszinha, az oroszlánember együttérzőn vigyorgott rám.

7.

Mivel sehol nem találtam idekint, megrugdostam Werner Mosbacher sátra oldalát.
– Itthon van?
– Várjon, kimegyek.
Előbb izzadt fejét tolta ki a résen, majd utánamászott maga is.
– Történt valami?
– Valaki árulkodott, hogy egyfolytában a majmokat számolja.
– Számolnám, ha lennének. Egyelőre eltűntek a fickók. Azonkívül még szívesen tanulmányoznám az épületet is, de... nem óhajtok felkerülni a Sivalingamra.
– Megkérhetném valamire?
– Miről van szó?
– Az éjszakáról. Hajlandó lenne megkeresni velem Káli anya nyakláncát?
Azt hittem, meglepődik az ajánlatomon, de a szempillája sem rezzent.
– Nem túl veszélyes buli ez?
– Ha nem az lenne, egyedül csinálnám.
– Lehet, hogy találkozunk a fojtogatókkal is?
– Lehet.
Megvonta a vállát és belecsapott a tenyerembe.
– A magáé vagyok. Hánykor találkozunk?
– Tízkor az oszlopcsarnok bejáratánál.
Elgondolkodva rám nézett, majd összevont szemöldökkel a levegőbe bökött.
– Tudja, min töröm a fejem?
– Na min?
– Hogy elférünk-e ketten a Sivalingamon?
És még rám mondta Dévi, hogy gyerekesen viselkedem.

8.

Mint feldobott kő zuhant a dzsungelre a trópusi éjszaka. Alighogy a napkorong eltűnt a sikhara torony csipkés széle mögött, felcsendült az őserdő éjszakai kórusa. Előbb a tücskök kezdték magas, trillázó hangon, majd az éji madarak folytatták figyelmeztető kiáltásaik összefonódtak a majmok riadt sivalkodásával. Nem messze, talán a patakparti itatónál dögevők verekedtek a levágott kecske tetemén: felháborodott morgásuk és fenyegető ugatásuk mintha a szomszédos bokrok alól hallatszott volna.

Árnyék olyan hirtelen bukkant elő a sötétből, hogy riadtan ütésre emeltem a kezem.

– Mi van? Pánikba esett?

– Hol tanult meg ilyen halkan járni?

– Még áruházi tolvaj koromban. Mi az ábra?

– Egy óra múlva kezdődik. Megpróbálom megtalálni Sarandon ezredes kincsét.

– Mennyi az esélye, hogy rátalál?

– Szeretném remélni, hogy száz százalék.

– Nekem milyen szerepet szán?

– Szeretném, ha pillanatra sem veszítene szem elől. Egyszerűen nem tudom kiszámítani az ellenfél lépéseit.

– Legalább azt tudja, ki az ellenség?

– Részben.

– Jézusom!

– Legyen önálló – csak ennyit mondhatok.

– Könnyű mondani – dohogott. – De amikor a fickó nem akar leszállni rólam!

Amikor vigyorogni próbáltam, erőteljesen az oldalamba bokszolt.

– Fogja be a száját és vigyázzon a bőrére! Majd megoldom valahogy. Hogy is mondják a németek? Kéz- és lábtörést!

– Kéz- és lábtörést!

Ugyanolyan hangtalanul, ahogy jött, be is olvadt az éjszakába.

Visszamentem a sátramba, ledőltem a matracomra és vártam, hogy eljöjjön az idő.

Az idő helyett azonban mintegy tíz perc múlva Pamela jött el. Alighanem el is szundíthattam egy kissé, mert amikor felriadtam, már ott feküdt mellettem. Ahogy végigfutott rajta a kezem, azonnal rájöttem, erre az éjszakára sem a téli szerelését vette magára.
Bár soha nem volt ellenemre Pamela közeledése, ezúttal igyekeztem távol tartani magamtól. Sajnos, valahányszor sikerült kitolnom a takaró alól, mindannyiszor ügyes, kígyómozgással visszaügyeskedte magát.
Végül úgy látszott, feladja. Éreztem, hogy forró könnyek öntözik az ingem.
– Miért... nem? Ó, Leslie, miért nem? Mit mondhattam volna neki?
– Ez nem a szerelem éjszakája, Pam – suttogtam kényszeredetten. – Ez a halál éjszakája!
Olyan szorosan font át a karja, mint a liánok a dzsungel óriásfáit.
– Éppen azért, Leslie. Éppen azért. Szerelem a halál árnyékában.
Mire felocsúdtam, letépte magáról azt a néhány apró ruhadarabot is, ami rajta volt.
– Szeretni akarlak. Nem tudom, mi vár ránk, de szeretni akarlak.
Bármi is történjék velünk, tudnod kell, hogy azért jöttem hozzád, mert... úgy akartam.
– Tudom, Pam.
– Akkor szeress. Nagyon szépen kérlek, szeress.
Mit tehettem volna mást? Szerettem.

10.

Pamela háromnegyed tíz tájban távozott. Felkapta vékonyka köpenyét, magára terítette, aztán a sátor bejáratához lépett.

– Megkeresed, Leslie?

– Megkeresem, Pam.

– Még ma... éjjel?

– Azt hiszem, igen.

Bágyadtan elmosolyodott és könnyeket morzsolt szét a szeme sarkában.

– Hát akkor... sok szerencsét. Szeretném, ha tudnád, hogy mindazt, amit tettem... amiért bebújtam az ágyadba, azért volt, mert... valóban be akartam.

– Soha nem fogok megfeledkezni róla, Pamela.

Szóma anya megállt égi vándorútján és ellátottá a száját. Fogalma sem volt róla, miért e könnyes búcsú, amikor még nem történt semmi jóvátehetetlen.

Pedig tudnia kellett volna, hogy már igenis megtörtént.

11.

Amikor Pamela elment, süket csend ereszkedett a sátrak környékére. Néha előfordul a trópusi őserdőben, hogy mintha varázsütésre történne, beáll a csend. Elhallgatnak fészkükön a mindig éhes madárfiókák, a majmok riadtan lapulnak hevenyészve összetákolt rejtekeiken, még a ragadozók is szoborrá dermednek a bokrok alján.

Nágaföldön ilyenkor azt suttogják az öregek, hogy a szaop jimcsók, a gonosz szellemek kiszabadultak Kum-jeng isten bambuszszálakból és liánokból épített börtönéből, hogy végigszáguldva a dzsungelen, friss hússal töltsék meg feneketlen zsákjaikat.

Ez a várakozással teli, döbbent csend uralkodott abban a pillanatban is az őserdő felett, amikor Pamela távozása után elhatároztam, pihenek még egy negyedórát.

Felráztam a párnám, fejem alá gyűrtem és Pamelára gondoltam.

Arra riadtam, hogy odakint ismét elszabadul a pokol. A tücskök és kabócák vad, riadt cirpelésbe kezdtek menekülő majmok apró lábainak dobogásától volt hangos a mandapam csarnok környéke valahol a fák magasában ragadozó madár sivalkodott diadalittas örömmel.

Éppen felültem volna, hogy lassan felkészüljek az éjszakára, amikor árnyék esett sátram oldalára. Egyetlen pillanatig azt hittem, elaludtam a megbeszélt időt, és Mosbacher jött értem.

– Weraer?

Mintha válaszolt volna valaki. Ha akartam, igennek is vehettem a mormogását.

– Werner? Ön az?

Az árnyék felmagasodott a bejárat előtt. Mintha intett volna, hogy menjek már ki.

Szóma anya újra csak benézett a sátor belsejébe talán arról akart meggyőződni, valóban készen állok-e a nagy kalandra.

Félig felemelkedtem, hogy az ajtó felé induljak, amikor megreccsent mögöttem valami. Amilyen sebesen csak tudtam, a szűk hely ellenére is, megfordultam.

Aztán rájöttem, jobban tettem volna, ha nem forgolódom, hanem megpróbálok kirontani az ajtón.

A reccsenő hangot ugyanis a sátorponyva repedése okozta, amely éppen abban a pillanatban vált ketté az orrom előtt, amikor hátrafordultam.

A rés ezredmásodperc alatt kitágult, beugrott rajta egy árnyék, gáncsot vetett, majd amikor elveszítettem az egyensúlyom, az ágyamra lökött.

A Szóma anya elképedt tekintetéből kiröppenő sugarak egy borotva élén csillantak meg, amelyet ismeretlen támadóm szorított a

nyakamhoz.

12.

Tettem ugyan egy bátortalan kísérletet, hogy lerázzam magamról, de ahogy a borotva éle megbirizgálta nyaki ütőerem környékét, felhagytam a mocorgással. Olyan mozdulatlanná dermedtem, mint Naraszinha az oszlopán.

A hold rémülten eltakarta a szemét egy fátyolfelhővel, majd félelmét legyőzve elhessentette a felhőrongyot. A felsugárzó erős fényben Lord Lover komor, de egyáltalán nem őrült arcára esett a tekintetem.

– Lord Lover... ön az?

Felelet helyett szabad kezével a zsebébe nyúlt, kirántott belőle egy fojtózsineget és gyors, tapasztaltnak tűnő mozdulattal a nyakamra hurkolta.

– Ha nem teszi, amit mondok, a Sivalingamra kerül – sziszegte fenyegetően, majd becsattantotta borotváját és zsebre vágta. – Jobban kedvelem a fojtózsinórt – tette aztán hozzá sokat sejtetően. – Álljon fel!

Felálltam.

– Jöjjön be, Winner!

Egyetlen pillanatra elsötétült a nyílás, ahogy a nagyvadvadász beoldalgott az ajtón. Lord Lover csúfondáros képpel nézett a szemembe.

– Azt hitte, bediliztem, mi?

– Részben.

– Volt egy unokaöcsém, aki viszont valóban megbuggyant, szegény. Ifjú koromban többször is meglátogattam az elmeosztályon. Ott láttam, hogyan viselkednek a bolondok.

– Rám is rám fért volna egy hülye unokatestvér – sóhajtottam. – Akkor nem tudott volna olyan könnyen átejteni. Egyébként mit akar tőlem?

– Nem találja ki?

– Ha jól sejtem, Káli nyakláncát.

– Pokolian jól sejti. Mégpedig a lehető legrövidebb időn belül. Mire felvirrad a hajnal, távol akarok lenni ettől a helytől.

– És én? Nekem milyen sorsot szán?

– Attól függ, hogyan viselkedik. Ha azt teszi, amit tennie kell, megússza élve. Ha makacskodik, ráfizet.

– Mennyi időm van a gondolkodásra?

– Semennyi. A sátor oldalához támasztottam egy tábori ásót és egy lapátot. Hallom, mind ez idáig nem sikerült senkit eltemetniük, mert sorra megléptek a hullák. Hát nekem sikerülni fog! A maga hullája nem lép meg előlem, arra mérget vehet!

– Elég nem szép öntől, Lord Lover – mondtam szemrehányón –, idecsal a dzsungelba, aztán megfenyeget, hogy megöl.

– Szép, nem szép, ez a helyzet. Ha okoskodik, legfeljebb aközött választhat, hogy úgy vágjam-e el a torkát, vagy úgy fojtsam-e meg.
– Mint a többieket?
– Nem ez a megfelelő alkalom, Mr. Lawrence, hogy vallomást tegyek. Azt majd megteszem a bíróság előtt, ha elkapnak, és élve odakerülök. Szóval, hajlandó megkeresni nekem Káli anya nyakláncát?
– És ha... azt mondanám, nem tudom, hol van? Hogy csak blöfföltem?
Lord Lover megcsóválta a fejét és Winnerre mosolygott.
– Szóról szóra azt mondja, amit megjövendölt, Charles. Ennek ellenére sem fogom a gyalogsági ásóval szétverni a koponyáját, ahogy ön javasolta. És azt sem hagyom, hogy ön megtegye. Inkább megfojtom. Nos, Mr. Lawrence? Válaszoljon. Egy, kettő... három!
A következő pillanatban elsötétült előttem a világ. Elkeseredett vinnyogásféle tört ki a torkomon, miközben ujjaim Lord Lover ingébe téptek. Bentonshire urának acélkemény tekintete a szemembe fúródott. Mielőtt elveszítettem volna az eszméletem, vagy kiköptem volna a tüdőm összeszorult torkomon át, éreztem, hogy meglazul a zsineg a nyakamon.
– Sajnálom magát, Lawrence – hallottam vastag, selyempapír rétegen át Lord Lövér hangját. – Igazán sajnálom. Talán még barátok is lehettünk volna. Mindenesetre, több dobása nincs. Vagy igent mond, vagy elbúcsúzhat az életétől. Ha még egyszer meghúzom a zsinórt, nincs az az isten, amely megállíthatna. Egy, kettő...
– Stop! – emeltem fel a kezem. – Nyert, Lord Lover.
Hidegen, nagyképűen elvigyorodott.
– Tudtam, hogy meg fogom törni. Nyugtassa meg a tudat: az okosok mind megtörnek. Csak az ostobák játsszák a hőst. Néhány év múlva aztán már senki sem emlékszik a hősiességükre. Na gyerünk, álljon fel! A zsinórt nem veszem le a nyakáról nehogy ostobaságot csináljon. Van fegyvere?
– Nincs.
– Winner, kérem, nézzen körül.
Intett, hogy bújjak ki a nyíláson. Közvetlenül utánam ő is kimászott, úgy, hogy egyetlen pillanatra sem engedte el a zsinór végét.
– Jó, ha tudja, hogy előrehaladott korom ellenére is kitűnő erőben vagyok. Ne is reménykedjék, hogy ki tudja tépni magát egy fáradt aggastyán szorításából. Ha megpróbálná, az a halálát jelentené.
– Majd vigyázok – ígértem.
– Helyes. Kész van, Winner?
Lord Lover végigpillantott a páfrányokon, az egyre hangosabbá váló dzsungelen, majd beterelt a lombok árnyékába.
– Remélem, eldőltek, mint a hasábfák – morogta a sátrak felé csippentve a szemével. – Holnap elindulnak Maidapur felé. Jó utat, hölgyeim és uraim.

– És ön? Önök?
– Az az én dolgom. A magáé pedig az, hogy megkeresse Káli anya nyakékét.
– Lady... Pamela?
– Önre hagyom. Úgyis megkóstolta már. Remélem, megnyerte az ízlését?
– Lord Lover, ezt nem tűrhetem...
Először nézett rám enyhe döbbenettel a szemében.
– Furcsa fickó maga, hallja-e! Végül is Lady Pamela még az *én* feleségem. Ön akarja megvédeni, *tőlem?* Különben ne legyen lelkifurdalása, évekkel ezelőtt lemondtam már róla. Az élete mellé őt is megkapja ajándékba, ha megkeresi nekem Káli anya nyakláncát. Winner, hol a pokolban van már?
Winner ebben a szempillantásban bukkant fel a sátor ajtajában.
– Nincs nála fegyver, uram. Úgy látszik, váratlanul érte Haseltine akciója.
– Na, az az emeletes barom is megér egy misét! Hozza az ásót és a lapátokat, hátha szükség lesz rájuk. És csak halkan, óvatosan, nehogy a többiek felriadjanak. Sajnos, aki ennek ellenére is felébredne, annak ez lesz az utolsó ébredése.
Ebben a pillanatban értettem csak meg, mekkora veszélyben forog Mosbacher.
– Álljanak csak meg egy pillanatra! – torpantam meg, kockáztatva vele, hogy a hurok megfeszül a nyakamon. – Tudomásukra szeretném hozni, Mr. Mosbacher az oszlopcsarnoknál vár rám.
Lord Lover azonnal kitalálta, miről van szó. Kikerekedett szemmel, elismerő mosollyal nézett rám.
– Szóval, maguk is ezt az éjszakát szemelték ki. – Aztán a homlokára csapott és Winnerre nevetett. – Persze... hogy is lehetett volna másképpen, hiszen holnap reggelre Haseltine indulást vezényelt. Eszerint Mosbacherrel akarta felmarkolni az ereklyéket. Ejnye, ejnye, Mr. Lawrence! Képes lett volna lelépni Káli anya nyakláncával anélkül, hogy megbízóját és jóakaróját értesítette volna?!
– Megbízóm és jóakaróm olyan sikeresen alakította a buggyantat, hogy felültem neki. Egy sült bolondot csak nem vihettem volna magammal, kincset keresni. Arról nem is beszélve, hogy Haseltine úgy őrizte, mint a koronaékszereket szokás a Towerban. Apropó, hogy tudott meglépni előle?
– Bár nem tartozik magára, azért elmondom. Mr. Winner volt szíves jól fejbe csapni. Remélhetőleg reggelig alszik tőle, mint a bunda. Ne féljen, nem esett baja. A londoni zsaruknak kemény a fejük, mint az alumíniumkonténer. És ugyanúgy kong is, ha ráütnek.
– Nem is tudtam, hogy sebesült kézzel akkorát lehet ütni – mondtam Winnerre pislantva.

Winner és Lord Lover elégedetten mosolyogtak össze.
– Sosem hallott még vérpatronról, amilyeneket filmforgatásoknál használnak? Hát egy ilyen találta el Charlest, nem én!
El kell ismernem, nagyon jól kifundálták a dolgot.
Meg is lettem volna lepve, méghozzá nem is akárhogyan, ha már néhány perccel Winner „sebesülése” után nem jöttem volna rá magamtól is, mi történt valójában az orrom előtt.

Lord Lover megszorította a nyakamon a hurkot. Éppen csak annyira, hogy érezzem, ott van.
– Odasétálunk az oszlopcsarnokhoz. Van Mosbachernál fegyver?
– Azt mondta, nincs.
– Az ő baja, ha mégiscsak lenne. Na, gyerünk!
Óvatosan, az árnyékba húzódva sétáltunk el a vízmedencék mellett. A hold kitartóan követett bennünket az ágak között, mintha nem akarna hinni a szemének.
Pedig hinnie kellett. Egyelőre olyan látszata volt a dolognak, mintha nagyon rosszul állna a szénám.
Mosbacher a megbeszélt helyen szobrozott, az egyik oszlop árnyékában. A hold figyelmeztetőn megállt a fák felett, rálőve néhány nyílsugarat. A szőke német jóleső érzéssel nyugtázta, hogy Szóma anya törődik vele és lehunyta a szemét.
Lord Lover előretolt.
– Menjen. Tegyen két lépést előre! Ha ostobaságra akarná rábeszélni magát, gondoljon arra, hogy Winner célba vette a barátját.
Léptem kettőt Mosbacher felé, aztán halkan elfüttyentettem magam.
– Werner!
Mosbacher felemelte a fejét, majd szemrehányón az órájára pillantott.
– Ember, maga egész három percet késett!
Mivel a hurok nem engedett tovább, megálltam. Mosbacher csodálkozva ráncolta össze a szemét.
– Mi van magával? Mintha gyökeret eresztett volna a lába.
– Jöjjön ide, kérem!
– No,de...
– Mindent megmagyarázok, csak jöjjön ide!
Mosbacher megvonta a vállát, aztán odasétált hozzám.
– Miről van szó?
Winner kinyújtotta puskáját a páfrányok árnyékából és Mosbacher oldalához nyomta:
– Erről.
Mosbacher ekkor rám nézett: olyan lenéző tekintettel, ahogy csak az igen gyáva emberekre szokás.
– Ezt maga találta ki?
– Dehogy én – védekeztem. – Mr. Winner és Lord Lover voltak szívesek megmagyarázni, ha meg akarom menteni az életét, le kell fegyvereznem. Van stukkerja?
Szó nélkül a zsebébe nyúlt és egy rövid csövű 38-ast ejtett a fűre.
– Már nincs.
– Azért én megnézném – készségeskedett Winner. – Bújjon csak be az

árnyékba!
Mosbacher sóhajtott és belépett a fák árnyékába. Winner gyorsan végigtapogatta, majd elégedetten visszahúzta a kezét.
– Semmi, Lord Lover.
– Helyes. Akkor, Mr. Lawrence, akár kezdetét is veheti a nagy varázslat. Miből jött rá, hol rejtőzik a nyaklánc?
– Naraszinha legendájából. Bizonyára ön is tudja, hogy amikor Sarandon ezredes elefántjai hátán a templomhoz érkezett, a kis Hannah már nem volt az élők sorában.
– Természetesen tudom.
– Azt is tudja, hogy megfojtották?
– Az ördögbe is... sejtettem!
– Sajnos, a menekülők között mindenféle rendű és rangú emberek akadtak: többek között phansigarok is. Egyik csoportjuk ellenséget látott a kislányban, és annak ellenére végzett vele, hogy a többség nem így akarta, és hogy saját szabályzatuk is tiltotta a külföldiek és a gyermekek megölését.
– Undorító férgek!
– Eddig azt hittem, nincsenek is indulatai, lordom.
Lord Lover mélyet sóhajtott.
– Mit ért maga az én problémáimból, Lawrence?! Mit tudja maga, miféle féreg harapdálja a lelkem, amióta csak szerelmese lettem az indiai templomoknak!!
– Féreg?
– Az bizony. Csúnya, ocsmány féreg. Hogy több kedve legyen a kereséshez, elmagyarázom, hiszen még fiatal az idő. Nos, mint mondottam, szerelmese lettem az indiai templomoknak, az emberi alkotókészség, és bátran mondhatom, az emberi elme eme nagyszerű alkotásainak. Csak egyetlenegy bibi van a dologban. Nem szeretem az embereket, akik ezeket a ragyogó építményeket létrehozták. Gyűlölöm az indiaiakat, Mr. Lawrence! Bármennyire is elkeserítő, ez a helyzet.
– Hiszen a felesége is félig az!
– Pamela? Kétségkívül:.. Kezdet kezdetén vele azért még kivételt tudtam tenni, ma már azonban vele sem. De most nem erről van szó... Szeretem a templomokat, ugyanakkor gyűlölöm azokat, akik létrehozták őket. Ez a disszonancia aztán nem mindennapi problémákat okoz nekem. Ezért meg kell értenie, hogy nem viszonyulhatok olyan megértő módon egy brit állampolgár gyilkosaihoz, mint ön. Különben folytassa, amit elkezdett!
– Ahogy óhajtja. A kis Hannah Sarandont tehát megölték, majd elmenekültek a környékről, egészen pontosan egy föld alatti rejtekhelyre húzódtak vissza, mivel nem tudhatták, nem hoz-e katonákat a nyakukra a fájdalmában félőrült apa. Ne kérdezze, honnan tudta meg Sarandon, hogy a lánya meghalt erre senki nem

adhat választ. Mindenesetre, amikor megértette, hogy expedíciója kudarcot vallott, nem óhajtott visszatérni Varanasziba. Itt akarta bevárni a feleségét. A kincset elrejtette, majd megírta az asszonynak a rejtekhelyet. Elővigyázatosságból nem direkt, hanem képes formában. Bizonyára arra is felkészült, hogy mire az asszony Maidapurba érkezik, ő már nem lesz életben. Azt remélte, hogy felesége, aki ugyanúgy rajongott az indiai kultúráért, mint ő, képes lesz megfejteni rejtjelezett levelét, birtokába veszi Káli nyakékét. Sajnos, a tények azt mutatják, túlbecsülte felesége ez irányú képességeit. De az is lehetséges, hogy Hannah Sarandonnak egyszerűen nem volt ideje megkeresni a kincset. Az elmúlt század végén aztán akadt valaki, egy Padmadharma nevű tudós, aki valamilyen okból a Sarandon-legenda nyomába eredt.
– Nem valamilyen okból – emelte fel az ujját Lord Lover –, hanem azért, hogy megkeresse Káli nyakláncát. Padmadharma már egészen közel járhatott az igazsághoz, azonban... néha az az érzésem, mintha nem is igazán akarta volna megtalálni, amit keresett.
– Tökéletes a meglátása, lordom – bókoltam, és tettem egy lépést hátrafelé, mivel Winner, alig észlelhetően meghúzta a hurkot –, Padmadharma valóban nem akarta megtalálni Káli nyakláncát.
– Ön szerint miért nem?
– Mert nem óhajtotta, hogy a britek kezére jusson. Padmadharma arról álmodott, hogy valamikor, a jövőben, amikor az önálló és független India birtokába veszi nemzeti kincseit...
– Lárifári! – fortyant fel Lord Lover –, Káli nyaklánca az egyetemes emberi kultúra része, még akkor is, ha ezek a mezítlábasok csinálták. Mr. Lawrence... ez is az Isten igazságtalanságainak egyike. Ezeknek a félmajmoknak adott ekkora tehetséget, ahelyett hogy... – aztán csak legyintett és elhallgatott.
– A történelem ön helyett is döntött, Lord Lover.
– Remélem, nem véglegesen.
– Mindenesetre itt az idő, hogy Káli nyaklánca azokhoz kerüljön, akiket megillet. Akiknek az ősei készítették, még ha egy szörnyistennő nyakára is.
Lord Lover kuncogva megrázta a fejét.
– Márpedig abból nem esznek! Harmincöt évet szántam rá az életemből, hogy méltó helyére kerüljön a nyaklánc. És oda is fog kerülni.
– Az ön vitrinjébe?
– Ez nem tartozik önre – mondta Lord Lover kitérően. – Inkább térjünk a lényegre.
– Hiszen ott vagyunk. Padmadharma megfejtette Sarandon ezredes rejtjelezett levelét, amely tulajdonképpen egy vers, és le is közölte a cikkében – úgy, mint saját maga gyártotta lábjegyzetet.
– Mit beszél? – hökkent meg Lord Lover. – Az a jegyzet vagy izé, vers,

nem Padmadharma alkotása?
– Nem bizony, lordom – mondtam kaján mosollyal. – Azt a verset Sarandon ezredes költötte. És pontosan megírta benne, hova rejtette el Káli anya nyakláncát. Csak ismerni kell Naraszinha, az oroszlánember és Hiranjakasipu démonkirály mítoszát.
Néhány szóban összefoglaltam nekik a történetet. Lord Lover és Winner tátott szájjal hallgatták: biztos voltam benne, nem sokat értenek belőle. Amikor befejeztem, Lord Lover rám förmedt.
– Mi ez a zagyvaság?
– Figyeljen csak, lordom: Brahma megígérte a démonkirálynak, hogy nem ölhetik meg, sem nappal, sem éjjel sem a palotájában, sem a palotáján kívül sem ember, sem démon, sem vadállat. Csakhogy Naraszinha nem volt egyik sem: ő emberoroszlán volt.
– Tréfálkozik velem? – hökkent meg Bentonshire ura. – Azt akarja bemesélni nekem, hogy egy zagyva mítosz alapján rátalált a kincsre? Winner! Vegye le a hurkot a nyakából, de tartsa rajta a fegyverét. Ha bármelyikük is megpróbálna meglépni, azonnal tüzeljen! Tehát, Mr. Lawrence?
– Sarandon ezredes alaposan felderítette a templomot, hiszen a lányát kereste. Kutatás közben, fájdalma ellenére is, észre kellett vennie a naptemplom páratlan szépségét a csodás reliefeket, az antarálá oldalfalain táncoló dévadászikat, az ormányukat emelgető elefántokat...
Lord Lover csípőre tette a kezét.
– Mondja, Lawrence, művészettörténet-órát akar tartani nekem? Tíz perc múlva a Sivalingamon lóg, ha nem produkál valamit.
– Hiszen éppen azzal próbálkozom. Egyelőre végigkövetem Sarandon ezredes útját.
– Hát csak kövesse, de gyorsan! Most éppen hol jár?
– A szentély előtt. De az már a templomban van.
– Naná, hogy ott van. Hol kellene lennie?
– Sarandon ezredes – folytattam zavartalanul –, azt hiszem, iszonyúan meglepődött, amikor a mandapam csarnok egyik oszlopán megpillantotta Naraszinhát, az oroszlánembert.
– Én is meglepődtem – morogta a lord. – És akkor mi van?
– Alighanem abban a pillanatban pattant ki az isteni szikra az agyából tudniillik, hogy mit kell tennie.
– Az enyémből is kipattant – mondta a lord. – És amit tenni akarok, annak három főszereplője lesz: maguk ketten és a Sivalingam.
Felnéztem az égen rettegő Szóma anyára, aztán a lordhoz fordultam.
– Hány óra van?
Lord Lover önkéntelenül is karórájára pislantott.
– Tíz múlt. De miért fontos ez magának? A napfelkeltét már úgysem éri meg.

Komor képpel emeltem fel a mutatóujjamat.
– Csak azért, mert a mítosz úgy szól, hogy amikor megölték Hiranjakasipu démont, sem nappal nem volt, sem éjszaka. Akkor mi lehetett?
– Mit tudom én! – fakadt ki a lord. – Hajnal?
– Este – mondtam vészjósló nyugalommal. – Este, mint most.
– Mire akar kilyukadni?
– Arra, hogy jó időben vagyunk. Este kell keresnünk a kincset. Továbbá, a versben szó esik Szóma anyáról is. Ön szerint ez mit jelenthet?
– Fogalmam sincs róla. Holdfogyatkozást?
– Azt is jelenthetné, de aligha arról van szó. Ne feledje, Sarandon ezredes, bár leírta a rejtekhelyet a feleségének... időpontot nem határozott meg. A kincs tehát bármikor megtalálható, csupán *Szóma anya sugarai* kellenek hozzá. A következő kérdés viszont az, hol végeztek Hiranjakasipu démonnal, ha egyszer sem a palotájában, sem a palotáján kívül nem volt szabad elpusztítani. Nos, lordom?
Elindultam előre. Winner, Lord Lover halk, figyelmeztető szavára felzárkózott mögém, fegyverét a derekamhoz értetve.
– Csak semmi trükk, megértette?
Lábunk alatt hersegett a fű, ahogy felfedezői makacssággal a templom felé igyekeztünk.
Néhány sietős lépés után felbukkant előttünk a mandapam csarnok bejáratához vezető oszlopsor. Ahogy az első oszlop árnyékába értem, lelassítottam a lépteimet és a holdfényben ázó óriási gyertyákra mutattam.
– Elvileg itt is megölhették volna a démonkirályt, de ez az oszlopsor, akárhogy is nézzük, még a templomon kívül van.
Szó nélkül haladtunk át a mandapam csarnokba vezető nyitott pavilon oszlopai között. Szóma anya, mint már annyiszor, most is oszloptól oszlopig követett bennünket. Ahogy az oszlopsor végénél visszafordultam, apró, fürge árnyékokat láttam átsuhanni a medencék között.
– Ezután következik a mandapam csarnok.
Lord Lover sóhajtott, de engedelmesen követett. Csak akkor rezzent össze, amikor a Mosbacher vállán nyugvó lapát nekiütődött az egyik oszlop oldalának éles, fémes csikorgással lecsúszott róla.
– Nem tud vigyázni?
Egészen addig törtettem előre, amíg el nem értem azt az oszlopot, amelynek oldaláról Naraszinha, az oroszlánember nézett ránk meghökkent tekintettel.
Tulajdonképpen csak most volt igazán alkalmam tüzetesen szemügyre venni a félig ember, félig állát lényt. Naraszinha nem tűnt rosszindulatúnak, ennek ellenére sem szerettem volna összefutni vele

egy magányos, őserdei éjszakán, vagy Londonban, a Sohóból hazafelé menet.
Ahogy végigmustrált bennünket, mintha eltűnt volna a csodálkozó mosoly az arcáról, ha nem tudtam volna, hogy lehetetlen, azt hittem volna, megnyalta a szája szélét. Két, vaskos szemöldökkel árnyékolt szeméből éles pillantást vetett ránk, mintha megpróbálta volna kitalálni, mit akarunk tőle ezen a nyugodalmas, Szóma anyától megáldott éjszakán.
– Ez itt Naraszinha – mutattam az emberoroszlánra, mintha csak egy diplomáciai fogadáson próbáltam volna összeismertetni a többiekkel –, Visnu negyedik inkarnációja, és azért jött a világra, hogy leszámoljon az embereket sanyargató Hiranjakasipuval. Tud követni?
Lord Lover arca megrándult, de néma maradt.
– Az *idő* után most a *helyet* is meghatároztuk – mondtam Mosbacherhez fordulva.
– Miféle helyet?
– Azt már tudjuk, hogy a démonkirályt este ölték meg: sem nappal, sem éjjel. De hol van a palotán kívül is, és a palotán belül is. Nos, hol?
– Itt? – kérdezte a szőke német csodálkozó képpel, körbemutatva a lapátjával.
– Itt, Werner. A mandapam csarnokban. Szerkezetét tekintve ugyanis a templomhoz is tartozik, meg nem is. Érti már?
– Hát... bizonyos értelemben, igen.
– Akkor próbáljunk meg ráhangolódni Sarandon ezredes gondolkodására. – Felemeltem a kezem és számolni kezdtem az ujjaimon: – Az időtényező egy. A hely kettő. Naraszinha három. Ezen a helyen, és ebben a pillanatban mindhárom egyszerre jelen van.
Szemem sarkából láttam, hogy immár nemcsak Lord Lover, hanem Winner is egyre elképedtebb arccal mered rám.
– Térjünk csak vissza a mítoszra. – Kissé teátrálisan felemeltem a fejem, és szavalni kezdtem Sarandon ezredes szanszkrit költeményének sorait:

Ha megleled Narának oszlopát:
A láda nyílik Káli szívét tárja:
A hat kerék forog Szóma fényében.

– Értik? Szóma fényében!
Mosbacher igyekezett ugyan felfogni a dolog lényegét, de az ő szemében sem láttam azt a csillogást, amely először az ősember szemében ragyoghatott fel, amikor rájött, hogy egy kődarab és egy fanyél segítségével csodát lehet művelni.
– Adva van tehát az oszlop, a fény, Szóma anya, és...
– ...a Sivalingam – mondta fenyegetően Lord Lover.

– De hol a hat kerék?
Mosbacher hüvelykjével az oszlopok közé mutatott.
– Odakint. Jobbról és balról is három-három.
– Csakhogy úgy nem stimmel a dolog. Hol bukkanhatunk *idebent* hat kerékre?
Lehajoltam, és megvizsgáltam Naraszinha oszlopának az árnyékát. Ha valóban szerepe van a történetben Szóma anyának, akkor csak annyi lehet, hogy jelzi, hol a nyaklánc.
Naraszinha mintha összerázkódott volna. Felemelte a fejét és idegesen rám vicsorgott. Alighanem csak most értette meg: a körülötte sürgölődő gyanús kinézetű, halvány bőrű férfiak nem csodálni akarják, hanem megfosztani mindattól, amit másfél évszázada őriz.
Szemügyre vettem az oszlop talapzatát, aztán Mosbacher felé nyújtottam a kezem.
– Adja ide az ásót!
Mosbacher engedelmeskedett, akárcsak Winner Lord Lovernak. Éreztem ugyanis, hogy ismét a derekamhoz nyomódik a fegyver csöve.
Letámasztottam a szerszámot az oszlop tövébe, majd oda, ahol a nyél véget ért, megnyálazott ujjammal húztam egy vonalkát. A vonalkához illesztettem a nyél végét, feltoltam Naraszinha farkáig. Pontosan egy és háromnegyed ásónyél magasságában lengedezett volna az oroszlánember farka, ha kiszabadulhatott volna a homokkő örök rabságából.
Leguggoltam a kőlapokra, majd az oszlop árnyékára szépen rámértem a másfél ásónyélnyi távolságot. Ha lett volna nálam komolyabb mérőeszköz, sokkal könnyebben ment volna a dolog. Ám így sem panaszkodhattam. Még mindig jobb ásónyéllel árnyékot méricskélni, mint ott függeni Siva lingamján holtan.
Alighanem Mosbacher is erre gondolhatott, mert nagy buzgósággal bökte az ásót arra a pontra, ahova mutattam.
Abban a pillanatban, ahogy az ásó megállt a mandapam csarnok két kőlap között megbúvó földjében, Naraszinha mintha felmordult volna.
Senki sem szereti, ha megszabadítják a kincseitől.

14.

Lord Lover úgy meredt előbb a holdra, majd az ásónyélre, mintha megpróbálna összefüggést keresni a kettő között.

– Ne haragudjék, hogy megzavarom, bizonyára komoly koncentrációt és elmélyülést követelő munkájában, de szeretném megkérdezni, mi a csoda ez, holdóra?

– Majdnem. Miután Sarandon nem adott időpontot, meg kell tudnom, hogyan változik Naraszinha oszlopának árnyéka.

Lord Lover feltette a monokliját és dühösen a lapátnyélre bámult.

– Imádkozni nem akar hozzá?

– Maradjon csendben.

– Igazán? Meddig?

– Tíz percig, ha kibírja.

Bentonshire ura tüntetően elővette a zsebóráját és a tenyerébe ejtette.

Szinte hallottam a percmutató monoton zakatolását.

Naraszinha lehajtotta a fejét. Mintha könnyek potyogtak volna a szeméből.

15.

Amikor letelt a tíz perc, Lord Lover lecsattantotta órája fedelét. Sóhajtva a lapátnyélhez léptem, hogy megpróbáljam meghatározni azt a képzeletbeli ívet, amelyet az árnyékon nem látható oroszlán húzott a kőlapokra. Amikor készen lettem, lehajoltam és megpiszkáltam a lábunk előtt húzódó kőpadlót.

– Mit keres?

– A Nap szekerét.

– Megbolondult? Hiszen maga a templom a napszekér! Ott találja az oldalán a kerekeit!

– Én egy másik napszekeret keresek. Sarandon ezredes versében nem a templomról van szó, hanem egy mandapam csarnokbeli napszekérről.

– Hol a fenében keressük?

– Itt kell lennie valahol. – Felemeltem az ásót és húztam egy képzeletbeli ívet. – Ennek az ívnek a közelében.

Valamennyien lehajoltunk, még Winner is, bár a fegyver csövét egyetlen pillanatra sem vette el a derekamtól.

Bármennyire is egyszerűnek tűnt a második napszekér meglelése, a gyakorlatban nem is volt olyan egyszerű. Az elmúlt évszázadok alatt alaposan megkoptak a padlót borító kőlapok, arról nem is beszélve, hogy a ki-bejáró szél beterítette őket az őserdő hulladékával. Annak ellenére, hogy érzékeltük a Káli-közösség rendszeres takarításainak a nyomát, nem volt könnyű megtalálni a különben is zsúfolt faragványok között Szurja isten kocsiját.

Végül is Mosbacher volt az, aki megtalálta.

Méghozzá olyan önfeledt ordítás kíséretében, mintha nem is az a veszély fenyegetett volna bennünket, hogy rövidesen karácsonyfadíszek leszünk a Sivalingamon.
Mosbacher feledve a sanyarú jövőt, térdre vetette magát a kőlapokon, és harsány kurjantás kíséretében kaparni kezdte az egyik dúsan faragott kockáról a rászáradt leveleket.
– Nézzék csak...! Mintha egy kereket látnék!
Nem kellett soká meregetnem a szemem, hogy én is észrevegyem a számtalan telt keblű istennő és sokkezű démon között a mogorva képű Szurja isten napkocsiját. Olyan dölyfösen hajtott benne égi útján, mintha csak az imént fröcskölte volna le nektárral a bárányfelhők szélén hüvelykjüket felé emelgető stopposokat.
– A napkocsi! – suttogta meghökkenve Lord Lover. – Biztos, hogy a napkocsi alatt van?
– Adja ide az ásót!
Winner azonban félretolt a fegyvere csövével.
– Majd Mr. Mosbacher kiássa.
Mr. Mosbacher egyelőre a kőkockát törölgette. Ha eddig azt hittem, nem érdekli más, csak a majmok, be kellett látnom, tévedtem. Olyan lelkesülten bámulta a simogatása nyomán kibontakozó mitológiai képet, mintha egy igazi Vinci-festményre bukkant volna szenespincéjük oldalfalán.
– Gyönyörű! Hogy is mondta, Mr. Lawrence? A hat kerék forog Szóma fényében? Nézzék csak a sugarak játékát. Mintha valóban pörögnének a küllők! Egyszerűen csodálatos!
Winner most őt piszkálta meg a puskacsővel.
– Csodálkozni ráér később is! Most ásson!
Ahogy Mosbacher ásója beleszaladt a kockakövek közötti résbe, megfeledkeztem mindenről. Arról, hogy Winner fegyverének csöve ott kóborol a vesém környékén, hogy Szóma isten lélegzetvisszafojtva figyeli gyanús tevékenységünket, talán még arról is, hogy a Sivalingam ott magasodik nem messze tőlünk az elhagyott szentély sarkában.
Ahogy a kockakő megbillent, Mosbacher megtörölgette az arcát, aztán Winnerre kiáltott.
– Emelje már ki valaki!
– Emelje maga!
Mosbacher kiegyenesítette a derekát, és egyértelmű mozdulatot tett Lord Lover felé.
– Ezt! Füttyentsen a kutyájának, hogy mozdítsa meg a mancsát, mert nem fogom egyedül feltúrni egész Indiát.

Lord Lover, aki szinte remegett az izgalomtól, éles hangon rám kiáltott.
– Segítsen neki, Lawrence!
Kelletlen képpel Mosbacherhez léptem. Mosbacher mintha csak véletlenül tenné, hozzám értette a könyökét. Én azonban tagadóan megráztam a fejem.
Mosbacher sóhajtott és megmozgatta a kőlapot. Amikor jó ujjnyira tárult a rés, megpróbáltam alácsúsztatni a tenyerem. Villámgyorsan ki is rántottam azonban, amikor észrevettem, milyen vastag. Ha nem vagyok elég fürge, úgy összelapítja az ujjaimat, mintha elefánt lépett volna rájuk.
– Adja ide a lapátot!
Winner mogorva képpel lehajolt érte, de ahelyett, hogy felém nyújtotta volna, egyszerűen hozzám vágta. Barátságosan rávigyorogtam, majd amikor Mosbacher ismét felemelte a kőlapot, a feltáruló résbe csúsztattam a szerszámot.
A várakozás feszült izgalmában tökéletesen megfeledkeztünk a külvilágról. Hiába futkostak az apró árnyékok közvetlen közelünkben, ezúttal ügyet sem vetettünk rájuk.
Mosbacher letette az ásót, és segített eltávolítani a napszekérbontású követ. A telt keblű lányok körül sündörgő démonok egyre vadabbul vicsorogtak ránk egyikük mintha felém nyújtotta volna karmos lábát.
Néhány pillanattal később feltárult előttünk a titkok bejárata. Azaz, csak feltárult volna, ha láttunk volna belőle valamit. Winner és Lord Lover azonban fölénk magasodtak, elfogva előlünk Szóma anya sugarait.
Mosbacher felnézett majd nem törődve a rá meredő fegyvercsővel, odébb taszította Winnert.
– Ha megkérhetném, ne szuszogjon a nyakamba. Libabőrös leszek tőle.
Winner felmordult, de Lord Lover, aki nyilvánvalóan tisztában volt vele, hogy a nagy felfedezésekhez szükség van némi levegőre, leintette.
– Menjen hátrébb, Charles! Inkább azt figyelje, nem ólálkodik-e valaki a közelünkben.
Winner hóna alá csapta a puskáját és sértődötten nekitámaszkodott Naraszinha oszlopának. Lord Lover megnyugtatóan rávillantotta a monokliját, de a második, ugyancsak kiemelésre váró kőlap gyorsan elterelte a figyelmét.
Amikor aztán ez a második is az első mellett hevert a feltárulkozó gödör mellett, Lord Lover mélyet sóhajtott.
– Uramisten! Itt állok egy harmincéves álom beteljesülése küszöbén, és nem látok semmit. Hol a lámpája, Charles?
Mosbacher kihasználva az alkalmat, a fülemhez hajolt.
– Figyeljen ide! Én elkapom a lordot, maga meg ordítson rá Winnerre,

hogy megfojtjuk a gazdáját, ha megmoccan!
Lord Lover felénk kapta a fejét, majd felvillant a lámpa a kezében.
– Csak nem valami ostobaságon törik a fejüket?
– Gyáva! – csikorgott mellettem Werner. – Istenem, csupa gyáva féreggel vagyok körülvéve!
Lehajoltam és beletúrtam a gödörbe. Egyelőre nem éreztem mást, csak langyos, porhanyósan puha földet.
Lord Lover lámpásának fénye, dacolva Szóma anya sugaraival, megállapodott a kezemen.
– Talált valamit?
Éppen nemet akartam inteni, amikor kemény tárgyhoz koccant a körmöm.
Mintha egy faládához értek volna az ujjaim.

17.

Bármennyire is igyekeztem fegyelmezni magam, úgy látszik, kiült az arcomra a felfedezés öröme, mert Lord Lover egyszerűen rám vetette magát.

– Talált valamit?

– Adja ide a lapátot!

Már nem is emlékszem rá, ki nyomta végül is a markomba. Arra emlékszem csak, hogy úgy járt a kezemben, mintha egy kajakverseny döntőjében hajtottam volna a cél felé. Túlzott buzgalmamban ügyet sem vetettem rá, hova hullik a föld: csak akkor hagytam abba a dühödt lapátolást, amikor Mosbacher köpködve és káromkodva megragadta a szerszám nyelét.

– Mi az istent csinál, ember!? Két pofára nyomja belém a földet!

Egyetlen szempillantás alatt elszállt a vörös köd a szemem elől. Első tiszta pillantásom Lord Loverra esett, aki szemét dörgölve, köpködve próbált megszabadulni kéretlen adományomtól. A második viszont arra a korhadt, eredetileg barna ládára, amely minden valószínűség szerint Káli anya nyakláncát rejtette.

Bár a kérdés még nem dőlt el, hogy végül is ki kit fog felkötni a Sivalingamra, valamennyiünket megbénított és némaságra késztetett a pillanat nagyszerűsége.

Önkéntelenül is a gödör fölül eltávolított kőlapokra pillantottam.

Azon a lapon, amelyet versbe foglalt a néhai Sarandon ezredes, lángolni látszott a napszekér. Szurja isten előrehajolva ostorozta a lovait, mintha végérvényesen el akarna menekülni előlünk.

Alatta lángolva forgott a hat kerék.

Amikor úgy-ahogy eloszlott a varázs, lehajoltam, hogy kiemeljem a ládát, de Lord Lover határozottan félretolt.
– Majd én. Én akarom!
Éreztem, hogy ez egyszer nem tanácsos ellenkeznem vele. Ha néhány kobra is befészkelte magát a ládába, az ő baja. Egy csapásra megoldódna minden problémánk.
Bentonshire ura óriási nyögések közepette megpróbálta kiemelni a ládát – egyelőre kevés sikerrel. Erőlködése közben olyasfajta hörgő röffentések szaladtak ki a száján, mint amikor a vaddisznó megpróbálja agyarával elkapni a fára kapaszkodó rémült turista lábát.
Megtörölgettem a homlokom, kíváncsian figyelve, meg tud-e birkózni a feladattal.
Lord Lover végül is megbirkózott. Minden erejét összeszedve, egyetlen hatalmas horkantás kíséretében kirántotta a földszagú ládát a gödörből. A kőlapokra helyezte, aztán ráborult, mint halott fia koporsójára a végzetet átkozó anya.
Winner odaugrott volna hozzá, de még idejében észhez tért. Inkább rám fogta a fegyvert és Mosbacherra kiáltott:
– Nézze meg, mi történt vele!
Mosbacher indult volna, de Lord Lover megrázkódott és feltérdelt.
Amikor megláttam az arcát, én is megrázkódtam, akárcsak ő.
Ha filmrendező lettem volna, holtbiztos, hogy Bentonshire urát kérem fel legújabb Drakula-filmem főszerepére. Mert Lord Lover olyan Drakula lett volna, amilyet Klaus Kinsky óta nem látott a világ.
Még Winner is döbbenten figyelte, ahogy Lord Lover szinte eszét veszítve ismét ráveti magát a koporsó formájú ládára. Mintha megfeledkezett volna arról, hogy áső, lapát, sőt kés is van a világon: merev, görcsbe ránduló ujjaival feszegetni kezdte a láda tetejét.
Mosbacher félrefordította a fejét, amikor a halk surrogással szétmálló deszkaszilánkok közül felbukkanó ujjak egyikéről-másikáról lepattant a köröm földdel kevert vér csöpögött róluk a gödörbe.
Winner egyetlen ugrással a láda mellett termett, és szelíd erőszakkal felemelte Lord Lovert.
– Ezt nem teheti, uram. Tessék, itta késem. Csak óvatosan, Lord Lover!
Lord Lover elkapta a kést, aztán tovább folytatta a láda tetejének aprítását. Úgy vágta-kaszabolta, mint részeg böllér a szomszéd disznaját.
A röpködő faszilánkok az arcomat érték, mint éjszakai rovarok pattantak le róla. Mosbacher óvatosan távolabbra húzódott, csak akkor oldalgott ismét vissza, amikor Winner jelentőségteljesen felé intett fegyvere csövével.

Aztán elérkezett a várva várt pillanat. Lord Lover vértől csöpögő késével felfeszítette a láda tetejét. Néhány apró szilánk még felröppent a levegőbe, majd a koporsóláda megadta magát.
Lord Lover éles, keselyűvijjogás-féle rikoltással beletúrt a belsejébe. Aztán amikor néhány pillanat múlva a hold felé emelte az arcát, még Winner is felnyögött a rémülettől.
Bentonshire urának az arca nem volt emberi arc – ehhez kétség sem férhetett. Mintha idegen világból érkezett ufonauta próbálta volna letépni magáról álcázásul felvett embermaszkját. Lord Lover arcbőre megnyúlt, orra félrecsúszott, szája hatalmasra tárult, mintha el akarta volna nyelni napisten templomát.
Amikor kiemelte vérben ázó ujjait a ládából, nem volt közöttük más, csak néhány csont: hegyes bordacsontok, csigolyák és egy vékonyka lábszárcsont.
A kis Hannah Sarandon csontjai.

19.

Lord Lover harsány sakálüvöltéssel végigvágta magát a mandapam csarnok padlóján. Szemei kifordultak. Sokkal, de sokkal fehérebbeknek tűntek, mint a kezében szorongatott csontok.

Winner megragadta a vállát, és megpróbálta talpra állítani.

– Ejnye, no, Lord Lover...! Tudja jól, hogy ezt nem szabad.

Lord Lover azonban nem tudott semmit. Előbb kiejtette kezéből a csontokat, majd vérző, körömtelen ujjaival ütni kezdte a domborművesre faragott kőlapokat. Minden ötödik-hatodik ütés után, hogy nagyobb nyomatékot adjon fájdalmának, a fejét is a kőlapokhoz verte.

Felemeltem Winner leejtett lámpását, és bevilágítottam a koporsóba.

A kissé már feltúrt, de még mindig jól felismerhető csontváz minden kétséget kizáróan a kis Hannah Sarandon maradványa volt. Ha lett volna hozzá lelkierőm, talán még a fojtás következtében deformálódott csigolyát is megkereshettem volna.

Ehelyett azonban még egyszer szemügyre vettem a gödröt. Alaposan megvizsgáltam a koporsó alatti földet, majd oldalra irányítottam a fénysugarat.

Nem kellett sólyomszem hozzá, hogy észrevegyem a másik, a koporsónál jóval kisebb faládát, amelyet Lord Lover idegrohamában figyelemre sem méltatott.

S amely aligha emberi csontokat rejtegetett.

Egyetlen, halk kiáltás kellett csak, hogy hozzám rohanjanak. Ha nagyobb lett volna a gödör, bizonyára bele is löknek. Így is Mosbacherbe kellett kapaszkodnom, hogy a tökéletesen eszét veszített, saját vérében fürdő Lord Lover rá ne sodorjon a kövekre.
A kis ládát azonban már Winner bontotta fel. Lord Lover mellette kuporgott, másodpercről másodpercre a láda felé rázva vérmocskos ujjait. Közben vinnyogott, mint a téli hidegben udvarra űzött kutya.
Ahogy a láda teteje felpattant, furcsa csend támadt a mandapam csarnokban. A langyos, kellemesen lengedező éjszakai szellő, mintha láthatatlan karmester intette volna le, abbahagyta a fúvást, a majmok kíváncsiskodó tolakodása is abbamaradt. A templom körüli dzsungel hallgatott mintha átjárta volna az elmúlt időkre való emlékezés.
Lord Lover vérezve, könnyezve és idegesen remegve belenyúlt a ládába. Amikor kihúzta a kezét, hosszú, kígyószerű, mintegy másfél méter hosszúságú lánc tekergőzött a karján, amelynek vége hangos csattanással zuhant a mandapam csarnok kövére.
Mosbacher szája lefittyedt, Winner leeresztette a puskáját, és megbabonázva meredt a holdfényben ázó csodára.
Káli nyakéke – mert hiszen mi lehetett volna más a ládikóban? – másfél évszázadnyi rabságból szabadulva tombolva szórta szerteszét a felületén megtörő holdsugarakat. Az öklömnyi, halálfejet mintázó gyémántokból készített nyaklánc mintha a túlvilág üdvözletét szikrázta volna felénk.
Lord Lover lassú, remegő mozdulattal a nyakába akasztotta, aztán letérdelt, vértől csepegő ujjait az ég felé emelve. Szájából, mint évszázadok óta hallgató végre kitörni készülő vulkánból a kövek, robbantak ki a szavak.
– Nyer…tem! Én… nyertem! Akárhol is vagy… Archi… bald, és te is, Simon… legyőztelek benneteket. És azt a szemét… kurvát is. Én nyertem… mint mindig.
Mosbacher és Winner megkövülve nézték a jelenetet. Bár én magam is meg voltam rendülve, igyekeztem kivonni magam a hatása alól. Hiszen tudtam, nehéz feladatok várnak rám még ezen az éjszakán.
A mandapam csarnokon ismét hideg fuvallat futott végig.
A mindeddig hallgató dzsungel egyetlen másodperc alatt életre kelt. Vijjogás, visítás, zokogás hangja töltötte be a templomot és környékét. Mintha mindazok lelkei, akiknek bármikor is köze volt Káli anya nyakláncához, egymásnak estek volna. Az éjszakai madarak vijjogásában vérszomjas démonok fenyegető kiáltására ismertem, a vaddisznók röfögése támadó ráksaszák hangját idézte, a majmok rémült sivítása a megfojtottak lelkeinek zokogására emlékeztetett.

Nekidőltem Naraszinha oszlopának, és keserűen az oroszlánemberre mosolyogtam.
Naraszinha félrefordította a fejét és hallgatott.

21.

Amikor felocsúdtam baljós gondolataimból, Winner éppen Lord Lovert próbálta felimádkozni a földről. A lord kábán hagyta, hogy Winner a hóna alá nyúljon és feltámogassa.

Winner nem tett tanúbizonyságot különösebben gazdag szókincsről, ha gazdájával kellett beszélnie. Szinte ugyanazokat a szavakat ismételgette immár hosszú percek óta imamalomszerű egyhangúsággal.

– Nem szabad, uram! Lord Lover, ezt nem szabad!

Mosbacher rám nézett, de szinte azonnal el is fordította az arcát. Alighanem örök időkre kihúzott barátai listájáról.

A tántorogva felálló Lord Lover Winner vállára hajtotta a fejét, és eszelős tekintettel Káli anya nyakékére meredt.

– Én nyertem, Charles! Mindig is tudtam... hogy én nyerek! Ha meghaltam volna is... visszajövök, hogy megkeressem a nyakláncot. Megvertem őket, Charles! Megtaláltam! Igaz?

Winner nyelt egyet, és szapora bólogatásba fogott.

– Úgy van, uram, ahogy mondja. A mérkőzést ön nyerte. Ön a győztes, Lord Lover!

– Óriási tévedés! A győztes én vagyok!

Valamennyien a kemény, határozott hang felé fordultunk. Winner felkapta a puskáját, én belekapaszkodtam Mosbacherba és lerántottam magammal a kőre. Lövés dörrent, a golyó elsüvített a fejünk felett.

Mire sikerült leráznom magamról a kapálódzó Mosbachert, nagyjából elintéződött minden.

Lord Lover a földön ült, ölében a nyakékkel, mellette Winner a karját tapogatta. A nagyvadvadász ingén átsötétlő vörös folt mintha azt mutatta volna, hogy ezúttal valódi a sebesülése.

Közvetlenül egy telt keblű, láthatóan ijedt képű táncosnő reliefje mellett Haseltine felügyelő állt, távcsöves puskával a kezében. Mellette Lady Lover és Charity Cuttner, diadalmas mosollyal a képükön.

Lord Lover felüvöltött, majd megpróbálta megfojtani magát Káli nyakékével.

22.

Az elkövetkező néhány perc a teljes zűrzavar jegyében telt el. Winner megkísérelte ugyan megkaparintani kőre esett puskáját, de mielőtt megtehette volna, könyörtelenül a kezére tapostam. Felkapnom sajnos nekem sem sikerült, mert Haseltine megakadályozott benne.

– Lawrence! – hallottam fenyegetően hideg hangját. – Maga csak menjen vissza szépen az oszlopához. Nem szeretem, ha benne kavargat a mancsával a levesemben.

Mit tehettem, elereszttettem Winner fegyverét és visszatértem Naraszinhához.

– A játszmának ezennel vége! Lord Lover, a törvény nevében letartóztatom!

– Milyen törvény nevében? – sziszegte a földről Winner. – Ez itt India, ha nem tévedek.

– Ezt csak bízza rám – mondta magabiztosan a felügyelő. – Ezúttal én vagyok felül. Charity, kérlek, vedd fel Winner puskáját!

Most fordult csak a figyelem Charity felé. A lány mintha még vaksibb lett volna, mint eddig. Tapogatózva indult a gödör mellett üldögélő Winner irányába.

– A meccset végül is én nyertem! – kiáltotta a boldogságban és megelégedettségben úszó Haseltine. – Letartóztatom, letartóztatom, letartóztatom!

Lord Lover ekkor legnagyobb meglepetésemre magához tért, leakasztotta Káli nyakékét a nyakáról és halottsápadt arcát Haseltine-ra emelte.

– Téved, felügyelő. Ezt a meccset mindenképpen én nyertem. Megtaláltam a nyakéket, és ez nekem éppen elég. Nincs olyan hatalom, amely elvehetne tőlem. Megkérdezhetem, mivel vádol?

Megdöbbentően tiszta és nyugodt volt a hangja, mintha nem is percekkel ezelőtt esett volna át néhány hisztériás rohamon. Haseltine csak hápogni tudott, mint a megkergetett kacsa.

– Hogy mivel vádolom? Megáll az ész! Méghogy mivel vádolom? Többrendbeli gyilkossággal, melyek egy részét Nagy-Britanniában, másik részét az Indiai Köztársaság területén követte el. Tagadja talán?

Lord Lover biccentett.

– Igenis tagadom. Nem öltem meg senkit. És nem is akartam. Ártatlan vagyok.

Nem tudom miért, de Haseltine hozzám fordult segítségért.

– Mit szól mindehhez, Mr. Lawrence? Ekkora pofátlanságot őrmester korom óta nem hallottam! Ötven éve nem fordult elő a prakszisomban, hogy egy gyilkosságsorozat kifundálója és részbeni végrehajtója a szemembe hazudjon. Hiába, változnak az idők és

változnak benne az erkölcsök is.
Lord Lover visszanyert fölénye birtokában megcsóválta a fejét.
– Azt hiszem, élete legnagyobb balfogását követi el, felügyelő.
Haseltine megvakargatta a bajuszát, aztán ismét csak hozzám fordult támogatásért.
– Hallja ezt, Lawrence? De minek is fecsérlem felesleges hadovával az időt? Lépjen csak oldalt, Winner! Álljon a tettestársa mellé! Lehet, hogy önre célzott Lord Lover? Lehet, hogy ami a gyilkosságok végrehajtását illeti, valóban ártatlan? Lehet, hogy ön rakta az áldozatok nyakára a hurkot? Menj hozzá Charity, kincsem, tapogasd meg a zsebeit. Nem szeretném, ha meglepetés érne. – Kinyújtotta a karját és sürgetőn Lord Lover felé intett. – Dobja ide a nyakláncot!
Lord Lover összerezzent, fájdalmas pillantást vetve élete álmára.
– Mielőtt odaadnám, szeretném, ha megígérne valamit.
Haseltine előremeresztette a bajuszát.
– Mit akar beadni nekem, he?
– Szeretném, ha megígérné segítségemre lesz abban, hogy kicsempésszük Káli nyakláncát Indiából.
Haseltine meghökkent.
– Maga megbolondult!
Lord Lover mélyet sóhajtott.
– Cserébe kezébe adom a valódi tettest. Minden írásos bizonyítékommal együtt.
Haseltine lassan Winner felé fordította a fejét.
– Mr. Winner?
Lord Lover megrázta a fejét.
– Mr. Winner ugyanolyan ártatlan, mint én. Soha senkit nem öltünk meg, és nem is akartunk.
Haseltine arca egyre zavarodottabb kifejezést öltött.
– Mr. Lawrence?
Nem tehettem egyebet, minthogy igazat adtam Bentonshire urának.
– Lord Lover és Mr. Winner valóban ártatlanok. Nem szárad a lelkükön senki halála.
Haseltine felnevetett. A változatosság kedvéért most az ő hangjából szállt felénk enyhe őrület.
– Hahaha! Méghogy nem vétkesek!? Akkor ki a fene az? Talán én magam?
Lord Lover felemelte a kezét, hogy rámutasson valakire, de egy metsző hang megtörte a mozdulatát.
– Lord Lover igazat beszél, felügyelő! Ez a szerencsétlen hülye, és hasonlóan idióta barátja képtelenek lennének bárkit is átsegíteni a másvilágra. Dobja el a puskáját, mert lövök!
Haseltine azonban nem engedelmeskedett. Jó zsaruhoz illően a hang felé kapta a fegyverét és meg is húzta volna a ravaszt, ha egy hatalmas

erő ki nem tépi a kezéből. Faforgácsok röppentek a levegőbe, majd mint fáradt hópelyhek, ráhulltak Káli anya nyakékének évszázados riyugvóhelyére.
– Menj oda, Leslie, szedd fel a fegyvereket, és támaszd az oszlophoz őket. Téged is figyelmeztetlek, hamar eljár a kezem, ha Káli anya nyakláncáról van szó.
Biccentettem és engedelmesen a kiásott gödör mellé léptem. Haseltine megkövült tekintettel figyelte a mozdulataimat, majd félig önkívületi állapotban szájába kapta vérző mutatóujját.
Felvettem a szétroncsolt tusú fegyvert és Winner puskájával együtt Naraszinha oszlopához támasztottam.
– Sétáljanak a gödör felé! Valamennyien. Gyere csak ide, Charity, kis kincsem.
Szinte csöpögött a méreg a szavaiból.
Charity kezében tartotta ugyan a revolverét, de nem merte ráemelni. Vaksin pislogott a holdfényben, mintha nem is egészen értené, miről van szó.
– Nyújtsd oda Mr. Lawrence-nek, édesem. Ha sokáig akarsz élni, nem próbálkozol ostobasággal.
Charity pislogott, majd határozott mozdulattal a markomba nyomta a stukkert. Aztán megszólalt nyugodt, méltóságteljes hangon.
– Sokáig? Mi az a sokáig?
– Azt bízd csak rám, cicám. Leslie, hozd ide a fegyvert!
Tudtam, hogy a puska csöve a mellemnek irányul, ezért nem kísérletezgettem.
Na meg nem is nagyon akartam.

Amikor már valamennyi fegyver Naraszinha oszlopánál hevert, Haseltine szinte sírva emelte felé a kezét.
– No, de Lady Lover...! Én egyáltalán nem értem ezt az egészet. Kérem, adja ide a pisztolyát. Az ilyen kétségbeesett magánakcióknak nincs semmi értelmük. A törvény majd megbünteti Lord Lovert.
Winner fájdalmas képpel megtapogatta a vállát, aztán a felügyelőre förmedt:
– Állítsa már le magát, Haseltine! Maga tényleg ilyen hülye?!
Haseltine alighanem ekkor döbbent csak rá, hogy végzetesen félreértett valamit. Szája lefittyedt, orra megnyúlt, szemöldöke felszaladt a homlokára – mintha saját karikatúráját alakította volna. Remegő ujjakkal Lady Pamelára mutatott, úgy potyogtak ki a töredékszavak a szájából, mint Nágaföldön a kerek fülű nyúl fenekéből a bogyók.
– Én csak... hiszen ez... lehetet... len! Hogy Lady... Pamela... gyilkos... és...
Sohasem tudta befejezni, mert Lord Lover váratlanul megszólalt.
– Pamela?
– Edmond?
– Még meggondolhatod magad, Pam. Winner és én elhatároztuk, a legjobb védőügyvédet fogadjuk meg neked.
Pamela elmosolyodott. Volt valami kislányos a mosolyában. Úgy köszönte meg férje ajánlatát, mint bakfis a csokor virágot.
– Köszönöm, Edmond. De azt hiszem, nem élek vele.
Lord Lover tett egy lépést előre.
– Azt hiszem, nagy hibát követsz el, Pamela.
– Ez az én dolgom, Edmond. Most már csakis az én dolgom.
– Pamela, kérlek.
– Ne merészelj közelebb jönni, Edmond!
Lord Lover mégis közelebb ment. Fel akartam kiáltani, hogy figyelmeztessem, de ahogy az arcára pillantottam, rájöttem, úgyis hiába kiáltoznék. Lord Lover feltette a monokliját és olyan fensőbbségesen magabiztos mozdulatokkal közeledett Lady Lover-hez, mint nem egy vérrokona a vérpadhoz a viharokkal sújtott angol történelem során.
– Edmond, figyelmeztettelek! Ha még egy lépést teszel, lelőlek.
Lord Lover nem tette meg a kritikus lépést: helyette előrenyújtotta a karját. Nyitott tenyerére akasztva ott függött Káli anya nyaklánca.
– Ezt akarod, Pam?
– Már nem akarom, Edmond. Már az enyém!
– Nincs hozzá jogod.

– Neked van?
– Minden britnek van, Pamela. Káli anya nyakékének a British Museumban a helye.
– Kérdezd meg az indiaiakat. Nem biztos, hogy megegyezik a véleményetek.
– Engem nem érdekel mások véleménye. Káli anya nyakéke a brit koronát illeti, és az övé is lesz.
Lady Lover megcsóválta a fejét.
– Tévedsz, Edmond. Káli anya nyakéke az enyém lesz.
– Hova futnál vele, Pamela? Nem bújhatsz bele egy egérlyukba!
– Sosem hallottál még plasztikai műtétről, kedvesem? Sohasem hallottál még róla, hogy vannak, akik arcot és nevet cserélnek? Nézz a nyakláncra! Egyetlen, apró kövéért száz orvos egymást ölné, csak hogy megcsinálhassa rajtam azt, amit szeretnék. Ne aggódj miattam, kedvesem. Inkább magadért aggódj. Azt hiszed, hálás leszek, amiért nem locsogtad el fűnek-fának a gyanúdat? Tudom, már odahaza is sejtetted, aligha lehet tiszta a kezem.
– Szerettelek, Pam.
– És most?
– Még most is...
– Jólesik hallani. Ugye, azért nem sértődsz meg, ha elhagylak?
– Az életem voltál, Pam.
– Voltam. És a közös életünk is csak *volt*, Edmond. De elég a locsogásból! Hajítsd ide, de egyetlen lépést se tégy előre! Meg ne próbáld...
Lord Lover olyan sebesen cselekedett, hogy alig tudtam követni a mozdulatait. Először még azt hittem, engedelmeskedik, és valóban, Lady Pamela felé hajítja a nyakéket, csak akkor döbbentem meg, amikor a gyémántlánc után maga is Pamela felé repült.
A következő pillanatban én is repültem. Naraszinha oszlopának tövéhez vágtam magam, kezembe kaparintva Charity pisztolyát.
Ujjam ráfonódott a ravaszra: meghúzni azonban már nem volt időm. Lord Lover Lady Pamela felé tartó szárnyalása megtört, Bentonshire ura fájdalmas nyögés kíséretében lehullott a kőre. A fegyver éles, ideges kattanása csak akkor vágott a fülembe, amikor a második lövés tenyérnyi darabot tépett ki az oszlop reliefjéből.
Winner felordított, Lord Loverre vetette magát, de a következő csattanás, őt is a kőre küldte.
– Leslie! Tedd a földre a pisztolyt!
Lehajoltam és letettem. Mosbacher nem törődve a ráirányuló fegyvercsővel Lord Loverhez kúszott és a hátára fordította.
Bentonshire ura csodálkozó tekintettel megpróbált a könyökére támaszkodni, de visszazuhant. A gyomra tájékából eredő apró vérpatak megkerülte Káli anya nyakékének évszázados nyughelyét,

majd gondolt egyet és fáradtan belecsepegett.
– Pam... el... a. Én...
Lady Lover megvetően elhúzta a száját és villámgyorsan lehajolt. Mire felocsúdtam volna, már az ő karján függött a gyémánt nyaklánc.
Mosbacher levette a mellényét és Lord Lover arcára terítette.
– Meghalt.
Haseltine felnyögött.
– Uramisten. Hát mi történik itt?
Esküdni mertem volna rá, még most sincs egészen tisztában vele, kinek mi a szerepe ebben az elátkozott rémtörténetben.

Mosbacher most Winner fölé hajolt, aztán viaszfehér arccal felegyenesedett.
– Kár, hogy nincs még egy mellényem.
Lady Lover ügyesen a nyakába akasztotta Káli anya nyakékét.
Charity, akiről eddig mintha megfeledkeztünk volna, hatalmasat sikoltott. Szája elé kapta a kezét és rémülten megtapogatta a hozzá legközelebb álló oszlopot.
– Jézusom! Pamela, itt valami rémes dolog történt. Pamela, itt rálőttek valakire! Istenem, hol a szemüvegem? A kontaktlencsém... Jézusom, pedig ez a legjobb kontaktlencse, amit csak kapni lehet! – Átölelte az oszlopot és igyekezett nem létező vállára hajtani a fejét. – Jaj, Pamela, segíts! Nem látok semmit. Mi ez a lövöldözés? Én ártatlan vagyok, én nem csináltam semmit, én csak a vőlegényemnek akartam...
Pamela ingerülten felkapta a fejét. Most figyeltem csak fel rá, hogy ez a Pamela már külsőségeiben sem az a Pamela, akit jól ismertem. Korábban telt és lágy vonásai élesek lettek, mint a késpenge. Ráadásul a hangja is megváltozott: elveszítette bágyadt bujaságát, hogy nem is emberi irgalmatlanságnak adjon helyet.
– Maradj veszteg, Charity. Leslie?
– Pamela?
– Teszek egy ajánlatot.
– Hallgatlak.
Oldalához szorította a fegyverét, majd szabad kezével megütögette a halálfejet mintázó gyémántokat.
– Fele-fele.
– Mit kellene tennem érte?
– Amit nekem. Meghalni. És más képében feltámadni. Velem maradni.
– Meddig?
– Örökkön-örökké. Nos, hogy tetszik az ajánlatom?
– A másik lehetőség?
Megrántotta a vállát.
– Találd ki.
– Halál?
– Elkísérheted őket. Lord Lover úgyis rajongott érted.
– A többiek?
– Álmukban fogom megölni őket. Vagy *fogod*.
– Ez a feltételed?
– Ez.
Mintha egyetlen, ezredmásodpercig fehéres villanás cikázott volna át a mandapam csarnok oszlopai között.
– Azt hiszem, nemet kell mondanom, Pam.

– Nem kedvelsz?
– Attól tartok, kedvellek. Bár, nem hiszem, hogy a hely és az időpont kedvező lenne érzelmeink elemezgetésére.
– Akkor?
– A *gyilkosokat* nem kedvelem.
– Ostoba előítélet.
– Lehet. Én mégis ezt az elvet vallom. Úgy érzem, nem is tudok egykönnyen változtatni rajta.
Pamela válla megrázkódott.
– Kár. Pedig... azt hiszem, nagyon jól megértettük egymást. Szerinted is?
– Szerintem is, Pam.
– A lelkiekben gazdag szeretők! Mindkettőt kihúzzák az emberiség nagy leltárkönyvéből. Sajnálom, Leslie.
Felemelte a fegyverét és rám akart lőni. Vagy Mosbacherra, aki ebben a pillanatban felém ugrott, hogy talán az oszlop mögé lökjön.
Az eldördülő fegyver hangja mintha a szívembe hatolt volna. Kitértem Mosbacher elől és Pamelához futottam. Mielőtt azonban elérhettem volna, Lady Lover hátrahanyatlott, fegyvere hangos csörrenéssel a kőlapokra zuhant.
Az ismételt fehér villanások hófehér szárivá alakultak át, majd felbukkant a semmiből egy kreol arc, piros pöttyel, bindával a homlokán.
Dévi maga köré csavarta lopakodásban meglazult szárját.
– Azt hiszem, idejében érkeztem.
Nekidőltem Naraszinha oszlopának és az oroszlánember hűvös testének döntöttem a homlokom. Mintha széles, karmos mancsok simogatták volna meg az arcom.
Vigyázva és nagy-nagy szeretettel.

Haseltine előbb rám bámult, aztán Dévire, végül Charityre.
– Szentséges ég! Mondja már meg végre valaki, mi történik itt?
Ekkor már Pamela mellett térdeltem. Lady Lover sápadtan rám mosolygott és megszorította a kezem.
– Hát ez nem jött be, Leslie. Nem hittem volna, hogy túljársz az eszemen. Ki ez a nő?
– Zsaru. Lal Bahadur embere.
– Gondolhattam volna. Még mindig... kedvelsz?
– Jól tudod, Pamela.
– Tudod, hogy valóban megöltelek volna? Ha nem jön ez a nő... már halott lennél.
– Tudom, Pam.
– És... mégis?
– Mégis, Pam.
– Az ördögbe is... talán át kellett volna gondolnom a dolgot. Csakhogy már késő. Nagyon eltalált?
– Orvoshoz viszünk, Pamela.
– Orvoshoz? Itt?
Dévi arca halálsápadt volt, amikor fölé hajolt.
– Pedig igyekeztem a lábára célozni.
Pamela fájdalmasan elmosolyodott.
– Elbliccelted a lőgyakorlatokat, kislány. Azt hittem, csak az angol zsaruk trehányak. Rosszul áll a szénám, mi?
Dévi szemét elfutották a könnyek.
– Mindent megteszünk, és...
Felugrott és Naraszinha oszlopa mögé menekült. Haseltine Charity kíséretében odaoldalgott hozzám.
– Azt mondja, *ő* volt a gyilkos?
Nem mondtam semmit, még csak nem is biccentettem.
– Akkor mi a francot szorongatja a kezét?
Felnéztem rá. Aligha lehetett sok jót kiolvasni a tekintetemből, mert tett egy jókora lépést hátrafelé.
Ismét lehajoltam. Pamela szemmel láthatóan mondani akart valamit. Pillanatok alatt megtört azonban bátorító mosolyom, amikor megéreztem a puskacsövet a hátamon.
– Álljon fel!
Hátranéztem. Haseltine állt mögöttem, rám szegezve Pamela fegyverét.
– Menjen a fenébe!
– Álljon fel, mert a vállába lövök! Kénytelen voltam engedelmeskedni.
Haseltine lehajolt, levette Káli anya láncát Pamela nyakáról, aztán

felém dörmögte.
– Nekem bűzlik itt valami, Lawrence! Valami nagy-nagy összeesküvést sejtek a háttérben. Álljon csak Mosbacher mellé! Úgy ni! Szóljon az indiai lánynak, hogy jöjjön elő, mert…
Dévi előjött, jobban mondva előtántorgott az oszlop mögül. Bár a bindá nem kenődött el a homlokán, arcán ezüstgyöngyökként csillogtak a könnyek.
– Menjen oda, Mr. Lawrence mellé! Helyes. Tehát ez a híres-nevezetes Káli nyakék? Csak azt nem értem, mi az ördögért ölik maguk egymást érte? Gyémántnak gyémánt, az igaz, de manapság nem könnyű ilyen cuccot piacra dobni. Egyébként…
Idáig jutott, amikor Charity Mosbachert megkerülve odabotorkált hozzá.
– Add ide, drágám, azt a láncot. Mindig is látni szerettem volna. Vagy legalább megtapogatni.
Haseltine gyengéd mozdulattal eltolta magától.
– Most nincs rá időnk, édes. Meg kell találnom a, patakot, megtölteni a kannákat, aztán…
Charity elmosolyodott. Lágy, vaksi mosollyal.
– Kár, édes.
Haseltine-hoz lépett és kitárta a karját, mintha meg akarná ölelni. Haseltine arcán ideges rángás futott végig. Úgy látszott, nem tartja ízlésesnek a halottak előtti ölelkezést.
– Tudod, Charity…
Aztán elhallgatott. Akárcsak az éjszakai madarak az ágak között. Majd felcsuklott a hangja, mintha nagy-nagy sérelem érte volna.
– Mi ez, Charity?
– Ez egy pisztoly, drágám. Tudod, néha a vaksi tyúk is talál stukkert.
Szavaival ellentétben Charity Cuttner már nem volt vaksi. Éles volt a tekintete mint a késpenge.
– Mit… akarsz vele? Jobban tennéd, ha…
– Ha elvenném a hasad tájékáról? Eszem ágában sincs, kedvesem. Sőt ha nem akasztod a nyakamba a láncot, azonnal meg is húzom a ravaszt. Isten engem úgy segéljen!
Haseltine felüvöltött. Fájdalmasan, mint a sebzett farkas.
– Charityyyy! Ezt nem teheted, drágám! Ugye, ez csak vicc. Ostoba vicc… Kérlek, tedd le szépen a pisztolyt, és…
Kénytelen voltam közbeavatkozni.
– Tegye amit mond, Haseltine, mert a többiek mellé kerül. Nem hiszem, hogy Miss Cuttner tréfálkozna.
Haseltine felém fordította az arcát, aztán tovább folytatta az üvöltözést.
– Maga? Maga gazember! Elcsábította és rábeszélte ezt a gyereket… Charity, szívem, ne higgyél neki! Ő a főgengszter! De lógni fog, arra

esküszöm! Ekkor Charity felnevetett. Éles, hisztérikus nevetéssel.
– Mondja, Lawrence, ez tényleg ilyen hülye? Megvontam a vállam.
– Magának jobban kellene tudnia. Nem az én vőlegényem.
– Charity, drágaságom…
Charity megperdült és megpenderítette Haseltine-t is. A felügyelő megfordult a tengelye körül, mint a búgócsiga, aztán az egyik oszlophoz vágódott. Amikor visszafordult, vér csepegett az orrából.
– Charity, kedvesem…
Charity ráemelte a pisztolyát.
– Ebből elég! Ki nem állhatom az ostoba nyavalygást. Vén hülye! Csak nem gondolta komolyan, hogy hozzámegyek egy ilyen idióta seggfejhez?
Haseltine az oszlophoz szorította a fejét és hangtalanul zokogni kezdett. Naraszinha, az oroszlánember rosszallón tekintett rá, mintha csak meg akarta volna róni gyengeségéért. Igazat is adtam volna neki, ha nem tudom, hogy Naraszinha képjelen megérteni az emberi érzelmeket. Neki még soha nem volt élemedett korában fiatal, elől-hátul kellemesen domborodó, fiatal menyasszonya, akiről egyik pillanatról a másikra kiderült, hogy nem is tündér, hanem szépséges boszorkány.
Charity leemelte Haseltine nyakáról a láncot. Óvatosan végighúzta rajta az ujját, mintha azt ellenőrizte volna, nem kente-e össze a felügyelő orravére a gyémánt halálfejeket.
Mosbacher és Dévi, nem törődve immár sem Haseltine-nal, sem Cuttnerrel, mellénk térdelt. Pamela nehezen lélegzett, ahogy hirtelen kinyitotta a szemét, megdöbbenve tapasztaltam, mennyire összeszűkültek a pupillái.
Miss Cuttner még egyszer megsimogatta a gyémántokat, aztán halkan, de mégis határozottan ránk szólt:
– Álljanak fel!
Mosbacher és Dévi felállt, én azonban nem. Továbbra is a kezemben tartottam Pamela kezét, pedig éreztem, hogy már minden hiába.
Charity odasétált hozzánk, gondosan kikerülve Winner és Lord Lover holttestét. Rápillantott Pamela arcára, majd mélyet sóhajtott.
– Nyugodtan felállhat. Lady Lover meghalt.
Legszívesebben felordítottam volna – méghozzá ezerszer egymás után –, hogy nem! nem! nem!, de végül mégiscsak feltápászkodtam. Miss Cuttner kíváncsian rám nézett.
– Maga tudta?
– Sejtettem.
– Miből?
– Az állítólagos vaksiságából.
– Túljátszottam volna?
– Nem erről van szó. Emlékszik, amikor összetörött a szemüvege?

– Persze, hogy emlékszem, hiszen én törtem össze.
– Csakhogy gondatlanul takarította össze a cserepeket. Megtaláltam egy darabját és csak úgy kíváncsiságból átnéztem rajta. Tudja, mit kellett tapasztalnom?
– Hogy ablaküveg.
– Úgy bizony. Ablaküveg. Akkor aztán elgondolkoztam azon, miért kell egy fiatal tudósnak ablaküveg-szemüveget használnia.
– Mire jött rá?
– Először arra gondoltam, öregebbnek akar látszani, mint amilyen valójában. Sok fiatal tudóspalántának az a gondja, hogy gyereknek nézik, így nincs tudományos tekintélye sem, annak ellenére, hogy néha nagyobb dolgokat produkál, mint idős professzorai. Ilyenkor jól jön egy álcaszemüveg.
– De végül is elvetette ezt az ötletet.
– Nem értettem ugyanis, hogy ebben az expedícióban, ahol nem kell senki előtt alakoskodnia, miért van szüksége szemüvegre. Sokáig törtem a fejem, aztán rájöttem, hogy mégiscsak az álcázás miatt.
– Bravó, Lawrence!
– Maga nem az, Charity, akinek látszani akar. Maga nem Charity Cuttner!
– Bravó, százszoros bravó, Mr. Lawrence!
– Megmondaná kicsoda?
Az ál-Charity megvonta a vállát.
– Megmondhatnám, de nem menne semmire vele. Sosem hallotta még a nevem.
– Hogy került kapcsolatba az igazi Charity Cuttnerrel?
Az ál-Carity felsóhajtott.
– A karjaim között halt meg.
Ennyi azért már egy kissé sok volt mára. Éreztem, hogy forogni kezdenek körülöttem az oszlopok, Naraszinha is mintha ismét arra készülődött volna, hogy karmait kimeresztve ránk vesse magát.
– Hogy halt meg Charity Cuttner?
– Kiesett az ablakon. Azt hittem, rosszul hallok.
– Mit... csinált?
– Ahogy mondom. Kiesett az ablakon. Éppen az önök expedíciójára készült, amikor kizuhant az ötödik emeletről.
– Úgy érti... kilökte valaki?
– Miért kell mindig a legrosszabbra gondolni? A maguk Cuttnere saját hibájából zuhant ki. Egészen pontosan nem tudom, hogyan történt a dolog, de India térképéért nyújtózkodott, amely valahol a nyitott ablak közelében lógott. Fel kellett állnia egy székre, hogy elérhesse, a szék megbillent, ő pedig szerencsétlenül járt. Az én osztályomon feküdt.
– Maga... orvos?

– Az vagyok.
– Megölte Cuttnert!
– Dehogy öltem! Annak idején esküt tettem, hogy mindig az Erő jó oldalán állok, ahogy a Csillagok Háborújában mondanák. Az én feladatom a gyógyítás, nem az ölés.
– Mit tett Cuttnerrel?
– Természetesen megpróbáltam megmenteni. Csakhogy már amikor először megvizsgáltam, rájöttem, lehetetlen. Olyan súlyos belső zúzódásokat szenvedett, hogy nem volt esélye a túlélésre. Kívül nem látszott rajta, de belül már megindult a bomlás. Mint a szép alma: kívül piros, belül kukacos.
Sajnos, nem voltam abban a helyzetben, hogy méltányoljam a hasonlatait.
– Kiszedett belőle mindent?
– Nem kellett kiszedni: mondta ő a magáét anélkül is. Narkót kapott a fájdalmára, narkós állapotban pedig fecsegővé válik az ember. Még kérdeznem sem kellett. Elmondott mindent, akár akartam, akár nem.
– Mi mindent?
– Arról az expedícióról, amelyre hónapok óta készült. És az aggályairól. Hogy az expedíciót úgy követi majd a halál angyala – szó szerint ezt mondta –, mint madarat az árnyéka.
– Azt is elmondta, mire alapozza a feltételezését?
– Homályosan. Hogy csak úgy próbaképpen utánanézett néhány tudományos cikknek, amelyeket Lord Lover írt, ezek révén eljutott Lady Loverhez. hogy mit tesz a véletlen: találkozott egy Sri Lanka-i ismerősével, aki bizonyos felvilágosításokkal szolgált Lady Pamela előéletével kapcsolatban. Charity még narkós állapotában sem állította, hogy ő ölte volna meg a férjeit – ő inkább Lord Loverra gyanakodott. De természetesen nem ez volt az ok, ami miatt végül is felvállaltam a szerepét.
– Hanem?
– Charity sokat beszélt nekem az indiai templomokról és… Káli nyakékéről is.
– Ez lehetetlen! Honnan tudott volna róla?
– Maga nem ismerte Charity Cuttnert. Sajnos már én is csak későn. Fiatal kora ellenére csodálatos emberke lehetett. Vágott az esze, mint a beretva. Azt hiszem, éppen logikus következtetései miatt szemelte ki Lord Lover. Mielőtt elindult volna Indiába, számítógépre vitte mindazt, amit a naptemplomról csak tudni lehet Feldolgozta a gyarmati idők sajtóját is – így eljutott Sarandon ezredes történetéhez. mivel a számítógépébe betáplálta Padmadharma cikkét, valamint jól ismerte Naraszinha és Hiranjakasipu mítoszát, feltárult előtte az igazság. Rájött, mit akart Lord Lover a naptemplomban, és miért.
– Nos, miért?

– Lord Lover fogadott és a fogadását tűzön-vízen át meg akarta nyerni.
– Nem lennék meglepve, ha mégiscsak kilökték volna Miss Cuttnert az ablakon.
– Ezt nyugodtan elfelejtheti. Akkor még senki sem sejtette, mit tud Cuttner. Én voltam az első, aki értesült róla. És alighanem az utolsó is. Miss Charity ugyanis néhány nap múlva meghalt.
– Erre ön elgondolkodott...
– Igen, elgondolkodtam. Hogy mit tudnék tenni azzal a töméntelen pénzzel, amit Káli nyaklánca után kaphatnék. Ön most bizonyára ruhákra, ékszerekre gondol. Téved, Mr. Lawrence. Az én vágyam egy magánklinika, és egy kutatóintézet, ahol nyugodtan dolgozhatnék. Akkor nem lenne megkötve a kezem, hülye főnökeim szájából kicsorduló, mérges nyálukból szőtt pókhálókkal. Gondoltam hát egy merészet, kivettem a szabadságom, vettem egy szemüveget, és én lettem Charity Cuttner. Ezt az alakot meg – a még mindig tökéletesen összeomlott Haseltine felé bökött – fel kellett vállalnom. Vaksi voltam, és szerencsétlen hülye. Senki nem vett komolyan. Ezzel aztán el is értem a célom: enyém a nyaklánc!
– Rosszul teszi, Miss...
– Legyek, mondjuk... Linda.
– Rosszul teszi, Miss Linda. Ez a nyaklánc az indiaiaké. Még akkor is...
– Lord Lovernak igaza volt, Mr. Lawrence. Ez a nyaklánc mindenkié. Nekem aztán igazán nincsenek faji előítéleteim, de valóban óriási pazarlás lenne, ha örökkön-örökké ott fityegne egy torzképű, vérszomjas istennő nyakán. Akkor már sokkal többet használ az emberiségnek, ha megnyitom az AIDS-klinikámat... De miért is beszélek ennyit? Mr. Lawrence, ne vegye tragikusan a vereségét. Néha még a legprofibbak is alul maradnak. Igazán nincs kedvem gyilkolni, soha nem is öltem még embert, de a klinikám érdekében kénytelen lennék megtenni. Nagyon kérem, ne jöjjenek utánam. Nem szeretném elvenni az életüket.
Haseltine menetrendszerűen felbőgött:
– Charity, drágáááááám!
Az ál-Charity arca idegesen megrándult.
– Magyarázzák már meg neki, hogy nem voltunk egymáshoz valók. Lehet, hogy kegyetlen voltam az öregúrral, de nem tehettem mást. Tudják, mi volt a legborzasztóbb a dologban? Mivel kevés volt a vizünk, nem fürödhettem meg a simogatásai után. Nos hát: a soha-viszont-nem-látásra!
Megfordult, készen rá, hogy eltűnjön a dzsungel fái kőzött.
– Linda... vagy akárhogy is hívják!
Összeráncolt homlokkal fordult vissza.
– Mit akar még?
– Gondolja meg, mit csinál! Ha elkapják, nemcsak kutatóintézete nem

lesz, hanem szabadsága sem. Egy egészen kicsi szobát kap helyette, ráccsal az ablakán...
– Ne ijesztgessen, mert ősszecsinálom magam. Mindent kidolgoztam, az utolsó lépésig. Soha nem kap el senki.
– Meg fogom találni a világ végén is.
– Lehetséges. De nem tud rám bizonyítani semmit. Azonkívül, nem hiszem, hogy, mondjuk a dél-afrikai hatóságok nagyon méltányolnák az igyekezetét.
– El fog pusztulni a dzsungelben!
– Elsőéves korom óta minden nyáron hónapokat töltöttem az Amazonas indiánjai között. Egészségügyi felméréseket végeztünk a brazil kormány számára. Úgy ismerem a dzsungeleket, mint a tenyeremet. Egyik olyan mint a másik. Nem tűnt még fel magának, hogy a fegyvereiket is itt hagyom? Próbáljanak meg követni, ha jólesik. Csak arra vigyázzanak, nehogy magukat kapja be az őserdő.
– És a fojtogatók?
– Na látja, ez az egyetlen problémám. De majd őket is kikerülöm valahogy. Hát akkor, szép jó éjszakát!
Ha valaki szemrehányást tenne érte, amiért sokat beszéltem és látszólag felesleges kérdéseket tettem fel neki, meg kell nyugtatnom, minden okom megvolt rá. Mielőtt ugyanis eltűnhetett volna az oszlopok árnyékában, hogy néhány lépés után felszippantsa az őserdő, megtermett sötét árnyék bukkant fel előtte, kinyújtott kezében csillogó pisztollyal.
– Nyújtsad csak felfelé a két kis kezed, báránykám! – búgott fel egy szép alt hang, aztán már csak néhány csattanást hallottam.
Mire felocsúdtunk, Miss Linda-Charity ott hevert az orrunk előtt a kövön, immár fegyvertelenül.
Felette telt keblű, megtermett Árnyék magasodott – maga Pussy-baba mind a kilencven kilójával.

Pussy elégedetten rám mosolygott, én viszont ahelyett, hogy megdicsértem volna, dühösen rárivalltam:
– Hol az ördögbe volt idáig? Már a lelkem is kiköptem.
– Képtelen voltam megszabadulni Timothytól – búgta panaszosan. – Nem akart elereszteni. Végül kénytelen voltam képen nyomni. Te pedig, drágaságom, tedd csak oda a formás kis feneked az oszlophoz, ne kívánd, hogy még egyszer megpofozzalak!
Ál-Charity Cuttner, Linda, vagy bárhogy is hívták, úgy lógott Pussy-baba karján, mint a zakók a fogason. Ennivalóan durcás kis szája enyhén félreállt, mintha Pussy pofonjai túlságosan is nagyra síkeredtek volna.
Pussy leejtette az ál-Charityt az oszlop lábához, és leszedte róla a nyakéket.
– Hadd látom, milyen az a mütyür, amiért annyira odavannak. – Megforgatta az ujjai között, aztán elbiggyesztette a száját. – A gyémántok még elmennek valahogy, de a kidolgozása pocsék.
– Mit gondol, mit érhet?
Ezt már Mosbacher kérdezte, aki odavonszolva magát Pussy-hoz, megérintette az egyik halálfejet. Pussy-baba megvonta a vállát.
– Nem vagyok szakértő, de jobb helyeken tízmilliót is megadnának érte. Még jobb helyeken még többet. Ha Japánba viszi, annyit kér érte, amennyit akar. Különben ideje összeszedni magunkat. Ha beigazolódik, amitől fél, legjobb lesz, ha minél előbb elhúzzuk innen a csíkot. Persze, az a kérdés, hová.
Igen, ez volt a kérdés.

Mielőtt azonban bármiféle döntésre is jutottunk volna, izgatott csörtetés verte fel a vízmedencék környékét. Mosbacher felkapta a puskáját, én pedig megkerestem Miss Cuttner elejtett revolverét. Felemeltem és a közeledő árnyékra fogtam. Aztán nyomban le is eresztettem, amint felismertem Timothy Forsythot.
Timothy barátságosan elmosolyodott, majd úgy megtorpant, hogy majdnem hasra esett, amikor észrevette, nemcsak baráti beszélgetést folytatunk az oszlopok között.
– Jó estét, azaz... izé... – nyögte, miközben egyikünkről a másikunkra pillantott. – Hova tűntél... Pussy? – Aztán még fájdalmasabbá és szemrehányóbbá vált a hangja, amikor észrevette a földön fekvőket. – Jézusom, kik ezek? Lord Lover... Winner... Lady Pamela... Mi történt itt, Pussy?
Pussy-baba belefújt a revolvere csövébe.
– Dolgoztam, Tim.
Timothy szeme akkorára kerekedett, mint a tyúktojás.
– Dolgoz... tál? Mi az, hogy dolgoztál? És mit keres az a revolver a kezedben, Pussy?
A megtermett, szurokfekete lány odasétált hozzá és gyengéden megveregette az arcát.
– De nagy marha vagy te, Tim! Lehet, hogy éppen ezért estem beléd?
– De... hát... ki a fene vagy te?
Pussy-baba nem létező sapkájához emelte a kezét és feszes vigyázzba vágva magát, szalutált.
– Veronica Vernon, őrmester, kilencedik körzet, Los Angeles. Úgyis hívnak, hogy Árnyék. Valami bajod van, Tim?
Timothy Forsyth keresett magának egy szabad oszlopot, a tövébe ült, éskét tenyere közé szorította a fejét.
Kábé másfél méternyire felette, egy kőbe faragott fán, kőbe faragott majom kuporgott, ugyancsak fülére szorított kézzel, mintha ő is azon töprengett volna, hogy kerül a maidapuri dzsungel közepébe Veronica Vernon őrmester Los Angelesből.
Annyira megdöbbentett a hasonlóság, hogy egyetlen pillanatra még Miss Cuttner-Lindáról is megfeledkeztem.

Arra riadtam, hogy Vernon őrmester dühösen felkiált.
– Az ördög vigye el... ez lelépett!
Villámsebesen felkaptam a fejem. Már csak Linda-Charity hátát láttam, amint éppen eltűnik az oszlopok árnyékában. Vernon őrmester kivont pisztolyával utána vetette volna magát, de az utolsó pillanatban sikerült elkapnom khakiszínű blúza végét.
– Hagyja csak, Árnyék, hadd pucoljon!
– Gondolja?
– Tulajdonképpen nem csinált semmit. Aligha tudnának értelmes vádat kovácsolni ellene. Visszamegy a szakmájába és csinálja tovább a kísérleteit. Miért kellemetlenkednénk neki?
Pussy-baba megcsóválta a fejét.
– Magát úgy kirúgnák a túró-szíve miatt a Los Angeles-i rendőrségtől, hogy a lába sem érné a földet. Mindazonáltal maga tudja, mit csinál. Biztos benne, hogy nem sáros a csaj?
– Holtbiztos.
Pussy-baba bedugta khakiblúza alá a stukkerjét, és Timothyhoz ballagott.
– Haragszol, szépfiú?
Timothy szemrehányó képpel tápászkodott fel az oszlop tövéből.
– Pussy... vagy hogy is hívjalak, hogy tehettél ilyet?
– Majd elmagyarázom. Kárpótlásul van egy óriási ajánlatom.
– Mi... az?
– Reggelig beköltözöm a sátradba. Együtt hallgatjuk majd a madárfüttyöt, miközben...
Hátat fordítottam, de Dévibe ütköztem. Még mindig könnyek csillogtak a szemében.
– Mr. Lawrence, meg tud nekem bocsátani? Esküszöm, nem akartam.
Talán kissé élesebb volt a hangom, mint szerettem volna.
– Erre most nincs idő, Dévi. Egyébként nyugtassa meg a lelkiismeretét, ahogy én is megpróbálom az enyémet. Talán jobb is, hogy így történt. Sem ő nem gyilkolhat többé, sem őt nem gyilkolja meg a börtön. Vannak emberek, akik egyszerűen nem oda valók.
Haseltine röfögésszerű csuklást hallatott, aztán tántorogva elindult felénk.
– Most mi... lesz velünk?
Válaszolni akartam, de egy kemény, rideg hang kettévágta a mondatomat.
– Most az lesz, hogy valamennyien szépen feltartják a kezüket. Csúsztassák le a fegyvereiket a kőlapokra! Csak semmi vacakolás, mert nagy baj lesz!

Rajtam kívül mindenki meglepődött. Olyannyira, hogy Pussy ajkát halk kiáltás hagyta el, és ahelyett, hogy leeresztette volna a pisztolyát, a hang irányába emelte.
Soha nem tételeztem volna fel Timothy Forsythról, hogy olyan villámgyors mozdulatra is képes, mint amilyet tett. A másodperc ezredrésze alatt tépte ki ugyanis a fegyvert Vernon őrmester kezéből és hajította le a kőre.
– Nagyon bölcsen tette, Mr. Forsyth – dicsérte meg érte a hang, majd az oszlopok árnyékából néhány sötét ruhás, géppisztolyos fickó merészkedett elő.
Élükön a szőnyegüzem főmérnöke, Mr. Michael Smith haladt.

A majmok mintha felszívódtak volna az ágak között, az éjszakai madarak is befogták a csőrüket. A patak partján kurrogó morgás kapaszkodott az újra feltámadó szellő hátára.
Michael Smith intésére, két fiatal, kefehajú férfi összegyűjtötte a fegyvereinket és behajigálta a bokrok közé.
– Erre már úgysem lesz szükségük – mondta a joviális, kövérkés főmérnök, gondterhelten megvakargatva az orra hegyét. – Azt hittem, mire megérkezünk, már kiirtották egymást.
– Legjobb úton voltunk afelé – mondtam. – Szerencse, hogy idejében jöttek.
Smith még mindig az orrát vakargatva, rám mosolygott.
– Azt hiszem, ön félreérti a helyzetet, Mr. Lawrence.
– Ez meg mi a túró? – háborodott fel a némiképpen magához tért Haseltine. – Mi az, hogy elveszik a fegyveremet? Csak nem képzelik, hogy én gyilkoltam meg bárkit is? Vegyék tudomásul, én a brit rendőrség felügyelője vagyok!
– Tudomásul van véve – biccentett Smith, abbahagyva az orrmasszírozást. – Carmineo!
– Parancs, főnök!
– Küldj valakit a kocsihoz ásókért és lapátokért. Aztán lássatok neki. Van elég Káli-fogpiszkáló?
– Hány kellene?
– A jó istenit neki, hát számold meg őket!
A barátságos mosolyú, lenyalt hajú, zsúrfiúnak látszó Carmineo szépen megállt velünk szemben, és sorban ránk bökött a mutatóujjával.
– Egy, kettő, három, négy, őt...
Haseltine elképedve emelte szeméhez a kezét.
– Mi a szart számol ez a pasas?
– Ha nem tévedek, bennünket – morogta Mosbacher.
– No de miért?
A szőke német szánakozó képpel nézett a felügyelőre.
– Mindig is tudtam, hogy igaza van a Szentírásnak. Boldogok a lelki szegények.
Haseltine csak most kezdte felfogni, mire megy ki a játék. Ettől aztán akkorát csuklott, hogy a majmok bizonyára szívbajt kaptak a lombok között.
– Azt akarja mondani...?
Önkéntelenül is a bokrok közé hajított fegyverek felé akart ugrani, de Smith hangja megállította.
– Csak nyugalom, Haseltine! Ha izgágáskodik, a gyomrába lövök és otthagyom a patak parti itatónál. Ne akarja megtudni, milyen érzés,

amikor valakit sebesülten kap el a tigris.
Haseltine arcán halálos sápadtság futott végig.
– Ez... hogy lehet?
– Úgy, hogy olyasmibe ütötték az orrukat, amibe nem kellett volna. Már akkor megírták a halálos ítéletüket, amikor felfedezték a hűtőkamrában a holttesteket.
– Na és? Hiszen elmagyarázta, hogyan haltak meg.
– Én el, és maga el is hitte, ami bizonyos értelemben a javára írandó. Csakhogy van maguk között valaki, akinek esze ágában sem volt hitelt adni a szavaimnak. Így van, Mr. Lawrence?
– Közel jár az igazsághoz, Smith.
– Ön pontosan tudta, miről van szó. Csak azért hallgatott, mert nem akart egyszerre kettős frontot nyitni. Így van?
– Hogy jött rá?
– Én sem vagyok egészen hülye. Beengedtem magukat az erdőbe, mert kíváncsi voltam, vajon valóban képesek-e megtalálni a Káli nyakékét. Mindenesetre gratulálok, Mr. Lawrence. Sosem hittem volna, hogy előkeríti, őszintén mondom, túlzásnak tartottam azokat a jelzőket, amelyekkel egyik-másik újság illette, de most legszívesebben bocsánatot kérnék tőlük. Éppen ezért lelkifurdalás is gyötör, hogy én leszek az, aki megfosztja magától az emberiséget. De hát, a nagy emberek is halandók. Elvégre ha nem jövök én, jöhetett volna egy autóbaleset, egy gyógyíthatatlan betegség, nem igaz?
– Tökéletesen igaza van, Mr. Smith.
– Örülök, hogy egyformán értékeljük a dolgokat. Higgye el, így nekem is könnyebb. Úgy érzem, mintha nem is én ölném meg önt, hanem öngyilkosságot követne el. A gyilkos szándékával való azonosulás tulajdonképpen az öngyilkosság egy fajtája.
– Így is fel lehet fogni.
– Köszönöm, Mr. Lawrence.
Tovább is folytatta volna, de Forsyth elbődült a fülem mellett.
– Hé! Álljon csak meg a menet! Mi az istenről diskurálnak maguk? Ki a franc akar öngyilkos lenni?
Pussy-baba gyengéden megsimogatta a haját.
– Nyugalom, Tim. Azt hiszem, végzetes csapdába estünk. Ezek ki fognak nyírni bennünket.
Timothy olyan képet vágott, mintha azt közölték volna vele, hogy legkedvesebb festményeiről egyetlen pillanat alatt, ismeretlen okból kifolyólag lepergett a festék.
– E...zek? De... miért?
– Mert a fütyijükre léptünk, Tim.
– A fütyi...jükre? Mi?
Haseltine mogorván Smithre nézett.
– Ezt értsem úgy, hogy a hűtőkamrában, azokat... maguk ölték meg?

Smith biccentett.
– Egy részüket feltétlenül.
– Le vannak tartóztatva! A brit törvények értelmében...
– Attól tartok, kedves felügyelő, legközelebb csak a túlvilágon sikerül majd érvényt szereznie a brit törvényeknek. Jelenleg ugyanis nincs abban a helyzetben...
– Én mindig abban a helyzetben vagyok! Ahogy Lord Loveren és Mr. Lawrencen is átláttam, mint az üveglapon, átlátok magukon is. Jobban tennék...
Elhallgatott, amikor felbukkant a páfrányok között Jack Carmineo, néhány Káli-fogpiszkálóval a kezében.
– Eggyel kevesebb – mondta panaszosan, lehajítva őket a kőre. – Tudtam, hogy nem lesz elég.
– Annyi baj legyen – legyintett Smith. – Majd Mr. Lawrence kihúz bennünket a pácból.
– Én?
– Nem tehetünk mást, minthogy önt a Sivalingamra akasztjuk. Hadd higgyék az indiai hatóságok, hogy a Káli hívők végeztek valamennyiükkel. Egyébként is ezt hinnék, de így még elegánsabb a dolog. A többiek a Káli-fogpiszkálók alatt pihennek majd fojtózsinórral a nyakukon, ön pedig a Sivalingamon. Nem vagyok túl kíváncsi természetű, de igazán látni szeretném, amikor megtalálják... bár, az ilyesmi nem kimondottan szívet melengető látvány.
Dévi kinyújtotta a karját és magához húzott. Éreztem, hogy a karomba vájja a körmeit.
Smith észrevette a dolgot, és elmosolyodott.
– Szerelem a halál árnyékában? Csoda romantikus. Érzelemszegény korunkban örülhet a szív, ha ilyesmit lát. Higgyék el, szívesen futni hagynám magukat, de nem tehetem. A többiek úgysem egyeznének bele, nem igaz?
Jack Carmineo, aki állítólag több előadásomat is végigélvezte annak idején, derűsen mosolyogva rám nézett.
– Nem, nem, semmiképpen sem. Úgy legyen minden, ahogy megállapodtunk.
– Pontosan úgy – bólintott Jack Raphael. A többiek is sorban bólintottak.
Amikor véget ért a népszavazásnak is felérő bólogatás, Smith csípőre tette a kezét.
– Akkor talán hozzá is kezdhetnénk. Ássák a fiúk a sírokat?
Haseltine komoran meredt maga elé, mint aki megpróbálja feldolgozni az elmúlt percek eseményeit. Mosbacher a fákat bámulta talán abban reménykedett, hogy a majmok mégiscsak feltűnnek a holdfényben, és búcsút vehet tőlük. Pussy-baba Forsythba karolt, csak én láttam, mennyire meg van rémülve. Hiába őrmester valaki Los Angelesben, a

halál előtt nehéz őrmesterként viselkedni.
Dévi legnagyobb meglepetésemre nyakam köré fonta a karját és arcát az arcomhoz nyomta.
– Meghalunk?
– Nagyon úgy néz ki a dolog.
– És ezt csak ...*így* mondja?
– Hogy mondjam?
– Én... igazán jól tudom, hogy a helyzet nem éppen megfelelő... de... el kell mondanom, hogy...
Gyorsan az ajkára tettem az ujjam.
– Pszt! Ne mondjon semmit, amit később megbánhatna.
– Később? Jó vicc! Mikor később? Percek múlva nem lesz jelentősége az olyasféle fogalmaknak, hogy később, meg korábban. Megcsókolhatom?
– Dévi, én igazán...
Smith tapintatosan félrefordult, amíg egymással voltunk elfoglalva, aztán az órájára pislantott.
– Rövidesen itt a hajnal. Pokoli meleg lesz szerencséjük, hogy maguk ezt már nem érzik. A rádió szerint évszázadok óta nem volt ilyen hőség Maidapur környékén.
Timothy felüvöltött és kitépve magát Pussy szorításából, Smith-re vetette magát.
Azaz, csak vetette volna. Abban a pillanatban ugyanis, ahogy elrugaszkodott a talajtól, Smith oldalra ugrott amikor Tim a kőkockákra huppant, gyakorlott mozdulattal fültövön vágta géppisztolya tusával.
– Ejnye-bejnye, Mr. Forsyth. Hiszen láthatja, hogy nincs semmi esélye. Miért akar kellemetlenséget okozni nekem?
Pussy-baba felsikkantott és az ájult Tim mellé térdelt. Carmineo rájuk emelte a géppisztolyát, de Smith leintette.
– Vigyázz, nehogy elszúrd az egészet.
Pontosan értettem, miről van szó. Mivel igyekeztek azt a látszatot kelteni, hogy a Káli-hívők öltek meg bennünket, nem lett volna célszerű telepumpálni a testünket árulkodó géppisztolygolyókkal.
Haseltine felemelte a fejét. Bajusza ismét agresszívan meredt előre, mint a vadkan agyara.
– Megtudhatnám, miért akarnak kinyírni bennünket?
– Mintha már említettem volna.
– Csak a jégkamráról beszélt. Miért kellett megölniük a gyerekeket?
Smith szomorúan tárta szét a karját.
– A gyerekeket nem mi öltük meg. Csak a másik kettőt. Az egyik ráadásul a legkiválóbb automatizálási szakértőm volt, a fene vigye el. Nem is sejtik, mennyi problémát okozott a nyavalyás.
– Miért kellett megölniük?

– Jaj, de makacs, felügyelő! Isten neki, megmondom! Lehet, odaát majd a javamra írják, hogy teljesítettem egy halálraítélt utolsó kívánságát. Nos, Mr. Haseltine, azért kellett megölnöm Mr. Chamberlaint, mert rájött, mi folyik az üzememben. Ráadásul nemcsak rájött, hanem el is akarta mondani a hatóságoknak: más szóval, nem óhajtott együttműködni velünk.
– Együttműködni? Miben?
Smith megunhatta a kérdezősködést és éppen arra készült, hogy hátat fordítson neki, amikor közbevágtam.
– Mit gondol, mit készítenek a maidapuri szőnyegüzemben, felügyelő?
Haseltine elképedve meredt rám.
– Mit készítenének? Szőnyeget. Vagy talán... kábítószert?! A jó Jézusát neki, meg kellett volna szaglásznom a környéket.. Ha...
– Nyugodjék meg – mondtam –, Mr. Smithék nem készítenek kábítószert. Mr. Smithék szőnyeget szőnek.
– Szőnyeget? Akkor végképp nem értem...
– Pedig egyszerű. Milyen szőnyeget sző a gyáruk, mit tippel?
– Kit érdekel? De akármilyet, beleértve a repülő szőnyeget is, aligha lehetne sittre vágni őket érte. Vagy tévednék?
– Figyeljen ide, felügyelő – mondtam türelmesen. – Ebben a gyárban gépi perzsákat készítenek, amit az is bizonyít, hogy amikor megölték Mr. Chamberlaint, leálltak a gépsorok, mert nem volt, aki igazgassa a komputereket.
– Jézus Mária, egy szót sem értek az egészből. Hova akar kilyukadni?
– Várjon egy percig.
– Egy percig? Akár hetekig is elvárnék!
– A szőnyeggyár a környező területek juhtenyésztő gazdaságaira épül, azok nyersanyagát dolgozza fel. Méghozzá gépi úton. Azaz, gépi perzsákat készít.
– Ezt már mondta.
– Ön szerint milyen ára van a gépi perzsának?
– Mr. Lawrence, bár a halál torkából lóg ki a lábam, mégis meg kell jegyeznem, hogy ön úgy látszik, megzavarodott a félelemtől, amihez különben közel állok én magam is. Mondja meg, az isten áldja meg, ki a szart érdekel most, hogy mibe kerül egy perzsaszőnyeg!
Mosbacher odalépett hozzánk és rám villantotta a szemét.
– Engem viszont érdekel. Nem akarok tudatlanul átkocogni a másvilágra. Mi is volt a kérdés? Hogy milyen drága a gépi perzsa? Viszonylag olcsó. Persze, csak viszonylag. Vannak egészen kiváló minőségűek is, amelyekért jó mélyen bele kell nyúlni a pénztárcába.
– Hogy viszonylik a gépi a kézi perzsához?
Dévi eleresztette a nyakam és felemelte a fejét. Homlokán vörös fényt sugárzott a bindá. Ahogy a szemébe néztem, azonnal észrevettem, hogy azok is ugyanabban a furcsa, vörösen-lilás fényben égnek.

Esküdni mertem volna rá, hogy akárcsak Mosbacher, ő is megértett mindent.
– A kézi perzsa sokkal, de sokkal értékesebb – mondta Mosbacher. – Természetesen sok függ attól, hogyan csomózzák. Most nem jut eszembe a mértékegység neve, de azzal jelzik a szőnyeg finomságát, hogy egy négyzetcentiméterre hány csomó esik.
– Hány csomó, hány csomó? – dühöngött Haseltine. – Mi ez a marhaság? Vitorlásverseny?
– Egyáltalán nem marhaság, felügyelő – mondta elismerő mosollyal Mr. Smith. – Mr. Lawrence nagyon jól következtetett, valóban így állnak a dolgok.
– Hooogy? – bömbölte türelmét veszítve Haseltine, aki másodpercek alatt megfeledkezett róla, hogy a halál szájából lóg ki a lábunk. – Hoggy áááállnak? Hááááát, hogy áááállnak, he?
– Az a helyzet – folytattam zavartalanul –, hogy miután felépült a gyár és megkezdték a termelést... a környékbeli juhtenyésztők pedig hordani kezdték a nyersanyagot, Mr. Smith zseniális ötletet csihol ki az agyából, ha ugyan ő volt a tippadó.
– Nyugodtan megdicsérhet – mosolygott Smith. – El tudom viselni. Különben valóban az én agyamból pattant ki az isteni szikra.
– Hát az én agyamból nem pattan ki semmi – legyintett Haseltine. – Nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy Mr. Lawrence összejátszik önökkel. Legalábbis ebből a hadovából az derül ki.
– Kár, hogy nem érti. Pedig a szőnyegben a lényeg.
– Ha lenne a közelben egy elmegyógyintézet, ott elmagyarázhatná.
Smith, elveszítve a nyugalmát Haseltine fantasztikus hülyesége láttán, az égben lakó istenek felé emelte a géppisztolyát.
– Hogy lehet nem érteni? Maga tényleg rendőrfelügyelő Angliában? God save the Queen!
Mivel attól tartottam, hogy pillanatokon belül készek a sírok, villámgyorsan folytattam a magyarázatot.
– Mr. Smithben felmerült a gondolat: miért ne lehetne a termelők által szállított nyersanyag egy részéből a gépi perzsánál jóval értékesebb, sőt mondhatni pokolian értékes, kézzel szőtt perzsaszőnyegeket csinálni. Ezek ára ugyanis néha egészen a csillagos égig feltornázható.
Haseltine arca megdermedt, mintha kezdett volna fény pislákolni az agyában.
– Hogy?
– Mr. Smith arra gondolt, a gépek csak szőjék az olcsóbb szőnyegeket, ő és társai addig szerveznek egy kéziszövő gyárat. Ahol kézzel csomóznak, néha évekig, egy-egy csodálatos szőnyegkölteményt. Kíváncsi lennék rá, a tulajdonos, Mr. Hughes is benne van-e a buliban?
– Még csak az hiányozna! Mr. Hughes szigorúan betartja a törvényeket. Elég sok a pénze ahhoz, hogy megengedhesse magának

ezt a luxust.
– Tehát a saját szakállukra cselekedtek. Magam is így gondoltam.
– Megáll az ész! – nyögte Haseltine. – Bár még mindig nem értem...
– A kézi szőnyegszövéshez munkaerő kell. Méghozzá türelmes és finom kezű munkaerő.
– Na és?
– Azt hiszem, nemigen találtak ilyet a környéken.
– De nem ám – bólintott Smith.
– Ráadásul jól tudták, hogy a legügyesebb kezű szőnyegszövők... *a gyerekek!*
– Tökéletesen igaza van. Ezt azonban, bármennyire is hízelgő lenne, nem én találtam ki. Már a legősibb, szőnyegszövést ábrázoló rajzokon, vagy terrakotta képeken is szinte kizárólag kisgyerekek szövik a szőnyegeket. Az ő apró ujjacskáik a legalkalmasabbak arra, hogy a legtöbb csomót kössék egyetlen négyzetcentiméterre. Tudják, milyen ádáz harcot folytattak egy-egy jól működő szőnyegszövő műhelyért az ókori uralkodók? Fogalmuk sincs róla. Nekem azonban van. Ezért elhatároztuk... ha törik, ha szakad, beindítjuk a termelést. És szerzünk hozzá munkaerőt is.
– Gyerekeket?
– Ki mást? Ne legyen ön is gyerek, felügyelő!
– De hiszen ez... iszonyatos!
– Szemlélet kérdése. Először természetesen a környéken próbáltunk meg munkaerőhöz jutni, de hamar rá kellett ébrednünk, ez az út járhatatlan. Kevés arra a gyerek, azonkívül a falusiak azonnal rájöttek volna, hova tűntek a csemetéik. Meghánytuk-vetettük a dolgot, és úgy döntöttünk: távolabbra kell kinyújtanunk a csápjainkat. Oda, ahol épp elég van belőlük, és az eltűnésük sem kelt különösebb feltűnést.
– Például Bombayba – mondtam.
– Például Bombayba. Tudják, mennyi szerencsétlen gyerek lófrál étlen-szomjan, betegen abban az iszonytató városban? A piac hulladékaiból élnek és halnak halomra a romlott ételektől. Mi viszont munkát és rendes étkezést ajánlottunk nekik.
– Ajánlottak?
– Ne legyen már ennyire kukacos! Persze csak átvitt értelemben Kaptak enni, inni korábbi sorsukhoz képest első osztályú körülmények között éltek.
– És dolgoztak látástól vakulásig.
– Ugyan már! Tíz óránál nem dolgoztattuk többet őket, hiszen ez már a minőség rovására ment volna. Ennek ellenére nem tudtuk megakadályozni, hogy egyesek el ne pusztuljanak.
– Akik meghaltak azokat eltemették, de még előtte hurkot tettek a nyakukra, a sírjukra pedig feltűzték Káli anya fogpiszkálóját.
– Igen, pontosan ezt tettük. Tudjuk ugyanis, hogy vállalkozásunk,

hogy úgy mondjam, borotvaélen táncol. Bármelyik pillanatban megjelenhet valaki, aki az eltűnt gyerekek után tudakozódik. Minden biztonsági intézkedésünk ellenére is megtörténhet, hogy valamelyikük megpucol és feljelent bennünket. Éppen ezért, aki meghalt, azt eltemettük, azt a látszatot keltve, mintha a Káli-hívők ölték volna meg őket. Ha lebukunk, megpróbáljuk rájuk kenni a gyilkosságokat. Szükség esetén azzal érvelünk majd, hogy ők rabolták el a gyerekeket, mi csak befogadtuk a tőlük menekülőket... Kár, hogy beleütötték az orrukat a dolgainkba. Soha senkit nem akartunk megölni, és látják, mégiscsak idejutottunk. Azt mondja meg, Mr. Lawrence, hogyan jött rá az igazságra?
– Kikövetkeztettem. Valaha írtam egy-két cikket a turkesztáni szőnyegekről. Persze nem a mostaniakról, hanem azokról, amelyeket még a manicheus közösségekben, az időszámításunk szerinti VI-VII. évszázadban szőttek. A szőnyegüzem, az eltűnt gyerekek, a perzsaszőnyegek csomói: önmagukért beszéltek.
Ebben a pillanatban kerek képű, pirospozsgás fiatalember bukkant fel a páfrányok között.
– Elkészültünk, főnök.
Smith sóhajtott és Carmineóhoz fordult.
– Itt vannak a zsinórok?
– Itt, főnök.
Smith ekkor rám mosolygott.
– Azt hiszem, Mr. Lawrence, mivel ön a legkeményebb valamennyiük között, önt hagyom utoljára. Néhány perc múlva már majd odafent jár, a végtelen űrben bárányfelhők között, gondtalanul. Bizonyos szempontból irigylem is érte. Ha majd én is odaérek, elbeszélgetünk.
– Magával soha – mondta nyugodtan Mosbacher. – Ha csak nem teszünk szafaritúrát a pokolban.
Smith elvigyorodott. Megfordult és intett a kefehajúaknak, hogy lépjenek közelebb.
A kefehajúak bólintottak és megindultak felénk.
Kezükön ott tekergőzött a fojtózsinór.

Mivel tudtam, hogy csak másodperceink vannak hátra, cselekednem kellett.
Mielőtt a kefehajúak elérhettek volna bennünket, felemeltem a kezem.
– Várnának még egy pillanatig?
Smith felvonta a szemöldökét. Joviális arcáról csak ügy sütött a kíváncsi jóindulat.
– Miről van szó? Remélem, nem azt akarja, hogy teljesítsem az utolsó kívánságát? Az csak a mesékben és az operettekben szokás.
– Szeretném megkérdezni, vehetem-e hivatalos vallomásnak, amit az imént mondott?
Smith türelmetlenül megvonta a vállát.
– Annak veszi, aminek akarja. De ne higgye, hogy bármilyen ostoba kis trükkel akármeddig elhúzhatja az időt. A harc eldőlt, Mr. Lawrence. Ebben a küzdelemben én győztem!
Szomorúan mosolyogva ráztam meg a fejem.
– Téved, Smith. Attól tartok, iszonyúan téved.
Smith ismét jóindulatú csodálkozással vonta fel a szemöldökét.
– Tévedek? Csakugyan? Hát ha nem én győztem, akkor kicsoda?
Felemeltem a karom és a tisztást körülvevő erdőre mutattam.
– A dzsungel, Smith. Az erdő. Ismeri Shakespeare-t?
– Persze, hogy ismerem. De hogy jön ez ide?
– Ismeri a Macbethet is?
– Ne ostobáskodjék, kérem. Rajta, fiúk...
– Bizonyára azt is tudja, mi okozta Macbeth végzetét. Az erdő. A birnami erdő. Azt mondta a jóslat, ha az erdő megindul Dunsinane hegyére, Macbeth elveszíti a hatalmát, és az életét is.
– Mi a csodát akar ezzel mondani?
Felelet helyett az erdő felé fordultam és kitártam a karom.

Őrt álltam a hegyen. Birnam felé
Figyeltem, és úgy láttam, hogy az erdő
Egyszerre megindult...
Üssön le a haragod, ha nem úgy van;
Nézd meg magad három mérföldnyi körben
Jön, mondom, jön az erdő.

Smith eltátotta a száját: meg volt győződve róla, hogy megzavarodtam a félelemtől.
Megfordultam és feltartott kézzel immár a másik irányba kiáltottam.
– Erdő! Indulj meg erdő, és tégy igazságot!
A következő pillanatban félelmetes, természetfeletti rikoltás hasított a

beállott csendbe.
A maidapuri őserdő megindult felénk.

Mintha megelevenedtek volna a fák és a bokrok. Vékony, apró árnyalakok bukkantak fel közöttük, furcsa sivító sziszegés töltötte be a levegőt. Mivel azzal voltam elfoglalva, hogy a többieket biztonságba helyezzem az oszlopok mögött, nemigen volt módom a gazemberekkel törődni. Szemem sarkából láttam csak, hogy Smith már a támadás első hullámára kiejti a géppisztolyt a kezéből, homlokához kap, és térdre esik. A kefehajúak egyikének kezében felugatott ugyan a géppisztoly, de csak néhány pillanatra, amíg gazdája is Smith mellé nem roskadt.
A leghihetetlenebb és legvalószínűtlenebb azonban az volt a dologban, hogy a rikkantást és Smithék kiáltozását kivéve, halálos csendben zajlott minden. Nem puffantak fegyverek, nem sivítottak golyók, csak a könyörtelen szörnyű sziszegés hallatszott mindenfelől.
Átkaroltam Dévit és a Naraszinha-oszlophoz szorítottam. Mosbacher odamászott hozzánk csillogó acélgolyócskát tartva a tenyerén.
– Ez meg... mi a fene? Maga... tudta?
Nem volt időm válaszolni. Néhány alacsony, sovány árnyék suhant el az oszlop mellett, parittyával és késsel a kezében. Egyikük megtorpant Smith mellett, odakiáltott valamit a másiknak, széles mozdulattal Smith testébe döfött.
Bár Dévi és Mosbacher is megpróbáltak visszatartani, felpattantam, hogy megakadályozzam az öldöklést.
A kisfiú, mielőtt még egyszer szúrt volna, észrevette a vergődő Smith testére hulló árnyékomat. Villámgyorsan felém fordította kése hegyét.
– Vissza! – kiáltott hindiül.
Félrefordítottam a fejem és hagytam, hogy Timothy és Vernon őrmester, azaz Pussy-baba, berángassanak a legközelebbi oszlop mögé.
– Megbolondult? – förmedt rám a fekete lány. – Most, amikor alighanem megúsztuk a dolgot, most akar megdögleni?!
– Megígérték, hogy nem lesz vérontás. Pattaya és Pancsa is megígérte.
– Még szerencse, hogy nem tartották be – mondta Timothy, nem is leplezve elégedettségét. – A jó istenit neki, de be voltam csinálva!
Diadalittas ordítás remegtette meg a levegőt. Timothy és Pussy-baba után én is kidugtam a fejem az oszlop mögül.
Ebben a pillanatban száguldottak át a medencék előtti téren a bombayi piac rongyosai. Alacsony, barna, sovány kis legények nem egy közülük még a tízen is innen. A népes csoport élén Pattaya és a rég nem látott, közben alaposan megnőtt Pancsa futott. Ég felé nyújtott kezükön, mint amikor a törpék Gullivert cipelték, legalább tizenöt mozdulatlan test feküdt vértől csöpögve, lelógó fejjel.
Pattaya felemelte a kését és felordított:
– A Sivalingamhoz! A Sivalingamhoz!

Amikor, néhány másodperc múlva kiürült a medencék környéke, Mosbacher és Dévi átlopakodtak hozzánk. Mosbacher megtörölgette a homlokát, meg sem próbálva palástolni keze remegését.
– Ezt jól... megcsinálta. Azért előbb is szólhatott... volna. Végül is nem lett igaza a rohadéknak... Mégiscsak mi győztünk!
Én is megtörölgettem a homlokom. És én sem próbáltam palástolni kezem remegését. Aztán megszólaltam, magam számára is váratlanul.
– Azt hiszem, téved, Werner. Azt hiszem... itt, Maidapurban nem győzött senki.
Felvettem a földön heverő Káli-nyakéket és a karomra akasztottam.

Bár még idegeimben éreztem az elmúlt órák minden feszültségét és fájdalmát, kisétáltam a mandapam csarnok elé.
Szóma anya utoljára végigpillantott a gyászos csatatéren, bólintott, és lebukott a dzsungel fái mögé.
Keleten mintha csak a győzelmünket ünnepelné, feltűntek Szurja isten első tűznyilai.
Tettem néhány lépést a napparipák felé. A lovak ágaskodtak, vicsorogtak, de mintha már barátságosabban rúgkapáltak volna.
A sikhara torony rám vetette árnyékát. Elmondtam egy rövid, szanszkrit hálaimát, amikor az első vörös sugár áttörve az árnyékot, megpihent rajtam, felemeltem Káli nyakláncát és a templom felé nyújtottam.
Áldozatul minden eddigi, és ezután születő istenségnek.
Megfordultam, lehajoltam, felvettem egy kavicsot a földről és a medencébe hajítottam.
Sindzse, a halottak ura talán megérti az áldozatomat.
Felemeltem a fejem és hagytam, hadd cirógassák az arcom a hajnali szellőben lengedező páfrányok.
Búcsúztam Maidapurtól.

Újra Bombayban

1.

Csendes, páradús este volt, amely már az esős évszak ígéretét hordozta magában. A Netaji Subhash Road-ról idehallatszott az öböl felé hömpölygő gépkocsioszlopok monoton zúgása: valahol a távolban fájdalmas szirénasivítással óriástankhajó búcsúzott a várostól.

Miután elfogyasztottuk estebédnek is beillő uzsonnánkat, kiültünk a bungaló teraszára. A kert bokrai között apró árnyékok cikáztak, mintha csak a maidapuri templom fái között csintalankodó majmok költöztek volna át Mosbachert követve Bombayba. Werner többször is feléjük kapta a fejét, de az árnyékok ezúttal nem óhajtottak közelebbi kapcsolatba kerülni vele.

Szóma anya most is fent ragyogott az égen: ezüstös sugarai havasra festették a világot. Ha csak szemvillanásnyi időre is, de a szívemhez annyira közelálló Észak tundráit varázsolták elém.

Egészen addig üldögéltünk csendes beszélgetésbe merülve, amíg az utcáról felhangzó gépkocsikürt hangja azt nem jelezte, hogy elérkezett a búcsú ideje. Bernie Hughes karórájára pislantott, aztán elégedetlenül felvonta a szemöldökét.

– Az ördögbe is, hiszen még rá sem tértünk a lényegre. Mr. Lawrence, ön azt ígérte, minden felvilágosítást megkapok ezzel az átkozott üggyel kapcsolatban, amire csak kíváncsi vagyok.

Elővettem a pipám és ügyet sem vetve az ismételten, és egyre türelmetlenebbül szólongató autótülkölésre, kényelmesen megtömködtem.

– Éppen most akartam hozzákezdeni, Mr. Hughes. Van egy malájföldi közmondás, amely szerint, csak a jóllakott kígyó...

– Krisnára! – kapott a fejéhez Lal Bahadur. – Ettől tartottam. Ha közmondásokkal kezdi a fickó, reggelig tart a meséje. Mr. Hughes, ha istent ismer, megtiltja neki, hogy állítólagos népi bölcsességekkel rongálja az idegeinket.

Bernié Hughes elmosolyodott.

– Akármit is mond, felügyelő, én imádom a közmondásokat. Egyszer, amikor Hawaiiban voltam egy konferencián...

Folytatta volna, de váratlanul hosszúra nőtt árnyék bukkant fel a bokrok között. Rossz szokásomnak megfelelően már-már a revolverem után tapogatóztam, de még idejében rájöttem, hogy ezúttal aligha kell támadástól tartanom. Ha egy rendőrfelügyelő kertjében nem érezhetem biztonságban magam, akkor hol?

Az árnyék megtorpant egy ágasbogas páfrányféle szomszédságában,

aztán udvariasan meghajolt.
– Mr. Hughes, megérkeztem.
Mr. Hughes kelletlenül felsóhajtott.
– Látom, Patrick.
Az árnyék kiegyenesedett.
– Mr. Hughes, önért jöttem.
Mr. Hughes szivart húzott elő a zsebéből és leharapta a végét.
– És?
– Holnap hajnalban New Yorkba kell repülnie, uram.
– És ha netalántán mégsem repülnék, Patrick?
A hosszú árnyék villámsebesen jókora revolvert varázsolt elő a köpenye alól.
– Akkor, legnagyobb sajnálatomra, le kellene lőnöm önt, uram.
S hogy ne vegyük tréfának amit mond, azon nyomban ki is biztosította a stukkerét.
Lal Bahadur sápadt képpel a derékszíja után kapott, de Mr. Hughes a karjára tette a kezét.
– Maradjon veszteg, felügyelő! – Meggyújtotta a szivarját, majd elgondolkodva az árnyék felé fújta a füstöt. – Nem képzelhető el valamiféle kompromisszumos megoldás, Patrick?
Az árnyék megrázta a fejét.
– Sajnos, nem, uram. Teljességgel lehetetlen.
Lal Bahadur értetlenül meredt Mr. Hughes szivarjára.
– Mi az ördög történik itt? Mr. Hughes megvonta a vállát.
– Mr. Patrick *ír*.
– Na és? Én meg indiai vagyok. Önmagában véve egyik sem elég ok arra, hogy pisztollyal hadonásszanak a kertemben, főleg uzsonna után.
– Mr. Patrick hívő katolikus. És... mint ilyen, nagyon komolyan veszi az esküjét.
Lal Bahadur arcán szökőárként terjedt az elképedés.
– Esküjét? – nyögte kimeredt szemmel. – Miféle esküjét?
Mr. Hughes fújt egy karikát az ég felé, aztán szomorúan széttárta a karját.
– Amint bizonyára tudják, hölgyeim és uraim, roppant elfoglalt ember vagyok. Ennek ellenére, vagy tán éppen ezért, mindennél többre becsülök egy-egy kellemes baráti társaságot, ahol mélyenszántó csevegés közben észrevétlenül száll az idő. Emiatt aztán nem is egyszer megtörtént már, hogy rendkívül fontos, sőt, mondhatnám életbevágóan fontos tanácskozáson nem jelentem meg idejében, vagy egyáltalán sehogy. Amikor legutoljára, alighanem két évvel ezelőtt Rainer herceg Monacóban komoly szemrehányással illetett megbízhatatlanságomért, megtárgyaltam Patrickkal a dolgot.
– Jézusom, de hát ki ez a Patrick? – kérdezte Pussy-baba, alias Vernon őrmester. – A szárazdajkája?

– Patrick a titkárom, sofőröm és a testőröm egy személyben. Patrick egyszerűen csak Patrick.
– Még három perce van, uram – mondta a bokrok aljáról Egy személyben Patrick. – Utána kénytelen leszek lőni.
– Jól van, Patrick, hiszen három perc az tengernyi idő. Szóval, ott hagytam abba, hogy megtárgyaltam Patrickkal a dolgot. Vegyék figyelembe, hogy nem voltam egészen beszámítható állapotban Rainer herceg szemrehányásai után... ezért megállapodtunk... hogyha legközelebb, a megadott időben értem jön, és én vonakodnék otthagyni a társaságot, lelőhet.
– Még másfél perce van, uram.
A következő pillanatban csak annyit láttam, hogy két fehér villanás suhan át az asztal felett, valahol lent landol a bokrok között.
Timothy megragadta az előtte álló whiskysüveget és éppen Patrick felé akarta hajítani, amikor a hosszú árnyék megingott, mintha a hold bukfenceket hányt volna az égen.
Mr. Hughes kivette a szivarját a szájából és beleütögette a hamut az előtte álló hamutartóba.
– Attól tartok, szegény Patrick megint ráfizetett.
Felálltam és indultam a lépcső felé, miközben szomorúan nyugtáztam, hogy szegény Patrick valóban ráfizetett. Mire ugyanis leértem a kertbe, Patrick már behunyt szemmel feküdt a hátán, meg sem kísérelte lerázni magáról a mellén trónoló Pancsát. Őszintén szólva nem is igen tehette volna, hiszen a mellette térdelő Pattaya lefelé nyomta a fejét, miközben a torkára szorított egy igazi phansigar fojtózsinórt.
Elismerően bólintottam és megszívtam a pipám.
– Jól van, hagyjátok abba, elég lesz.
Pattaya reménykedve nézett rám.
– Pedig már annyira belejöttünk, bábudzsi.
– Tűnés!
A két kisfiú szomorú képpel visszaballagott a teraszra, míg én az elsősegítő alkalmazottak segítségével biztonságba helyeztem Patrickot.
Lal Bahadur magához intette az egyik inast és a fülébe suttogott valamit. Az inas biccentett, majd elvezette a langaléta revolverhőst.
Mint később kiderült, vacsorázni.

2.

Amikor Patrick eltűnt a balfenéken, Mr. Hughes ismét az órájára pislantott.

– Akárhogy is van, nyertem két órát. A hajnali géppel még el tudok repülni. Apropó, Mr. Lawrence, nincs kedve New Yorkba látogatni?

– Egyelőre nincs. Tudományos programom Indiában marasztal.

– Rovarok?

– Ők is.

Felvette a whiskyjét és elégedetten lenyelt néhány kortyot.

– Tulajdonképpen hosszasabban kellene ünnepelnem önöket, amiért véget vetettek annak a maidapuri szörnyűségnek, de abban igaza van Patricknak, hogy holnap mindenképpen New Yorkban kell lennem. Egyébként soha nem gondoltam volna, hogy ilyesmire vetemednek. Legalább két évtizede ismerem... illetve ismertem Michael Smithet. Azt hittem, tűzbe tehetem érte a kezem.

– Soha nem merült fel önben még a gyanú árnyéka sem?

Hughes megütközve bámult rám.

– Azt hiszi, ha felmerült volna, nem intézkedem azon nyomban?

– Bocsásson meg, természetesen nem tételezem fel, hogy ön tudott volna bármiről is...

– Még szép, hogy nem tételezi fel! Egyébként, hogy megnyugtassam, gyanútlan voltam, mint a ma született bárány. De miért is gyanakodtam volna? A maidapuri szőnyegüzem normálisan működött: se jobban, se rosszabbul, mint a többiek. Mr. Smith volt annyira dörzsölt, hogy tudja: az igazgatótanács csak akkor figyel fel valamelyik üzemre, ha vagy erőteljesen lecsökken, vagy megnövekszik a bevétel. A szürkék a kutyát sem érdeklik!

– Soha nem gondolt még arra, hogy áttérjenek a kézi szövésre?

– Kérdem öntől, Mr. Lawrence, egy játék vasutakat készítő cég gondol-e arra, hogy a jövő héttől kezdve igazi vasutakat gyártson?

Felháborodottan a pohara után nyúlt és fenékig ürítette.

– Remélem, sikerült meggyőznöm önöket az ártatlanságomról. Ha igen...

– Ez soha nem is volt kétséges – buzgólkodott Lal Bahadur. – Inkább az a kérdés, hogy a továbbiakban is fenn óhajtja-e tartani a szőnyegüzemet? A helybeliek ugyanis attól tartanak...

– Nem kell aggódniuk. Az üzem működik és működni is fog. De én, őszintén szólva, inkább Mr. Lawrence-re lennék kíváncsi. Amióta csak értesültem az ügyről, úgy kavarognak a fejemben a kétségek, mint szappan a fürdővízben. Arra gondoltam, Mr. Lawrence, esetleg felvázolhatná az események lényegét.

– Hamarosan indul a repülőgépe, Mr. Hughes – figyelmeztette álnok

mosollyal Lal Bahadur.
– Ó, hol van az még! Csak másfél óra múlva kell szedelőzködnöm.
Lal Bahadur jelentőségteljesen felpattintotta zsebórája fedelét.
– Addigra Mr. Lawrence még a bevezetőjét sem fejezi be. De se baj, a többit majd leadja telexen.
Meggyújtottam a pipám, és Szóma anya kíváncsi arca felé eresztettem egy karikát.
– Kezdjem el, vagy még egy kicsit kéressem magam?
Lal Bahadur szomorúan felsóhajtott.
– Percekkel ezelőtt vihart jelzett a meteorológia. A baj sosem jár egyedül.
Fújtam néhány nem igazán jól sikerült karikát, aztán megkocogtattam a poharam oldalát.

– Igyekszem rövid lenni – kezdtem.
– Mint legutoljára? – rémüldözött Lal Bahadur. – A feleségem már azt hitte, lelőttek valahol és elástak. Nem akarta elhinni, hogy három napig egyetlen történetet hallgattam.
Pussy-baba érdeklődve bámult rám.
– Imádhatják errefelé a szövegét.
Igyekeztem nem törődni a gáncsoskodókkal. Ehelyett koncentráltam, és a mondandómba fogtam.
– Még azt sem igazán könnyű eldönteni, hol kezdődik a történet.
– A történetek általában az elejükön szoktak kezdődni – morogta Lal Bahadur.
– Ez esetben a Sarandon-ügyet veszem előre, bár, őszintén szólva, nincs sok mondanivalóm róla. Bizonyára Mr. Hughes is tisztában van a százötven évvel ezelőtt Benáreszben történtekkel.
– A kisasszony volt szíves részletes felvilágosításokkal szolgálni – mosolygott Hughes Dévi felé biccentve.
– Akkor csak két problémára térnék ki röviden.
– Jól kezdődik – suttogta Lal Bahadur Timothy füléhez hajolva, de azért úgy, hogy én is halljam.
– Az első – folytattam zavartalanul –, maga Sarandon ezredes. Azt hiszem, nem alaptalan az a feltételezésem, hogy mivel az ezredes az indiai kultúra rajongója volt, vonzódott a Keleten annyira népszerű talányos történetek iránt is. Bizonyára megnyerte a tetszését Naraszinha mítosza, ezért aztán, amikor azon töprengett, hova rejtse Káli anya nyakékét, felhasználta a találós mesét. Oda ásta a kincset és lánya holttestét, ahova a Szóma fényében fürdő oszlopra faragott oroszlánember árnyéka vetült. Felesége, Hannah Sarandon azonban, vagy nem tudta megfejteni a rejtvényt, vagy már nem volt rá ideje. Sajnos, rég a feledés homályába merült, sikerült-e találkoznia a férjével. A Káli-papok hagyománya csak arról szól, hogy a kis Hannah-t egy phansigar csoport megfojtotta, akárcsak később az édesapját. Mindazonáltal fel kell hívnom a figyelmüket, hogy ez csak hagyomány, és nem feltétlenül a valóság. A Sarandon házaspár sírját nem sikerült megtalálnunk, és kétséges, hogy valaha is sikerülni fog-e.
A második probléma maga a kincs. A régi újságcikkek ugyanis, amelyeket ismételten módomban volt áttanulmányozni, kifejezetten arról írnak, hogy ismeretlen tettesek nemcsak Káli nyakláncát rabolták el abból a bizonyos varanaszi templomból, hanem egyéb kegytárgyakat is. Hogy mik voltak ezek, nem tudja senki. De az biztos, hogy szőrén-szálán eltűntek. Akárhogy is kerestem őket, nem tudtam a nyomukra bukkanni.

– Ha óhajtják, a legmodernebb fémkeresőket bocsátom a rendelkezésükre – készségeskedett Mr. Hughes. – Cégem naponta kezd új építkezésekbe, anélkül, hogy át ne fésülnénk a terepet, manapság már moccanni sem lehet.
– Köszönjük, Mr. Hughes, még szükségünk lehet rájuk. A Sarandon-történetnek pedig ezzel nagyjából vége is. Bizonyára számos ehhez hasonlót őriznek régi újságok megsárgult lapjai szerte a világon. talán Sarandon ezredes szomorú históriája és Káli istenanya nyaklánca is örökké feledésbe merült volna, ha nem akad egy tudós, Padmadharma, aki a múlt század végén foglalkozni kezdett a dologgal. Őt elsősorban a naptemplomok izgatták, csak anyaggyűjtés közben bukkant rá a Sarandon-ügyre. Összegyűjtötte a dokumentumokat és végül megoldotta a rejtélyt, amely csak... hm... rendkívül éleseszű egyéneknek sikerülhet.
– Jézusom! – hallottam Vernon őrmester csodálkozó hangját. – Ha jól hallom, Timothy, ez a pasas önmagát dicséri!
– Szó sincs róla – tiltakoztam. – Ez csak az igazság némiképpen szelídített változata.
Lal Bahadur tenyerébe temette az arcát és fájdalmasan felszuszogott.
Mr. Hughes megcsóválta a fejét és futó mosolyt nyomott el a bajusza alatt.
– Ne hagyja magát provokálni, Mr. Lawrence. Inkább folytassa a történetét.
– Jó, akkor hát csakis az ön kedvéért, Mr. Hughes. Padmadharma rájött, hova rejtette Sarandon ezredes a nyakéket, de óvakodott felfedni a titkát. Az ok ismert. Nem óhajtotta, hogy a nyaklánc a britek kezére jusson. Ehelyett írt egy cikket, amelyből azért elősejlenek az igazság körvonalai.
Intettem a körülöttünk sündörgő inasoknak, hogy öntsék tele a poharam. Amikor megtörtént, folytattam:
– Padmadharma cikke hosszú évtizedekig senkitől sem háborgatva pihent a könyvtárak mélyén, mígnem egyszerre többen is érdeklődni kezdtek iránta. Egészen pontosan egy négyszemélyes, arisztokrata kompánia, amelynek tagjait kora ifjúságuktól kezdve, hogy úgy mondjam, ambivalens érzések fűztek egymáshoz. Valami ősi, bizonyítási kényszertől vezényelve újabb és újabb kihívásokat állítottak egymás elé, hogy bebizonyíthassák, ki a legény a gáton. Ez utóbbi mondatom persze csak szólásmondás, hiszen egyikük nő volt.
– Nő? – kérdezte csodálkozva Mr. Hughes. – Erről nem tudok semmit.
– Miss Sylvia Sarandon-Holt.
– Sosem hallottam a nevét.
– Talán segít, ha emlékeztetem rá, hogy ő is az áldozatok közé tartozik. Itt ölték meg, Bombayban.
Lal Bahadur lemondóan legyintett.

– Valaki egyszer azt mondta, ha Mr. Lawrence megjelenik valahol, a sírások szakszervezete pezsgőt bont örömében.
– Miss Sylvia Sarandon James Sarandon egyenes ági leszármazottja volt. Talán ön előtt is ismert, hogy a jobb sorsra érdemes ezredesnek volt egy első házasságából származó fiúgyermeke, aki azonban nem Indiában élt, hanem az Egyesült Királyságban. Az ő ükunokája Sylvia Sarandon. Ennél a pontnál azonban át kell állítanom a váltókat, ha már a hölgyeknél tartunk, új szereplőt kell a színpadra hívnom.
– Helyes – mondta Hughes megszopogatva a whiskyjét. – Jöjjön az új szereplő.
– Hősnőnket úgy hívták: Pamela Griffits.
Nyeltem egyet és abban reménykedtem, talán nem veszik észre, hogy egyetlen pillanatra megcsuklott a hangom. Számba kaptam a pipám, szipákoltam néhányat, amikor már úgy éreztem, rendben van minden, folytattam a történetet.
– Pamela Griffits félig indiai volt, azért is, mert Srí Lankán volt az otthona, tökéletesen ismerte az indiai életet, szokásokat, erkölcsöket, hitvilágot. Egyetemi tanulmányainak befejezése után a Colombói Régészeti Intézetben kapott állást. Kezdetben meglehetősen szerény körülmények között élt: bár éheznie aligha kellett, nem vetette fel a pénz. A tudósokat sehol sem fizetik túl – miért éppen Sri Lanka lenne ez alól kivétel? Ha az ősi templomok reliefjeinek tanulmányozása közben, egy-egy daliás istenfigurára tévedt a tekintete, elszorult szívvel gondolt rá: vajon érte mikor jön el a mesebeli herceg?
Aztán egyszer váratlanul bekövetkezett az, ami csak a mesékben szokott. A meseherceg valóban eljött érte. Igaz, nem fehér lovon, és kicsit roskatag is volt már, de tarsolyában ott csillogott az aranypalota kulcsa.
– Bravó – ütötte össze a tenyerét Lal Bahadur. – Ez szép volt.
– Elnézésüket kérem, de ismét csak vissza kell kanyarodnom a három Lordhoz és Sylvia Sarandonhoz. Lord Lover életének egy bizonyos pontján elhatározta: maradék éveit az indiai templomok furcsaságainak szenteli. Elsősorban az ősi naptemplomok érdekelték, amelyek feltehetően az árja beözönlés előtti hitvilág emlékeit őrzik. Nos, amint Lord Lover közölte barátaival, mik a tervei, a három vetélytárs felvette az eléjük hajított kesztyűt. Elhatározták, megmutatják neki: ők sem maradnak el mögötte. ahelyett, hogy az epsomi derbyn élték volna ki versenyszenvedélyüket, az indiai építészet tanulmányozásába fogtak.
Tanulmányok tucatjai jelzik: nem fecsérelték feleslegesen az idejüket. Ha Lord Lover írt egy cikket, a többiek azonnal válaszoltak rá. Év végén aztán megszámolták a publikációikat, aki alulmaradt a küzdelemben, mély szégyenérzettel a szívében, azon igyekezett, hogy a következő évben javítson pozícióján.

Egyszer azonban váratlan dolog történt. Lord Lover munkálkodása közben rábukkant egy feljegyzésre, ebből megtudta: Maidapur környékén ősi naptemplomot rejt a dzsungel. Azonnal lázas kutatásba fogott, ami az első menetben mély csalódást okozott neki. Rádöbbent, hogy a titokzatosnak tartott naptemplom korántsem olyan titokzatos és ismeretlen, mint ahogy elképzelte. Pénz és érdeklődés híján valóban belepte a dzsungel, kutatása azonban semmiképpen sem kecsegtette olyasféle szenzációval, mint Trója felfedezése az ugyancsak amatőr Schliemannt. Lord Lover ejtette volna az ügyet, de nem sokkal ez után újabb fordulat történt. Rátalált ugyanis Sarandon ezredes históriájára, ami már csak azért is felkeltette a figyelmét, mert Sylvia Sarandon elődeiről volt szó benne. Ahogy átnézte az újságcikkeket, majd Padmadharma tanulmányát, úgy érezte, bomba robbant a fejében. Nem kis kombinációs készséggel rájött: Sarandon ezredes a maidapuri naptemplom környékén rejtette el a Varanasziból rabolt kincseket közöttük Káli felbecsülhetetlen értékű nyakláncát.

Lord Lover bármennyire is nem mindennapi logikával rendelkezett, a Padmadharma-cikk verses jegyzetét nem tudta megfejteni. Talán nem is tulajdonított különösebb jelentőséget neki. Ha tudta volna, hogy a költemény nem Padmadharma, hanem James Sarandon műve, bizonyára nagyobb becsben tartotta volna.

Képzelhetik, mekkora volt Bentonshire urának az öröme, amikor ráébredt, micsoda lehetőség hullt az ölébe. Megszerezheti a Káli-nyakéket és elhelyezheti a British Museumban! Pillanatig sem kételkedett ugyanis benne, hogy a nyaklánccnak ott a helye, nem pedig az általa mezítlábas csűrnének tartott indiaiak templomaiban.

Lord Lover azonban nem lett volna Lord Lover, ha megtartja magának a tudását, elutazik Maidapurba, és megszerzi a nyakláncot. Nem. Ő harcolni akart érte! Ezért egy napon összehívta a másik hármat, közölte velük a felfedezését. Lord Fergusson, Lord Hereford és Sylvia Sarandon – akkor már alighanem férjezett asszony: Mrs. Sarandon-Holt – szélesre tátott szájjal hallgatták a szavait. Lord Lover tisztességes, fair versenyt ajánlott: azé a dicsőség, aki megtalálja a kincset. Talán sorsot húztak, ki tudja, mindenesetre Lord Fergusson kapta a lehetőséget, hogy először próbálkozzék.

Lal Bahadur immár nem kotyogott közbe, ahelyett elgondolkozva a szakállát simogatta. Mr. Hughes átnézett a whiskyjén, csak amikor már kigyönyörködte magát a színében, varázsolt értetlen fintort az arcára.

– Fel nem foghatom, miért mondott le az elsőségről az az őrült...!

Megvontam a vállam, és megnedvesítettem a nyelvem hegyét néhány cséppel.

– Lord Lover ízig-vérig sportember volt. Ez pedig feltételezi, hogy valamennyi résztvevőnek azonos eséllyel kell indulnia a versenyben.

A történet következő fejezete már Sri Lankán játszódik. Lord Fergusson régebbről áthúzódó ügyeit intézendő, Colombóban tartózkodott, amikor a Régészeti Intézetben belebotlott Pamela Griffitsbe. Pamela… illetve Miss Griffits… pokolian csinos… ifjú hölgy volt: tele ambícióval és szegénysége feletti elkeseredéssel. Amikor Lord Fergusson betévedt Miss Griffits szobájába és felfedezte a Maidapurról készült légi felvételt a falon, Miss Griffits lelkében megszólalt egy halk gongszó. Talán Sir Fergusson izgatottsága keltette fel a figyelmét, mindenesetre ráérzett, hogy alighanem megcsinálhatja a szerencséjét, ha rászáll a roskatag lordra. És Miss Griffits rá is szállt. A légi felvételtől, valamint Miss Griffits szépségétől, fiatalságától és kívánatosságától megrészegült Lord Fergusson minden bizonnyal elvitte a szállodájába a gyönyörű kutatólányt. Hogy ott mi történt, ne firtassuk. Egy azonban holtbiztos: a gyanakvó Pamela adandó alkalommal átkutatta Lord Fergusson holmiját, és megtalálta a feljegyzéseit. Áttanulmányozva őket, alighanem félájultan hanyatlott Lord Fergusson ágyára. Ha sikerülne megkaparintania Káli nyakékét, a világ leggazdagabb asszonya lehetne belőle.
Sóhajtottam és kortyoltam egyet a poharamból.
– Pamela Griffits meghányta-vetette magában a tennivalókat, majd úgy döntött: feleségül megy Lord Fergussonhoz.
Az örömmámorban úszó, immár Lady Fergussont, képletesen szólva, alighanem akkor érte az első, keserű csalódás, amikor belefeküdt Lord Fergusson ágyába. Hiába mosolyognak olyan sokat sejtetően, nem arra akarok kilyukadni, amire gondolnak. Egyébként furcsa, hogy egyes rendőrfelügyelőkre mennyire jellemző a piszkos fantázia… Nos, Lady Fergussonnak röviddel a házasságkötés után rá kellett döbbennie: nemcsak hogy nem az a kifejezett álmok hercege a férje, még csak nem is elég gazdag, ha ne adj isten egyik napról a másikra váratlanul lehunyná a szemét, nem köszöntenének boldog órák az ifjú asszonyra. Lord Fergusson vagyonának tetemes részét ugyanis felélte a versenytársakkal folytatott ádáz küzdelem, a maradékon pedig egy mozi-előadásnyi rokon osztozna. Summa summárum, ha Lord Fergusson fel találna mászni az égi létrán, gyászoló hitvese ugyanoda jutna, ahonnan elindult.
A második csalódás Káli anya nyaklánca volt. Lord Fergusson ugyanis kerek perec közölte ifjú nejével: a nyakéknek – ha megtalálják – a British Museumban a helye.
Képzelhetjük Lady Pamela döbbenetét, amikor ráébredt tragikus helyzetére. Leláncolta magát egy öreg férj ágylábához, ugyanakkor nyaka felett lebeg a szegénység Damoklesz kardja. Álmatlan órák hosszas töprengése után aztán rájött az egyedüli megoldásra: meg kell szabadulnia Lord Fergussontól, amilyen gyorsan csak lehet.
Kutatás tárgyát képezhetné, hogy Lady Pamela, még Griffits korában,

hogyan ismerkedett meg a thug szektával. Talán Mr. Csaudhari beszélt róla neki. Mr. Csaudhari titokzatos személye különben máig sűrű köd mögött lebeg: talán az Interpol kideríti majd, ki is volt valójában. Lord Fergussonnal történt házasságkötése után Pamela titkáraként bukkant fel, és az is maradt haláláig. Meggyőződésem, hogy ő ölte meg Lord Fergussont.
Lord Fergusson halála után pontosan az történt, amire Pamela számított A pénzéhes rokonság felfalt mindent Ám azért Pamela sem maradt egészen üres retiküllel a sarkon – övé volt immár Káli nyakláncának a titka.
Következő férje és áldozata Lord Hereford volt. Őt, azt hiszem, kissé másképpen hálózta be, mint Lord Fergussont. Neki egyenesen a szemébe hazudta, hozzájuttatja Káli nyakékéhez, ha elveszi feleségül. Lord Hereford kapott az alkalmon – és becsapta Pamelát. Csak házasságkötésük után közölte az ifjú asszonnyal, hogy Lord Loverrel és Sylvia Sarandonnal kötött megállapodásuk értelmében a nyaklánccnak a British Museumban a helye.
Pamela tajtékzott. Belátta, átverték. Ezért ismét meg kellett játszania a Csaudhari-kártyát.
A következmények nagyjából ugyanazok voltak, mint Lord Fergusson esetében. A rendőrség gyorsan beszüntette a nyomozást, mivel a thugokra jellemző módszer miatt vallási színezetűnek látta a bűntényt. Lady Pamela ismét hoppon maradt: alig valamivel nagyobb összeg ütötte a markát, mint Lord Fergusson halála után. Ebből aztán le is vonta a tanulságot: az is bolond, aki lordhoz megy feleségül.
– Mégis újra megtette – morogta Timothy.
– Rájött ugyanis, hogy korábban durva hibákat követett el. Nem lett volna szabad megrémülnie attól, hova akarják juttatni az elmebeteg lordok a nyakéket. Meg kellett volna várnia, amíg megtalálják, akkor aztán jöhetett volna Csaudhari a zsinórjával.
Ismét megtömtem a pipámat, meggyújtottam, majd egy korty whiskyvel megízesítettem a füstöt.
– Lady Pamela ezúttal már sokkal óvatosabb volt. Nem riasztotta meg, amikor megbizonyosodott róla, hogy Lord Lover sem annyira gazdag, mint amit a látszat mutat. Sőt legbiztosabb úton van afelé, hogy kifejezetten szegény ember váljék belőle. Tudta, ezúttal nem hibázhat. Ha az expedíció nem találja meg Káli nyakláncát, hiába volt a kettős gyilkosság: koldus marad egy aggastyánkor felé haladó idős ember oldalán.
Lady Pamela még egyszer átgondolta a dolgot, és arra a szomorú megállapításra jutott: akár holnap reggel ki is ugorhat az ablakon. Sem ő, sem Lord Lover, sem pedig a testőr szerepében tetszelgő Winner nem lesznek képesek rábukkanni a kincsre. De mivel jóval eszesebb volt, mint Lord Lover, arra is ráérzett: hogyha létezik valaki a földön,

aki képes megfelelni a feladatnak, hát én vagyok az!
– Bravó – ütötte össze a tenyerét Lal Bahadur. – Mindig is tisztában voltam vele, hogy a szerénység erős oldala.
– Már megbocsásson, felügyelő – tiltakoztam –, ezt nem én gondoltam, hanem Lady Pamela. Mindenesetre sikerült rábeszélnie Lord Lovert: alkalmazzanak az expedíció külső munkatársaként. Lord Lover kapott az alkalmon és természetesen beleegyezett.
Hughes meghökkenve bökött felém a mutatóujjával.
– Álljon csak meg egy pillanatra! Azt hiszem, végzetes ellentmondásba keveredett, Mr. Lawrence. Ön azt állítja, hogy Lord Lover nem volt túlontúl gazdag. Ugyanakkor, Mr. Csaudhari felfedezte számára a világ legértékesebb rovarját, az óriási indiai sünbogarat. Éppen ön mesélte az uzsonnánál, hogy egy ilyen rovarnak kábé egymillió font, vagy még ennél is több az értéke.
– Így igaz. *Ha lenne*.
– Mi ez a *ha lenne?* Hiszen van! Olyannyira, hogy meg is ingatja az ön által felépített bizonyítástornyot, méghozzá alapjaiban. Miután Mr. Csaudhari rátalált a rovarokra, Lady Pamela anyagi gondjai is egy csapásra megoldódtak. Hiszen az a rovar, amit önnek ajándékoztak... – Elhallgatott, aztán segélykérőn nézett rám. – Nos, de mi az isten csodájának ajándékozták önnek ezt a pokolian drága bogarat, amikor maguknak sem volt elég pénzük? Abban a reményben talán, hogy Maidapurban megtömik a többivel a hátizsákjukat?
Nyugodtan a zsebembe nyúltam, előhúztam belőle a dobozkát. Felpattintottam a tetejét, és óvatosan a tenyeremre ráztam a rovart.
– Látja?
Mr. Hughes undorodva elhúzta a száját.
– Az én szőnyegeim szebbek. Tíz fontot sem adnék érte, nemhogy egymilliót.
– Ön is látja, Timothy?
Forsyth megvakarta a mellét.
– Látom hát.
Ujjaim közé csippentettem a halott rovart és gyors mozdulattal beleejtettem Timothy poharába.
Lord Lover festője úgy rúgta hátra a székét, hogy csattanva borult fel a terasz kövén.
– Megbolondult, Lawrence? Mi az istent csinál? Tönkreteszi a whiskymet?! És a rovart is...!
– Helyes a sorrend – mondtam –, a whiskyje ugyanis többet ér, mint a sünbogár.
Elhúztam előle a poharát és kihalásztam belőle a jobb sorsra érdemes múmiát.
– Ezt ugyan nem teszi tönkre semmi. A nap már régen vörös óriást játszik az égen, amikor ez még mindig egy szeméttelep alján nyugszik

sértetlenül.
Timothy felpattant, elkapta tőlem és ideges ujjakkal megtapogatta.
– Az istenit neki... műanyag. Csodálatos... Ilyet még nem is láttam. Hogy jött rá...? Hiszen megtévesztésig hasonlít az igazi kitinpáticélhoz!
– Kedves Timothy – mondtam mosolyogva –, ön sem tévesztené össze a bécsi sárgát a porrá őrölt kutyaszarral.
Most vettem csak észre, hogy a többiek elhűlve merednek ránk.
– A sünbogár... nem létezik? – motyogta Mosbacher. – Ez az izé... hamisítvány?
– Akárki is csinálta, tökéletes munkát végzett. Csakhogy egy szakembert nem könnyű átverni. Valószínűleg Lady Pamela eszelte ki a rovartrükköt Lord Lover egyetértésével.
– Nem értem, miért volt erre szükség? – csodálkozott Mr. Hughes. – Ha Lord Lover, csak úgy simán felajánlotta volna önnek az expedícióban való részvétel lehetőségét, nem fogadta volna el?
Mivel Mr. Hughes láthatóan nem volt tisztában a brit egyetemek oktatási rendjével, kénytelen voltam néhány magyarázó szót fűzni a rovar-csalétekhez.
– Nem fogadhattam volna el, Mr. Hughes. Ha meg akartam volna szakítani oktatói munkámat, megfelelő helyettesről kellett volna gondoskodnom, ami így tanév közben nagyon is költséges dolog. Lord Lover tisztában volt a nehézségeimmel, Lady Pamelával együtt abban bízott, hogy a csodabogár majd jobb belátásra bír.
Mosbacher felemelte az ujját, mint akit nagyon foglalkoztat valami.
– Engem elsősorban az érdekelne, miből gondolta Lady Lover, hogy éppen ön fogja megtalálni neki Káli nyakékét?
– Nem akarok szerénytelen lenni – mondtam, elnyomva egy elégedett kis mosolyt –, éppen ezért feltételezem, hogy Lady Lover olvasott már rólam egyet mást. Talán a nágaföldi Harikrisna-gyilkosságok megoldásában játszott szerepem jutott a fülébe.
– Mikor jött rá, hogy a rovar hamis?
– Ahogy megláttam... De szíves engedelmükkel, ismét fordítanék egyet a dolgok menetén. Megpróbálom felvázolni, hogyan jöttem rá a rejtély nyitjára, hogy tudniillik Lady Lover áll az események mögött.
– Ettől féltem – suttogta megtörten Lal Bahadur. Megvizsgáltam a pipám, jól szelel-e, aztán elkezdtem a történetet.
– Amikor megkaptam Lord Lover meghívását, közönséges, rutin estélyre gondoltam. Nem dicsekvésből mondom, de egy-egy sikeresebb nyomozásom után tucatszámra kapom a vacsorainvitálásokat. Arra gyanakodtam, Lord Lover és neje talán alapítványt óhajtanak tenni az egyetem rovartani intézete vagy a Keleti Intézet számára. Mivel Lord Bailey baráti unszolásának nem mondhattam ellent, meg is jelentem Bentonshire-ben.

Hajnal felé járt az idő, amikor Lord Lover beinvitált a dolgozószobájába, ahol Lady Pamela, Mr. Csaudhari, Lynn professzor és Mr. Winner jelenlétében – nem számítva a végig horkoló Sir Baileyt – átadta a sünbogarat. Képzelhetik, mekkora fejtörést okozott nekem az ajándéka. Az első percekben még ugratásra gondoltam, bár alig tételeztem fel, hogy egy merev arisztokrata, mint Lord Lover, ilyen sületlen tréfát engedjen meg magának. Ráadásul még egy ajándékozási okiratot is aláíratott velem…

Azzal természetesen tisztában voltam, nem önzetlenül kaptam a rovart. Csak azt nem tudtam még, mit kellene tennem érte. Rövidesen aztán azt is megtudtam. Lord Lover elbeszélte a Káli-templom történetét, Sarandon ezredes szomorú históriájával együtt. Ez utóbbiból persze csak annyit, amennyit feltétlenül szükségesnek tartott közölni velem. Lord Lover meséjéhez azonnal csatlakozott Csaudhari is, aki misztikus színekben rajzolta meg a rovarokat rejtő templomot és környékét – ahol soha életében nem járt még. Röviden: több gilisztát is belógattak elém a vízbe, hátha valamelyikre ráharapok.

És én rá is haraptam. A Káli-templom és a hamis rovar valóban felkeltette az érdeklődésemet. Ösztönösen megéreztem, valami egészen eget rengető dolognak kell Maidapurban rejtőznie ahhoz, hogy egy főrend hamis rovarral próbáljon meg a helyszínre csalogatni. Töredelmesen be kell vallanom, hölgyeim és uraim, hízelgett a hiúságomnak. Így aztán igent mondtam Lord Lovernek.

Az est, vagy inkább már a hajnal legmegrázóbb élménye kétségkívül az volt, amikor megtaláltam a szekrényemben Mr. Csaudhari holttestét. Abban a pillanatban megértettem, hogy rendkívül veszélyes ügybe tenyereltem. Olyasvalamit rejt a maidapuri Kálitemplom, amiért ölni is érdemes.

Mást talán elrettentett volna a gyilkosság, az én esetemben azonban éppen fordítva történt: ekkor kaptam igazán kedvet az utazáshoz.

Ma már tudjuk, hogy Mr. Csaudharit Lady Pamela ölte meg. Fel kell tételeznem, hogy Lady Pamela és Csaudhari között bizonyos ellentétek merültek fel – talán anyagiak –, melyek következtében Csaudhari megfenyegette Lady Pamelát: mindent elmond nekem – beleértve a Sri Lanka-i gyilkosságokat is. hogy fenyegetésének nyomatékot adjon, bement a szobámba, amíg én Lord Loverral tárgyaltam az expedícióról és a Káli-templomról. Lady Pamela utánaosont és megölte. Azt hiszem, jól bánt a fojtózsinórral, bár őszintén szeretném hinni, hogy a férjeit nem ő tette el láb alól. Csaudhari aligha tételezte fel róla, hogy Káli nyakláncáért ölni is képes, és valószínűleg ki is nevette, amikor Lady Pamela megfenyegette. Tanulság: a hölgyek figyelmeztetését mindig komolyan kell venni.

– Csoda szellemes – mondta elhúzva a száját Pussy-Vernon őrmester.

– Felmerülhet még a kérdés, miért éppen az én szekrényembe

gyömöszölte be Csaudhari hulláját? Azt hiszem azért, mert aligha tudta volna észrevétlenül kivinni a szobámból. Túlságosan is mozgalmas volt az éjszaka ahhoz, hogy meg merje kockáztatni. Én pedig mit sem sejtve kinyitottam a szekrény ajtaját…
A gyilkosság a látszattal ellentétben nem jött jól Lady Lovernak. Attól tartott, megijedek és visszautasítom az expedícióban való részvételt. Akkor nyugodott csak meg, amikor bebizonyosodott róla, hogy eszem ágában sincs visszalépni. Ez aztán újabb ötletet sugallt neki.
– A másik gyilkosságot – biccentett Lal Bahadur.
– Természetesen. Előbb azonban még el kellett tüntetnie Csaudhari holttestét. Lady Pamela elég tapasztalt volt ahhoz, hogy tudja: a brit rendőrség egészen apró jelekből is képes megállapítani a gyilkos személyét. Ha viszont nincs hulla, nincs nyomozás sem. Legalábbis Csaudhari után. Persze, most megkérdezhetnék tőlem, hol a halott? Esküdni mernék rá, valahol a bentonshire-i kastélyban. Ahogy a brit főúri fészkeket ismerem, telis-tele lehet titkos alagúttal, pincével, föld alatti járattal. Majd ha Haseltine kiheveri balul sikerült családalapítási kísérletét, megtalálja. Ha akarja.
Ittam egy kortyot, aztán folytattam.
– Ezután következett a második gyilkosság. Lady Pamela megölte Lynn professzort. Lynn Lord Lover közvetlen munkatársaként alighanem megsejtette Maidapur titkát. Elkottyanthatott valamit az asszony előtt, amivel aztán alá is írta a halálos ítéletét. Lady Pamela könyörtelenül és gyorsan kihasználta Haseltine jelenlétét, akiről tudta, hogy nem ad hitelt nekem, az eltűnt Csaudharit veszi majd gyanúba a gyilkosság miatt.
Bentonshire úrnőjének jól jött Miss Cuttner – nevezzük most már így – szakértése is, aki megállapította, hogy valóban thug módszerről van szó. Linda doktornő kiválóan játszotta Cuttner szerepét azt hiszem, alaposan felkészült a feladatára.
Haseltine-ról csak annyit mondhatok: valóban szívós buldognak bizonyult és jól is következtetett. Igen helyesen még engem is gyanúba vett, hiszen hihetetlennek tartotta, hogy Lord Lover csak úgy, barátságból, nekem ajándékozzon egymillió fontot. Összeesküvést gyanított a háttérben, amiben végül is igaza volt. Abban azonban már nem, hogy mindvégig Lord Lovert gyanúsította a gyilkosságokkal.
Lady Pamela, miután kénytelen volt végezni Lynnel, megjátszotta, hogy őt is meg akarták fojtani. Ezzel felkeltette Haseltine szimpátiáját, továbbá megerősítette a gyanúját, hogy a gyilkosok indiaiak.
Nos, ez volt az a pont, ahol először kezdtem kételkedni Lady Pamelában. Abban ugyanis biztos voltam, hogy misztika ide vagy oda, gyilkosok nemigen szoktak falakon át közlekedni.
Nem sokkal ezután elhagytuk Bentonshire-t, készülődni kezdtünk az útra. Én magam beköltöztem a Lord Lover bérelte házba, ahol már ott

lakott Timothy Forsyth. Előbb csak egyedül, aztán Pussy-babával.
– A részleteket talán mellőzze, szépfiú – rezegtette meg a kebleit Vernon őrmester.
– Valóban. Ha lehetne – csatlakozott hozzá Forsyth.
Pattaya és Pancsa szemérmetlenül röhögtek az asztal végén. Látszott rajtuk, hogy a szőnyegüzem banditáinak kinyírása óta nem szórakoztak ilyen jól.
– A gyilkosságok természetesen óvatosságra ösztönöztek. Úgy döntöttem, nem vágok egyedül az útnak. Beépítek egy téglát a csapatba, akit senki sem ismer. Pussy őrmester tökéletesen végezte a dolgát: körüljárta a terepet, majd felcsípte magának Forsythot.
Tim akkorát csapott a homlokára, csak úgy csattant.
– És én marha még azt hittem, én vagyok a kezdeményező!
– Így vagyunk ezzel valamennyien – morogta szomorúan Mr. Hughes.
– Ezután másztuk meg az esőcsatornát Miss Cuttnerrel. Linda doktornő tökéletesen alakította a vaksi tudóst úgy elaltatott, hogy kezdetben eszemben sem volt gyanakodni rá. Miss Cuttner éjszakai látogatása alkalmával kaptam meg első ajándék fojtózsinóromat. Mondanom sem kell, Lady Pamela akasztotta a kilincsemre, akinek, lévén hogy Lord Lover bérelte a házat, volt kulcsa az ajtókhoz. Ekkor már arra játszott, hogy Haseltine-nel együtt én is azt higgyem: a fojtogatók valóban a thug vagy phasingar szekta leszármazottai.
Természetesen a második fojtózsinórt is ő dugta a zsebembe, azon a zűrzavaros bombayi éjszakán, amelyen... hm... egy kis afférom támadt Pattayával. Lady Pamela követett, mint az árnyék, attól való féltében, hogy valaki megöl, mielőtt még eljuthatnék Maidapurba. Ha nem szabadulok magamtól, azaz, a zsebembe dugott fojtőzsinór segítségével, holtbiztos, hogy fegyverrel is kiszabadított volna.
Ezen a reggelen a „rémült” Lady Pamela is felmutatott egy zsinórt. Sajnos, minden egyes hurok azt a téveszmémet erősítette, hogy a thugok próbálnak leszámolni velünk, mivel nem akarják, hogy Maidapurba menjünk. Lady Pamela eléggé ismert már ahhoz, hogy biztos legyen benne: minden egyes ilyesfajta akció csak azért is hangulattal tölt el. Ezért tett egy zsinórt Lord Lover párnája alá is. A zárakra természetesen nem volt gondja, hiszen neki is volt kulcsa Lord Lover szobájához. Bentonshire ura nyilvánvalóan nem mondott igazat, amikor azt állította, hogy egész éjszaka az ágyában szundikált. Hogy hova mászott ki belőle, nem tudom. Még az is lehetséges, hogy Sylvia Sarandonnal civakodott.
– De hiszen nem is voltak beszélő viszonyban!
– A nyilvánosság előtt nem, de titokban bizonyára találkoztak és... ha mást nem, hát csepülték egymást. Apropó, Pattaya, hogy van az öcséd?
– Köszönöm, bábudzsi. Jövő héten kijön a kórházból.

Elégedetten biccentettem és folytattam.
– Korábban már esett szó Mrs. Sarandon-Holtról. Felmerülhet a kérdés: hogy került Indiába? Nos, minden bizonnyal Lord Lover hívta magához a különc öregasszonyt. Valószínűleg ki akarta élvezni a diadalát megfigyelni még életben lévő, egyetlen vetélytársa arcát, amikor ő, Lord Lover birtokába veszi a nyakláncot. Ezért hajlandó volt pénzt áldozni, és saját költségén áthozatni Mrs. Sarandon-Holtot a tengeren túlról.
Sarandon-Holt asszony azonban egyáltalán nem volt hálás e nemes gesztusért. Egy alkalommal például rátámadt az udvaron végigvonuló Lord Lover-Lady Pamela párra gyilkosnak nevezte egyiküket. Megvallom, Lord Loverra gondoltam. Mrs. Sarandon-Holt azonban Lady Pamelát fenyegette meg, amiért később az életével lakolt. Pamela megértette, hogy az öregasszony sejti: ő a vétkes első és második férje halálában.
Megemeltem a poharam, ittam néhány kortyot, aztán folytattam.
– Miután többen is visszaléptek az expedícióban való részvételtől, felkerestem Lal Bahadurt. Sok újdonságot nem tudtam meg tőle, viszont megismertetett Miss Dévi Banerdzsivel.
Ki tudja miért, de Dévi elpirult.
– Lal Bahadur barátom igyekezett ugyan eltitkolni, hogy Miss Banerdzsi zsaru, ennek ellenére nem volt nehéz rájönnöm az igazságra. Nem tudtam ugyanis elképzelni, hogy csak úgy felügyelet nélkül elengedjen minket Maidapurba, főleg azok után, hogy Mrs. Sarandon-Holtot meggyilkolták.
Haseltine felügyelő bombayi felbukkanása váratlanul ért, bár a lelkem mélyén számítottam valami hasonlóra. Nem úgy ismertem meg Bentonshire-ban, mint aki könnyedén kiengedi markából a zsákmányát.
Az azért őszintén meglepett, amikor ő is megajándékozott egy fojtózsinórral. Nem tudhattam, hogy került a szobájába, de gyanúsnak tűnt a dolog. Honnan a fenéből szerezhettek tudomást a thugok arról, hogy Bombayban van, és egyáltalán kicsoda Haseltine? A kérdésre csak egy felelet adódott: Bentonshire-ből. Ez pedig feltételezte, hogy a bentonshire-i gyilkosságokat valóban a fojtogatok követték el. Lord Lover kastélya körül ólálkodva ismerhették meg, most, hogy Bombayba érkezett, megfenyegették: ha nem takarodik, úgy jár, mint a többiek.
Másrészről viszont, azt is el tudtam képzelni, hogy a felügyelő nem mondott igazat és egy Angliából hozott bűnjelet dugdosott az orrom alá. Ezzel a kegyes csalással arra akarta kényszeríteni Lord Lovert, engedélyezze, hogy az expedícióval tarthasson. A szobájába helyezett zsineg ugyanis azt sugallta: a bentonshire-i gyilkosok jelenleg Maidapurban tartózkodnak. Mint később kiderült, ez utóbbi

feltételezésem bizonyult helyesnek.
Fújtam néhány füstkarikát, aztán folytattam.
– Elnézésüket kérem, de néhány szó erejéig még vissza kell térnem Mrs. Sarandon-Holtra. Amint tapasztalhatták, nem volt vonzó jelenség, velem is barátságtalanul, sőt foghegyről beszélt, ennek ellenére ő is rájött: ha valaki képes megtalálni a nyakláncot, csak én lehetek az. S mivel őt magát már lényegében semmi más nem érdekelte, csak hogy keresztbe tehesse a lábát Lord Lover és felesége előtt, fel akarta hívni a figyelmemet Padmadharma cikkére, amit egyébként előbb-utóbb Lord Lover is megtett volna. Enélkül ugyanis aligha találhattam volna rá a nyakláncra.
Képzelhetik, Lady Lover rémületét, amikor az öregasszony megfenyegette: hátralévő éveit börtönben fogja tölteni. Ezért aztán megfojtotta a veszélyes vénséget.
Padmadharma tanulmányához még csak annyit: a különböző könyvtárakban található cikkeket természetesen Lord Loverék tüntették el, nehogy mások is rájöjjenek, amire ők...
Gondolhatják, hogy meglepődtem, amikor Mrs. Sarandon-Holt meggyilkolása után megpillantottam Lord Lovert Winner vállán sírdogálni. Bentonshire ura a bolondnak tartott öregasszony halálával alighanem saját ifjúságát siratta. Akkor azt gondoltam, Lord Lover talán keres valamit. Ma már tudom, hogy amit én keresésnek véltem, nem volt egyéb, mint kegyeletes búcsújárás a gyilkosság színhelyén.
A szőnyegüzembeli tartózkodásunkról nincs sok mondanivalóm. Talán csak annyi, hogy Mr. Carmineo túlzott buzgólkodása ugyancsak felkeltette a gyanakvásomat. Mintha mindenáron azt akarta volna bizonygatni: a gyilkosságokért kizárólag a fojtogatók a felelősek.
Talán furcsának tűnhet egyeseknek, hogy Pattaya, Dévi és Pussy-baba, akarom mondani Vernon őrmester, egyszerre érezték meg a halottak jelenlétét. Nemegyszer tapasztaltam már keleti útjaim során, hogy egyesek valóban képesek erre. Sőt Radzs Kumar Szingh engem is megtanított rá. Hogy ezúttal mégsem éreztem semmit, annak alighanem a verses idézet megfejtése miatti fáradtságom volt az oka.
A hűtőkamrába Mr. Smith zárt be bennünket. Egyszerűen pánikba esett, amikor észrevette, hogy felfedeztük a halottait. Dicséretére legyen mondva, ügyesen kivágta magát. A gyanú azonban ekkor már ott fészkelt a szívemben és lassan kezdett bizonyossággá válni.
Mivel tudtam, hogy az idő száguld, Mr. Hughesnak rövidesen távoznia kell, igyekeztem még rövidebbre fogni maradék mondandómat.
– Azt hiszem, nem kell magyaráznom, hogy Mr. Smith és emberei árnyékként követtek bennünket. Az ő érdeklődésüket is felkeltette ugyanis Káli anya nyakéke, amelyről a környéken élő legendákból értesülhettek. Arra vártak hát, hogy kikaparjuk számukra a gesztenyét. Miss Burstynt, akárcsak a másik kettőt természetesen ők ölték meg.

Talán éppen a kedves, barátságos Mr. Carmineo. Sajnos, már nincs módunk kikérdezni őket…
Szemrehányóan Mr. Pancsára és Pattayára pillantottam, akik szégyenlősen lesütötték a szemüket.
– Valószínű, hogy Grace Burstyn éjszakai sétája során váratlanul beléjük botlott… És itt egy pillanatra ismét meg kell állnunk… Amikor rábukkantunk a megfojtott Mrs. Burstynre, kalapácsot és kötelet találtunk mellette.
Ahogy elkezdtem törni a fejem, rájöttem: Miss Burstyn alighanem tudott Káli nyakláncáról. Olvashatta Padmadharma cikkét is – hiszen Lord Lover aligha semmisíthette meg valamennyi példányát. Gondolta, körülnéz a környéken, mielőtt még valaki más, például én, rábukkanhatna a kincsre. Fogalmam sincs róla, miért vitt magával kötelet – talán arra készült, hogy valami föld alatti üregbe kell lemásznia. Aztán csak egyetlen sikoltásra maradt ideje.
Elhallgattam és szomorúan magam elé bámultam.
Mintha a halál angyala szállt volna át Bombay felett.

– Az erdőbe vezető széles ösvény végénél hátrahagyott kocsijainkat is Smith és emberei gyújtották fel – folytattam. – Nem akarták kockáztatni, hogy valakinek mégiscsak sikerüljön meglógnia közülünk. Ők kapták el Jamest és De Capitanit, akasztották a Sivalingamra. Valószínűleg később megtalálták volna őket némi fényképezés után beszolgáltatták volna az indiai hatóságoknak.
– A mi holttesteinkkel együtt? – kérdezte megborzongva Dévi. Némán bólintottam.
– Miss Burstyn és De Capitani teteme később eltűnt…
– Igen, de ezt már nem Smithék tették, hanem a Káli-hívek.
– Csak nem azt akarja mondani, hogy kegyeletből?
– Inkább félelemből. Jól tudták, mi következik, ha a hatóságok megtalálják a holttesteket fojtózsinórral, vagy ennek nyomaival a nyakukon. Inkább eltüntették őket. Az exhumálásokkal kapcsolatban talál Lal Bahadur felügyelő…
– Köszönöm – vágott közbe sietősen Mosbacher. – Erre talán most nem lennék kíváncsi.
– Emlékszik, Werner, amikor Winner a patakparton megtalálta Miss Burstyn lábnyomát, akarom mondani a csizmája nyomát? Azt hiszem, nem róhatjuk fel a Káli-hívők vétkéül, amiért nem temették el Miss Burstynnel együtt a csizmáját is. Szegény embernek minden talált tárgy ajándék.
A legnagyobb hatást azonban, mindeme szörnyűségek ellenére Lord Lover és Winner színjátéka keltették bennem. Lord Lover megérezte, hogy a felfedezés küszöbén állok, ezért szabad kezet akart biztosítani nekem. Bármilyen furcsán hangozzék is, olyanformán, hogy Winnerrel együtt kivonták magukat a forgalomból. Tudták, hogy a gyilkosságok nyomán roppant óvatos vagyok és rájuk is gyanakszom. Ha eltűnnek szem elől, könnyebben figyelemmel tudják kísérni a működésemet, én viszont nem tarthatom rajtuk a szemem.
Winner nem sejtette, hogy átlátok a szitán. Bár sebesülésének pillanatai valóban megtévesztőek voltak, az az erőszakosság azonban, amellyel mindenkinek megtiltotta, hogy a sebéhez nyúljon, valamint Lord Lover fegyverének furcsa hangja és még furcsább füstje megerősítették a gyanúmat előre eltervezett színjáték zajlik az orrom előtt. Ezután már nem is erőltettem a segítséget, inkább saját csapdám felállításával foglalkoztam. Ami, hála Pancsának és Pattayának, végül sikerült is.
Egyedül Haseltine viselkedett kiszámíthatatlanul. Bár őszintén szólva nem jött rosszul, hogy úgy mászkált köztünk, mint elefánt a porcelánboltban. Legalább a leselkedő Smith-csoport figyelmét

lekötötte. Neki köszönhető, hogy sikerült észrevétlenül lejutnom a Káli-szentélybe.
– Vajon tudták a Káli-hívek, hogy a szőnyeggyáriak milyen szörnyűségeket követnek el a nevükben? – tudakolta Mosbacher.
– Természetesen tudták. Hiszen ők is látták a gyermekholttesteket. Azt is tudták, azért tesznek hurkot a nyakukba, és azért ássák őket Káli fogpiszkálói alá, hogy szükség esetén rájuk kenhessék a gyilkosságokat.
– Akkor miért nem tettek ellene valamit?
– Mert a Káli-híveknek csak a hírük félelmetes. A valóságban a kecskéken kívül másokra aligha jelentenek veszélyt. Mit tehettek volna az automata fegyverekkel felfegyverzett banditák ellen? Ráadásul a törvénytől is féltek, hiszen sok száz év üldöztetésével a génjeikben nemigen mertek a hatóságokhoz fordulni. Mindenesetre, sikerült tisztességes alkut kötnöm velük. Ők vállalták, elriasztják Haseltine-t a pataktól, hogy időt biztosítsanak nekem a kutatáshoz, én pedig... visszaadom nekik Káli nyakláncát.
Végül néhány szót a nagy felfedezésről. Arra természetesen nem számítottam, hogy Lord Lover és Winner elkapnak, mielőtt még előkeríthettem volna a nyakláncot, de végül ez sem okozott óriási problémát. Biztos voltam benne, hogy nem akarnak megölni: Lord Lover senkinek nem vette el és nem is akarta elvenni az életét. Neki csak a nyakláncra volt szüksége, hogy elvihesse a British Museumba.
– Valamit azért még mindig nem értek – sóhajtotta Mr. Hughes. – Vegyük csak Lord Lovert. Azt szeretné, hogy ön kísérje el Maidapurba, ott találja meg neki Káli anya nyakláncát, amelynek létezéséről mellesleg szólva önnek fogalma sincs. Jó, elfogadom, hogy arra gondolt, valami igen-igen vonzó csecsebecsével – mint ez az idióta sünbogár – arra készteti önt, egyetemi oktatásból adódó nehézségeit is legyűrve vegyen részt az expedíciójában. Csakhogy nem lett volna sokkal egyszerűbb, ha mindjárt a lényegre tér? Ha már Bentonshire-ben bevallja önnek, mi az igazi célja? Gondolom, ön erre a valós csalétekre is ráharapott volna. Továbbá, hogy az ördögbe akarta megkerestetni a nyakéket, ha önnek végül is, nem is volt szabad tudnia róla?
– Jogos a kérdése, Mr. Hughes – mondtam mosolyogva. – Ami a dolog első részét ületi, Lord Lover arra gondolt, a sünbogár sokkal nagyobb vonzerőt jelent számomra, mint a legendás Káli-nyaklánc. Hogy emiatt is eljöttem volna-e Maidapurba? Valószínűleg igen. Csakhogy ezt Lord Lover akkor még nem tudhatta. A maga idejében természetesen felfedte volna a nyaklánc titkát, csakhogy megértette, nincs erre szükség, hiszen a saját erőmből is rájöttem mindarra, amit tudnom kellett. Őszintén sajnálom, hogy a végkifejlet nem úgy alakult, ahogy elterveztem. Szerettem volna vérontás nélkül megúszni a dolgot...

ahelyett…
Reménytelenül legyintettem és inkább pipám újragyújtásához fogtam.
Lal Bahadur felállt, odasétált hozzám, és a karomra tette a kezét.
– Semmi ok az elkeseredésre, Mr. Lawrence. A karma, azaz a végzet útjai kiszámíthatatlanok. Én az ön helyében boldog lennék, hogy Naraszinha vigyázott a tiszta lelkűekre. Könnyen előfordulhatott volna…
Ő sem fejezte be a mondatát.
Szóma anya megállt az égi mezőkön és bólintott, mintha egyetértene Lal Bahadur felügyelővel.
Én azonban mégsem voltam elégedett.
A bombayi öbölből kiúszó óriáshajó kétségbeesett szirénahangja az idő múlására figyelmeztetett.
Mielőtt Mr. Hughes a jóllakott, de ennek ellenére bánatos Patrick kíséretében eltávozott volna, félrehúzott egy bokor mellé, hogy a többiek ne hallhassák a szavát.
– Mr. Lawrence – kezdte megforgatva ujjai között a szivarját. – Ha jól értettem, ön visszaadta a Káli-hívőknek Káli anya nyakékét. Bár nem értek feltétlenül egyet Lord Lover módszereivel, abban holtbiztosan igaza volt, hogy… egy ilyen csodálatos tárgynak az egész emberiséget kell szolgálnia. Sosem gondolt még arra, hogy… hm… mondjuk, a British Museum helyett egy első osztályú amerikai galériában lenne a helye? Ismerek egy-két tulajdonost, akik nem lennének hálátlanok, sőt… kifejezetten hálásak lennének, ha ott helyezné letétbe. Esetleg úgy, hogy a tulajdonjoga…
Szóma anya ismét megállt az égen, feszülten figyelve bennünket.
Másodpercek kellettek hozzá, hogy erőt vegyek magamon, és olyan udvariasan válaszoljak, ahogy a jólneveltség megkívánta.
– Mr. Hughes, meggyőződésem, hogy a nyaklánc minden hely közül a legméltóbbra került.
– Ön szerint a legméltóbb hely egy koszos bálvány nyaka?
Megcsóváltam a fejem és felnéztem Szóma anyára. Az isten mintha helyeslően bólintott volna.
– Akit ön bálványnak nevez, nos, az nem bálvány.
Elhűlve nézett a szemembe.
– Nem bálvány? Hát akkor kicsoda?!
– Káli anya maga.
– Hát nem ön mondta, hogy egy fából, és ki tudja még miből eszkábált szörnyalak?
– Sosem az álca a fontos – mondtam mosolyogva. – Hanem az, mi van a felszín alatt.
– És ott mi van?
– Már említettem. Fekete Földanya maga.
Megcsóválta a fejét és kezet nyújtott.

– Nagy kár, Mr. Lawrence, hogy nem értjük egymást.
Én nem éreztem olyan nagy kárnak.

6.

Hajnalban kisétáltam a kertbe, hogy még mielőtt végleg beköszönt a forróság, megmozgassam az éjszakai tereferében meggémberedett tagjaimat. Távolból, mint elégedetlen oroszlán morgása, idehallatszott az ébredező nagyváros reggeli lármája.

Arra riadtam, hogy valaki a karomra teszi a kezét. Önkéntelenül is a nyakamhoz kaptam, mintha fojtózsinór ellen védekeznék.

Dévi frissen, ropogós selyemszáriban, homlokán az elmaradhatatlan bindával, lábán aranyszínű csappallal, úgy állt előttem, mint ha egy Indiát reklámozó prospektusból lépett volna ki. Zavartan mosolyogva megigazgatta vállán a szárját.

– Jó reggelt, Leslie.

– Jó reggelt, Dévi.

– Azért bátorkodom ilyen korán zavarni, mert... bocsánatot szeretnék kérni Már tegnap akartam, de nem volt rá alkalom.

– Bocsánatot kérni? – adtam az ártatlant. – Miért?

– Hát... azokért a csúnya és meggondolatlan szavakért, amiket még Maidapurban vágtam a fejéhez.

– Erről hallani sem akarok! Mikor utazik vissza Delhibe?

– Csak két hét múlva. Most, hogy befejeződött a maidapuri kaland, megengedhetem magamnak, hogy teljesítsem egy régi kívánságomat.

– Nocsak. És mi lenne az?

– A Himalája. Felutazom a Himalájához.

Elgondolkozva vakargattam meg a fejem búbját.

– Nincs szüksége véletlenül egy tapasztalt kísérőre?

Dévi bátortalanul mosolyogva nézett a szemembe.

– Istenem... csak nem azt akarja mondani, hogy eljönne velem?

– Én is régóta vágyom már vissza oda, ahol a hegyek istenek. Csakhogy igyekeznünk kell, ha szobákat akarunk foglalni, mivel kezdődik a hegymászó szezon, és...

Dévi lesütötte a szemét.

– Már foglaltam.

– Két szobát? Hogy sikerült? Szégyenlősen megvonta a vállát.

– Sehogy. Dardzsilingben csak... egyet kaptam. De az kétágyas. Persze, ha zavarja a dolog, még visszaléphet...

Mivel úgy általában halálmegvető bátorságomról vagyok közismert, nem léptem vissza.

VÉGE

Tartalom

- Sünbogár és fojtózsinór
  - 10.
  - 20.
  - 30.
- India ölelő karjaiban
  - 10.
  - 20.
  - 30.
  - 40.
- Akiket a halottak hívnak...
  - 10.
- Templom az őserdőben
  - 10.
  - 20.
  - 30.
  - 40.
  - 50.
  - 60.
  - 70.
- Naraszinha oszlopa
  - 10.
  - 20.
  - 30.
- Újra Bombayban